

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

Σκηνοθεσία
Σάουμ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

Κοζερλ της εβδομάδος

— Μή με αδικήσετε, κύριε καθηγητά! Δεν είμαι όπως νομίζετε... του είπε η ανθοπώλις.

μάθημα και στο φροντιστήριό σου' δύσκολα ήταν και έπειδή είχε ν' αντιμετωπίσει πειράγματα, προστυχίες, δολώματα. Κοπέλλες νόστιμες, αυτή κι' η αδελφή της, κινούσαν την έρωτική όρεξη μιας πελατείας που τη διασκεδάζει ζητεί στα κέντρα διασκεδάσεως. Λέξεις τολμηρές, προτάσεις ανήθικες, ταμπήματα κάποτε. Κι' ακόμα... το γραμματάκι. Ένας κύριος που φλερτάρει με την κυρία του αντικρυνού τραπέζιου και καλεί την κοπέλλα με τα λουλούδια ή με τα ταγάρια να μεταφέρει με τρόπο το γραπτό μήνυμά του. Δεν δέχονταν θέβαινα, οι δυο κόρες την εκτέλεσι τέτοιων εντολών, αλλά και μόνο το γεγονός ότι άπαιθνονταν σ' αυτές για τέτοιες αποστολές ήταν αρκετό να τις τσαλακώση.

Δεν άνοιχτηκε τόσο πολύ στην αφήγησή της στον καθηγητή ή φοιτήτρια. Έκείνη που την ενδιέφερε ήταν να μη πέση στην έκτιμήσή του.

— Δε θα ήθελα να σχηματίσετε κακή ιδέα για μένα, κύριε καθηγητά.

Κακή ιδέα; Μά δεν είδε λοιπόν ότι τα μάτια του ήταν θοορκομένα; Της μίλησε με πατρική τρυφερότητα, τη θεαίωσε ότι τον συγκινεί η περίπτωση της. Όταν το κορίτσι απομακρύνθηκε, ο καθηγητής ιστόρησε στη συντροφιά του όσα είχε ακούσει. «Ανθρωποι του μεγάλου κεφαλαίου αποτελούσαν την παρέα. Ένας απ' αυτούς, γνωστός διανοητής, προθυμοποιήθηκε να προλάβει την κοπέλλα στο γραφείο του με δρους που θα της επέτρεπαν να μη διακόψει τα μαθήματά της. Χωρίς πια τη φόρμα της ανθοπώλιδος το κορίτσι εύλογη την καλή του μοίρα.

Αν ήταν για όλες τόσο ευνοϊκή η τύχη... Γι' αυτό ακριβώς σ'ας αφηγούμαι την υπόθεσι. Για να ρίξω νερό στο κρασί της όργης εκείνων που έχουν πρόχειρη την κατακραυγή εναντίον της νέας γενεάς. Τη βρίσκουν επιπόλαιη, διεφθαρμένη, ανήθη, χωρίς περιεχόμενο, δίχως ήθικες βάσεις. Δεν λείπουν, φυσικά, και τέτοιες περιπτώσεις. Από καμιά εποχή δεν έλειψαν. Αλλά που λένε κάθε τόσο οι γεροντότεροι για «παλιούς καλούς καιρούς» είναι καθαρός μύθος. Όλοι οι καιροί ήταν δύσκολοι για τους φτωχούς.

Αν έπαιρναν με μία πεντάρα το κουλούρι που παίρνουμε τώρα με μία δραχμή, ή πεντάρα έδωγαν επίσης δύσκολα, όσο δύσκολα θγαίνει ή δραχμή σήμερα. Πάντα υπήρχε ένα ποσοστό διαφθοράς. Μόνο που τότε ήταν μεγαλύτερη ή υποκρισία και οι άνθρωποι φρόντιζαν να καλύπτουν τις πράξεις τους. Κι' έπειτα, παλαιότερα ή τεχνική δεν έδινε τις ευκαιρίες, που δίνει σήμερα, με τις καταπληκτικές ανακαλύψεις της, για την ανάπτυξη των ερωτικών σχέσεων: Τηλέφωνο, αυτοκίνητο, κινηματογράφο, εκδρομές...

Αν λάβετε υπ' όψη τις τεχνικές ευκολίες που διαθέτουν οι σημερινοί νέοι, για να επικοινωνούν μεταξύ τους, θα δείτε ότι όχι μόνο χειρότεροι δεν είναι από τους παλιούς, που δεν διέθε-

ΣΤΟ έξοχικό κοσμικό κέντρο ή όρχηστρα γαργαλά τις φτέρνες. Μαγευτικός διάκοσμος με τον Ύμντο για φόντο, με το Σαρωνικό, που φαίνεται σκούρος κάτω από το νυχτερινό σκοτάδι. Το άρωμα των πεύκων διάχυτο. Στα τραπέζια όμορφες, κομψότητες, πλασάρωτες, μέρες δαχτυλιδένιες, κοιλίες που σχηματίζουν θαρραλέα, πλούσια μαλλιά, φιλιάρες, το φυσικό χρώμα, το χρώμα της μπογιάς, όλες οι παραλλαγές και οι ποικιλίες ενός κόσμου που έχει τα μέσα να πληρώσει τη δαπάνη της κοσμικότητας — του καλού λεγομένου κόσμου.

Χορεύουν στην πίστα. Τολμηρά ντεκόρ, που δεν καλύπτουν παρά ελάχιστα έκτασι. Με τα αμόκιντα γκαρσονιέρ. Ατμόσφαιρα πλούτου και ανέσεως.

Μέσα στο κέντρο δυο κοπέλλες. Δεν αφήνουν στην πελατεία αυτή. Η μία με το πανερράκι των λουλουδιών, ή άλλη με τοιγάρα και ποδρά σε δίσκο, περιφέρονται από το ένα τραπέζι στο άλλο και προτείνουν τα είδη τους. Αδελφές τα δυο κορίτσια. Μία απ' αυτές μ'ας στέλνει τώρα το γραμματάκι της και ιστορεί το πάθημά της.

Είχε πληρώσει ένα μεγάλο τραπέζι — κάπου πενήντα άτομα. Γεύμα προς τιμήν κάποιου ξένου. Έκεί που το κορίτσι πλησίασε τους κυρίους και σκόρπισε χαμόγελα, για να προκαλέσει το ενδιαφέρον τους και να πάρουν τα δόντη της, ένα επίμονο βλέμμα. Ούτε το πρώτο, ούτε το τελευταίο. Είναι πολλοί εκείνοι που θεωρούν πρόχειρο ψάγιο τα κορίτσια αυτά των κέντρων και πιστεύουν ότι δεν έχουν παρά να κλείσουν πονηρά το μάτι, και να τους θάψουν ένα χαρτονομίσμα στην παλάμη, για να τις αποκτήσουν. Δε λέω ότι δε συμβαίνει κι' αυτό κάποτε. Έδω, τον εύκολο δρόμο παίρνουν κοπέλλες και παντρεμένες, που ζουν χωρίς στερήσεις, που έχουν όλα τα αγαθά στα σπεί τους και δε διαστίζουν για ένα κάσμημα, για ένα μπουκαλάκι άρωμα να διαβάσουν στο χορδή του όμορφιά τους. Ακόμα και σε αγνώστους. Πόσα σπείτα στην Αθήνα, όπου ασκείται αυτό το εμπόριο... Κορίτσια οικογενειών, γυναίκες με άντρες και παιδιά που πηγαίνουν, για να καλύψουν τα κενά του προϋπολογισμού του.

Μή έχουμε λοιπόν μεγάλες απαιτήσεις από τα κορίτσια της θιοπάλης, που μη βρίσκοντας άλλη επαγγελματική απασχόλησι, ξενυχτούν σε μπάο και καμπαρέ με τα πανερράκια των λουλουδιών τους. Και πάλι το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτές διατηρούν την αξιοπρέπεια και την άρετή τους. Αν ήταν, άλλωστε, τόσο πρόχειρες, δε θα σέρνονταν ως τα εξημερώματα για τις λίγες δεκάρες που ή' αποδόσει το ανθεμπόριό τους.

Λέγαμε λοιπόν, ότι ή κοπέλλα ένοιωσε από πάνω της το επίμονο βλέμμα ενός κυρίου από το τραπέζι με τους πολλούς συνδαιτημένους. Στράφηκε προς το μέρος του ή ανθοπώλιδος. Ένας ηλικιωμένος μάλλον κύριος με άσπρα μαλλιά την κύτταξε έρευνητικά. Τάχασε μόλις τον είδε ή κοπέλλα. Φωνή φέδου και έκπληκτος έφυγε από τα χείλη της

— Κύριε καθηγητά! — Καλά το είχα σκεφθ — ψιθύρισε εκείνος. — Μάλιστα, είμαι φοιτήτρια σας, κύριε καθηγητά. Στο τρίτο έτος... Τον πλησίασε περισσότερο για να μη ακούνη οι άλλοι. — Μή με αδικήσετε, κύριε καθηγητά. Μά βάνετε στο νου σας το κακό. Δεν είμαι όπως νομίζετε...

Το έξηγγασε: «Όταν άρχισε να σπουδάζει, διαφορετική έντελξ ήταν ή κατάστασι του σπιτιού της. Ζούσε ο πατέρας της τότε. Όχι πλούσιος, αλλά με αρκετά έσοδα, για να σπουδάσει την κόρη του. Ο πατέρας όμως καθηλάθηκε στην καρέκλα του απόληκτου. Οι σπουδές έπρεπε να διακοπούν και όσα μέλη της οικογενείας ήταν ικανά για εργασία έπρεπε να εργασθύν.

Κι' αγαπούσε τόσο τις σπουδές το κορίτσι... Αναζήτησε εργασία εκείνη, ώστε να της επιτρέψει να παρακολουθή και τα μαθήματά της στο Πανεπιστήμιο. Το κέντρο αυτό ήταν μία κόποινα λύσι. Λύσι δυσάρεστη θέβαινα. Όχι μόνο έπειδή είναι εξανθητικό να περιφέρεσαι με το πανερράκι σου ως τα εξημερώματα και ν' αλλάζεις ύστερα φορέματα, για να τρέξεις στο

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

από την ΠΕΡΑ

ταν τέτοια μέσα, αλλά και σε πολλά καλύτεροι τους. Πιο άπλοι, πιο ειλικρινείς, με ζωρότερο το ζήλο για σπουδές, με ύψωμένη την πνευματική στάθμη.

Ιδίως τη στάθμη των κοριτσιών. Πριν από μερικά χρόνια, πολυτέλεια ήταν και το Δημοτικό ακόμα θεωρούνταν υπερκατός εξοπλισμός για μία γυναίκα. Τώρα, κατ'ελάχιστον από φοιτήτριες είναι και οι ανώτερες ακόμα σχολές μας. Γυναίκες που διαπρέπουν σε όλους τους κλάδους, ακόμα και στις θετικές επιστήμες, τις δ-είνες θεωρούσαμε απρόσιτες για την Εύα.

Δεν είναι δε για όλους εύκολοι οι δρόμοι. Η πενία από την αρχαιότητα ως σήμερα είναι ο αγνώσττος σύντροφος των Έλλήνων. Πενία στα χωριά, πενία στις πόλεις. Υπάρχει ένα ποσοστό με επάρκεια ή και με άνεσι. Αλλά πόσες οι υλιδικές εκείνων για τους όποιους μικρό είναι το ψωμί των σπουδών. Κακή στέγασι, ανεπαρκής τροφή, δυσκολία για τις έγγραφές και για την προμήθεια των βιβλίων.

Αλλά και πέρα από τα θρανία των σχολείων και των Πανεπιστημίων πόσα δράματα δημιουργεί ή ζωή που αντιμετωπίζουν τα πρώτα νεαίδια. Δεν λέμε ότι όλες και όλοι αντέχουν στη δοκιμασία και διατηρούν καθαρά τα φτερά τους. Πολλοί εκείνοι που λασπώνονται. Ασύγκριτα όμως περισσότεροι όσοι αντέχουν. Μή σ'ας έπηρεάζει ή επιφάνεια. Φυσικό είναι στο πρώτο πλάνο να φαίνεται ή διαφθορά... Αυτή εαδίζει κραυγαλέα και φανταχτερή από τη μέση του δρόμου. Συνεσταμένη καθώς περνά ή άρετή, δε δίνει σημαία της παρουσίας της. Πρέπει να προσέξετε, για να τη δείτε. Το κακό είναι θρονιόρω, το καλό είναι άθρομβο. Το κακό κάνει έντύπωση σε μία επιπώλαιη θεωρήσι. Στο κακό θα πήγαμε ο νους σας, αν ελέπατε τις δυο λήτριες να μοιράζουν χαμόγελα στους θαμνάνες του κέντρου, όπου εργάζονται.

Πρέπει να εξετάζουμε και λίγο παραπέρα.

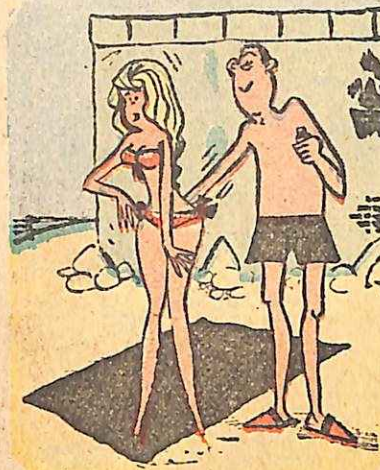
Θυμώμαι την παλιά χρηστομάθεια που είχαμε στο σχολείο και που μ'ας μάθαινε ότι επάν ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός. Σωστό κι' αυτό, θα το συμπληρώσουμε όμως με μία φράσι ακόμη: «Όποτε είναι ακάθαρτος τενεκός κάθε τι που δείχνει ακαθαρσία».

Πολλοί οι παραστρατημένοι. Ο αριθμός τους όμως είναι άσημαντος έμπρος στον αριθμό των παιδιών, που σκύβουν στην προσπάθεια, που δίνουν τη μάχη της άρετης και της δημιουργίας. Να συντηρηθούν, να βοηθήσουν τα σπείτα τους, να σπουδάσουν, να θεμελιώσουν ένα αύριο καλύτερο από τ'α σήμερα.

Ας γκρινιάζουν όσο θέλουν οι παλιοί καιροί. Καμαράνως τη νέα γενεά. Πιστεύω σ' αυτήν. Η φοιτήτρια με τα λουλούδια δεν είναι μία απάνια έ-ξάρεσι. Ένα δείγμα μέσα στα πολλά. Θάπρεπε να είμαστε περήφανοι για τους νέους ανθρώπους. Και θα νοιώσουμε υπερηφάνεια, αν βελήσουμε να τους κυττάζουμε περισσότερο προσεκτικά, αν, προχωρώντας πέρα από την άπατηλή επιφάνεια αντικρύσουμε καλόπιστα την πραγματική ειρόκνα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Όχι, Γιάννη, πιο άπάνω το λάδι!...

— Λοιπόν, ποιά μπουτάκι σ'ας α-είσει:

— Μπορείς να μείνεις άκωχη στην έξοχή, άγάπη μου. Όσο για μένα θα υποφέρω λίγο ακόμη τη μοναξιά!

ΑΥΤΟ συνέβη στις 15 Αυ-γουστού, ημέραν που έ-ορταζαν οι Παναγιώτες και οι Μαρίες. Ένας, λοι-πόν, από τους εορτάζοντας Παναγιώτες, θεωρώς κα-λόν από πάσης όποψweis να κλείσι το σπιτι του και να φύγη επημερώματα σχεδόν για έκδρομη, για ν' αποφυ-γι τις επισκέψεις, τα ρο-νια πολλά και τα... κερα-ματά. Πρό παντός τα τε-λευταία. Μία παρέα από πέν-τε φίλους του, άνειδοποίη-τη περί των... κεκλεισμέ-νων θυρών, έπήγε λίγο πριν από το μεσημέρι του Σαβ-βάτου να τον χαιρετίσι. Ε-

κρούσε τον κώδωνα, πλην ματαιώς. Έπρεβαλε, όμως στο παράθυρο του άντικρυ-νου σπιτιού ή «καλώς πλη-ροφωρημένη» της γειτονιάς, ή οποία και τους είπε:

— Μή κυτπάτε άδικα. Ο κύριος Παναγιώτης λείπει.

— Πού πήγε;

— Πήρε το πρωί την οικο-γένεια κι' έφυγαν για τον Άγιο Άνδρέα.

Οι πέντε φίλοι άντήλλα-ξαν βλέμμα συνεννοήσεως. Και ποιά ή έκπληξι του κυ-ρίου Παναγιώτη, όταν τους είδε ένωπιόν των στη δρο-ούλουστη τοποθεσία στην ό-ποιαν είχε καταφύγι.

— Γεία σας παιδιά, είπε περιχαρής. Πως από δω.

— Ήρθαμε να σε βρούμε, άπάντησε ένας από την πα-ρέα.

— Έμένα; Νά με κάνετε τι;

— Νά σοφ εύχηθώμε χρό-νια πολλά και να... κερά-σις. Έτοι φτηνά νόμιζες πως θα τη γλύτωνα, Πανα-γιώτη; Σε γελάσανε Πανα-γιώτη. Και τώρα συμμορφώ-σου με τα έθιμα, Παναγιώ-τη!...

Τούτο και έγινε. Ο Πα-ναγιώτης παρέθεσε γεύμα στους φίλους του, οι όποιοι και ύψωσαν πανηγυρικά το ποτήρι προς τιμήν του.

— Και του χρόνου Πανα-γιώτη.

— Ευχαριστώ, άπάντησε έ-κείνος. Αλλά αν τον ξανα-βρήτε του χρόνου τον Πα-ναγιώτη, να... μη με λένε Παναγιώτη!

ΚΑΙ αυτό επίσης συνέβη της Παναγίας, στο σπιτι κάποιας κυρίας Μαρίας, ή ό-

ποια, όμως, όχι μόνο να μέ-νει στον οίκον της για να δεχθ ή επισκέψεις, αλλά προσέφερε και πάστες σε ό-σους πήγαν να την ευχη-θούν. Αλλά όταν έσερβι-ρίσθηκαν οι πάστες, κανείς δεν άπεράσισε να τις τιμή-σι. Και όλοι τις εκύτταζαν με βλέμμα φιλόποιο. Ο έ-νας έλεγε «δεν άρέσουν τα άλλα πως δεν του άρέσουν τα γλυκά, ο άλλος πως εί-χε φάει πολλά σε προηγού-

ΕΤΟΣ ΚΒ-ΑΘΗΝΑΙ. 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1959-ΑΡ. 1023

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4-ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

μενες επισκέψεις, μία κυ-ρία πως δεν έρωγε γιατί δεν ήθελε να παχύνη και ούτω καθεξής. Ο καθένας επρόβαλε και μία δικαιο-λογία. Η εορτάζουσα κυρία Μαρία έμψηκε άμέσως στο νόημα. Οι επισκέπται της, τρομοκρατημένοι από τα ερ-μήματα των αστυιατρικών έ-πιθεωρήσεων στα άδύτα των ζαχαροπλαστείων, δεν άγ-γίζαν τις πάστες από δικαι-ολογημένο φόβο. Και τότε ή κυρία Μαρία, τους καθη-ούσα:

— Καλέ μη φοβώσαστε. Τις πάστες τις έφτιαδε μό-νη μου. Είναι σπιτικό το γλυκό.

Η καθουκαστική αυτή διαβεβαίωσι έκανε το θαύ-μα της. Όλοι έδέχθησαν πλέον το γλύκισμα, μερικοί, μάλιστα, ζήτησαν και δεύ-τερο κομμάτι. Όποτε εισ-βάλλει στη σάλλα ο έπαις-της μπύνης της εορταζού-σης και άναγγέλλει εις τό-

ρός: — Τι έπαθες κι' άναψες το καλοριφέρ, σήμερα;

— Έγώ; Τι διαβόλο, τρελ-λός είμαι να τ' άναψω;

— Καί όμως καίνα!

Ο θυμωός βέβαι τον δα-κτυλόν επί των τύπων των ήλων και αντίλαμβάνεται ό-τι ή καταγγελία ήταν άλη-θής. Και λέει τότε:

— Βρέ το παλινόπαιδο! Την έφτιαξε πάλι τη βρω-μοδουλειά του.

Το «παλινόπαιδο» ήταν ο πενταετής κανακάρος του θυμωρού, ο όποιος άρέσκε-ται να παίξει με το ασαν-σέρ, τα ηλεκτρικά και τα άλλα τεχνικά εξαρτήματα της πολυκατοικίας. Και έ-κείνη την ημέρα του ήρθε να παίξει με τον καυστήρα του καλοριφέρ!

Ο άνθρωπος ήταν πολύ στε-νοχωρημένος. Του είχα πει ο γιατρός ότι, χάριν της πολυτιμού υγείας του, έπρε-πε να κόψει το τοιγάρο.

— Καί πως το κόδουν; έ-λεγε και ζανόλεγε στους γνωστούς και φίλους. Δεν κόδεσαι το άτιμο.

Οίλος του, λοιπόν, για να τον παρηγορήσι, του λέει: — Δεν κόδεσαι; Το ευκο-λότερο πράγμα. Πάρε παρα-

δειγμα από μένα.

— Τι έκανες έσύ;

— Τόχω κοφεί μεχρι... έ-κατό φορές.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ... ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Έμπροθέσμως όσοι πάνε στών εφόρων τα ταμεία κι' εζοφλούν το ένταλμά τους με μεγάλη προθυμία, σεβάσμου κι' εύφορον μνείας, εις το μέλλον, θα

και «θερμές ευχαριστίες» εις φακέλλους θα λαμβά- (νουν!)

Ετούς («γκισσέδες»), επομένως, σπεύσει τάχιιστα κοινών να πληρώσει αυθορμητως και χωρίς άοριστίες κι' αν ο εφορος σε... γούση κι' ο χειμώνας σε βρή

βάχης για τη ζεστασιά σου τις «θερμές ευχαριστίες». Γ. Θ-ε-

»Ύστερα ἀπὸ λίγο πτό-
πησε τὸ κοουδόνι. Ὁ ὑπὸ-
βέτης ἔλειπε. Πᾶν αὖ ἄνοι-
ξω μόνος μου τὴν πόρτα...
κί' ἀντίκρισα μὲ φρίκη κα-
τ' ἀγνωστούς ἀνθρώπους,
ποὺ κρατοῦσαν ἓνα φορεῖο,
σκεπασμένο μ' ἓνα σεντόνι...
»Μοῦ εἶπαν πῶς ἦταν ἐ-
κείνη... ἡ Μιέν... Ἡ μοῖρᾴ

1

ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς στὴν ἑλλάδα.

Ἐπείτα τὰ παιδάκια, ὅπου ἦσαν, σὲ ντι-
ἑπείτα βοήθησε καὶ τὴ θεὰ τῆς πύλης.

— Νὰ κοιμηθῆς δίπλα, στὸ δωμάτιο τῆς
κακομοίρας τῆς Καλλιόπης, παρακάλεσε ἡ
γερόντισσα. Δὲν εἶναι τόσο ὠραίο, ἀλλὰ δὲν
πειράζει γι' ἀπόψε.

— Δὲ μὲ νιώθει, θεά. «Ἐλα, ἡσυχασε, κοι-
μήσου. Κι' αὐριο τὰ λέμε.

Τὴν τράβηξε ἀπάνω τῆς ἡ Εὐτέρπη, τὴ
φίλησε, ἐνῶ τὰ χεῖλιά της ἔτρεμαν.

— Σ' εὐχαρίστη, παιδί μου, ψιθύρισε, μὲ
πραγματικὴ εὐγνωμοσύνη. Σ' εὐχαριστῶ. Τί
θὰ γινῶμαι χωρὶς ἐσένα;... Τώρα θὰ ἤμουν
σκοτωμένη, θάπλεα μέσα στὸ αἷμα μου... καὶ
θαρόχταν αὐριο πρῶτ' ὁ γιὰτρός καὶ θὰ μ'
εὕρισκε σκοτωμένη... Ἀχ, Φανούλα μου... βα-
στίλισσα θὰ σὲ κάνω πού μ' ἐσώσεις...

— Κοιμήσου τώρα, κοιμήσου, θεά, ψιθύ-
ρισε ἡ κοπέλλα, πού ἀγωνιοῦσε νὰ δῇ τὸν
ἀδελφὸς της.

Γύρισε ἡ γερόντισσα στὸ πλευρό, κι' ἡ
ἑξάντησε δὲν ἀργῶσε νὰ φέρῃ τὸν ὕπνο στὰ
βλέφαρά της. Τότε ἐκκλήθηκε ἡ Φανούλα,
κι' ἔτρεξε στὸν κρητό. Ὁ Μικὲς περιμένε πάν-
τα, ἀκίνητος, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο.
Τοῦκανε νόημα ἡ Φανούλα, κι' αὐτὸς μῆκε,
πατώντας στὴς μύτες, μέσα στὸ σπίτι. Ἐ-
πείτα κλειστήκαν σ' ἕνα ἀπόμειρο δωμάτιο,
κι' ἡ Φανούλα τοῦ ψιθύρισε μὲ ἀγωνία:

— Πές μου τὰ ὅλα τώρα, Μικέ, ὅλα... Σὲ
παρακαλῶ, πές μου τὴν ἀλήθεια...

— Θὰ σὲ πῶ, Φανούλα... Κι' ἔπειτα δὲ
θὰ μὲ ξαναδῇς...

— Οὐ φύγεις; ρώτησε ἡ κοπέλλα μὲ πόνο.

— Πρέπει νὰ κρύβωμαι, πρέπει νὰ φεύγω
ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, καὶ ν' ἀλλάζω τὴ φυσιο-
γνωμία μου...

— Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί εἶχεις κάνει,
Μικέ, καὶ σὲ ἀναγκάζει νὰ κρύβεσαι;

— Πές μου πρῶτα ἐσύ γιὰ τὴ μάνα...

ρώτησε δειλὰ ὁ νέος.

Χαμήλωσε τὰ μάτια της ἡ Φανούλα. Καί,
μὲ φωνὴ σιγανή, ὅπως μιλᾶνε σὲ ἄρρωστο
παιδί, ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ὑπάρχει οὔτε μάνα, οὔτε πατέ-
ρας, Μικέ.

Ἐνοῖσε πὼς τινάχτηκε ὁ νέος, σὰ νὰ εἶ-
χε δεχθῇ μαχαλοῖά μέσα στὴν καρδιά του.

Ἀργῶσε νὰ μιλήσῃ. Στὸ τέλος, ρώτησε
ξανά:

— Πές μου γιὰ τ' ἀδέλφια μας... Ὁ Γι-
ῶργος, ὁ Πάνος, ὁ Μάνος...

— Ὁ Μάνος εἶναι καλὰ... Ὁ Γιῶργος
κι' ὁ Πάνος...

Τὰ χεῖλιά της τρεμούλιασαν, καὶ δὲ μπό-
ρεσε νὰ προφέρῃ τὰ ῥοδερὰ τὰ λόγια.

Τὴν ἄρπαξε ἄγρια ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ὁ Γιῶργος, ὁ Πάνος; ρώτησε βραχνά.

Δάκρυα κίλησαν στὰ χέρια του, πού τὴν
κρατοῦσαν. Τῆς ἄφησε τὸ χέρι, τὴν κύτταξε
ἀπολλομένης.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, Φανούλα...

— Μόνο ὁ Μάνος ζῇ, Μικέ, τοῦ ψιθύρισε
μὲ ἀπελπισία. Κι' ἐσύ...

Σκέτασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια
του.

— Πάντα ἔλεγα πὼς κάνει λάθος ὁ Θεός,
ψιθύρισε. Γιατί νὰ μὴ μὲ πᾶσι ἐμένα; Τόσες
φορὲς κινδύνεψα, τόσες φορὲς βρέθηκα στὸ
χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ... Ἀλλὰ, βλέπεις, ὁ
Θεὸς διαλέγει καὶ παίρνει πρῶτα τοὺς κα-
λοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ καλὰ παιδιά...

— Πές μου γιὰ τὰ σένα, τὸν παρακάλεσε. Κι'
ἔπειτα θὰ σὲ πῶ κι' ἐγὼ ὅλα, πὼς ἐγίναν...

Ὁ ἄσωτος υἱὸς

— Ἀπὸ πού ν' ἀρχίσω, Φανούλα; βόγγησε
ὁ νέος.

— Ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀπὸ τότε πού τῶσκα-
σε ἀπὸ τὸ καράβι.

— Πέρασα τόσα, πού θὰ ξημερωθῶμαι ἀν
στὰ διηγήθῃ ὅλα... Θὰ σὲ πῶ μὲ λίγα λό-
για... Τότε πείνασα, κόντευα νὰ πεθάνω τῆς
πείνας. Ἀλλὰ προτιμοῦσα νὰ πεινῶ καὶ νὰ
ορίζω τὸν ἐαυτό μου, παρὰ νὰ βρισκομαι
σὲ πειρασμὸν.

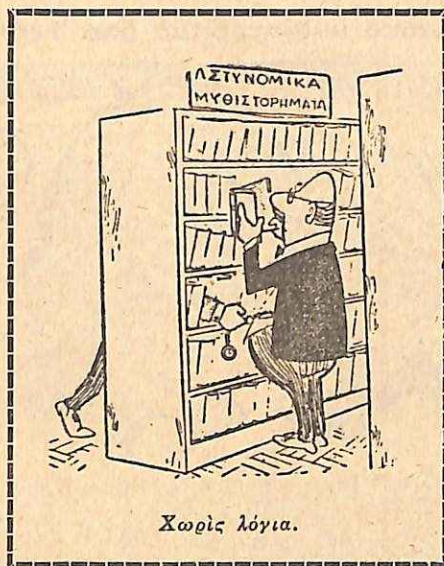
— Γιατί, Μικέ; Γιατί;

Τὴν κύτταξε μὲ πικρὴ σκληρὴ εἰρωνεία.

Φανούλα, ἀν ἀρχίσῃ νὰ ρωτᾷ ἀπὸ
τώρα, γιατί, δὲ θὰ τελειώσω ποτέ! Μ' ἐ-
μένα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ ποτὲ τὸ γιατί,
ἀφοῦ δὲν τὸ ἦρα ἐγὼ μόνος μου, γιὰ τὸν
ἐαυτό μου.

— Καλὰ, Μικέ, λέγε μου. Πὼς τὰ κατὰ-
φερες νὰ ζήσης;

— Δούλευα σὰ χαμάλιν, Ἀπὸ λιμάνι; σὲ
λιμάνι, ἀπὸ χωρὶς σὲ χωρὶς... Μία μέρα ἔ-
λεγα πὼς πεθαινα γιὰ καλὰ τῆς πείνας, τὴν
ἄλλη μέρα ἐνοιῶθα σὰ βασιλιάς, ἐπειδὴ εὐ-
ρίσκα μία πρῶτη δουλειά. Ἐτοί, λοιπόν,
ταξιδεύοντας δουλεύοντας, πεινώντας, ἔθα-
σα στὴν Ἀμερική, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐνοεῖ-
ται, πέρασα χρόνια, ὅπου νὰ φτάσω ἐκεῖ
στὸ μεταξύ, εἶχα μάθει γλώσσες, εἶχα με-

Χωρὶς λόγια.

λετήσῃ τὸν κόσμον, κι' ἐκεῖ ἀποφάσισα νὰ
δοκιμάσω τὴν τύχη μου σὲ κανένα θάλασο,
γιὰ ν' ἀξιολογήσω τὴν ὁμορφίαν μου. Κάποια
κοπέλλα μούβαλε αὐτὴ τὴν ἰδέα, μία ἀπὸ
τὶς πολλὰς μου γνωριμίες.

Ἦσαν ἕνα θάλασο τῆς κακῆς ὥρας, πού γύ-
ριζε στὶς ἐπαρχίες, κι' ἐκεῖ μου ἀνέθεσαν
κάποιο ρόλο ἀριστοκρατικόν. Παρίσταναν ἕνα
νέο ἀριστοκρατικὸν οἰκογενεῖαν, πού ζῇ
μὲ ἀπάτες... Εἶχα μεγάλῃ ἐπιτυχία, στὸ μικρὸ
αὐτὸ θάλασο, ἀν καὶ καταλάβαινα, ὅτι τὸ παί-
ξιμό μου δὲν ἔβριζε μία δεκάρα. Ἀρσε τὸ
ἐξωτερικόν μου.

Ἐπείτα προσάβησα νὰ κάνω καριέρα κινη-
ματογραφική, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα. Ἦσαν
ὅλες τὶς πόρτες κλειστές. Στὸ μεταξύ, ὁ
μικρὸς θάλασο διαλύθηκε, ἀρχισα πάλι ν' ἀ-
γωνιῶ γιὰ τὸ καθημερινόν μου. Κι' ἄσφατα,
ἡ τύχη μ' ἐσπρωξε νὰ κάνω κάτι, πού θὰ
μπορούσε νὰ μὲ βγῇ σὲ καλὸ, ἴσως...

Παραδοῦσα μπαλλέτου

Ἐγυρεύοντας δουλειά, γύριζα ἀπὸ θέατρο σὲ
θέατρο, ὅταν, μία μέρα, βρέθηκα σὲ μία πα-
ράστασι κάποιαν σχολῆς μπαλλέτου. Λεφτὰ
δὲν εἶχα, σχεδὸν τίποτε, καὶ δὲν ξέρω πὼς
ἐκκλήθηκε καὶ χάθηκε στὰ παρασκηνία, μα-
ζὶ μὲ κάτι ἐργάτες, κι' ἔκανα κι' ἐγὼ πὼς
συγυρίδα τὰ σκηνικά. Τὰ νοῦμερα περνοῦσαν
τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, κι' ἐγὼ γούρλωνα τὰ
μάτια μου, Φανούλα, γιατί καταλαβαίνεις,
ὅτι, χωρὶς χρέμα, δὲν ἦταν εὐκόλο νὰχω καὶ
κατακτήσεις.

Ἐπείτα ὁ κοπέλλης ἦταν ὁμορφος, ὅλες μ'
ἄρεσαν. Ἀξάφνα ὅμως, μία κοπέλλα παρου-
σιάστηκε στὴ σκηνή, ντυμένη, ἡ μάλλον γδυ-
μένη, πὶο τολμηρὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἦσαν
σχεδὸν γυμνὴ. Ἐνα σωματικὸν κοκκιστικό,
μαλλιά ξανθὰ, τύπος πικάντικος καὶ προ-
κλητικός. Κάποιος δίπλα μου, ἐργάτης θεά-
τρου, μὲ εἶπε, πού τὴν κύτταζε σὰ χαλὸς,
καὶ μοῦ ψιθύρισε:

— Μὴ γουρλώνῃς τὰ μάτια σου! Αὐτὴ
δὲν εἶναι γιὰ τὰ δικά μας δόντια. Εἶναι πλου-
σιοκόριτσο, πολὺ πλούσια. Ἀλλὰ οὐ καὶ τό-
σο δύσκολη. Μονάχα πού ἔχει προτίμησι γιὰ
κυρίους καθὼς πρέπει, τοῦ κύκλου της.

— Τί εἶναι ὁ πατέρας της; ρώτησα. Κα-
νέας βασιλιάς τῆς σαρόβλλας;

— Εἶναι ξένη, Ἑλληνίδα, μοῦ εἶπαν. Ὁ
πατέρας της εἶναι πλούσιος, πολὺ πλούσιος,
ἀλλὰ στὴν Ἀθήνα.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως πὼς ὁ
λοι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἦσαν ἐκρίσιον καλοντυ-
μένοι, καὶ πλούσιοι.

Ἦν πληροφορία αὐτὴ μοῦ κέντησε τὴ φαν-
τασία. Στάθηκεν παράμερα, κι' εἶδα μετὰ
τὴν παρόστασι πολλοὺς θαυμαστὰς νὰ τὴν
περιστοιχίζουν, κι' ἀπὸ τὸ ὄφος τῆς, κι' ἀπὸ
τὸ γέλιο της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς, καθὲ
ἄλλο παρὰ γιὰ σοδορὴ κι' αὐστηρὴ κοπέλλα
ἐπρόκειτο. Ἐδινε μὲ μεγάλῃ εὐκολία τὸν ἡ-
λέφωνό της, καὶ τὸ αὐτὸ μου πῆρε τὸν ἡ-
ριθμό. Παρατήρησα ὅμως συγχρόνως

ΠΕΘΕΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τύπος σοφάρου, καλοκάγαθου, οικογενειάρχη, «νομοταγός πολίτης» κι' εύσυνεϊχτού υπαλλήλου. Πενήντα-οχτώ, ΚΙΚΗ: Γυναίκα του. Λιαν' φαγιώσιμη και ζουμευρο-λουδίκη πονηρομικροαστοβλά. Τριαντάρα. **ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ:** Πέθερά του. Ήσυχη, απλή και θεοφοβούμενη. Πενήνταπεν-τάρα. **Ο ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ:** Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, ένας ΑΣΤΥ-ΦΥΛΑΚΑΣ και άλλα πρόσωπα βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στο σπίτι του 'Αργύρη).
ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: (Μόλις ή-
Περσεφόνη του άνοιγει την
πόρτα). Καλημέρα σας!
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Καλημέρα
σας.

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Είμαι ο
άστυατρός.
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Χαίρω πο-
λύ. Θέλετε τίποτα;
ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Νά περά-
σουμε μέσα.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Εύχαριστώ
(Παραμερίζει και μπαίνουν).
Σε τι μπορώ να σας εξυπη-
ρετήσω;
ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Μιά επι-
θεώρηση να κάνουμε. Στην
κουζίνα.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: "Α, για να
μην έχω κίνδυνο για ηλεκτρο-
πληξία;
ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: "Οχι, κυρία
μου. Την καθαριότητα θέλει
να δει ο κ. άστυατρός.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: (Προσβε-
βλημένη). Την καθαριότητα;
Στο σπίτι το δικό μου;
ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Μην έκ-
νευρίζεστε, κυρία μου. Δεν εί-
χε την πρόθεση κανείς να σας
θίξει. Απλά, να ρίξουμε μία
ματιά θέλουμε. (Έρευνά μ'
έκνευριστική σχολαστικότητα,
το πάτωμα της κουζίνας, τα
ντουλάπια, τα βάζα, τα μπου-
κάλια, τους τεντζερέδες, το
ψυγείο και τα λοιπά). Γράφε,
άστυφύλαξ.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Μάλιστα. (Ε-
τοιμάζει το μολύβι του και ά-
νοιγει το βιβλίο). Γράφω.
ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: (Υπαγο-
ρεύει)... Γενική εντύπωση...

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Εύχαριστώ-
με πολύ κύριε γιατρέ μου!
ΚΙΚΗ: Καλέ τις εύχαριστείτε
καλέ μαμά; «Πλημμελής καθα-
ριότης» θα πη πως ή κουζίνα
σου είν' ακάθαρτη!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Ακάθαρτη;
Από πού κι ως πού;
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Σας πα-
ρακαλώ, κυρία μου, αφήστε
μας να κάνουμε τη δουλειά
μας! (Υπαγορεύει). Λοιπόν,
γενική εντύπωση πλημμελούς
καθαριότητας. Αφθονά έντο-
μα, ως καταστροφές και μνίαι
επικαλούμενες επί των υλικών
άτινα προορίζονται δια την
παρασκευήν φαγητών και γλυ-
κιματιών... (Στην Περσεφό-
νη). Αυτά όλα θα τα κατα-
στρέψετε τώρα. Θα τα πετά-
ξετε στα σκουπίδια.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Ποιά να
πετάξουμε; Τι μαγιονέζα;
ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Και τη
μαγιονέζα και το ψάρι. Είν
επικίνδυνα. Γράφε, άστυφύλαξ.
ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Μάλιστα.

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: «Κατε-
σχέθηκαν και καταστράφησαν,
δύο κιλά ιχθύος και ποσότητα
πάλτας μαγιονέζας, ακατάλ-
ληλα προς βρώσιν και επικίν-
δυνα δια την οικογενειακήν υ-
γείαν».

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: (Σε από-
γνωσι). Γιατρέ μου, μην τα
πετάς σε παρακαλώ. Έχουμε
τραπέζι σήμερα!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Τραπεζί;
Θάτρωγαν κι' άλλα άτομα έ-
δω; Γράφε, άστυφύλαξ; «Ε-

πικίνδυνα δια την οικογενεια-
κήν αλλά και την δημοσίαν υ-
γείαν»!... (Πιάνει ένα βάζο
με γλυκό βύσσινο). Αυτό τι
είναι;... Αυτό έχει πιάσει μου-
χλα!

ΚΙΚΗ: (Βιαστική). Το εί-
χαμε για να το πετάξουμε κύ-
ριε άστυατρε!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Καλέ ποιά
να πετάξουμε, άστυφύλαξ; Η
μουχλίτσα βγαίνει με το κου-
τάκι προσεκτικά κι' ύστερα
βάζουμε το γλυκό και παίρνει
δυο-τρεις βράσεις και γίνεται
πρώτη τάξεως.

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Και το
προσφέρτε στους επισκέπτες
σας;
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Φυσικά! Τι
έχει το γλυκό; Μιά χαρά εί-
ναι!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Κυρία
μου, σας συχαίρω για την
ειλικρινειά σας αλλά όχι και
για την τήρησι των κανόνων
υγιεινής μέσα στο σπίτι σας!
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τρεις μη-
νες φυλάκη πρέπει να πάτε γι'
αυτή τη μουχλα!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Πολύ την ά-
θωα και την ανήξερη μάς κα-
νείς κι' επιβαρύνει τη θέσι
σου!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Γράφε, ά-
στυφύλαξ!
ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Μάλιστα!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: (Υπαγο-
ρεύει). «Κατεσχέθη ώσπουτος
και καταστράφη δοχείον περιέ-
χον γλυκόν βύσσινον με παχύ
έπιστρώμα μουχλας...
ΚΙΚΗ: Πενικυλίτη είναι ή
μουχλα, γιατρέ μου!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Τις λατρι-
κές σας γνώσεις να τις άνα-
πτύξετε στο δικαστήριο! Γρά-
φε, άστυφύλαξ!... «Περσέφη-
θησαν επίσης, άφρχναι και α-
φθονος κοινοτόρος, το δε δο-
χείον των άπορριμμάτων ευρέθη
τελείως ακάθαρτον, περιέχον
άπορίμματα και διή ακάθαρ-
τα!»

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Τι θέλεις,
μάτια μου, νάχη μέσα ο ντε-
κεάς των σκουπιδιών; Σκου-
πίδια θάχη κι' ακάθαρτα θά-
ναι! Καθάρσά σκουπίδια, γί-
νονται ποτές!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Πρέπει να
πλένεται και να άπολυμαίνεται
ανά δεκάλεπτον!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Και πού να
τον άδειάζουμε;
ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Εις ει-
δικόν μεγάλο δοχείον εις τα
υπόγεια της πολυκατοικίας, το
όποιον να κλείνη έρμητικώς,
άεροστεγώς.

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Έγώ τε-
λειώσα. (Στον άστυφύλακα).
Θά γίνη ή μήνυση και αντί-
γραφον της άστυατρκικής έκ-
θεσεως θα σας πέμψω δια τα
καθ' ύμεις.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Τα στοιχεία
σου, κυρά μου!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: (Τρέμει).
Έγώ θα πάω στον προθυ-
πουργό!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Δώστε τό-
ρα τα στοιχεία σας έδω και
πληγαντε και στον ΟΗΕ άμα
σας κάνει κέφι.

ΑΡΓΥΡΗΣ: (Μπαίνει). Χαί-
ρετε. Τι συμβαίνει!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Σας σώ-
σαμε τη ζωή! Αυτό συμβαίνει.
Το μεσημέρι θάρχόταν έδω το
άσθενοφόρο των Πρώτων Βοη-
θειών, αν δεν είχαμε προλά-
βει!... Θα σας εξηγήσω. Ψά-
ρι, μαγιονέζα, ακατάλληλα
προς βρώσιν και επικίνδυνα
δια την δημοσίαν υγείαν!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Από την ταγ-
κουριά της, ή πεθερά μου! Για
να με κλέβη στα ψώνια! Παίρ-
νει μπαγιλάκια ψάρια κι' αντί
αυγά βάζει στη μαγιονέζα,
σκότη του κουτιού!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Αυγά εις
κόνιν; Ακατάλληλα προς βρώ-
σιν και επικίνδυνα δια την δη-
μοσίαν υγείαν; Γράφω άμέσως
άστυφύλαξ. Και υπογράμμι-
σε το!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Νάρθητε
μάρτυς, κύριε!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Και βέβαια
θάρω!... Τρεις φορές έφέτος
είχα πόνους στην κοιλιά, ιδρώ-
τες και διάρροια.

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Έμέτους;
ΑΡΓΥΡΗΣ: Μάλιστα!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Όλα τα
συμπτώματα της δηλητηρία-
σεως!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ: Καλέ ποιάς
δηλητηρίασεως; Από το κρα-
σί είναι, γιατρέ μου. Πίνει δυο
και δύομισι οκάδες στην κα-
θησιά του ο μετρούλιασας!

ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΣ: Εις την
περίπτωσιν αυτήν ή χρήσις οι-
νου άποβάσκειν άφέλιμος διότι
συντελεί εις την άνάσχεσιν της
βράσεως των δηλητηρίων!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τα είδες κυρία
μαμά; Το κρασί μ' έσωσε!
Άλλοιως θα με είχα κάνει άγ-
γελάκι!... Και έζετε κύριε
άστυατρε μου. Από αυτά ό-
λα τα «ακατάλληλα προς βρώ-
σιν» που βρήκατε σήμερα, μό-
νον έγώ θάτρωγα. Έγώ κι' ο
άδερφός μου κι' ή νύφη μου
που τους έχω καλεσμένους.
Γιατί αυτές οι δυο κάνουνε
δίαιτα. Η μία, ή πεθερά μου,
γιατί λέει πως έχει νεφρά,
καρδιά, σηκότη κι' ό,τι άλλο
φανταστής. Έπίτηδες για να
τρώη έλεκτό φαί, όλο στη
σχάρα. Κι' ή γυναίκα μου πά-
λι, κάνει δίαιτα για ν' άδυνα-
τίση.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Όστε δε
θάτρωγαν εκείνη!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι!
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τώρα μπο-
ρεί να στηριχθ ή κατηγο-
ρία με «όσων προαίρεσιν»!

Όσοι είναι και άποπειρα φα-
ρμακείας! Μπορεί και να ήθε-
λαν να σας δηλητηριάσουν!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν άποκλείε-
ται!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Πώς ζητε;
Αρμονικώς;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αρμονικώς;
Την άλλη φορά πήγε πρόσφο-
ρο κι' έκανε παράκλησι στην
Άγια Παρασκευή για να με
κόψη ατοκίνητο!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Νά υποβάλε-
τα μήνυση!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Λέτε να με
σκοτώσουνε τώρα, την ώρα που
θα κοιμηθώ;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Αν σε σκο-
τώσουνε, θα φάνε τουλάχιστον
έικοσι χρόνια φυλάκη.

ΑΡΓΥΡΗΣ: "Α! Τώρα με
καθησύχασες! Εύχαριστώ πολύ!

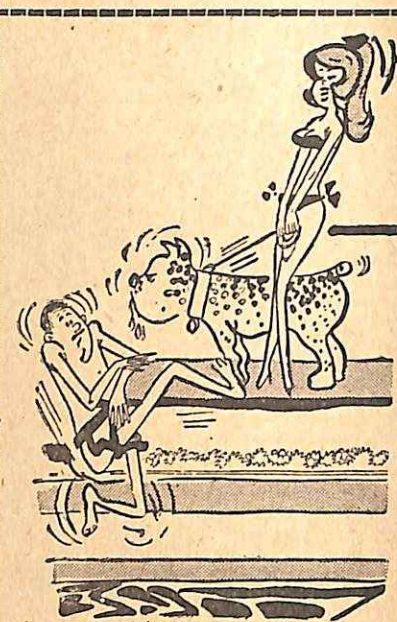
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Σας περι-
μένουμε στο τιμήμα, να υπο-
βάλετε τη μήνυση και να σας
πάρουμε κατάθεσι. (Στην Περ-
σεφώνη και στην Κική). Κι'
είσετε και οι δυο, Στον τιμήμα.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ: Είναι κι' ο
τόφορος! Δεν είν' αυτόφωρος;
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Τώρα θα
δούμε.

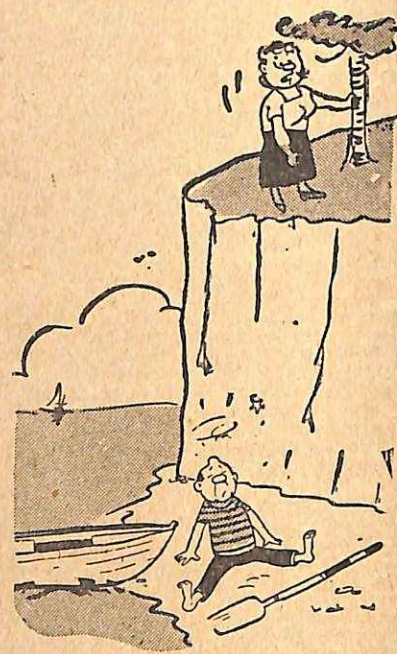
ΣΚΗΝΗ 2η.

(Στην έξοδο, ενώ βγαίνουν).
Η ΘΥΡΩΡΙΝΑ: (Στην ύ-
πνρέτρια του β', πατάματος).
Έγώ της τη σκάρασα τη δου-
λειά!... Για να μάθω να μού
κάνη παρατήρησι για τα σκου-
πίδια!

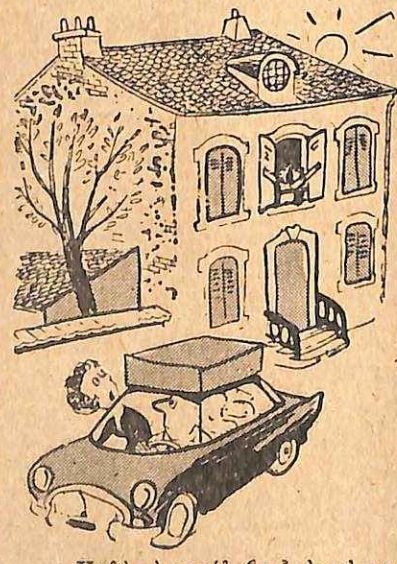
ΕΠΙΛΟΓΟΙ

—Λοιπόν, θα βουτήξετε, Γιαννάκη;

—Γιάννη, το πήρες το κουπί;

—Καλά το κατάλαβα έγώ πως να-
τι ξεχνούσαμε στο σπίτι!

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΑΦΥΛΙΟΥ

Μπορεί ν' άντικαταστήση τελείως
την τροφή μας

Το σταφύλι είναι το κατ' έξοχην φρού-
το του καλοκαιριού. Αντίθετα μ' άλ-
λους καρπούς, τίποτα δεν πετάγεται
απ' αυτό. Κοθ' ένα από τα μέρη που το
άποτελούν έχει πολύτιμες ιδιότητες. Και,
πρώτα-πρώτα, ή φλούδα του περιέχει βιτα-
μίνες, ταννίνη και χρωστικές ουσίες. Εί-
ναι, λοιπόν, τονωτική και διευκολύνει την
πέψη.

Ο κυρίως καρπός—το ψαχνό—περιέχει,
έξ άλλου, νερό, σάκχαρον και μεταλλικά
άλατα. Τα στοιχεία αυτά το κάνουν πολύ-
τιμη τροφή για τους μύς και το προσδί-
δουν διουρητικές ιδιότητες. Τα κουκούτια,
τέλος, περιέχουν κυτταρίνη και ταννίνη
και επενεργούν ως άριστο καθαρτικό.

Εκτός στην περίπτωση, λοιπόν, που ύ-
πάρχουν ειδικοί λόγοι, δεν πρέπει να πε-
τάμε τίποτα από το σταφύλι. Βγάζοντας
τη φλούδα ή τα κουκούτια, αφαιρούμε έ-
να μέρος από τις πολύτιμες ιδιότητές του.

Το ώριμο σταφύλι περιέχει 15 — 30%
σακχάρου, που άφομοιώνεται άμέσως από
τον οργανισμό. Ένεαίνε, λοιπόν, τους μύς,
έξαφανίζει τον κόπο και μάς δίνει καινούρ-
γιες δυνάμεις.

Το σταφύλι, έξ άλλου, περιέχει σημα-
ντική άναλογία σιδήρου, που είναι άπαραί-
τητος στο σχηματισμό των ερυθρών αιμο-
σφαιρίων. Γι' αυτό ένδεικνυται ιδιαίτέρως
στόις άναιμικούς και τους άναρμονούντας.
Είναι επίσης έξαιρετο για τα παιδιά και
μπορεί, σε πολλές περιπτώσεις ν' άσπλη-
ρώση κι' αυτό άκόμη από το μητρικό γάλα.

Το σταφύλι περιέχει άκόμη κάλιο, που
παίζει σημαντικό ρόλο στη λειτουργία του
πεπτικού συστήματος.

Ευεργετική επίδρασι στη λειτουργία του
πεπτικού συστήματος έχουν επίσης ή κυτ-
ταρίνη και το νερό που βρίσκονται στο ψα-
χνό του σταφυλίου. Η κυτταρίνη συντελεί
ειδικώτερα στην άποβολή των περιττών ού-
σιων. Το ίδιο ευεργετικές στην πέψη είναι
οι διαστάσις που περιέχονται στο σταφύλι.

Το σταφύλι ένδεικνυται και για έναν άλ-
λο λόγο στους δυσπεπτικούς: Έχει ισχυρές
άλκαλικές ιδιότητες και καταπολεμά την
όξυτητα του στομάχου. Ένα κιλό σταφυ-
λιών ίσοδυναμεί με 6 γραμμάρια διτταν-
θρακικού νατρίου (σόδας).

Οι διουρητικές ιδιότητες του σταφυλίου,
έξ άλλου, όφελονται στο κάλιο και το
μαγνήσιο που περιέχει.

Το καλύτερο είναι να τρώμε το σταφύλι
μόλις το κόψουμε από το κλήμα. Η μετα-
φορά από το ένα μέρος στο άλλο και ή
διατήρησι του μέσα σε ψυγείο το κάνουν
να χάνη πολλές από τις ιδιότητές του.

Στη Γαλλία υπάρχουν σήμερα 29 κέν-
τρα σταφυλοθεραπείας, που βρίσκονται
κοντά σε άμπελώνες. Άλλά δεν πρέπει να
υπερβάλλουμε τα πράγματα. Το σταφύλι, με
την προϋπόθεσι ότι δεν ύφίσταται μεγάλη
ταλαιπωρία κατά τη μεταφορά του, μπορεί
να θεωρηθ ή ως καλό 36-48 ώρες μετά τη
συλλογή του.

Ο καθηγητής Ρίσερ συνιστά σ' έκεινους
που θέλουν να έπωφεληθούν από τις πολύ-
τιμες ιδιότητες του σταφυλίου να τρώνε
2-3 κιλά την ημέρα ως εξής:

Πρώγευμα: 800-1000 γραμμάρια. Δεν
χρηάζεται να πάρете τίποτ' άλλο. Πρέπει
να έζετε ότι 400 γραμμάρια καλών στα-
φυλίων ίσοδυναμούν με πλήρες πρόγευμα.

Μιά ώρα πριν από το φαγητό: 1000 —
1200 γραμμάρια. Στην περίπτωση αυτή,
το φαγητό θα είναι πολύ ελαφρότερο από
δύο συνήθως.

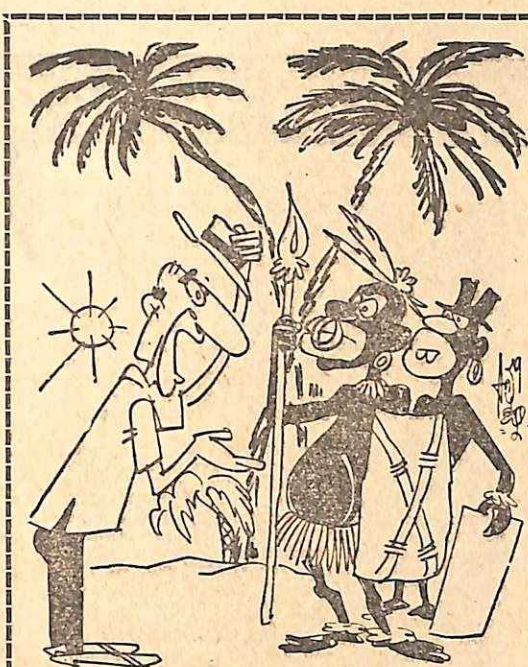
6 μ. μ.: 400-600 γραμμάρια.

Η δίαιτα αυτή μπορεί να συνεχισθ ή επί
6 εβδομάδες. Δύο ως τρία κιλά σταφύλια
την ημέρα έπαρκούν πλήρως στις άνάγκες
του οργανισμού μας. Μπορούμε, λοιπόν, να
μη τρώμε τίποτ' άλλο. Σ' όποιον ήποτε πε-
ρίπτωση, όμως, ο τροφές με τις οποίες θα
συνπληρώσμε τη σταφυλοθεραπεία πρέπει
να είναι μικρές σε όγκο και ελαχίστες,
π.χ. λίγο ψάρι ή κρέας, 2-3 φορές την
εβδομάδα. Τα αυγά και το γάλα μπορού-
με να τ' άπορνήσουμε τελείως.

Κατά γενικό κανόνα, τα σταφύλια πρό-
πει να τρώγονται πριν από το φαγητό. Ό-
ταν το στομάχι μας είναι γεμάτο, οι πο-
λύτιμες ιδιότητές τους έξουδετερώνονται σε
μεγάλο βαθμό.

Οι ίσχυοντες από άσθένειες του ήπατος
ή των νεφρών μπορούν να πίνουν μόνο το
χυμό των σταφυλίων. 300-500 γραμμάρια
την ημέρα είναι άρκετά.

Η σταφυλοθεραπεία ένδεικνυται κυρίως
έναντιον της παχυσαρκίας, της ποδάρρας,
της δυσκοιλιότητος κτλ., καθώς και σε πε-
ριπτώσεις που θέλουμε ν' άποτοξινώσουμε
τον οργανισμό μας.

—Με συγχωρείτε, έδω είναι κάτι οικόπεδο,
που πουλιούνται με δόσεις, πέντε λεπτά από την
Όμοιοια;
(Του Άρχελαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

"Έβλεπα την θάλασσα προχθές
κι' έξαφνα το νέφι μου έχάλασα
κι' είπα στην καλή μου: —Ός δε θες
μοιάζεις—να το ξέρης—με τη θάλασσα.

"Έχεις τής γαλήνης τη δροσιά,
μά με μιά σου λέξι, μιά γκριμάτσα σου,
έρχεται ή φουσκοθαλασσιά
και άμέσως χάνεται ή μωγάτσα σου!

Είσαι σαν τη θάλασσα... το ξέρω,
σ' όποιον εκδηλώσει ακατάστατη
κι' όσο σ' αγαπώ, τόσο υποφέρω,
πνύσαι—πως το θέλεις—λίγο άσπαση.

Είσαι κάλμα, ούτε κυματάκι
δε μου δείχνουν τ' άπάλα σου αισθήματι,
μά έξαφνα, ένα μάπιο βορραδάκι
φέρνει τής κακίας σου τα κύματα.

Κι' αν τυχόν ή υπόρα σε κουράση,
όταν πιά ξαλίσω το κεφάλι μου,
νάθε σου φουροτούνα θα περάση
κι' έρχεσαι άπάλα μέσ' τ' άκρογιάλι μου.
Έρχεσαι και με γλυκοφιλάς
και περνάει τότε κάθε γκούνια σου
κι' είσαι σαν τη θάλασσα μπελός,
πότε κάλμα, πότε στα μπουρίνια σου...

"Έχεις τής γαλήνης όμορφιά
και μου δίνεις λιδομένα τα δώρα σου
μ' αν τυχόν σε πιάση συννεφιά,
τότε νοιώθω νάρχεται ή μπόρια σου.

"Έχεις τον καιρό για οδηγώ,
μά με πόρα ή κάλμα, με τις ώρες σου
σαν καρδακνήρη πνύμαι έγώ
εύκολα περνάω και τις μπόρες σου...

Χρόνια το τιμόνι το κρατώ
και στο λέω τώρα πον γεράσαμε,
συλλογίζομαι όταν σε κυττώ:
—Πάει κι' άλλος κάβος... τον περάσαμε!

Κι' ίσως έτσι σκέπτομαι κι' έγώ
πνύσαι σαν τη θάλασσα τη μάγισσα:
—Δε φοβάμαι πιά πως θα πνίγω
μιά και τόσα χρόνια δεν νανάγησα!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παράσκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο ΠΩΣ γράψαμε και σε προηγούμενο τεύ-
χος, ή μεγάλη άγάπη του κ. Κ. Θεωδω-
ρίδη στο θέατρο, και οι όσμοί του με αυ-
τό, δεν τον άφρσαν να παραχωρήση το ακίνη-
τό του της πλατείας Συντάγματος για κινη-
ματογράφο, παρ' ότι οι όροι του οποίους άν-
τιμετώπιζε ήσαν πολύ δελεαστικοί.

"Εται, το θέατρο «Κυβέλης» θα λειτουργή-
ση αυτό το χειμώνα ως μουσικό, με θασικά
στέλεχη της άδελφής Καλουτά και τους τρεις
θιασάρχες του «Περροκέ», μ' ένα έντελως νέο
και ιδιότυπο τρόπο εμφάνισεως της επίθεωρή-
σεως.

"Αίσιοσημείωτο είναι, το ότι το θέατρο «Κυ-
βέλης» και το θέατρο «Μπουρνέλλη» της όδοσ
Πατησίων θα είναι τα μόνα μουσικά της χει-
μερινής περιόδου.

"Αντιθέτως θα λειτουργήσουν δέκα θέατρα
πρόσας. Μέσα σ' αυτά συγκαταλέγεται και το
«Άκροπολι», που, ενώ άρχισε ως θέατρο
πρόσας, επί μια δεκαετία λειτουργήσε ως μου-
σικό.

Το «Περροκέ» με την άλλαγή έργου, και
την προσθήκη δύο νέων εμφάνισεων, της Σού-
λης Σαμπάκ και του χορευτικού «Χριστιανού
Μαρίνας» συναγωνίζεται τώρα σε είσπραξεις,
το «Μετροπόλιταν», που θρίσκειται πάντα επί
κεφαλής όλων των άθηναικών θεάτρων. Ί-
διαίτερα το ντυμέτο «Χριστιανού-Μαρίνας» προ-
καλεί μεγάλο ενδιαφέρον και χειροκροτείται
θερμά. Δικαιολογημένα, άλλωστε, αφού είναι
το μοναδικό ελληνικό νουμέρο, που έχει έμ-
φανισθ στο θέατρο «Χάνσας» ένα από τα με-
γαλύτερα μουσικά θέατρα, που θεωρείται και
θρίο της Εύρώπης.

Τα νερά της Όμοιοιας, μετά το διαφημι-
στικό τέχνασμα μιάς γνωστής χορευτίσας, γό-
ρω από το όποιο τόσος έγινεσ θορύβος, γνώ-
ρισαν και άλλη περιπέτεια.

Σε μία δλονύχτιο συγκέντρωσι και μπροστά
σε εκατοντάδες θεατές, γυρίστηκε την περα-
σμένη εβδομάδα, έπάνω στο κυκλικό διάγραμμα
και μπροστά στους πίδακες μιά χορευτική
φαντασία με τον Απόλλωνα Γαβριηλίδη και
την Άλέκα Στρατηγού, που προορίζεται για
το νέο ελληνικό φιλμ «Η θεία από τον Κανα-
δά», στο όποιο πρωταγωνιστεί ή καρατερίστα
Γεωργία Βασιλειάδου, που αποδίδει για πρώ-
τη φορά και ένα τραγούδι μαζί με τον Τώνη
Κωσταντόπουλο.

Ο Θεωρότης της σκηνής Πέτρος Κυρια-
κός, που άπεσούρη από έδω και τρία χρόνια
από το θέατρο, κάνει τώρα την εμφάνισή του
στην όδον.

Ο Κυριακός, έκτός από την ταινία «Ο άν-
θρωπός μου», όπου δημιουργή ήνα χαρακτη-
ριστικό τύπο «Αθηναίου μεκερή», έχει ένα από
τους πρώτους ρόλους στο φιλμ «Είως περνούν
οι πατηρέσιες», από τη γνωστή όπερέττα του
Χατζηποστόλου, στην όποια είχε παίξει επί-
σης όταν πρωταγόνεθηκε στο θέατρο.

Η μεγάλη «Αμερικανίδα ήθοποιός» Έλεν
Χέιζ, που ήρθε για λίγες μέρες στην Άθνα,
έχει τιμηθ πριν άρκετα χρόνια με το θρα-
έσιο «Όσκαρ», για το φιλμ της «Ευκλή άδελ-
φή». Πριν δε από τον κινηματογράφο, σημεί-
ωσε μεγάλες επιτυχίες στο θέατρο.

Η Έλεν Χέιζ είναι ή μοναδική ήθοποιός,
που έχει με το όνομά της δική της θέατρο στη
Νέα Υόρκη.

Η «Επίτροπή Τραγουδιού, για τον δια-
γωνισμό της Ραδιοφωνίας, δυσκοιλήθηκε πο-
λύ στην επιλογή των 16 προκρίθεντων τραγου-
διών από τα 584, που έστάλησαν, γιατί άλλα
υστερότερα σε στίχους και αντιθέτως άλλα σε
μουσική.

Χαρακτηριστικό είναι ότι τρία από τα προ-
κρίθεντα τραγουδιά, έχουν γρα

Τα στοιχεία της έκλογής

Η ΝΕΑ, όπως τονίσαμε και στο προηγούμενο άρθρο, κυνηγάει πρώτα τον έρωτα κι' ύστερα το σύζυγο. (Η έπισημη αναζήτηση του συζύγου, που καταντάει σε μερικές περιπτώσεις αληθινός έφοδός, αρχίζει έπειτα από ώριμη ηλικία). Αλλά, στην αναζήτηση του αγαπημένου, ένυπαρχει κι' η κρυφή σκέψη ότι αυτός μπορεί και πρέπει να είναι ο μέλλον σύζυγος.

Ας αφήσουμε, λοιπόν, κατά μέρος το αν η νέα διάλεξε μόνη της τον άνθρωπο, στον οποίο έδωσε την έμπιστοσύνη της ή τη διάλεξε αυτός κι' ας υποθέσουμε ότι, έτσι ή αλλιώς, συνδέθηκε μ' έναν άντρα, που θέλει να τον φαντάζεται σαν το μέλλοντα σύντροφο της ζωής. Άναμεσα στη φαντασία και την πραγματικότητα, όμως, υπάρχει κολλοσσιαία απόσταση... Η νέα που θέλει να είναι σύζυγος για την έκλογή της (έστω κι' αν ο ρόλος που παίζει σ' αυτήν είναι άσημαντος), πρέπει, λοιπόν, ν' αναλύσει τα στοιχεία της και να την εξηγήσει ή, αν προτιμάτε, να την δικαιολογήσει στον έαυτό της. Γιατί έτσι μόνον θα είναι θέσιμη πώς βρίσκεται στον καλό δρόμο. Αυτά τα στοιχεία είναι ύποκειμενικά και αντικείμενικά. Τα πρώτα αναφέρονται στην ίδια και τα δεύτερα στον αγαπημένο της.

Ας μιλήσουμε σήμερα για τα ύποκειμενικά στοιχεία. Κατά τον καθηγητή Γιούγκ Στόκερ, να πιάει ένα τα κυριότερα σημεία που πρέπει να προσέξτε:

1) Είσαστε κάτω των 20 χρόνων; Η καρδιά σας είναι τότε πάρα πολύ ευαίσθητη. Άρκει η παραμικρή σπινθή, για να πάρει φωτιά. Άν έχετε λίγο μυαλό—άλλ' έχετε, αφού είσαστε έρωτευμένη—πρέπει να παραδειχτείτε πώς δεν είσατε σε θέσι να κρίνετε ούτε τον έαυτό σας ούτε τους άλλους. Το καλύτερο είναι, λοιπόν, να προσπαθήσετε να συγκρατηθείτε.

2) Είναι η πρώτη φορά που η καρδιά σας παίρνει φωτιά; Όλες οι νέες στην περίπτωση σας σκέφτονται: «Η αυτόν ή κανένα!» Δε μπορείτε να φαντασθείτε ότι είναι δυνατόν ν' αγαπήσετε δεύτερη φορά. Η ζωή, αυτόσο, επιφυλάσσει πολλά άποροτα. Άντι, λοιπόν, να είσατε τόσο άπολοιστική, προσπαθήστε να γίνετε περισσότερο αντικειμενική. Αυτό δε θα βλάη την αγάπη σας, αν, βέβαια, η αγάπη σας στηρίζεται πάνω σε γερά βάσεις.

3) Είσατε έτοιμη να παντρευτείτε άμέσως τον άνθρωπο που αγαπήσατε; Αυτό δείχνει ότι το μέγεθος της αγάπης σας, αλλά της άπερισκεψίας σας. Ο γάμος δεν είναι ένα έρωτικό ραντεβού, άλλ' ένα συμβόλαιο για ολόκληρη τη ζωή.

4) Έξεγείρεσθε στη σκέψη ότι θάπρεπε να ζητήσατε πληροφορίες για τον άνθρωπο που αγαπάτε και για τον όποιον δεν έχετε ακόμη τίποτα ή έχετε ελάχιστα πράγματα; Έχετε μεγάλο έωικο. Γιατί η έπιφανεια είναι πολλές φορές άπατηλη. Κι' έπειτα, γιατί αυτή η σκέψη σας έξεγείρει; Μέσα στο μυαλό σας ο αγαπημένος σας είναι ο καλύτερος κι' ο ευγενέστερος άντρα του κόσμου. Γι' αυτό τον αγαπάτε... Θαυμάσια! Άν το πιστοποιήσετε με την έρευνά σας, τόσο το καλύτερο. Άν, όμως, η έρευνά σας αποδείξει το αντίθετο, θα εξακολουθήσετε να τον αγαπάτε; Στην περίπτωση αυτή, δεν τον αγαπάτε γιατί είναι καλός, ευγενικός κλπ., άλλ' από καρποσύνη.

5) Όταν συναντάτε ένα νέο, που σας άρσσει, νιώθετε την έπιθυμία να τον αγαπήσετε και ν' αγαπηθείτε άπ' αυτόν; Αυτό είναι κακό σύμπτωμα. Δείχνει μια έπιλόχεια έρωτική διάθεση και τίποτα παραπάνω. Η καρδιά της νέας χτυπάει πολλές φορές. Άλλ' η αγάπη δεν έχει συνήθως σχέση μ' αυτά τα χτυπήματα.

6) Νιώθετε μήπως την καρδιά σας να χτυπά δύο φορές το μήνα ή και συχνότερα; Και σκεφτόσαστε την κάθε φορά: «Έπι τέλους, θρήκων τον Ιδανικό άνδρα!» Πάρτε τότε ένα κομμάτι χαρτί και γράψτε τα όνοματά εκείνων που έκαναν διάδοχη την καρδιά σας να χτυπήσει. Ποιός από όλους ήταν ο Ιδανικός άντρας;

7) Πιστεύετε στον κεραυνόβόλο έρωτα; Άλλά τί έχετε γι' αυτόν; Όσα έχετε διαβάσει στα μυθιστορήματα... Ο κεραυνόβόλος έρωας ύπαρχει. Άλλά πρόκειται για μια έλαίρση, που είναι πολύ σπάνια. Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι άνθρωποι δίνουν αυτό το όνομα στην άμοιβαία έλξη δύο έλεμμάτων. Άλλά το ότι το έλεμμα σας διασταυρώθηκε μ' εκείνο ενός νέου δε σημαίνει τίποτα.

8) Όταν ένας νέος σας ζητήσει ένα ραντεβού, το πόσο εύκολα δέχεσθε; Αυτή η διάθεση σας δεν είναι καλό σημάδι. Στο νέο αυτό δεν ύπαρχει πειθάνον τίποτα, που να σας συγκινήσει ιδιαίτερα. Άλλά το ότι σας ζητήσει ραντεβού σας κολάκευσε. Όμολογήστε πώς την ίδια προθυμία θα δείχνατε και για πολλούς άλλους, άρκει να έκαναν τον κόπο να σας ζητήσουν ένα ραντεβού.

9) Νιώθετε άπαραίτητο να έχετε ένα φίλο, όπως η Καίτη ή ο Λουδο; Δικαιώμας σας, άλλα μη μιλάτε τότε γι' αυτόν.

10) Άποδίδετε μεγαλύτερη σημασία στην έξωτερική εμφάνιση ενός νέου ή στα ψυχικά του προσόντα; Η μήπως συνυπαρτίζουν τα δεύτερα από την πρώτη; Στην περίπτωση αυτή, η κρίση σας δεν είναι σύμφωνη.

11) Το μόνο που ξέρω είναι πώς τον αγαπάω. Όλα τα άλλα μου είναι άδιάφορα. Άν ξεκινάτε άπ' αυτή τη σκέψη, είναι πολύ πιθανότερο να γίνετε θύμα του έρωτα παρά να

θρήτε σ' αυτόν την εύχρη.

12) Μήπως θέλετε σαν Θεό τον αγαπημένο σας; Άλλά, στην περίπτωση αυτή, δε θα μπορούσε να τον ιδείτε σαν άνθρωπο. Κι' αυτό είναι εκείνο που ενδιαφέρει.

Μόνον αφού εξαπαρήσετε αυτά τα ζητήματα με τον έαυτό σας, θα μπορούσατε ν' αντιμετώπισετε το πρόβλημα του γάμου.

Και, πρώτα-πρώτα, ο γάμος σας έλκύει; Και για ποιο λόγο; Τι περιμένετε άπ' αυτόν; Πώς φαντάζεσθε την έγγαμη ζωή; Μήπως θέλετε να παντρευτείτε μόνο και μόνο γιατί νιώθετε την πατρική έξουσία να θραυνη πάνω σας και γιατί πιστεύετε πως θα έρθει στο γάμο την ποσότη έλευθερία; Η μήπως εκείνο που έλκύει στο γάμο είναι ένας προσπάτης, ένα σύγγραφο είσοδημα κι' ένα δικό σας σπίτι; Η νιώθετε πως η θέση της παντρεμένης είναι πιο πλεονεκτική από εκείνη της άνωτατης;

Όλες οι νέες—οι εξαίρεσεις είναι σπάνιες—θέλουν να παντρευτούν. Άλλά καθεμιά φαντάζεται το γάμο με διαφορετικό τρόπο. Και δεν είναι λίγες εκείνες που θέλουν να παντρευτούν άπο άπλη ύποταξη στις κοινωνικές άπαιτήσεις. Άλλ' από τον τρόπο με τον όποιον έλέπετε το γάμο θα εξαπαρή η εύτυχία που θα έρθει σ' αυτόν. Άν ζητήσατε το χρέμα, γιατί παραπονοήσατε πως δε θρήκατε την αγάπη; Κι' αν ζητήσατε μόνο την αγάπη και κλεισάτε τα μάτια σας σ' όλα τα άλλα, γιατί δυσανασχετείτε καποτιν έπειδή σας λείπει τουτό ή έκεντο; Άν τοποθετήσατε το Ιδανικό σας στην Ικανοποίηση διαφόρων κοινωνικών άπαιτήσεων, γιατί διαμαρτύρεστε καποτιν έπειδή θρήκατε την καρδιά σας άδεια;

Η έπιτυχία στον έρωτα άπως και στη ζωή συνίσταται τις πιο πολλές φορές, στο να έξερη κανείς τί θέλει. Νά γιατί είναι άπαραίτητο να εξακριβώσετε προκαταβολικά τις διαθέσεις σας σχετικά με τον έρωτα και το γάμο. Βαδίζοντας στα τυφλά, γινώσαστε ένα παιχνιδάκι στα χέρια της τύχης.

Άν είσατε ελλεικνής στην εξέτασι του έαυτού σας, θα μπορούσατε τότε να ιδείτε με την άπαιτούμενη αντικειμενικότητα και τον αγαπημένο σας. Γι' αυτόν, όμως, θα μιλήσωμε στο έπομενο άρθρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σε ποιόν δώσατε την έμπιστοσύνη σας;

για τις γυναίκες

Για τα γλυκά του κουταλιού

Ξέρετε πώς να μη σας «ζαχαρώσουν» τα γλυκά του κουταλιού; Την ώρα που θράζει το γλυκό, σχηματίζει ένα λεπτό στρώμα ζάχαρης στο άνω μέρος της κατσαρόλας.

Αυτό λοιπόν πρέπει να το σκουπίζετε 3-4 φορές μ' ένα βρεγμένο πανάκι, ώπου να καθαρίσει (προσέχοντας, βέβαια, να μην κάψετε τα χέρια σας). Γιατί η στεγνή αυτή ζάχαρη, αν μείνει, μπορεί να δημιουργήσει μια «αγιά» και να κάνει το γλυκό να ζαχαρώσει.

Υπάρχει όμως κι' ένα άλλο μικρό μυθικό: «Όταν θράζετε το έτοιμο γλυκό άπ' την κατσαρόλα, η πρέπει να την άδειάσετε γέρνοντας την, χωρίς κουτάλα, ή, αν μεταχειριστήτε κουτάλα, να πάρτε μ' αυτήν λαφρά-ελαφρά το γλυκό, προσέχοντας ώστε να μην έρθη σ' έπαφή η κουτάλα με τα έσωτερικά τοιχώματα της κατσαρόλας. Το ύπολοιπο γλυκό το μαζεύετε και το καταναλώνετε την ίδια μέρα, πριν προλάβει να ζαχαρώσει.

Όρεξια χέρια

Θά διαλύσατε 100 γραμμάρια άλάτι της θάλασσας μέσα σε 1000 γραμμάρια νερό που θράζει. Θα το άφιατε να κρύψει λίγο και θα έβαλετε μέσα σ' αυτό τα χέρια σας έπι 20 λεπτά η μισή ώρα. Κατά το διάστημα αυτό πρέπει να ζεσταίνετε το νερό, ώστε η θερμοκρασία του να διατηρείται σταθερή. Θα εθιάσετε καποτιν τα χέρια σας μέσα σε ζεστή σαπούνι, έπι 20 λεπτά. Θα άποκτήσετε μ' αυτό τον τρόπο άερα και τρυφερά χέρια.

Οι καλοί τρόποι

Κάτι που πρέπει ν' άποφεύγετε στο τραπέζι, είναι το καθάρισμα των δοντιών με δοντογλυφίδες. Κόψετε την κακή αυτή συνήθεια, αν δε θέλετε να προσφέρετε ένα άποδοτικό θέαμα στους άντικρυνούς σας.

Ένα καλό τραπέζι, δεν πρέπει να ύπαρχει ποτέ δοντογλυφίδες, και στα ξενοδοχεία όπου ύπαρχουν δεν πρέπει να τις χρησιμοποιείτε ποτέ.

Άποφεύγετε να καθαρίζετε τα δόντια σας με τη γλώσσα σας από τα ύποκειμενα από φαγητό. Μην τρώτε πολύ διαστικό. Μην κάνετε πολλά ψυχούλα, ούτε και αγένια πάνω στο τραπέζι-μάντηλο. Μην παίξετε με τα μαχαιροπήρουνα.

Άν το ψητό είναι λιγάκι καυμένο ή αν κάποιον φαγητό άπέψετε, ο ευγενικός καλεσμένος δε θα δείξει ποτέ πως το πρόσεξε. Κι' αν το πούν οι άλλοι θα έρθι τρόπο να τ' άρνηση—έτσι κι' αν δεν τον άφει ο οικοδεσπoινά.

Καλό σιδέρωμα

Η θερμοκρασία του σιδερού έχει μεγάλη σημασία. Για ένα καλό σιδέρωμα, η είναι πολύ καστό, κτρινίζει ανέλαεικα, το ύφανμα. Άν πάλι δεν είναι άκόκκι, δε στρώνει καλά το ύφανμα, κι' έπιπλέον μπορεί να σχηματισή άπ' τη δράση ένας λεκής σκουριάς. Άν δεν έχετε σιδερό με «θερμoστάτη» η πέτρα μόνον θα σας δώσει πόσο πρέπει να τ' άφινει να ζεσταθεί.

ΤΗΛΕΦΩΝΕΙΤΕ

που ο Μάκης κανονίζει τη συνάντησή του με το βάσανο. Της έχει προτείνει δέκα τοποθεσίες, που δεν είναι της άρεσκείας του 'Ολγακίου. Τέλος, έπειτα από αυτή τη σύντομη συνδιάλεξη, που κράτησε μιά ώρα παρά πέντε λεπτά, έδωσε ο γιγαμπής και ο Μάκης άβιθωσο το άκουστικό. Μου άμολάει μιά δραχμή, ψηλοκρεμαστή.

— Τι είν' αυτό, κύριε Μάκη;
— Φράγκο δεν κάνει το τηλεφώνημα;
— Το κανονικό, ναι. Άλλά έδω άπασχόλησε το τηλέφωνο μιά ώρα. Και μουδωξες και τέσο-σερις πελάτες. Κατέβαινε ένα τάλληρο.

— Τινάει το χέρι με το κομπολογάκι;
— Ά, πάγαινα από δω ρε, που μου θες και τάλληρο για ένα τηλεφωνηματάκι. Βρέ για κύτα κάτι άνθρωποι!

— Κατέβαινε το τάλληρο τώρα.
— Έχεις νά λαδάινη!
Και με τη βαρεία αυτή κουδέντα, ρίχνει το πέμπτο άποσπύλαρο χάμο, το πατάει και άποχωρεί. Και έξαα να προσέσω κι' αυτή τη λεπτομέρεια: «Ότι και τις πέντε φορές που έθαλα ταϊγάρο, του άναψα Ιδιόχειρας πέντε σπέρτα. Και τρία που σβύσανε, το δλον όχτω. Άλλη ζημιά αυτή.

Πελάτης νούμερο δύο ήταν μια γριούλα, λα-κής τάξεας. Μου έδωσε ένα χαρτάκι.
— Σε παρακαλώ, παιδί μου, μου παίρνεις αυτό το νούμερο;
— Νά στο πάρο. Ποιόν δε ζητήσω;
— Τον κύριο Παρασκευά.
Ο κύριος Παρασκευάς δεν ήταν στο γραφείο του. Μόλις είχε βγί.

— Κρίμα, λέει η γριά και τραβάει προς την πόρτα.
— Παντών, κυρά μου. Ξεχάσατε να πληρώ-σετε το τηλεφώνημα. Μιά δραχμή.
— Μιά δραχμή; Για ποιο λόγο, παιδάκι μου;
— Για το τηλεφώνημα, δεν είπαμε;
— Ποιό τηλεφώνημα; Έκανα εγώ κανένα τηλεφώνημα;
— Δεν πήρα τον αριθμό του κυρίου Παρασκευά;
— Ναι, άλλα ο κύριος Παρασκευάς έλειπε. Δεν τον πέτυχα να μιλήσω. Κι' αφού δεν τον πέτυχα, γιατί θα πληρώσω;

— Μά έγω, κυρά μου, τον πήρα τον αριθμό.
— Και τί μ' αυτό;
— Το τηλεφώνημα έγινε.
— Καλέ, πώς έγινε, αφού έλειπε ο Παρασκευάς; Έγώ τον Παρασκευά ήθελα, δεν ήθελα το νούμερο.
— Μά τώρα την κουτή μου παρασταίνεις, κυρά μου; Φέρε δώ τη δραχμή.
Η γριά μουρβίρε ένα βλέμμα γεμάτο κατά-πληξη και άπορία:

— Καλέ, είσαι με τα καλά σου, η μπας και σουβρίσω, που θα πληρώσω τηλέφωνο χωρίς να μιλήσω; Καλέ, που άκούστηκε αυτό; Όλοι στην εκμετάλλευσί το ρίξανε! Άκου και πρo-μμάται... Άκου και πρoμμάται...
Τι να της έκανα; Την έφησα κι' έφυγε.

— Ένα τηλεφωνηματάκι, παρακαλώ;
— Όρίστε, κύριε.
Έτούτος είναι κύριος καθώς πρέπει. Σοβαρός, έπιλοτικός, άερατός. Και δε στήνει ψηλοκουδέντα. Πέντε λογα όλα κι' όλα κι' αυτό είναι όλο. Σύμφωνα με το «έστε συντομοί», και συντομωτάτος, μάλιστα.

— Τι όρεξια, παρακαλώ;
— Μιά δραχμή, κύριε.
— Δώσατε μου τα ρέστα.
Και άπλωνα ένα χιλιάρικο.
— Με συγχωρήτε, κύριε, άλλα μου δίνετε χιλιάρικο, για μιά δραχμή;
— Δεν έχω ψιλά.
— Με συγχωρήτε, κύριε, άλλα ούτε έγω έχω νά σας δώσω 999 δραχμές ρέστα.

— Δεν όρεξια καθόλου. Δεν είμαι Ισάτζα. Έοσι όφείλετε να έχετε μιά δραχμή όταν πηγαίνετε να τηλεφωνήσετε.
— Όρίστε. Έτοχε να μην έχω. Πλεοναίχτε να χαλάσετε κάπου, γιατί μου γρεάσονται και ψιλά.
— Έγινε έρω φρενών με την καρδιά του.
— Δεν πάω, κύριε! Σας το χαρίζω το τηλεφώνημα. Δώσατε του καταστήματος.
— Δεν δεχομαι δωρεά. Άπαται να έθωρα-σώ το χρέος μου και νάγω τα ρίστα. Και γρηγορά μάλιστα.

— Μου τα χαρίζετε;
— Δεν συνηθίζω να συνάπτω χρέη.
— Δώσατε μου δύο τοιγάρα να κολλήσωμε.
— Δεν κανίζω.
— Κι' έγω δεν έχω να χαλάσω.
Έγινε ολόκληρη σκηνή. με το νά έπιμένει έκεινος να πoσ άποωρήσει τα ρέστα του και να λη έσ' άδον διατηρείται κατάσταση, όφει-λετε να χαλάτε. Τέλος δεχθηκε μιά όποχώρη-σι: Θά μου έφανε τη δραχμή την έπομένη. Πέ-ρσαν όλες οι έπαυσεις και το σοβαρό έκεינו μουίρο δε φάνηκε. Τέτοιος κύριος ήταν. Το χι-

Λιάρικο μηχανή! Και τηλεφωνείτε δωρεάν!

— Μπορώ να τηλεφωνώ;
— Μπορείτε.
— Ετούτος είναι ένας κύριος με ταξί 35 και 36 ετών, με βλέμμα βασισμένο. Παίρνει το νομμένο που επιθυμεί. Και αρχίζει:
— Καλημέρα, χρυσό μου... Ξόπνησες ή σε ξύπνησα; Μπα; 'Απ' το μπάνιο σου μου τηλεφωνείς; (Εδώ ο έριφης, λυγίζει τη μέση του). 'Ασάχ... Μή ποτ' το λέω, Σε φαντάζομαι. Πόσο θα ήθελα να ήμουν κοντά σου... 'Εγώ όλη τη νύχτα την πέρασα με τη συντροφιά σου. Σ' έδλεπα στον ύπνο μου, χρυσό μου... Μια στιγμή, χρυσό μου.

(Απ' τα πολλά «χρυσό» μου, το τηλέφωνο λές κι' έπαινε απόχρωσι χρυσαφιά). Και ύστερα από το «μια στιγμή, χρυσό μου», ο έριφης κύριος στρέφεται προς έμένα:

— Σας παρακαλώ, μάς αφήνετε μόνους για λίγα λεπτά;

— Τι μόνους; Δεν έννοω.

— Νά βγείτε για λίγο έξω. 'Εχω να πω πράγματα έντελώς κ' ν τ ι μ. Με καταλαβαίνετε...

— Νά βγώ έξω, από πού; 'Εξω από το μαγαζί μου;

— Για πέντε-δέκα λεπτά. Τέλος πάντων, θέλω να κάνω ένα τηλεφώνημα έντελως εμπιστευτικής φύσεως.

— Νά το κάνετε από το δικό σας τηλέφωνο, κύριε Καζανόζο. Το δικό μου δεν είναι για τέτοια τηλεφωνήματα.

— Δηλαδή, επιμένετε να παρακολουθήσετε τα ιδιαιτέρως μου; Αυτό λέγεται αδιακρισία. Πηγαίνετε έξω, κύριε!

Μου ήρθε το αίμα στο κεφάλι. Του άρπαξα το τηλέφωνο από το χέρι.

— Ας το κάτω το τηλέφωνο, ρέ. 'Ας το κάτω κι' άε στο διάολο, που θα με βγάλει έξω από το μαγαζί μου και θα με πής και αδιάκριτο. Σαχλαμαρόκκια!

— Λυπούμαι πολύ, αλλά είσαβε απολίτιστος!

— Τόν κακό σου τόν καιρό.

Και, φυσικά, πεί κι' αυτό το τηλεφώνημα στις έπισφαλείς απαιτήσεις.

— Μπορώ να...

— Μπορείτε. 'Αλλά να είσαβε σύντομος.

Και δέ μπορεί παρά να είναι σύντομος ετούτος ο τύπος με το μακρύ πρόσωπο, τα άεικινητά μάτια και το κρηχίζοναρο μούστακάκι, που εισβάλλει σα σίφονας στο μαγαζογραφείο μου, βγάζει ένα καρνεδάκι, το ξεφυλλίζει γρήγορα και νευρικά, βρίσκει το νομμένο που θέλει, το πασώνει στο τηλέφωνο και λέει τα έξης:

— Νόντα, εδω Μιχαήλ... Δέ σ' άκούω. Μίλα δυνατώτερα... (Εδώ δυναμώνει τη φωνή του). Μίλα πιο δυνατά λέω!... 'Ορίστε; 'Εσύ μ' άκούω;... 'Εσύ μ' άκούω; 'Εγώ δέ σ' άκούω καθόλου. Στάσου να γυρίσω το μπλάν.

(Γιρλίζει το μπλάν, που τάχα έχουν να πούν πως καθαρίζε τη φωνή). 'Εμπρός! Πάλι δέ σ' άκούω. Θά κλείσω και θα σε ξαναπάρω. (Κλείνει και ξαναπαίρνει). 'Εμπρός! Νόντα... δέ σ' άκούω... Δέ σ' άκούω, λέω!...)

Τότε ο μουστερής άπευθύνεται σε μένα.

— Μ' άκούει και δέν τόν άκούω.

— Συμβαίνει καμιά φορά.

— Συμβαίνει όταν το τηλέφωνο είναι χαλασμένο.

— Δεν είναι, κύριε.

— Είναι!

— Πότε χάλασε, κύριε; Μέχρι πρό δέκα λεπτά, τηλεφώνησε κόσμος και κοσμάκης και κανένας δέν παραπονήθηκε.

— 'Εσύ, τί θα πής! (Πέρασε στον ένικό). 'Εσύ θα ύποστηρίξης το έμπορεύμα σου.

— Δεν είναι έμπορεύμα το τηλέφωνο, κύριε.

— Όταν βάζεις «Εδω τηλεφωνείτε» το έμπορεύμα. Και δέ μπορείς να πουλάς έμπορεύμα σκάτος. Νά φτιάξω πρώτα το τηλέφωνο κι' έπειτα να το έμπορεύωσαι...

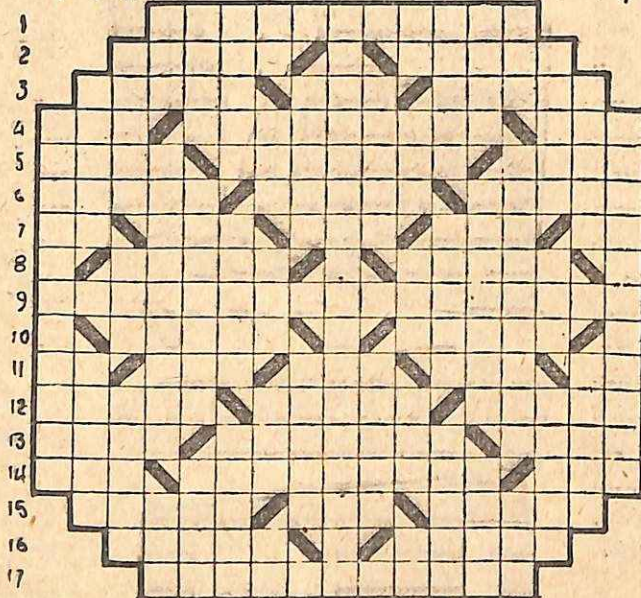
— Το τηλέφωνό μου είν' έν τάξει, κύριε.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 760

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

- 1 Πρόσκαιρο, προσωρινό (μεταφορ.).
- 2 Τα έχει καταστρέψει ή πολυκαίρια και ή ύγρυσια.
- 3 Αποτελούν μια από τις πιο υγιεινές τροφές.
- 4 Βασίλευουν στον τομέα τους. — Πρόθεσι και άρθρο της δημοτικής. — Για έναν άνθρωπο δέν ύπάρχει τίποτα πολυτιμώτερο.
- 4 Πρόταγμα. — Μία των Κυ.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

κλώδων. — Πρόθεσι μπροστά σε φωνήεν.

5 ... Πάουε! γνωστός ήθοποιός που έγινε σκηνόθετης. — Έγκριστώ ένα ή πολλά άτομα σε κάποιο οίκημα. — Όχυρωμένη πόλις της τουρκικής Αρμενίας.

6 Έδωσε το όνομά του σ' ένα περίφημο πυργό. — Κάθε άνθρωπος έχει τουλάχιστον ένα. — Η πρώτη Κυρία των ουρανών.

7 Όμοια σύμφωνα. — Αφρικανός φύλαρχος. — Πρόθεσις. — ... Τσάνε! παλιά οδός του κινηματογράφου. — Καλυπτούν το μισό Ιράκ.

8 Γάλλος πολιτικός, που έξετελέσθη ως προδότης. — Δεν λείπει από κανένα ζαχαροπλασείο.

9 Όδηνει σε κάποιο θετικό αποτέλεσμα.

10 Άποθηκε κατάλληλη για τη διατήρηση οισιρών. — Α-ζία.

11 Νημάτιο. — Πρακτορείον είδήσεων. — Λουτρόπολις του Βελγίου. — Μία των μεγάλων λιμνών της Β. Αμερικής. — 'Επιτατικό μόριο άπορίας.

12 Σέρβος συνταγματάρχης, ένας από τους συνωμότες, που δολοφόνησαν τόν 'Αλέξανδρο και τη Δράγα. — Παράκρητο έζυλο. — Βασιλιάς της Μαυριτανίας που παντρεύτηκε την κόρη της Κλεοπάτρας, Κλεοπάτραν την Σεληνήν (αίτ.).

13 Πολλά πρόσωπα με κοινό όμωσ σκοπό. — Το μικρό όνομα 'Ελληνίδας τραγουδίστριας. — Άρκαία διενόους οργανισμού.

14 Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Προϊόντα γυναικείας εργασίας. — Έρωτική αντίληψη.

15 Διάβολος (ξεν.). — Διπλασιασμένο ξεπούλαει. — Βαρεία άρρώστια, που σκοτίζει τόν εγκέφαλο.

16 Έλαχιστη ποσότης ύγρου. — ... Όθρενοθις: ηγεμών της Σερβίας.

17 Στρατηγός της Έπαναστάσεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Σχετίζεται με τόν Πάσχα.
- 2 Ίερών άλσος των αρχαίων, άσβεσμένο στο Δία. — Νησί του Αιγαίου.
- 3 Πόλις της Αλγερίας, στήν Κωνσταντινή. — Ισπανικό άρθρο, που συνδεύει τόν όνομα μιας μεγαλόπολεως των ΗΠΑ. — Νησί των Φιλιππίνων.

Τού τ' άρπάξω κι' αούτου.

— Ας το κάτω το τηλέφωνο, ρέ. Δέ φτάνει που έχω τηλέφωνο για να σ' έξυπνηρησω, αλλά με λές κι' άπατεώνα από πάνω. 'Ας το κάτω ελπα.

Τό κρατούσε με πείσμα. Μ' έσπρωξε με τόν χέρι, ένω με τ' άλλο έφερε τόν τηλέφωνο σ' αούτ του και φώναζε:

— Παρακολουθήστες, Νόντα; Γιατί θά σε βάλω μάρτυρα!

Δέν άργήσαμε νάρθουμε στα χέρια. Έκείνος σήκωσε τόν άκουστικό να μου τόν έσπρωξε στο κεφάλι. Μόλις πρόφτασα και τσίπασα. 'Οπως τόν τράβαγα, έπεσε δόκληρη ή συσκευή και κομματιάστηκε. Τώρα τόν τηλέφωνο πραγματικά χάλασε. Μαζεύτηκε κόσμος, ήρθε και τόν όργανο της τάξεως. Και τόν τηλέφωνο έληξε με δύο μηνύσεις: Μία αούτος έναντίον μου για άπάτη, λέει, και μια έγώ έναντίον του για έξούθρησι και άδικη επίθεσι.

Ό! αούτά, καλοί μου άνθρωποι, έγιναν την πρώτη μέρα. Αούτά ήταν τα έγκαίρια του τηλεφώνου, που έβαλα για να έξυπνηρησω τόν κοινό. 'Αλλά τέτοιο κοινό δέ θέλει έξυπνηρησι. 'Αλλαξα, λοιπόν, την έπιγραφή: ΕΔΩ ΔΕΝ ΤΗΛΕΦΩΝΕΙΤΕ. Κι' άν ζητήσης κανείς να τηλεφωνήσ με τή νέα συσκευή, τού άρνούνται.

— Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα;

— Όχι! Τόχει κλειδώσει τ' άφεντικό.

Άφου, καλά-καλά, δέν τηλεφωνώ ούτ' έγώ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Σ' ένα άμερικάνικο δικαστήριό:

Π ρ ο ε δ ρ ο ς : Σε καταδικάζω να πληρώσης πρόστιμο είκοσι πέντε δολάρια, καθώς κι' άλλα δέκα, έπειδή έδειρες τή γυναίκα σου καταμεσής τού δρόμου...

Ο κ α τ η ο ς : Διάσημος! Καλά, κύριε πρόεδρε, τόν πρόστιμο να τόν πληρώσω. Μά τα άλλα δέκα γιατί είναι;

Ο π ρ ο ε δ ρ ο ς : Για τό... φόρο δημοσίων θεαμάτων!...

Ε κ ε λ ν ο ς : Τό καλύτερο που έχω να κάνω, είναι να παντρευτώμε γρήγορα.

Ε κ ε λ ν ο ς : Μά γιατί δέ θέλεις, καυμένη, να ζήσουμε ακόμα λίγο καιρό... άγαπημένοι;

Η πρώτη μου κόρη πήρε έναν ποιητή, ή δεύτερη ένα ζωγράφο κι' ή τρίτη έναν τραπεζίτη.

Διάβολε!... Και ποιά ζευγάρι είναι πιο εύτυχισμένο;

Τά δού πρώτα, γιατί ζούνε εις βάρος τού τρίτου!...

Ενας μεθυμένος περνούσε τρικλινοντας και βρίζοντας τούς μορφωμένους. Ένας διαδότης τών ράτσης:

Τί σου κάναν οι γραμματισμένοι και τούς βρίζεις;

Είναι φεύτες και κατεργαρέοι!

Μά τί σου κάναν;

Λένε πως τόν κρασί δυνάμωνει τόν σώμα, κι' όμως έγώ άπ' τόν κρασί δέ μπορώ να... σταθώ στα πόδια μου!...

Οστε θέλεις τήν κόρη μου; 'Η άπάντησή μου έξαρτάται από τις οικονομικές σου συνθήκες. Οι οικονομικές μου συνθήκες έξαρτώνται από τήν άπάντησή σου!...

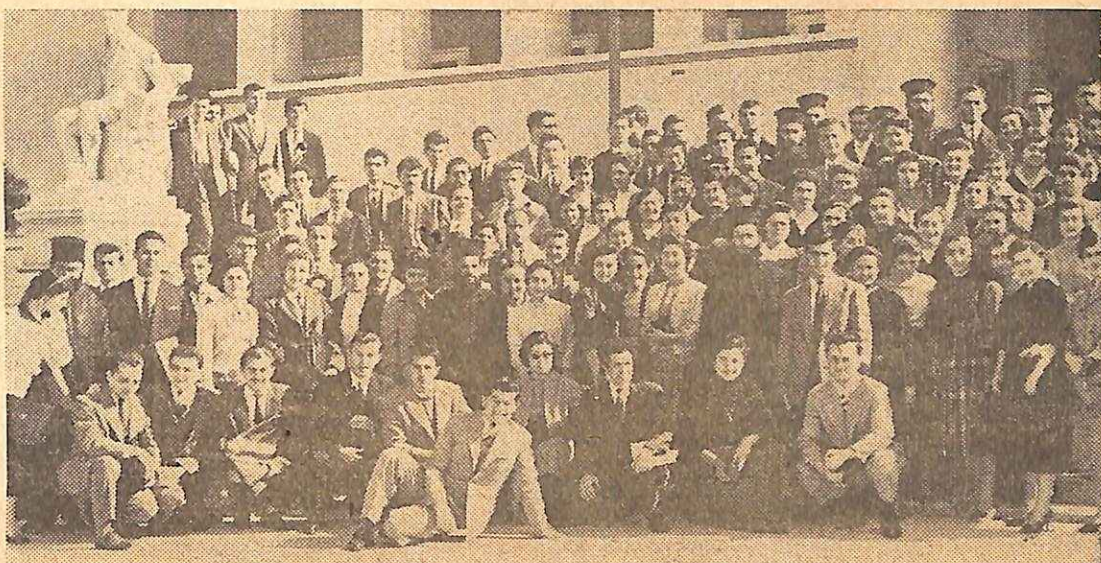
ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Στουπύ-Κατερίνης)

Η λύσις τού 759 στη σελ. 64

ΑΝΤΙΟ ξενονισιά τή μαθητική ζωή για χιλιάδες έφηβους και κορίτσια της Έλλάδος, που τελειώνοντας φέτος τόν Γυμνάσιο, πρόκειται ν' άντιμετωπίσουν τόν μεγάλο κι' άποφασιστικό πρόβλημα της μελλοντικής σταδιοδρομίας τους.

Μία από τις πρώτες βασικές σκέψεις, που θα κάνουν άμέσως, τ' άγούρια και τ' άκούρια, με τόν δίπλωμα τού Γυμνασίου στο χέρι, είναι άν θα έξακολουθήσουν τις σπουδές τους, άν θα πάνε στις διάφορες Άνώτατες Σχολές. Κι' άν έχουν όρεξη και κλίσι για ώρισμένη έπιστήμη, άν θα πρέπει να βρουν και τ' άπαραίτητα οικονομικά μέσα. Πολλοί, έξ άλλου, θα είναι άνάγκη να σπουδάσουν και να εργάζονται, για να έξοικονομήσουν τα χρήματα για τις σπουδές τους.

Έστω, όμως, ότι άποφασίζουν να σπουδάσουν και παραμένω από τόν Γυμνάσιο κι' ότι καταφέρ-

Φοιτητές και φοιτήτριες μπροστά στο Πανεπιστήμιο.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Χιλιάδες Έλληνόπαιδες θ' άναγκασθούν πάλι να ξενιτευθούν για να σπουδάσουν

νουν, κατά κάποιο τρόπο, να έξασφαλίσουν τα έξοδα για τις άνωτερες σπουδές τους. Τελειώναν μήπως οι σκοτούρες γι' αούτους και για τούς γονείς; Κάθε άλλο, όπως φαίνεται. Τούλάχιστο για τόν Έλληνα άπόφοιτο τού Γυμνασίου, που λαχταράει να γνωρίσει κι' αούτος τα μυστικά της Έπιστήμης ή της Τέχνης. Λέμε δέ για τόν Έλληνα τελειόφοιτο Μέσης Έκπαίδευσως, γιατί ή χώρα μας είναι από εκείνες που απαιτούν νέες, έισιτήριες έξετάσεις για τόν Πανεπιστήμιό της, τόν Πολυτεχνείο της, τόν Ύψιστο Σχολή της. Νά έξασφαλίσει, πρώτα-πρώτα, θέσι στις Άνώτατες Σχολές. Δέν έχει σημασία τόν να γράψω σχετικώς καλά στις έισιτήριες έξετάσεις. Γιατί πρέπει να είναι μέσα στον προκαθορισμένο αριθμό των 'έισακτέων' σε κάθε ξεχωριστή σχολή.

Έδω, λοιπόν, είναι ο μεγάλος πονοκέφαλος των ύποψηφών και των γονέων τους. Ό αριθμός των έισακτέων είναι πάντα — και φέτος, βέβαια — πολύ μικρός, σχετικά με τόν όγκο της νεολαίας που έφοδιάσθηκε με τόν δίπλωμα τού Γυμνασίου, και ακόμη με τόν τμήμα της έκείνου, που τελικά θα δελήση να έξακολουθήσει τις σπουδές του. Και, μάλιστα, ένω είναι φυσικό να αύξάνη κάθε χρόνο ο αριθμός νέων άνάγκη, στη σημερινή εποχή της τεράστιας έξελίξεως των Έπιστημών και της Τεχνικής, για άκαδημαϊκή μόρφωσι σε Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεία και σ' άλλες άνώτατες σχολές, ο αριθμός όσων γίνονται σ' αούτες δεκτοί μένει σχεδόν ο ίδιος.

Και όρίστε ή ώμη γλώσσα των αριθμών: Κατά τόν σχολικό έτος 1958—59, όλόκληρη ή Έλλάδα έχει 347 κρατικά Γυμνάσια και Έμπορικά Σχολές, 156 πλήρη γυμνασιακά παρατήρηματα και 26 νυκτερινά Γυμνάσια. Έπίσης 211 ιδιωτικά Γυμνάσια.

Τό σχολικό έτος 1957—58, δηλ. πέρυσι, άποφοίτησαν από τόν Γυμνάσιο 19.993 μαθητές και μαθήτριες. 'Ας ύπολογίσουμε και περίπου ως 8.000 από τόν 'ιδιωτικά Γυμνάσια, έχουμε κατά τόν 1958 σύνολο διπλωματούχων Γυμνασίων τόν σεδαστάν αριθμόν 28.000 περίπου.

Ίδου τώρα τί λένε οι σχετικές άνακοινώσεις τού ύπουργείου Παιδείας για τόν πόσους νέους σπουδαστάς θα δεχθούν τόν έρχόμενο Όκτώβριο — άκαδημαϊκόν έτος 1959—60 — οι άνώτατες σχολές μας.

Χρονολογία έισαγωγικών έξετάσεων 15—30 Σεπτεμβρίου 1959. Αιτήσεις συμμετοχής και δικαιολογητικά πρέπει να ύποβληθούν από 1—13 Σεπτεμβρίου. 'Εισακτέοι:

Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν			
Θεολογ. Σχολή	100	ἄρρ. 20	θήλ.
Νομική	600	ἄρρ. 60	θήλ.
Ίατρική	200	»	»
Ὀδοντική	150	»	»
Φιλοσοφ.	300	»	»

Φυσικομαθηματική			
Φυσικόν Τμήμα	100	»	»
Μαθηματ. »	200	»	»
Φυσιογνωστικόν	80	»	»
Χημικόν	60	»	»
Φαρμακευτικόν	60	»	»
Άγγλικά σπου-			
δαί φιλοσοφί-			
κῆς σχολῆς	70	»	»
Γαλλικά σπου-			

Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•
Διδάσκοντες	70	•	•	•

2000091	1.550
---------	-------

Σύνολον: 1.990

Πολυτεχνική Σχολή			
Πολ. Μηχανικοί	90	ἄρρ.	καὶ θήλ.
Ἀρχιτέκτονες	45	»	»

Σύνολον: 1803

Και 10% που θα δεχθώ όμογενείς και άλλοδαπούς ή Πολυτεχνική Σχολή Θεσσαλονίκης δίνουν τελικό σύνολον 1818

Πολυτεχνεῖον Ἀθηνῶν			
Σχ. Πολ. Μηχ.	110	ἄρρ.	καὶ θήλ.
Ἠλεκτρολ.	75	»	»

Σύνολον: 284

Και 10% όμογενείς και άλλοδαπούς μας δίνουν τελικό σύνολον 312.

Τελικό σύνολο έισακτέων σε όλες τις Άνώτατες Έλληνικές σχολές έφέτος: 5.620 νέοι σπουδαστές και σπουδαστριες, έναντι 28.000 περίπου νέων διπλωματούχων Γυμνασίου τού 1958, γιατί ακόμη δέ συγκεντρώθηκαν οι σχετικοί αριθμοί τού 1959.

Περίσσευον, λοιπόν, 22.000 περίπου Έλληνόπαιδες, που τελειώσαν τή Μέση Έκπαίδευσιν, Άσφαλος, πολλοί είναι ακόμη κι' άπ' αούτους που θα δελήσουν να παρακολουθήσουν και τήν Άνωτάτη Έκπαίδευσιν και κανείς φυσικά δέ μπορεί να τούς τόν άπαγορεύσει. Τί θα γίνουν όμως; Θα τόν δούμε άμέσως.

Πριν από μερικούς μήνες, ή Σύγκλητος τού Πανεπιστημίου έλεγε σε μια άνακοίνωσή της τα έξης: «Η Σύγκλητος άντιτίθεται άπόλυτως εις τήν κατάργησιν τού έισιτηρίου διαγωνισμού. Ό αριθμός των έισακτέων θα έξακολουθή να είναι περιορισμένος, όστις αι υπάρχουσαι άνώταται σχολαί έχουν φθάσει εις τόν άπορύκτιστον. Όλόκληρος ο μηχανισμός της άνωτάτης παιδείας τείνει να παραλύσει, όστις ούτε μάθησιν, ούτε τμηματικά, ούτε πτυχιακά έξετάσεις δυνατόν πλέον να διεξέχουν άπρεσκόπτως, ένεκα τού πλήρους τών φοιτητών».

Τό Κράτος πάλι, κατά τόν έφετεινο Μάρτιο, έφίταξε ένα πρόγραμμα με βασικές, όπως έλεγε, μεταρρυθμίσεις στην Παιδεία, με τή δημιουργία ίδιων Τεχνικών Γυμνασίων, παράλληλα με τόν κλασικό Γυμνάσιο, που να δασούν σ' ένα μέρος της νεολαίας επαγγελματική κατάρτιση. (Όμως, όσα άγούρια και κορίτσια έχουν τόν μισό τούς να γίνουν έπιστήμονες, δέ θ' άκολουθήσουν όπωσδήποτε τόν λεγόμενα κλασική Γυμνάσιον).

Έτσι, και με τόν νέο αυτό εκπαιδευτικό πρόγραμμα, έμεινε για τήν ώρα έκκρεμς τόν ζήτημα των Έλληνόπαιδων, που μένουν και θα μένουν έξω από τήν πόρτα των Άνωτάτων Σχολών. Μοιραίως, λοιπόν, ένα μέρος από τόν παίδα αούτά, που μετρίεσαι με βάσι όχι τήν έκτατατά, αλλά τή χιλιάδα, ξεπνέυεται άναγκαίως και γράφεται — χωρίς καν έξετάσεις — σε Πανεπιστήμια και Πολυτεχνεία τού Έξωτερικού. Οι δέ γονείς τούς ύποβάλλονται σε μεγάλα έξοδα, χάνουν άναγκαίως τήν επίδωσι στα παιδιά τους και ζούν με τήν αγωνία τού τί γίνονται μακριά τους. Κι' ένα σωρό συνολάκια βγαίνει στο Έξωτερικό.

Άντί, λοιπόν, να βλέπουμε κάθε χρόνο χιλιάδες σχεδόν άπ' αούτους να έγκαταλείπουν τήν πατρίδα τους και να παύουν τή μόρφωσή τους από ξένα άνώτατα εκπαιδευτικά ίδρύματα, δέν είναι καλύτερα να άντιμετωπίσθ ή πραγματικότητα αούτή με τις άναγκαίες καλές λύσεις; Και, όπως είναι φανερό — και τόν ύποστηρίζουν πολλοί ειδικοί — σά μια από τις άναγκαίες και έπείγουσες λύσεις, άφού τή σημερινά Πανεπιστήμια μας είναι, όπως βεβαιώνει και ή Σύγκλητος, ύπεργεμάτα, δέν παρουσιάζονται ή ίδιουσι ένός ακόμη νέου Πανεπιστημίου σε κάποιο μέρος της Έλλάδος. Έκτός άν ύπάσχη άλλη καλύτερη ή άν δέν πεύρα ν' άφίσουν τούς Έλληνόπαιδες να μορφώνονται στο Έξωτερικό.

Καλό είναι να σκεθουν πάλι τόν ζήτημα οι άρμόδιοι από τώρα, πριν θόσση τόν νέο άκαδημαϊκό έτος.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

Η Νατάσα ήταν μια νόστιμη κοπέλλα, ντυμένη «έξαντρηκη».

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ «ΚΩΛ—ΓΚΕΡΛΣ» ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Ψαρεύουν τουρίστες με το τηλέφωνο

Υπάρχει στον πολύ κόσμο η αντίληψη ότι στη Σοβιετική Ρωσία επικρατεί μια ασημένια και σεμνότητα ήθη κι ότι έχουν λειψεί οι έριες της Άφροδιτης.

Τό πόσο λανθασμένη όμως είναι η ιδέα αυτή, αποδεικνύεται απ' την αφήγηση ενός Πολωνού δημοσιογράφου, που επισκέφθηκε τελευταίως τη Μόσχα (με το σημερινό καθεστώς της Πολωνίας, οι κάτοικοι της έχουν αρκετή ελευθερία, ώστε να μπορούν να ταξιδεύουν και στις δυο πλευρές του Σιδηρού Παραπετάσματος).

Ο δημοσιογράφος λοιπόν αυτός παραξενεύτηκε, όταν διαπίστωσε πως εξακολουθεί να υπάρχουν στη Ρωσία ο «άγορας έρωτας», παρ' όλες τις αντίθετες διαβεβαιώσεις της Κυβερνήσεως προς τους ξένους και προς τους ίδιους τους Ρώσους. Προπάντων όμως του έκτασαν εντόπιση οι ξεχωριστές μέθοδοι που αναγκαζόταν να εφαρμόζουν οι «κοινές γυναίκες» της Μόσχας, για λόγους προσωπικής ασφάλειας τους.

Μολις είχε εγκατασταθεί σ' ένα ξενοδοχείο, χτύπησε το τηλέφωνο της κάμαρας του, και μία γυναίκα φωνή του μίλησε για ένα «ραντεβού». Ο δημοσιογράφος — που κουτοπολιούσε τα ρωσικά — υπόθεσε πως η άγνωστη θα είχε κάνει λάθος στον αριθμό, κι άφησε στη θέση του το ακουστικό.

Σε λίγα δευτερόλεπτα όμως, το τηλέφωνο ξαναχτύπησε, κι' αυτή τη φορά η ίδια απαλή φωνή είπε θιαστικά:

— Όχι, δεν έκανα λάθος. Άκουστε, παρακαλώ...

Και πρότεινε στον ξένο να συναντηθούν.

Άφοδ έβρινε λίγες μέρες στη Μόσχα, ο δημοσιογράφος έμαθε όλη την ιστορία γι' αυτά τα άπρωστα τηλεφωνήματα.

Εφόσον η Κυβέρνηση έχει καταδικάσει τον άγοραίο έρωτα, οι Ρώσοι δεν τολμούν να πλησιάζουν τις κοινές γυναίκες. Αυτές λοιπόν στρέφονται σ' έναν αποκλειστικά στους ξένους τουρίστες.

Επειδή όμως η πελατεία σπαύζει, καταφεύγουν σε διάφορα κόλπα, για να την εξασφαλίσουν.

Έχουν συνεννοηθεί δηλαδή με τους υπαλλήλους των ξενοδοχείων, που τις ειδοποιούν τηλεφωνικά μόλις φτάσει ένας ξένος. Κι' έτσι έπειτα από λίγο, ο περιηγητής παίρνει ένα τηλεφώνημα από ένα «κώλ-γκέρλ», πού του όρίζει ραντεβού — συνήθως όχι σε σπίτι, γιατί στη Μόσχα υπάρχει μεγάλη κρίση στέγης, αλλά σ' ένα αυτοκίνητο.

Ιού δίνει δηλαδή τον αριθμό ενός ταξί και του υποδεικνύει να το αναζητήσει, μία ώριμή γυναίκα, σ' ένα όρισμένο σημείο της πόλεως. Ένας συνηθισμένος τόπος γι' αυτά τα ραντεβού είναι έξω από τα μεγάλα κρατικά καταστήματα της Έρυθρης Πλατείας.

Εκεί λοιπόν συνάντησε κι' ο Πολωνός δημοσιογράφος την άγνωστη, πού του είχε τηλεφωνήσει — άς την πούμε Νατάσα. Εκείνη του άνοιξε την πόρτα του ταξί και τον καλωσόρισε μ' ένα χαμόγελο.

Ήταν νόστιμη κοπέλλα, ως 20 χρονών, φοιτήτρια του Πανεπιστημίου — όπως και πολλές άλλες «συνάδελφοι» της. Φορούσε ένα φόρεμα «σάκκος» κι' ένα κολλιέ από χάντρες γύρω στο λαιμό της. Ήταν ποτισμένη με άφθονο άρωμα, είχε μακρύα νύχια βαμμένα χρυσά και κρατούσε μία τεράστια πίπα «έξαντρηκη».

Για να πιάσει κουβέντα μαζί της, ο δημοσιογράφος τη ρώτησε πού είχε μπει σε ντύση με τόσο πολυτέλεια.

— Υπάρχουνε τώρα στα μαγαζιά τέτοια είδη, αλλά λίγα και ακριβά, του εξήγησε εκείνη. Για να μπορεί μία γυναίκα να τ' αγοράσει, πρέπει να...

Κοκκίνισε λίγο κι' άφισε μισοτελειωμένη τη φράση της, πού άφορούσε προφανώς το «επαγγελματά» της.

Όταν έμαθε πως ο σύντροφός της ήταν Πολωνός, τον ρώτησε με έξαψη για διάφορες «επαγορευμένες απολαύσεις», όπως της τζάζ μπάντ, τους δίσκους του Έλβις Πρίσλεϊ και τα αμερικανικά φιλμ, πού υπάρχουν στην Πολωνία, αλλά όχι και στη Ρωσία.

Πού θά πάμε τώρα; τη ρώτησε ο δημοσιογράφος, διακόπτοντάς την.

Στην έξοχή, του εξήγησε. Πού άλλου; Δε μπορεί, βέβαια, να σας πάω στον κοίτανα, όπου κοιμάται μ' άλλες κοπέλλες... Θα σταματήσουμε σε κάποιο ενοικιασμένο δωμάτιο...

— Κι' ο σωφέρ;

— Θα το δώσετε πουμεπουάρ 30 ρούβλια, για να μάς άφισε μονάχους και να κάνη ένα περίπλοκο...

Κι' η κοπέλλα εξήγησε στο δημοσιογράφο πως οι σωφρονοκρίτες πολύ περισσότερα «νοκιάζονται» έτσι τα ταξί, παρά όσα πληρώνονται απ' το κράτος για την καθημερινή δουλειά τους (γιατί τα ταξί είναι όλο κρατικά).

Η ίδια ζήτησε για πληρωμή της 150 ρούβλια (περίπου 400 δραχμές).

— Άν όμως μού δώσετε δολάρια, θα σας κάνω έκπτωση 30 τοίς 100, πρόσθεσε.

Πραγματικά, όλα γίνανε έτσι. Αλλά την τελευταία στιγμή ο δημοσιογράφος της εξήγησε πως είχε πάει μαζί της μόνο και μόνο για επαγγελματικούς λόγους.

Εκείνη δέχτηκε αυτή την άποκάλυψη με τυπικά «αδελφικά» πάθεια. Άνασκήκωσε τους ώμους της και είπε:

— Πρέπει πάντως να με πληρώσετε έστω κι' αν θέλετε μόνο να μιλήσουμε. Θα σας πάρω όμως μονάχα 100 ρούβλια.

Υστερα άπάντησε πρόθυμα σ' όλες τις ερωτήσεις του δημοσιογράφου, αφού όμως τον έβαλε να της υποσχεθεί πως δε θ' άναφέρη τίποτα για την ταυτότητά της.

— Άλλοιώς, μπορεί να με στείλουν σε κάποιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως! πρόσθεσε, τρομαγμένη.

Είχε γεννηθεί στο Στάλινγκραντ, αλλά είχε φύγει απ' την πόλη αυτή στον πόλεμο και τη θυμόταν άμυδρα μόνο.

Είχε γεννηθεί στο Στάλινγκραντ, αλλά είχε φύγει απ' την πόλη αυτή στον πόλεμο και τη θυμόταν άμυδρα μόνο.

Οι γονείς της ήταν γιατροί κι' οι δυο και άγνοϊ κομμουνιστές, άρροισμένοι στα ιδέες της Έπαναστάσεως.

— Εγώ όμως κούράστηκα πια ν' άκούω για το 1917, είπε η Νατάσα. Ένωσάφρομαι για το 1959. Στοιβάζω δραματική και ζένας γέρας. Έλπίζω να γίνω μία μέρα ήθοποιός.

Ο δημοσιογράφος τελειώνει την αφήγησή του με τις εξής πληροφορίες:

«Η Σοβιετική Κυβέρνηση άσολήθηκε με το πρόβλημα του άγοραίου έρωτος πρό 2 έτών, όταν οι έφημερίδες άρχισαν να κατακεραυνώνουν τις «κοπέλλες με την έλαφρεία διαγωγή», πού ύπομενούν τα θεμέλια του κομμουνισμού.

Άμέσως πήρε μέτρα, για να ξεριζώσει το κακό — αλλά δίχως να το πετύχη.

Σήμερα, οι σκάλες όλων των ξενοδοχείων είναι άποκλεισμένες, έτσι ώστε οι ένοικοι κι' οι έπισκέπτες τους να χρησιμοποιούν άναγκαστικά το άσανσέρ, για να πάνε στα δωμάτια. Μόλις θγούνε λοιπόν απ' αυτό, άντικρύζουν ένα θηλυκό κέρβερο, μία μεσόκοπη έπιστάτρια του όρόφου, πού άπαγορεύει κάθε «υποτιμη» έπισκεψη.

Αλλά τα «κώλ-γκέρλς» έχουν βρη ένα τρόπο, για να καταστρατηγούν αυτή την άπαγόρευση: Φοράνε χοντρά ματογυάλια, κρατάνε φορτές γραφομηχανές και περνάνε για... στενοκατυλογράφοι, πού ηγαίνουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους ένοίκους! Κι' έτσι τα καταφέρουν να περάσουν άνεόγλητες.

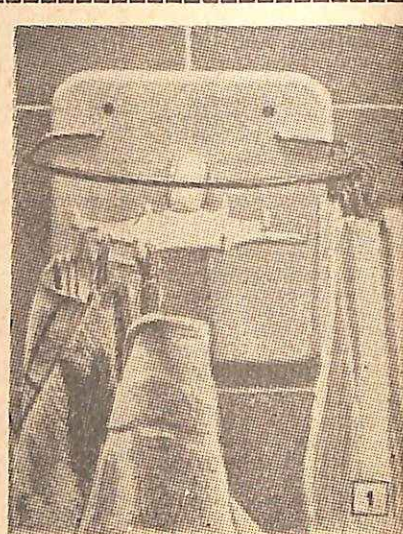
Πρέπει όμως να φύγουν πριν από τις 11 μ.μ. Άν μείνουν πού άργα κι' άνακαλυφθούν, κινδυνεύουν να σταλούν σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Ένα άλλο κυβερνητικό μέτρο κατά της «άσάφροας» είναι η άπαγόρευση να συνάξουν γυναίκες άσυνόδευτες σε ρεστωράν ή ξενοδοχεία, όπου ύπάχει γορός. Αυτές όμως πού θέλουν να την καταστρατηγήσουν, παίρνουν για καθυλιέρους τους «επιλυγκισ» (νεαρούς πού ντύνονται με υπερβολικές ιταλικές μόδες, μοιάζουν με τους Άγγλους έντυμπούς και άσολούνται κυρίως με τη μαύρη άγορά).

Φυσικά, τους πληρώνουν γι' αυτή την έξυπνότητα. Μπορεί μάλιστα ένας «επιλυγκισ» να κάνει τον καθυλιέρο σε δυο-τρεις γυναίκες μαζί, πού θεωρούνται τότε εν τάξει με το νόμο. Δεδομένου δε ότι οι ρωσικές συνήθειες επιτρέπουν σε κάθε άντρα να ζητήσει για χάρη όποιούδήποτε ντύματος, δε όποιούδήποτε μέρους, ή άσυννοια δε μπορεί να έμεινι και να έμποδισι τις έπαφές αυτών των γυναικών με τους άλλους πελάτες του κέντρου.

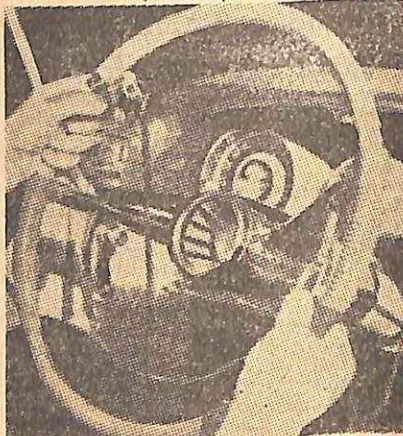
Κι' η κοπέλλα εξήγησε στο δημοσιογράφο πως οι σωφρονοκρίτες πολύ περισσότερα «νοκιάζονται» έτσι τα ταξί, παρά όσα πληρώνονται απ' το κράτος για την καθημερινή δουλειά τους (γιατί τα ταξί είναι όλο κρατικά).

Η ίδια ζήτησε για πληρωμή της 150 ρούβλια (περίπου 400 δραχμές).

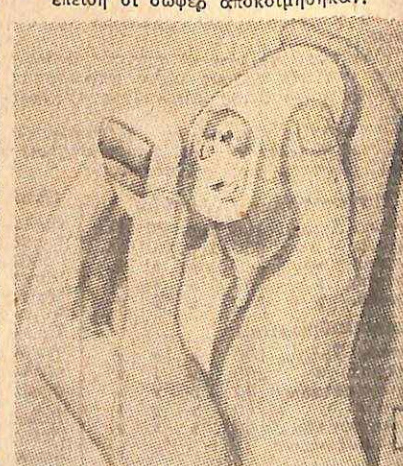
ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Η τάξη είναι άπαραίτητη μέσα στο σπίτι, ακόμα και μέσα στο λουτρό. Για να κρεμάτε τις πετσέτες σας, ή περιστροφική αυτή κρεμάστρα θα σας εξυπηρετήσει κατά τρόπο θαυμάσιο. Ο δίσκος με τα 8 άγκιστρα περιστρέφεται, ώστε να φέρη άμέσως μπροστά σας το προσώψιο πού θέλετε. Το σύστημα καλύπτει, όταν δε χρησιμοποιείται, από ένα ήμικυκλικό πορσελένιο από νάβλον.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Τα βολάν των αυτοκινήτων στην Άμερική εφοδιάζονται τώρα με λαβές, πού ζυποούν άμέσως τον οδηγό, μόλις άποκοιμηθεί. Οι λαβές αυτές, μόλις χαλαρωθεί ή πίεσις του χειριού, βάζουν σε ένέργεια ένα ηλεκτρικό βοήθητή, ο όποιος ζυπνά άμέσως τον οδηγό. Μία στατιστική άπέδειξε τελευταία πως 4.000 θανάτηφρα αυτοκινητικά δυστυχήματα συνέβησαν μέσα σ' ένα χρόνο στην Άμερική, έπειδή οι σωφέρ άποκοιμήθηκαν.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η βιομηχανία «Φίλιπς» προσέθεσε στα τελευταία μοντέλα των ηλεκτρικών κυρτωτικών μηχανών της ένα εξάρτημα, πού επιτρέπει την χρησιμοποίησή της και για το κόψιμο μαλλιών.

Οι διακοπές ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ

Άποφεύγουν όσο κανείς άλλος λχός τις μετακινήσεις και τα ταξίδια

Τα ταξίδια, καθώς ξέρομε, είναι ένα από τα άντιπροσωπευτικότερα πάθη της έποχής μας. Ποτέ δεν ταξίδευαν τόσο πολλοί και τόσο συχνά. Πριν από μερικές δεκάδες χρόνια, άκόμη, αυτό, πού ονομάζαμε «τουρισμός», ήταν άποκλειστικότητα των Βρετανών λόρδων. Άργότερα, στους Βρετανούς υεγαλοεπιχειρηματίες. Σήμερα, ο τουρισμός είναι κοινό κτήμα όλου του κόσμου. Κάνει τουρισμό ο μικρού-πάλλπος, κάνει τουρισμό ο μικρού-λίτσα, κάνει τουρισμό και ο άπένταρος σπουδαστής. Άδιακοπα, μεγαλώνει ο αριθμός εκείνων, πού ταξιδεύουν («άριν άναψυχής») στο έξωτερικό ή στις πιο μακρινές και άπληστές γωνίες της ίδιας της χώρας τους. Και, κάθε χρόνο, καταρρίπεται το παγκόσμιο ρεκόρ της ταξιδιωτικής κινήσεως, πού είχε δημιουργηθεί τον προηγούμενο.

Στη μανία αυτή των ταξιδιών, ώστόσο, πού άποτελεί διεθνές έθνικό φαινόμενο, ύπάρχει ένας λαός, πού έννοει να κάνει εξαίρεσι άνάμεσα σ' όλους τους άλλους. Ο λαός αυτός είναι οι Ιταλοί. Οι Ιταλοί προσχώρησαν σ' όλες τις άλλες μανίες της έποχής μας. Θεοποίησαν την τηλεόραση, μάσπασαν επιβλητικές ποσότητες τοίκας, ήπιαν άθθονη κόκα-κόλα. Άλλά η μανία του τουρισμού — «έσωτερικού» και «έξωτερικού» — τους άφισε άθικτους. Ο μέσος Ιταλός — γιατί, φυσικά, δε μιλούμε εδώ για τους κοσμοπολίτες της άριστοκρατίας, πού είναι ίδιοι σ' όλα τα μήκη και ό τα πλάτη — βαρύνεται θανάσιμα τα ταξίδια, άρνείται να τα θεωρήσει ως είδος άναψυχής και πιστεύει πως ο καλύτερος τρόπος, για να περάση κανείς τις διακοπές του, είναι να μείνι στο σπίτι του χωρίς να κάνει το παραμικρό!

Οι ξένοι, πού πλημμυρίζουν κάθε καλοκαίρι στο Κάπρι, το Λίντο, την Ιταλική Ριβιέρα, διατυπώνουν πάντα την ίδια άποψη:

— Πού είναι οι Ιταλοί; Άπορία δικαιοηγουμένη, γιατί, άν εξαίρεση κανείς τους ντόπιους, οι Ιταλοί είναι οι μόνοι πού άπουσιάζουν από την πανοπνεία των άντιπροσώπων όλων των έθνών, πού συγκεντρώνονται εκεί. Στους περιήφους αυτούς τόπους παραθερισμού, δεν πατάει το πόδι του κανείς σχεδόν Ιταλός παραθεριστής!

Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει πως οι Ιταλοί δεν παραθερισουν πούθενά και καθόλου. Άλλα 1) άποφεύγουν σαν το διάβολο τα κομποπολιτικά παραθερισία κέντρα της χώρας και 2) ή παραθεριστική τους έξορμησι περιορίζεται σε μία εξαίρετη, το «περριγκόστο» δηλαδή το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Αυγούστου. Όλόκληρο τον Ιούνιο δεν φεύγει κανείς για την έξοχή, στις άρχες του Αυγούστου φεύγουν λίγοι και ή παραθεριστική «σαιζόν» άρχίζει ουσιαστικά στις 15 Αυγούστου, για να τελειώσει τις πρώτες μέρες του Σεπτεμβρίου.

Κατά τη σύντομη αυτή περίοδο, κάθε Ιταλός θεωρεί σαν χρέος του να λείψη έστω και τρεις μέρες, από το σπίτι του. Σαν χρέος του, όχι όμως, και σαν άπόλαυση! Την άναγκαστική αυτή μετακίνησή την άναγκάζει μια κοινωνική ύποχρεωσι και, άν έχη παιδιά, σαν ύποχρεωσι άπέναντι των παιδιών του. Είναι συνήθιστο ν' άκούτε έναν Ιταλό οικογενειακό πού, σαν λέη, ενώ έτοιμάζεται τις βαλίτσες του για τις διακοπές:

— Τι να γίνν; Θέγωμε για ταξίδι. Βλέπεις, το άπαιτεί ή ύγεια των παιδιών!

Ο τρόπος της ζωής του στην έξοχή μαρτυρεί πως το καθήκον αυτό, πού του επιβάλλει «ή ύγεια των παιδιών», δε έκτελεί με ήρωική έγκάρτερπη, αλλά και με βαρεμάρα άπάντασση! Άντίθετα προς όλους τους παραθεριστές, σ' όποιά έθνικότητα κι' άν άνήκουν, πού καταλαμβάνονται, μόλις φτάσουν στην έξοχή, από κινητικότητα άσυγκράτητη,

ο Ιταλός βουλιάζει σε μία πολυθρόνα, στο ξενοδοχείο ή στο σπίτι όπου θα εγκατασταθεί, και δεν άπομακρύνεται από εκεί παρά όσο μπορεί σπανιότερα. Στη θάλασσα, το πολύ-πολύ να κάνει μία σύντομη βουτιά και τους περιπάτους τους άποφύγει με φανατισμό. Το να φάν την μακαρονάδα του, το βράδυ, στο φεγγαρόφωτο, είναι ή μόνη έξοχική άπόλαυση, πού της άναγνωρίζει κάποιο θέληγτρο! Την υπόλοιπη μέρα, πλάττει θανάσιμα και παρακολουθεί με ύφος όσιμαρτύρος τις ερωδύσεις διασκεδάσεις των παιδιών. Άν, σ' όλα αυτά, προσέθεσε και τον τρομερό κυκεώνα, πού δημιουργείται με την μανία των Ιταλών να παραθερισουν όλοι την ίδια περίοδο, και το άσφυκτικό άδιαχώρητο στα ξενοδοχεία, στα ρεστωράν και στα καφενεία, δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε με πόση λαχτάρα ο άκούσιος παραθεριστής μας περιμένει τη θαυμάσια μέρα της έπιστροφής του στην πόλη.

Βασικά, ή άποστροφή, πού αισθάνεται ο μέσος Ιταλός για τη ζωή στην έξοχή, όφειλεται στο ότι ο λαός αυτός κατέκτηε λιγότερο από κάθε άλλον από τη «νοσταλγία της φύσεως». Μεγαλύτερη, όμως, άπο την άποστροφή του για την έξοχή, είναι ή άποστροφή του για τα ταξίδια, πού τα βλέπει, όταν δεν ύπογορεύονται από κάποιο συγκεκριμένο λόγο, σαν μία κουραστική και άκοπη μετακίνησι. Έτσι, τον τόπο του παραθερισμού του τον διαλέγει με τρία κριτήρια: του πιο φηπνού, του πιο κοντινού, και του πιο κατάλληλου για την ύγεια των παιδιών του και της γυναικας του. Το αποτέλεσμα είναι να μην βλέπουμε παρά σπάνια έναν Ιταλό από την βόρεια Ιταλία να παραθερίζει στην νοτιο και έναν από τη νότιο να παραθερίζει στη βόρεια, ενώ οι καλοκαιρινές έξορμησεις των παραθεριστών περιορίζονται σε άκτινα μερικών μιλίων χιλιομέτρων από την πόλη τους.

Όρισμένοι, μάλιστα, βρίσκουν, με την έκλογη μιας κοντινής έξοχής, τη λύσι, για να στέλνουν εκεί την οικογένειά τους και να μην πνιγούν οι ίδιοι κοντά της, άκόμη κι' όταν βρίσκονται με άδεια από τη δουλειά τους, παρά μόνο κάθε Σάββατο-κυριακή. Θα ήπτε, βέβαια: Γιατί δεν το κάνουν αυτό όλοι, όσοι συμμερίζονται το γενικό αυτό πνεύμα της άντιπάθειας στις παραθεριστικές έξορμησεις;

Γιατί, πρέπει να σας εξηγήσω, ο Ιταλός είναι, μαζί με τ' άλλα, και ζήλοτυπος. Δεν του άρσκει να αισθάνεται τη γυναικία του μόνη της στην έξοχή, «άδοθηήτη» στο έλεος των τόσων πειρασμών, πού μπορεί να της παρουσιαστούν! Η ζήλοτυπία τους, άλλωστε, ύποδαύίζεται από την... κοινή γνώμη, πού έχει έπνομησεί τα τρινα, πού μεταφέρουν κάθε Σάββατο στην έξοχή τους συζύγους των παραθεριστών, «τρένι ντέϊ κορνουτί» — δηλαδή, «τρίνα των άπατημένων»! Πως βέλετε, λοιπόν, να αισθάνεται άνεσι ένας Ιταλός συζύγος ταξιδεύοντας με το «τρένι ντέϊ κορνουτί» και να μην προτιμά να ύποβληθεί, άκολουθώντας την οικογένειά του, στο... μαρτύριο του παραθερισμού;

Όμως, έστω κι' άν για λόγους άσχετους με την προσωπική κλίση του καθενός, τα ταξίδια, μικρά ή μεγάλα, στο έξωτερικό της χώρας γίνονται πάντα, τα τουριστικά ταξίδια των Ιταλών στο έξωτερικό είναι αρκετά σπάνια. Άν κρίνουμε με την αναλογία του πληθυσμού κάθε δυτικοευρωπαϊκής χώρας, οι Ιταλοί είναι εκείνοι, πού ταξιδεύουν λιγότερο από κάθε άλλο λαό, για λόγους άναψυχής, έστω από τον τόπο τους. Φυσικά, και στην Ιταλία, όπως παντού, κάνει «καλή έντυπωση» ένα ταξίδι στο έξωτερικό και θεωρείται «μόλο οικ» να έχη γυρίσει κανείς από το Παρίσι, το Λονδίνο, το Μόναχο ή την Βιέννη.

Λίγοι, ώστόσο, άποφασίζουν, για να θεωρηθούν «μόλο οικ», να κάνουν ένα τέτοιο ταξίδι και άκόμη λιγότεροι το κάνουν από προσωπική ευχαρίστησι ή περιέργεια. Ένας ψυχολόγος ίσχυρίστηκε πως αυτό όφειλεται στο ότι οι Ιταλοί έχουν τόσο πολύ... βαρεθή να βλέπουν ξένους τουρίστες στη χώρα τους, ώστε δεν αισθάνονται κανένα ζήλο να γίνουν αυτοί τουρίστες σε μία ξένη χώρα! Ίσως ή εξήγησι αυτή να έορμηνη, ως ένα σημείο, την τόσο ένση στο πνεύμα της έποχής μας «άντι-ταξιδιωτική στάσι» τους.

Επίκαιροι διόχοι

ΑΛΛΑΞΕ Ο ΜΑΝΩΛΙΟΣ

Μιά και τα λεωφορεία παίρνουν ναυλα πύξημενα, πρέπει, λέει, έντός διμήνου ναύα όμορφα βαμένα για να γίνουνε καινούργια τα σαράβαλα ζανά και για μήνες και για χρόνια ή... μπουγιά τους να (περνά!)

Έτσι ή άντικατάστασι τους μέσ' στη λήθη θα ταφή χωρίς στο φρεσκάριμά τους και στην έντονη βαφή κι' άσφαλώς τα πιο πολλά τους θάναί απ' έξω (λα-μπέλλο).

κι' από μέσα θα θυμίζουν θλιβερά φαρμακασέλλα!

ΑΚΑΤΑΤΟΠΙΣΤΟΙ

Είς σειράν προβαίνουν, ήδη, παραπώνων τους έντο (νών)

κι' οι πεταλωτά των ήπων, ή των δυνών κι' ήμινών, γιατί βλέπεις, οι καιροί μας παραγινανε μόντερνοι και μεγάλη άπραξία το πετάλωμα το δέρνει!

Τα παράπονά τους, όμως δυστυχώς, δεν εύσταθούν και να νοιώσουν πρέπει όλοι και σαφώς ν' άντιλήφθουν, (φθουν).

πως στη ζήση μας έτούτη κολυμπάνε μέσ' στα πλουτή και στους πόρους τους άθλους

μόνον όσοι είναι άτοιές κι' όσοι «πεταλώνουν φύλα (λους)»!

ΥΨΗΛΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ

Μετεκλήθησαν και Γάλλοι προφασόροι κι' είδικοι να διδάζονε την τέχνη την άναρριχτική και των φώτων ή κοιτίδα κι' ή πατρίδα των γραμμάτων (των)

άποκτά, στην έποχή μας, και σχολές... σκαρφαλω (μάτων)!

Άπαραίτητες, ώστόσο, οι σχολές αυτές μας είναι, είς ήμέρας πού μονίμως άνασκάπτονται αι Άθήναι κι' επιβαλλεται, μοιραίως, κάθε σύγχρονος διαδραχί άναρριχκοί να ζέρη και να είναι... όρειβάτης!

ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ

Όσοι στο ποδόσφαιρο μας οδοβαρές κατέχουν θέσεις άρμοδίες προσκαλούνται για να κάνουν καταθέσεις και να πουν χωρίς κακία κι' ύστερόβουλο σκοπό, εάν ή δωροδοκία είχε δράσει στο πρό-πό!

Πάντως, λέει, οι άνακρίσεις έχουν μπη στον ίσιο (δρόμο)

κι' άνετέθησαν εύλόγως στον Λαδο τον άστυνόμο, γιατί σαν... Λαδας θα κάνει άσφαλεις διαπιστώσεις και θα βρη εάν ύπάρχουν «λαδωμάτων» περιπτώσεις.

ΦΟΥΣΤΑ ΚΑΙ ΓΟΥΣΤΑ

Ντόρος γίνεται μεγάλος και μεγάλος πατιρντι γύρω από τη νέα μόδα και τη φούστα την κοντή και άκούς δεκάδες άντρες άσπμάντους ή έγκριτους να σου λένε για τη φούστα το... κοντό και το μα (κρύ τους)!

Γεγονός, έν τούτοις, είναι πως κι' οι πλεον οδοβαροί την κοντή τη φούστα θέλουν να λανσέρη το Παρι, γιατί πάντοτε στον άντρα τέτοια φούστα επιτρέπει όλα, γάρ, των «Παρισιών τα μυστήρια» να βλέπν.

ΝΕΕΣ ΕΚΤΟΣΕΥΣΕΙΣ

Στα ζαδά, παμφίλατοι μου και μοιραία τούτα χρόνια τον άνηφορο έπληραν ως κι' αυτά τα μακαρόνια κι' ο πολλής συν τω χρόν, θα χρειάζεται ματσάκι για μία άπλη μακαρονάδα κι' ένα σκετό γιουδε (τσάκι)!

Όλα τα ζυμαρικά μας πάνε, έπίσης, προς τα ύψη κι' οι φτωχοπαλληλαιοι συλλογίζονται με θλίψη, ότι σύντομα θα κάνουν ίσχυρήσι σιλουέττα, ή θα γίνουν άρκετοι τους σαν άτυππτα σπαγγέτα!

ΑΣΤΟΧΕΣ ΑΣΙΔΕΙΣ

Άρκετοι συνταξιοδούκοι λόγια εκφράζουνε μικρά, ή σε διαμαρτυρίες έντονωτάτες έσπανε, γιατί έφάτος έγκριθκαν επιδόματα μικρά και γι' άερόθεραπειά δεν έμπερσαν να πάνε!

Η άπαιτήσις των, όμως, θεωρείται ουτοπία κι' είναι σλόικοι και αεροθεραπεία, τη στιγμή πού ή συντάξις των ή μικρούλα και παγία, τους παρέχει κάθε μέρα... αεροφάνια!

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

Συνελήφθη έπ' αυτοφώρ, μία ντιζέξ μικράς όλκας, πού ένύριζε επιμώγως τις ακτές της Άττικής, κι' όταν κάποια άναμμουμπουλα μέσ' στία «πλάζ» έλα τα φεφτά των λουλουμένων και τα ρούχα... έδου (τούσες)!

Κι' άπ' αυτήν την τακτική της κι' άπ' αυτή της την «καορίερα»

ή ντιζέξ αυτή προκύπτει πως δεν ήταν... «ρομαν- (τζερα)

και σκοπούς δεν τραγουδούσε για πουλιά και για (λουλούδια)

με παρτίδες είχε μόνον με τα «κλέφτικα» τραγούδια. Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Το μυστικό των θηριοδαμαστών

ΣΑΣ έχει τύχει ποτέ να δíte μία γάτα να πιάει με τα μπροστινά της πόδια ένα σπουργιτάκι; Θα νομίζετε ίσως πως η γάτα δεν έχει να κάνει τίποτα άλλο, παρά να ανοίξει το στόμα της και να το φάει. Αλλά τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Γιατί το σπουργιτάκι δε θέλει να φαγωθεί. Κι όπως δε μπορεί να φύγει, χροσιμπούει ένα άλλο τέχνασμα: κάνει το πεθαμένο. Μαζεύει τα φτερά του και μένει ακίνητο. Ένα εκατομμύριο του δευτερολέπτου του είναι αρκετό για να πιάει αυτό το παιχνίδι. Η γάτα το κάνει τότε. Τραβάει τα πόδια της και προσπαθεί να εξηγήσει αυτό το περίεργο φαινόμενο. Αλλά, ξαφνικά, το σπουργιτάκι ανοίγει τα φτερά του και φεύγει. Πολλά έντομα επίσης καταφεύγουν στο τέχνασμα της ακινησίας για να ξεγελάσουν τα πουλιά, που θέλουν να τα φάνε.

Αλλά πιο περίεργη είναι η στάση του μικρού σκυλιού που βρίσκεται, ξαφνικά, μπροστά σε ένα άλλο μεγαλύτερο, που έχει διαθέσεις απειλητικές και άγριες. Το μεγάλο σκυλί αρπάζει τότε το μικρότερο από το κάτω μέρος του λαιμού και το σκοτώνει με μία δαγκωματιά. Αλλά δεν γίνεται πάντοτε αυτό. Γιατί και το μικρό σκυλί ξέρει το κόλπο της ακινησίας. Απο τη μία στιγμή στην άλλη μεταβάλλεται σε άγριο. Κρατάει ακόμη και την άναρσή του. Το μεγάλο το χάνει τότε κι' αυτού κἀμν μερικούς κύκλους δόγωνα φεύγει.

Αν το σπουργιτάκι ή το μικρό σκυλί ξανακάνει και την πιο ελάχιστη κίνηση, θα ήταν χαμένα. Η όρμη του επιτιθέμενου ζώου μεγαλώνει, όταν βιάσει αντίστασι. Η ακινησία, τουναντίον, το αφοπλίζει.

Το ίδιο ισχύει και προκειμένου για τους θηριοδαμαστές. Η μεγάλη τέχνη τους συνίσταται στην καταπληκτική ήρεμη τους. Αν τους προσέχετε την ώρα που μπαίνουν στο κλουβί ενός θηρίου, θα τους δείτε να στέκονται ακίνητοι σαν αγάλματα. Με τον τρόπο αυτό αφοπλίζουν το θηρίο. Αν, όμως, είχαν την κακή ιδέα να κάμουν κάποια απότομη κίνηση, τα πράγματα θα άλλαζαν αμέσως.

Σας έχει συμβεί να σας επιτεθεί ένα μεγάλο σκυλί, π.χ. ένα τσοπανόσκυλο; Τι κάνατε τότε; Το βάχατε στα πόδια και προσπαθείτε να φύγετε... Λάθος. Γιατί, αν σας προσφύγει, θα σας κομμάτιασει. Αν, όμως, σταθείτε ακίνητος — πραγματικά ακίνητος — ή όρμη του τσοπανόσκυλου θα πέσει αμέσως. Θ' αρχίσει να κάνει κύκλους δόγωνα και να γαυγίζει, αλλά δε θα κυνηγήσει πάνω σας.

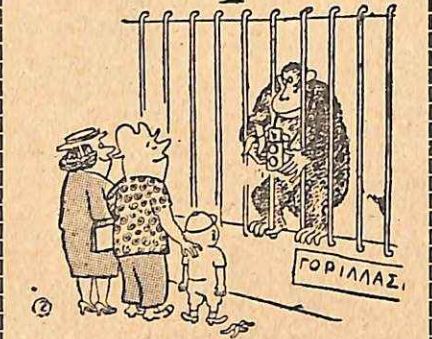
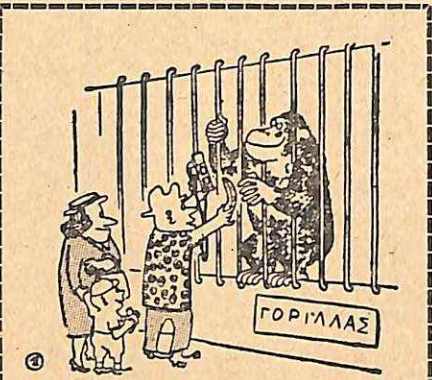
Είναι γνωστό ότι πολλοί κυνηγοί αγρίων θηρίων γλύτωσαν από βέβαιο θάνατο, καταφεύγοντας στο τέχνασμα της ακινησίας. Λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες περιεργάζονταν για μερικές στιγμές τον ακίνητο άνθρωπο κι' έπειτα φεύγανε. Αλλά ποιά δύναμη θελήσεως χρειάζεται για να σταθεί κανείς ακίνητος συγκρατώντας ακόμη και την αναπνοή του, ενώ το μουσούδι ενός λιονταριού βρίσκεται σ' απόσταση μόλις 3 ή 5 εκατοστών απ' αυτόν!

Στις Ίνδιες, την Αίγυπτο ή το Μαρόκο, οι θηγανείς είναι σε θέση ν' αντιμετωπίζουν και τα πιο δηλητηριώδη φίδια μ' έναν τρόπο πολύ απλό. Τα πιάνουν πίσω από το κεφάλι και τα πιέζουν με δύναμη στον τράχηλο. Το έρπετο ακινητεί αμέσως κι' είναι ανίκανο πια να βλάψει. Για να συνέλθει απ' αυτή την ακινησία, πρέπει να το φυσήξουμε στο ρύγχος ή να κνύουμε ένα δυνατό θόρυβο. Το έρπετο φαίνεται τότε σαν να ξυπνάει από βαθύ λήθαργο.

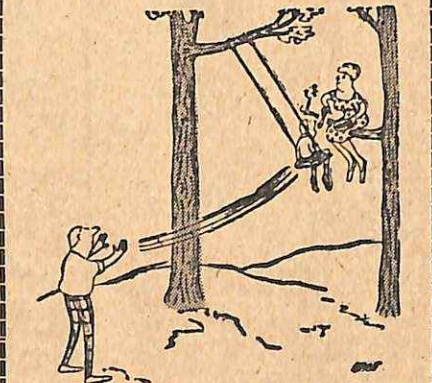
Κατά τον τελευταίο καιρό, εξ' άλλου, έγιναν πολλά πειράματα υπνωτισμού ζώων με αζιόλογα αποτελέσματα. Να ένα που μπορείτε να το κάμετε και μόνοι σας:

Πάρτε μία κόττα και δέστε της τα πόδια. Βάλτε την κατόπιν σ' ένα τραπέζι, σε τρόπο που το κεφάλι της ν' ακουμπάει στο έδαφος. Θα πάρει ύστερα ένα κομμάτι κιμωλία και θα χαράζει πάνω στο τραπέζι μία λευκή γραμμή, αρχίζοντας από την άκρη του ράμφους. Η κόττα θα περιέλθει αμέσως σε κατάσταση υπνωτισμού.

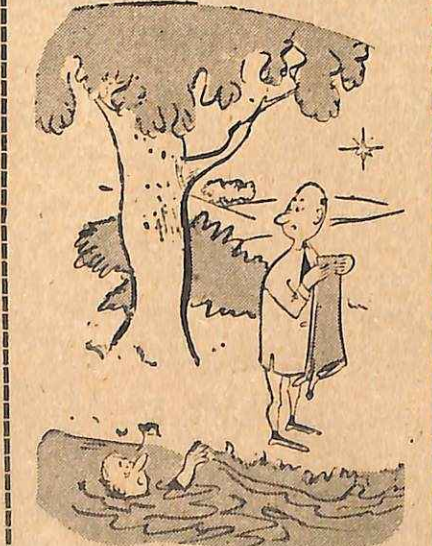
Μία παραλλαγή αυτού του πειράματος είναι η ακόλουθη: Αφού δέσετε τα πόδια της κόττας, αναποδογυρίστε την γρήγορα και βάλτε την στο τραπέζι με τη ράχη. Αυτή η απότομη αλλαγή θέσεως παραλύει τις αντανακλαστικές κινήσεις της κόττας και τη βυθίζει σε υπνωσι. Για να ξυπνήσει, πρέπει να την ξαναφέρουμε στην κανονική της θέση. Την αφυπνίζει υποσού με να την επιτύχουμε και μ' ένα δυνατό θόρυβο. Το ίδιο πείραμα μπορούμε να κάμουμε με όλα σχεδόν τα πουλιά, με ώριμα έντομα, με τους βατράχους, καθώς και με μερικά μικρά θηλαστικά (ποντίκια, κουνέλια, λαγουδάκια κτλ.).

Χωρίς λόγια.

— Για να δούμε, θα φάει έτσι ο Τότης;

— Περίμενε να τακτοποιήσω πρώτα τα ρούχα μου!

Η περιεργή ζωή
των δυο πρώτων σιαμαίων

Ενωμένοι ακόμη και στο θάνατο

ΤΟ βράδυ της 23ης Ιανουαρίου 1874, ο Τσάνγκ κι' ο Ένγκ, οι δύο πρώτοι Σιαμαίοι — οι αληθινοί — κοιμόνταν στο ίδιο κρεβάτι. Ήταν 63 χρόνων ο καθένας. Σε κάποια στιγμή, ο Ένγκ αισθάνθηκε κάτι το κρύο πάνω στο κορμί του. Απλώσε τότε το χέρι του. Ο αδελφός του, πλάι του, ήταν παγωμένος.

— Τσάνγκ! φώναξε με τρόμο. Τσάνγκ!

Στις φωνές του, ένας νέος μπήκε μέσα στο δωμάτιο, κρατώντας στο χέρι μία αναμμένη λάμπα του πετρελαίου.

— Τι είναι, πατέρα; ρώτησε.

— Κιτάζε, πατέρα, πώς είναι ο θεός σου, απάντησε ο Ένγκ. Πες μου γρήγορα... γρήγορα...

Ο νέος έσκυψε και προσπάθησε να βρῆ το σφυγμό του θείου του. Τίποτα. Έβαλε έπειτα το χέρι στην καρδιά του. Και πάλι τίποτα.

Σήκωσε τότε το κορμί του και είπε με βαρεία φωνή:

— Ο θεός Τσάνγκ πέθανε!

Δυο άλλα παιδιά και μία ηλικιωμένη γυναίκα μπήκαν στο δωμάτιο.

— Τι τρέχει, Ένγκ; ρώτησε η γυναίκα.

— Έλα, αγαπημένη μου αδελφή, να σ' αποχαιρετήσω, της απάντησε ο Ένγκ από το κρεβάτι. Ο αδελφός μου πέθανε...

Έφτασε κι' η δική του ώρα. Γεννηθήκαμε μαζί, σαν ένας μόνο άνθρωπος και πρέπει να πεθάνω μαζί. Να φροντίσεις για τα παιδιά μας...

Η γυναίκα του προσπάθησε να του δώσει θάρρος. Θύναζε κατόπιν το μεγαλύτερο από τους γιουούς της και του είπε να τρέξει να φωνάξει το γιατρό. Έπρεπε με κάθε θυσία να χωρίσουν το νεκρό από το ζωντανό. Διαφορετικά, δε θα μπορούσαν να θάψουν τον Τσάνγκ, χωρίς να βάλουν στον τάφο και τον Ένγκ.

Ο Τσάνγκ, που άκουσε τις κουβέντες της γυναίκας και των παιδιών, ξαναφώναξε από το κρεβάτι:

— Μην κρινίζετε άδικα. Σας είπα ότι ήρθε η ώρα μου.

Γύρισε κατόπιν προς το μέρος του αδελφού του κι' έκλεισε τα μάτια. Ήταν νεκρός.

Ο Τσάνγκ κι' ο Ένγκ είχαν γεννηθεί το 1811 στο Σιάμ, σ' ένα μικρό χωριό κοντά στον ποταμό Μεκόνγκ. Ήταν κι' οι δυο κανονικοί και υγιέστατοι. Μόνο ότι τα κορμιά τους ενώνονταν με μία ελαστική μεμβράνη μήκους περίπου 8 εκατοστών και διαμέτρου 20. Ο χωρισμός τους φαινόταν αδύνατος. Έτσι, μεγάλωσαν μαζί, σαν ένας άνθρωπος.

Ός τα 18 τους χρόνια ασχολήθηκαν με την πνινοτροφία. Την εποχή εκείνη, 1829 — ένα αμερικανικό Ιστιοφόρο προσηγάγισε στη Μπανγκόκ. Ο πλοίαρχος του κατόλαβε πως θα μπορούσε να κερδίσει πολλά χρήματα, παρουσιάζοντας τους δυο αδελφούς σαν σπάνιο φαινόμενο και τους πρότεινε να τους πάρει μαζί του, πρῶτα, μα που αυτοί δέχτηκαν πρόθυμα.

Είχαν τότε 18 ετών. Οι δυο αδελφοί εμφανίστηκαν σε πολλές πόλεις της Αμερικής και της Ευρώπης και κέρδιζαν πολλά χρήματα.

Ο Τσάνγκ κι' ο Ένγκ είχαν την ίδια σωματική διάπλαση και τα ίδια γούστα. Πεινούσαν την ίδια ώρα και την ίδια στιγμή ή ύπνος έκλεινε τα μάτια τους. Πάθαιναν επίσης ταυτόχρονα τις ίδιες αρρώστιες.

Οι δυο αδελφοί εργάστηκαν αργότερα στο περίφημο τσίρκο Μπάρνουμ και πολλά λαπλάσασαν τα κέρδη τους. Αλλά είχαν κουραστεί πια. Κι' όταν έγιναν 29 χρόνων, αποτραβήχτηκαν από το «επάγγελμα» κι' αγόρασαν ένα αγρόκτημα στο Ουίλκ της Νοτίου Καρολίνας. Κι' εκεί έμεινε το εξής παράξενο. Δυο αδελφές, η Άδελαϊντ και η Σάρα Γέτα τους αγάπησαν. Οι γάμοι τους έγιναν ταυτόχρονα την 1ην Απριλίου του 1843. Οι δυο αδελφοί ήταν τότε 32 χρόνων. Αλλά σκέφτηκαν πως δε θα έπρεπε να φτιάξουν κοινό νοικοκυριό. Έκτισαν, λοιπόν, δυο σπιτία, σε απόσταση 5 περίπου χιλιομέτρων το ένα από το άλλο, εγκατέστησαν στο ένα από αυτά την Άδελαϊντ και στο άλλο τη Σάρα και συμφώνησαν ότι θα περνούσαν τρεις ημέρες στο ένα και τρεις στο άλλο. Την Κυριακή, οι δυο οικογένειες έσμιαν πότε στο ένα σπίτι και πότε στο άλλο.

Αυτή τη ζωή την εξακολουθήσαν ως τη στιγμή του θανάτου τους. Από το γάμο τους, ο Τσάνγκ κι' ο Ένγκ απέκτησαν 22 παιδιά. Όλα ήταν κανονικά, εκτός από ένα κορίτσι κι' ένα αγόρι, που γεννήθηκαν κωφάλαλα.

Ποιά ήταν η αιτία του θανάτου τους; Το ότι ο Τσάνγκ έκανε κατάχρησι στα οινόπνευμα ποτά; Πιθανόν. Το γεγονός είναι ότι οι δυο αδελφοί πέθαναν την ίδια ημέρα, με διαφορά μερικών ωρών ο ένας από τον άλλον.

ΕΦΕΣΟΝ 1875

Όπως την παρουσιάζει ο πρώτος «Οδηγός της Ελλάδος»

Ο πρώτος «Οδηγός της Ελλάδος», που δημοσιεύθηκε το 1875 από το Μιλτιάδη Μπουκά, μας δίνει στις 500 τυπωμένες σελίδες του πολλές και ενδιαφέρουσες πληροφορίες για την ελληνική πρωτεύουσα της εποχής εκείνης, όταν τα ελληνικά σύνορα έφθαναν έξω από τη Λαμία και ο πληθυσμός της Ελλάδος το έναμιση εκατομμύριο.

Για την Αθήνα το 1875 μαθαίνουμε από τον «Οδηγό» ότι είχε υπέρ των 50.000 κατοίκων και ήτο πόλις με ωραίες οικοδομίες, πλατείας και ρύμας ικανώς ευρείας, περικυκλούται δε υπό τεσσάρων λόφων, μάλλον ή ήττον υψηλών και διατέμνεται σταυροειδώς υπό των δυο κεντρικών οδών Έρμου και Αιόλου εις τας όποιās απολήγουσι και αι λοιπαί.

Από το σχέδιο της Αθήνας, που παραθέτει ο οδηγός, βλέπουμε ότι η πόλι εξακολουθούσε να βρίσκεται γύρω από την Ακρόπολη, το Μοναστηράκι και το Θησείο. Η καινούργια συνοικία της Νεαπόλεως ήταν ακόμη άραιοκατοικημένη και η οδός Σόλωνος το τελευταίο όριο σπιτιών. Άραια στίτια υπήρχαν επίσης στην οδό Σταδίου, Πανεπιστημίου και Ακαδημίας, καθώς και στην αρχή της οδού Πατησίων, ενώ δλη ή άλλη έκτασι που καταλαμβάνει η σημερινή Αθήνα ήταν ακόμη χωράφια και περιδολία.

Σ' αυτή τη μικρή πόλι των 50 χιλιάδων κατοίκων είχαν συγκεντρωθεί, τα ύπουργεία, οι πρεσβείες, οι δημόσιες υπηρεσίες μίας πρωτεύουσας, το πανεπιστήμιο, τα σχολεία, τα γραφεία και τα εμπορικά καταστήματα. Από τις πληροφορίες του «Οδηγού», που αναφέρει και τα όνοματά των διαφόρων επαγγελμάτων, εμπόρων και ανωτέρων υπαλλήλων, μαθαίνουμε ότι υπήρχαν τότε 26 συμβολαιογράφοι και 172 δικηγόροι. Οι γιατροί ήταν λιγώτεροι —μόνο 77— υπήρχαν ακόμη και οι τρεις πρώτοι επισημόνες οδοντογιοιτροί της Αθήνας — Κασσαβένης, Λευκοδίδης και Μπριτίης— που δε φαίνεται να είχαν σπουδαία πελατεία, γιατί οι περισσότεροι Αθηναίοι πήγαιναν ακόμη στα... κουρεία για να τους βγάλουν τα χαλασμένα δόντια. Επί μισόν αιώνα οι μπαρμπέρηδες της ελληνικής πρωτεύουσας ασκούσαν το επάγγελμα του οδοντογιοιτρού ή μάλλον του οδοντοβγάλτου, γιατί σ' αυτό περιοριζότο η «τέχνη» τους. Ο Ιατρικός κλάδος της Αθήνας το 1875 συμπληρωνόταν με 32 φαρμακοποιούς και έναν... έμβολιαστή.

Η Αθήνα είχε τότε 3 γυμνάσια, 5 ελληνικά σχολεία και 6 δημοτικά, το Αρσάκειο Παρθεναγωγείο για κορίτσια και τη Ριζαίο Σχολή για έρωμους. Λειτουργούσαν ακόμη 28 ιδιαιτικά σχολεία αρρένων και θυλέων και δυο ανώτατες σχολές: Το Έθνικ Πανεπιστήμιο με 52 καθηγητάς και 22 ύφηγητάς και ή Σχολή Τεχνών, προωρισμένη για καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες και τοπγράφους, με 20 καθηγητάς και δασκάλους.

Στο εκπαιδευτικό προσωπικό θα πρέπει να προσθέσουμε 16 δασκάλους ξένων γλωσσών, 14 μουσικοδιδασκάλους, που οι περισσότεροι ήταν ξένοι, και ένα δάσκαλο της όπλασκίας, το Ν. Πύργο, για τόν όποιον μας πληροφορεί ο «Οδηγός» ότι ήταν ο πρώτος που άνοιξε σχολείο στην Αθήνα «ένω δ' διδάσκονται ή ελασκία σκίας, ήτοι αλτήρες, σφαίραι, δυναμόμετρα κλπ...». Αν όμως οι Αθηναίοι δεν παρουσιάζαν μεγάλη επίδοσι στην όπλασκία, έδειχναν πολύ μεγαλύτερη στο... χορό, για να έχουν την ίδια εποχή ή χοροδιδασκάλους—τόν Πέτρο Βαλάση, Θεοδ. Βαλέτα, Φίλιπ. Γεωργαντή, Π. Διονυσίου, Ι. Κανελλόπουλο, Σπυρ. Σιδερή— που ήταν περικήττοι κι' έκαναν χρυσές δουλειές.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έδειχνε ή τότε Αθήνα στον καλλιτεχνικό τομέα, αν κρίνουμε από τους 6 άγιογράφους, 6 ανδριαντοποιούς, 10 ζωγράφους, 5 γλύπτες, 6 καλλιγράφους, 7 κοσμηματογύαφους και πολλούς άλλους, έυλογυλάπτες, έυλογυλάπτες, λιθογράφους, χαράκτες και χρυστάς που σημειώνει ο «Οδηγός» του Μπουκά. Μερικοί από αυτούς έτίμησαν την ελληνική καλλιτεχνία και είναι γνωστότάτοι σήμερα και εκτός της Ελλάδος, όπως, ο Χαλεπάς, ο Φίλιππότης, ο Βρούτος, οι αδελφοί Φυτάλαιο, οι δυο Βυτσάρη, ο Λάντσας, ο Λύττας, ο Γκούκις και άλλοι.

Στους τεχνικούς και καλλιτέχνες θα πρέπει ν' αναφέρουμε και τους 10 αρχιτέκτονες που είχε τότε ή Αθήνα, μεταξύ των οποίων

ο Λυσ. Καυτατζόγλου, ο Π. Κάλκος και ο Έρ. Τσίλερ, μās άσθεν άξιόλογα αρχιτεκτονικά έργα, που διατηρούνται και σήμερα σε δημόσια και ιδιωτικά κτίρια.

Δυσανάλογος με τόν πληθυσμό της Αθήνας το 1875 ήταν ο αριθμός των τραπεζών, που λειτουργούσε. Έχουμε 6 ώργανωμένες τραπεζές: της Βιομηχανικής Πίστωσης, τήν Έθνική Τράπεζα της Ελλάδος, που είχε και το έκδοτικό προνόμιο, τήν Ιονική Τράπεζα, τή Ναυτική Τράπεζα «Αλκυών», τή Ναυτική Τράπεζα «Αρκαγγέλος», τή Πιστωτική Τράπεζα. Και επί πλέον 6 ιδιωτικές τραπεζές: τού Κωνστ. Βερσή, τού Κωνστ. Βούρου Δεκόζη, τού Κωνστ. Δουρούτη, τού Άνδρ. Καλύδα, τού Γεωργ. Μαντζαβίνου και τού Γεωργ. Σκουζέ. Σ' αυτούς θα πρέπει να προσθέσουμε και 15 άργυραμοιβούς και έμποροεστίτες που έκαναν κι' αυτού τραπεζιτικές εργασίες. Ο μεγάλος αριθμός τραπεζών και τραπεζιτών δεν όφειλετο τόσο στην άνυπαρκτή έμπορικη και βιομηχανική κίνηση, που παρουσιάζε ή πρωτεύουσα τών 50 χιλιάδων κατοίκων, όσο στην... τοκογλυφία που «ανθούσε» τότε σε όλόκληρη τήν Ελλάδα και υποδοχόσε τις τραπεζιτικές εργασίες. Από τις τραπεζές το 1875 μόνο ή Έθνική και έν μέρος ή Ιονική κατόρθωσαν να επιζήσουν ως σήμερα.

Στις οδούς Αιόλου και Έρμου, γύρω από το Μοναστηράκι και τού Καλαμιάτη, βρίσκονταν όλα σχεδόν τα εμπορικά καταστήματα και τα βιομηχανικά έργαστήρια, που κατά εκατοντάδες αναφέρει όνομαστικάς ο «Οδηγός» του Μπουκά. Στην οδό Πανδρόσου σημειώνει ο «Οδηγός» 15 καταστήματα ύφανστών και χωρικών ελληνικών ένδυμάτων. Στην ίδια θέση έχουν απομείνει σήμερα ένα ή δυο μαγαζιά που οτιάζουν ελληνικές φορεσιές, κυρίως για παιδιά.

Πολλά επίσης από τα καταστήματα της εποχής εκείνης έλειψαν με τις νέες συνθήκες της ζωής. Δέκα τέσσερα καταστήματα και εργαστήρια άσכולούνταν με τήν κατασκευή και πώλησι άνδρικών εύρωπαϊκών καπέλων, ένω μόνο τρεις φεσποιοί αναγράφονται στών «Οδηγό» και άλλοι τόσοι τσαρουνχοποιοί. Γύρω από το Θησείο αναφέρονται 15 εργαστήρια που έφτιαχναν άμάξια και κάρρα, ένω στού Ψυρρή ήταν συγκεντρωμένα τα 6 μαγαζιά που έφτιαχναν σαμαρία. Η όδός Ηφαίστιου διατηρούσε και τότε το προνόμιο να έχη τα χαλκούργεια της Αθήνας. Στην ίδια ακριβώς θέση είχαν στήναι τα εργαστήρια τους και στην όραχα Ελλάδα οι Αθηναίοι χαλκεί!

Ο «Οδηγός» σημειώνει 51 ράφτες ευρωπαϊκών ένδυμάτων, 3 έρων ένδυμάτων, 1 «άπτη μηλωτών», δηλαδή γυνά, και 4 Έλληνωρπάτες. Από τους

τέσσερες ράφτες ελληνικών φορεσιών ο γνωστότερος ήταν ο Χρ. Τσαντίλλας ο όποιος κατά τόν «Οδηγό» «κατεσκεύαζε ελληνικές ένδυμασίας μετά κοσμημάτων χρυσόφάντων και είχε βραβευθή εις απάσας τας έκθέσεις της Ευρώπης και Ελλάδος».

Αλλά και οι κοσμητές της εποχής εκείνης δεν ύστερούσαν σε καταστήματα ύφδας και «νεωτερισμών Παρισίων». Ο «Οδηγός» σημειώνει 6 καταστήματα γυναικείων ένδυμάτων, με το καλύτερο της Λιζέ, και 5 καταστήματα γυναικείων πύλων, όπου οι κυρίες μπορούσαν να βρουν τήν τελευταία λέξη της Παρισινής μόδας.

Για το γυναικείο στολισμό υπήρχαν ακόμη 11 καταστήματα «φιλικών πολυτελείας και νεωτερισμών» στην οδό Έρμου που πουλούσαν «άδίστορα είδη νεωτερισμού και καλλωπισμού κυριών, άτινα κατά δεκαπενθήμερον λαμβάνουν έξ Ευρώπης».

Στα καταστήματα «ένδυμασίας και ύποδησας» θα πρέπει να προσθέσουμε και τα 50 «υποδηματοποιεία πολυτελείας» που είχε ή Αθήνα το 1875, από τα όποια ένα από τα καλύτερα, τού Λεωνίδα Ζωιόπουλου, καθώς μας πληροφορεί ο «Οδηγός» «είναι κατασκευαστής παντός είδους ύποδημάτων, ως και... πασχόντων».

Εκεί όμως που ή Αθήνα το 1875 σημειώνει ορέο είναι, στα καφεενία, ζαχα-όπλαστεια και ζυθοπωλεία (έπάνω από έκατό) και προ πάντως στις έφημερίδες. Σε μία πόλι 50 χιλιάδων κατοίκων έφεδίδοντο 52 έφημερίδες και 8 περιοδικά! Αλλά για τόν τύπο της εποχής εκείνης και τα αθηναϊκά καφεενία αξίζει ν' άφιερώσωμε ένα ιδιαίτερο σημείωμα.

Ο Κάρλο Πόντι έφτασε στη Ρώμη, με το σκοπό να συναντήσει εκεί τη σύζυγό του Σοφία Λόρεν. Τις 48 πρώτες ώρες κατώρθωσε να κρατήσει μυστική την παρουσία του στην Ιταλική πρωτεύουσα, γρήγορα όμως οι δημοσιογράφοι τον ανακάλυψαν και ο Τόπος άρχισε να ασχολείται με το «ζευγάρι της πόλεως Χουβρέ», όπως τους χαρακτηρίζουν, επειδή εκεί τέλεσαν το γάμο τους. Ο Πόντι κατώρθωσε να κρύψει από τη Σοφία τις εξημερίδες που δημοσίευαν πικρά σχόλια εναντίον τους, καθώς και την απόφαση του έκκλησιαστικού δικαστηρίου του Βατικανού να μη του δώσει το διαζύγιο, που ζητούσε. Η θέση του Πόντι στην Ιταλία είναι έτσι εξαιρετικά δύσκολη.

Η Μάντυ Γου

λη, γιατί κινδυνεύει από τη μία στιγμή στην άλλη να συλληφθεί, κατηγορούμενος για διαγμία. Οι καλύτεροι δικηγόροι της Ρώμης είναι έτοιμοι να προστατεύουν τον πελάτη τους από μια τέτοια κακοτοπιά.

Από τη βίλλα τους στο Κάπου-σού-Μέρ, ο Ζάκ Σαρρί έ τηλεφώνησε στις κυριότερες παρισινές εφημερίδες, για να διαφύσει την είδηση, ότι η γυναίκα του Μπριζίτ Μπαρντ, ο θα περάσει τρεις μέρες, ως φιλοενομένη, στο παλάτι ενός σουλτάνου της Αραβίας, αντί της άμοχης των 25 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων. Κάποιος διευθυντής τόλμησε να ρωτήσει τον Σαρρί αν αληθεύει πως έγινε στην Μπαρντ μια τέτοια πρόταση. Εκείνος όμως τούκλεισε το τηλέφωνο.

Ο διάσημος Άγγλος φωτογράφος Κόρνελ Λούκας, ο άνθρωπος που λανσάρσε την Μπριζίτ Λόρεν και ήταν μέχρι πρό μηνών ο σύζυγός της, αποφάσισε να ενοπαινευτεί με μια νέα του δημιουργία, τη νεσά στάρ Σοφία Λόρεν. Ο Λούκας αποκάλυψε πως γνωρίζει τη Σοφία εδώ και 15 μήνες, αλλά περιμένα την έκδοσή του διαζυγίου του για να αναγγείλει τους αρραβώνες του μαζί της. Όσο για τη Σοφία, τράβερς, μιλώντας στους δημοσιογράφους, αποκάλυψε πως ο γάμος της δε θα την κάνει να εγκαταλείψει ούτε τον κινηματογράφο, ούτε την τηλεόραση. «Δε μ' ενδιαφέρει, είτε να γίνω μια μεγάλη στάρ, Ήλω όμως να γίνω μια καλή ηθοποιός».

Στο κινηματογραφικό φεστιβάλ της Μόσχας, οι Ρώσοι επιφύλασαν μια εκπληξή, παρουσιάζοντας απόρρητο ένα δρόμο του «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ». Ο Ρώσος σκηνοθέτης έδωσε όμως ιδιαίτερη σημασία στο τραγικό τέλος της Άννας, μέσα στο γερμανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης. Η όλη περιγραφή βασίζεται σε

Σύντομες ειδησοϋλες

αυθεντικά στοιχεία, τα οποία συγκεντρώθηκαν επί τόπου.

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε στο φεστιβάλ της Μόσχας το μοναδικό φιλανδικό φιλμ, το οποίο εξιστορεί τη ζωή ενός χωρικού κατά το σκληρό χειμώνα του 1907. Ένας προεκλογικός αγώνας δίνει μερικές ελπίδες στο δυστυχισμένο χωρικό, που κινδυνεύει να πεθάνει από το κρύο, αλλά οι εκλογές τελειώνουν και τίποτα δεν αλλάζει. Έτσι πεθαίνει στο τέλος, ενώ προσπαθεί να σώσει την αγελάδα του, που αποτελεί τη μοναδική του περιουσία, από τα νύχια μιας πεινασμένης και εξαγριωμένης αρκούδας.

Η Μαρπέσσα Νταόου, η νεαρή μόρφη πρωταγωνίστρια του φιλμ «Ορφείο Νέγκρο» του Μαρσέλ Καμό, παντρεύτηκε στο Παρίσι το Βέλγο συνάδελφό της Ζωρζ-Ερρίκ Βάντερ Έλστ.

Ο Χάρρυ Μπέλαφοντ έ διέκοψε ένα ρεσιτάλ του στο Λας Βέγκας και πήδησε από τη σκηνή στην πλατεία, για να γρονθοκοπήσει έναν άκροατή του, που μιλούσε στο γείτονά του, ενώ αυτός τραγουδούσε.

Η Τζην Σίμmons γύρισε έντελως γυμνή δύο σκηνές του φιλμ «Σπάρτακος», στο οποίο παίζει το ρόλο μιας ώριμης σκλάβας. «Πιστεύω οι δύο αυτές εμφανίσεις μου να μη σκανδαλίσουν κανένα, είτε η στάρ, αν βέβαια τελικά δεν τις κόψει η λογοκρισία. Εγώ, πάντως, πήρα την απόφαση να δεχτώ αφού έκρινα πως έτσι έπρεπε να γίνει». Όσο για το σύζυγό της Στίβεν Γκρέντλντ, βρήκε απάντηση πως επρόκειτο για μια «θαυμασία ιδέα» του σκηνοθέτη.

Η Μοίρη Μπρίτ, που πρωταγωνιστεί στο νέο «Γαλάζιο άγγελο», παίζοντας το ρόλο, που έπαιξε άλλοτε η Μαρλέν Ντήτριχ, θεωρείται η πιο καλοδιαφημισμένη στάρ της χρονιάς. Οι παραγωγοί του φιλμ διέθεσαν 700 χιλιάδες δολάρια για ρεκλάμα. Φυσικά, η μερίδα του λέοντος, από το ποσό αυτό περιέρχεται στη νεαρή πρωταγωνίστρια.

Η Τζην Βίντρινε έ έγκυ κατάλεψε και πάλι την ψυχιατρική κλινική, στην οποία είχε επιστρέψει προ μηνών για τρίτη φορά. Δεν πρόκειται όμως να ξεαγυρίσει στον κινηματογράφο. Εξέγκριση στον κινηματογράφο, και σε τρεις Πολωνούς ηθοποιούς, τους Μπλίνσκι, Πόβλικ και Τσεβτσόβ.

Η Μπέττυ Νταϊβίς έγινε έξω φρενών όταν παρακολού

θησε μια προβολή του φιλμ «Ο αποδιοπομπαίος τράγος», που γυρίστηκε στην Αγγλία μαζί με τον Άλεξ Γκρίνερ. Παραγωγοί και σκηνοθέτης είχαν κόψει τις καλύτερες (κατ'αίτην) σκηνές, που είχε γυρίσει. Ο ρόλος του στο φιλμ ήταν, εύθως έξ αρχής, περιωρισμένος, είπε η Μπέττυ, και τώρα έφτασα στο σημείο να γίνω μια απλή φιγούρα».

Ο Τόμ Ήγουελ ήταν πολύ άτυχος τελευταία. Τόσο το θεατρικό έργο «Πατά» του Μαρσέλ Λαό, στο οποίο πρωταγωνιστούσε, όσο και το τελευταίο του φιλμ «Μια μικρή Ιράντζα» που έπρεπε να ληστευθεί, σημείωσαν παταγώδη αποτυχία. Ο Αμερικανός κωμικός όμως δεν αποθαρρύνεται και πιστεύει πως θα βρεθεί σύντομα κάποιος ρόλος αντίστροφος. Από το 1928 μέχρι το 1948 ο Τόμ ήταν ο υπ'άρ. 1 κωμικός του Μπροντγουάι.

Το πρώτο κινηματογραφικό φεστιβάλ της Μόσχας, έκλεισε με την απονομή των βραβείων. Η μεγαλύτερη διάκριση, το «πρώτο χρυσό βραβείο», δόθηκε, όπως όλοι το περίμεναν, στο ρωσικό φιλμ «Το πεπρωμένο ενός ανθρώπου», στο οποίο πρωταγωνιστεί ο Σέργιος Μπουντάρτσονκ. Το δεύτερο χρυσό βραβείο το κέρδισε το γερμανικό φιλμ «Δύο Γερμανίες» (Παιδιά - θαύματα) του Κούρτ Όφμαν.

Το τρίτο χρυσό μετάλλιο το πήρε το Πακιστάν, με την ταινία «Μια νέα μέρα ανατέλλει» και ένα τέταρτο δόθηκε στην Τσεχοσλοβακία, για το έργο «Φυγή μπροστά σε μια σκιά».

Βραβεία μικροτέρας αξίας δοθηκαν στην Κίνα, στις Ινδίες, στην Κορέα και στην Ιαπωνία. Τρία άλλα βραβεία: «Των Ρώσων δημοσιογράφων», «Της επιτροπής Ειρήνης» και του «Ρωσικού Συνέδσιου φίλων» με το «Εξωτερικό» τα κέρδισαν η Ουγγαρία, η Ανατολική Γερμανία και το Μεξικό, με τα φιλμ «Χέες», «Το τραγούδι του ναύτη» και «Το καθημερινό μας ψάδι».

Η Μαρίνα Βλαντ έ άρεσε πολύ στους Ρώσους, οι οποίοι της βρήκαν ένα ρωσικό τύπο, αλλά δεν κέρδισε το βραβείο ηθοποιού, το οποίο δόθηκε σε μια στάρ της Μογγολίας, την πρωταγωνίστρια του φιλμ «Απεσταλμένη του λαού» και σε τρεις Πολωνούς ηθοποιούς, τους Μπλίνσκι, Πόβλικ και Τσεβτσόβ.

Η Γαλλία δεν έφυγε με άδεια χέρια από το φεστιβάλ. Ένα «Δι-

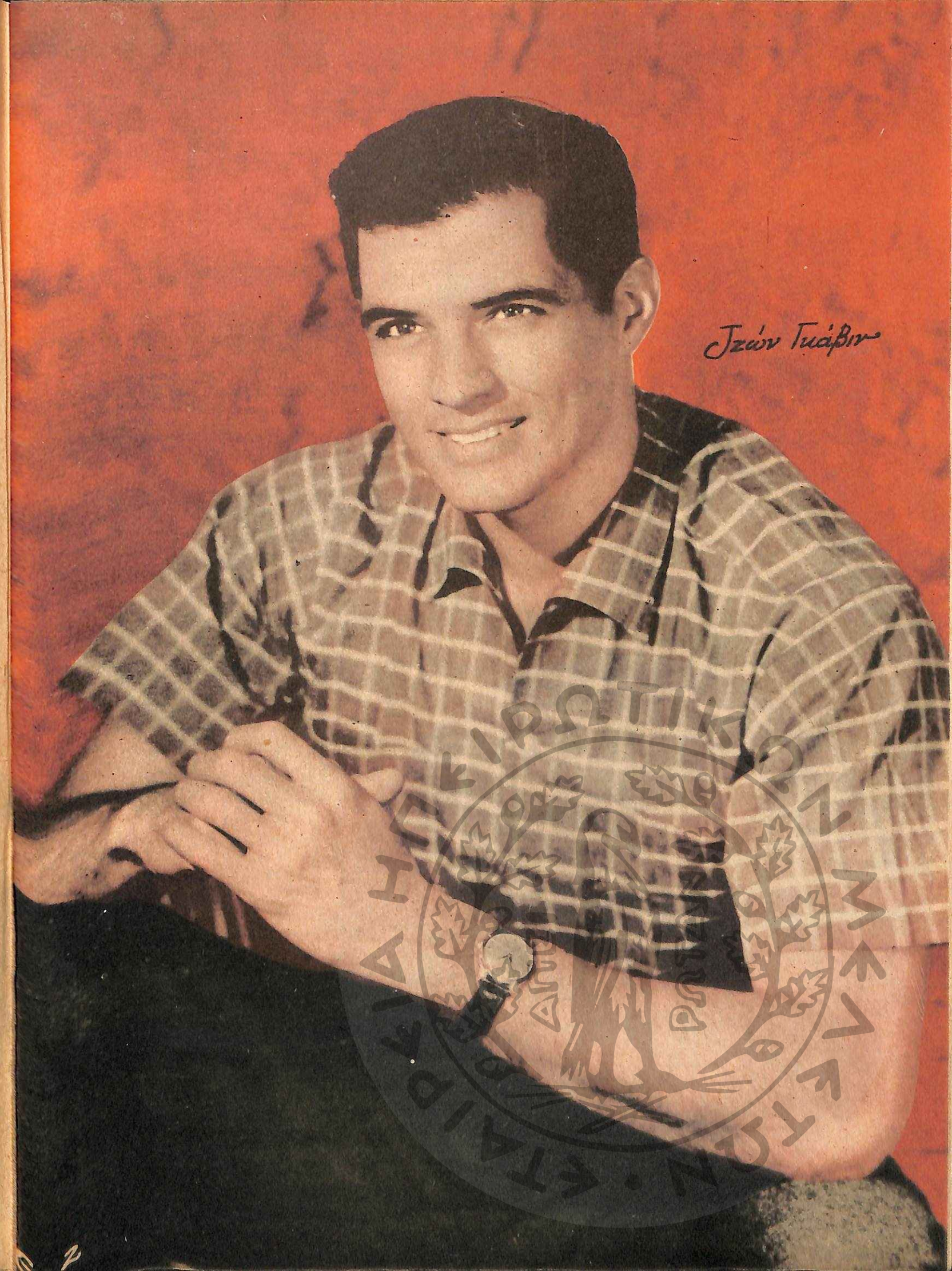
Ο Τόμ Ήγουελ

Χάρβεϊ στα φιλμ «Το συνέδριο διασκεδάσει», «Ο δρόμος του παραδείσου», «Πριγκίπισσα στις διαταγές σας» και «Ξανθό όνειρο». Έγινε κατόπιν ο τακτικός παρτενιάρ της Μέγκ Λεμονιέ, με την οποία τον είδαμε σε δέκα περίπου φιλμ. Μεταξύ αυτών: «Αυτή είναι η Σίμmons», «Μια μικρούλα στο τραίνο», «Είναι χαριτωμένος», «Αγνή Σουζάννα» και «Η ομογάλακτος αδελφή μου». Τέλος, το 1936 ο Άνρι Γκαρά γύρισε μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του, με παρτενιάρ μια νέα στάρ νόμοτι Ντανιέλ Νταρρί. Ήταν το περίφημο «Διαβολόπαιδο», το οποίο τα τραγούδια όπως και το φιλμ σημείωσαν παγκόσμιο επιτυχία.

Η έντατική ζωή, που ζούσε ο καλλιτέχνης, γυρίζοντας κατά μέσον όρον 5 φιλμ το χρόνο, δεν άργησε να κλονίσει την υγεία του και μια αποτυχία του στο Χόλλυγουντ υπήρξε η αρχή της παρακμής του. Η κατοχή τον έφερε σε έπαφή με τα ναρκωτικά, των οποίων έκανε όχι χρήσι, αλλά κατάχρηση. Έξ αιτίας τους είχε το 1947 και 1949 προστιρές με τη δικαιοσύνη, η οποία τον κατηγορούσε επίσης για την έκδοσή επιταγών χωρίς αντίκρυσμα. Ένας τρομερός κατήφορος τον έφερε τελευταία στο σημείο να εμφανίζεται σε ένα τσίρκο, τραγουδώντας παλιές επιτυχίες του, χωρίς καν το όνομά του να αναφέρεται στο πρόγραμμα. Ο Άνρι Γκαρά ήταν παντρεμένος με μια νέα, που τον λάτρευε, αλλά αναγκάστηκε προ έτους να τον εγκαταλείψει και να φύγει για την Ελβετία, για να μπορέσει να ζήσει και να μεγαλώσει το αγοράκι τους, που είναι σήμερα 7 χρόνων.

Εξαιρετική επιτυχία σημειώνει στη Γερμανία το φιλμ «Η γυναίκα και ο όφις», στο οποίο πρωταγωνιστεί η γοητευτική Μάβιτ Ράλ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

— Άκου, Γιάννη, του εί-
πε η Γιάννα, εσύ δεν εί-
σαι ένας άνδρας σαν ό-
λους τους άλλους...

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΔΙΧΩΣ ΑΡΩΜΑ

— Τι? Άρε, Σου άρεσει εδώ;
— Αδιάφορη, όπως πάντα, του άποκριθηκε.
— Είτε εδώ, είτε αλλού, είναι το ίδιο... "Ας
μπούμε..."
Τους σερβίρησαν σ' ένα όμορφο, μοναχικό
δωματιάκι. Τα φαγιά ήτανε διαλεχτά, το κρασί
δυνατό, όλες οι προϋποθέσεις υπήρχαν, δηλα-
δή, για τη δημιουργία έρωτικής ατμόσφαιρας...
Ο συγγραφέας δέν άργησε να έπηρεαστή.
Της έπιασε το χέρι και της ψιθύρισε κυττάζον-
τάς τη στα μάτια:
— Γιάννα, είσαι υπέροχη! Καί όχι μόνο ή-
θοποιός. Είσαι και άσύγκριτη γυναίκα!
Τόν κύτταξε παιχνιδιάρικα:
— Αυτό λέγεται μήπως έρωτική έξομολόγη-
σι; τόν ρώτησε.
Της έσφιξε πιά πολύ το χέρι:
— Θα είναι παράξενο να σε λατρεύω;
Χωρίς θυμό, αλλά σταθερά, τράβηξε το χέρι
της:
— Παράξενο ίσως όχι, άσκοπο μόνο...
— Γιατί άσκοπο; Δέν πρόκειται να με άγα-
πήσης; Δέ νοιώθεις ότι μάς άγκαλιάζει ο ίδιος
θείαμος; "Όλοι αυτοί που μάς χειροκρότησαν
άπόψε με ένθουσιασμό δέν κάνανε άλλο από το
να μάς ενώσουν..."
— Εκείνη άναψε ένα τσιγάρο. Καί, μαζί με τόν
καπνό, του πέταξε λόγια, γεμάτα σκληρή ει-
λικρίνεια:
— Άκου, Γιάννη... "Εσύ δέν είσαι ένας άν-
τρας σαν όλους... Γιατί, τότε, θα δεχόμουν τόν
έρωτά σου πρόθυμα και θα προκα-
λούσα την καταστροφή σου χωρίς τύ-
ψεις... Με σένα όμως με δένει μια
θερμή εύγνωμοσύνη: Μου έδωσες να
παίξω την πραγματική ζωή μου;
Αυτή ή «Κίρκη» σου που χειροκρο-
τήθηκε τόσο άπόψε, είμαι εγώ ή Γί-
δια, στην πραγματικότητα!
— "Η «Κίρκη»; τη ρώτησε παρα-
ξενημένος.
— Ναί, ή «Κίρκη»; του άποκρι-
θηκε με κακία. "Η γυναίκα που δέν
έχει ψυχή, παρά μόνο έναν πόθο: Να
κάνη όσο μπορεί πιά πολλούς άν-
τρες τετράποδα, που γρυλλίζουν!"
— "Η ομηρική μάγισσα, που την άλλη-
γορία της την έκανες τόσο επιτήδεια έργο, είμαι εγώ, είναι ο χα-
ρακτήρας μου, είναι ο άγριος πόθος μου!"
— Γιάννα!...
— Κάποια αίτια παλιά έχει τραυματίσει το ύποσυνείδητό μου,
κι' έχει κάνει να άναπηδήσω από τόν πληγωμένο έαυτό μου ή δίωκα
μου για εκδίκηση. "Εχω μανία να ξευτελιάω όποιον άντρα με
πλησιάζει, να τόν κουρελιάζω, να τόν κάνω να πονέει ταπεινω-
μένος! Κι', αυτό το πέτυχα ως τώρα: "Ερωτα δέν είχα κανένα.
Είχα σχέσεις, που πάντα καταλήγανε σε άντρικό ξευτελισμό..."
Με μια εαφνική τρυφερότητα του έπιασε το χέρι και, συνέχισε
κυττάζοντάς τον στα μάτια:
— Αυτό τόν ξευτελισμό δέ θέλω να τόν ύποστής κι', έσύ, φτω-
χέ μου Γιάννη... Κι' αυτό, όχι γιατί με δένει καμιά ιδιαίτερη
συμπάθεια μαζί σου. Με δένει ή εύγνωμοσύνη: "Έκανες έργο τη
ζωή μου και μου έδωσες να τό παίξω..."
Ο Άστρίτης την κύτταζε με φρίκη. Σά να ήθελε να μετριάσει
κάπως την έντυπωση που του είχε προκαλέσει, ή Γιάννα Κέρτη
γέμισε τα ποτήρια τους. Σήκωσε ύστερα το δικό της και του
είπε:
— "Ας πιούμε στην υγεία της «Κίρκης», του πιά όμορφου, του
πιά άληθινού ρόλου της καριέρας μου και της ζωής μου!"
Ο Άστρίτης ρούφηξε ως κάτω το ποτήρι του, με την πικρή
βεβαιότητα ότι ή γοητευτική αυτή γυναίκα δέν είχε να του προσ-
φέρει τίποτε άλλο.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΙΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΚΛΟΠΗ

Η ΠΡΕΜΙΕΡΑ του καινούργιου έργου
είχε συγκεντρώσει την άφρόκριση της
Αθήνας εκείνο το βράδυ στο «Κο-
σμικόν». Βδομάδες τώρα οι έφημε-
ρες μιλάγανε για το δράμα του Γιάννου
Άστρίτη «Κίρκη», και για τη Γιάννα Κέρ-
τη, τη μεγάλη πρωταγωνίστρια, που θα έν-
σάρκωνε την κεντρική ήρωίδα του.
Τό έργο άρχισε και προχώρησε μέσα σε
μιά άτμόσφαιρα ένθουσιασμού, που έγινε στο
τέλος άληθινό παλαήσημα! Στο τέλος από
κάθε πρέζι, ή αύλαία άνοιξε πολλές φορές, κι
όλος ο θίασος, με
την πρωταγωνίστρια του στη μέση, που κρατούσε από το χέρι
συγκινημένο το συγγραφέα, ύποκλινότανε μπροστά στον κόσμο
που όρθος χειροκροτούσε...
Τό καμαρίνι της όμορφης πρωταγωνίστριας είχε γίνει άληθινό
άνθοπωλείο! Τα μπουκέττα δέν χωρούσανε μέσα στο μικρό, κοι-
ψό εκείνο χώρο, που ήτανε γεμάτος από το άρωμά της, και εί-
χανε ξεχειλίσει τα παρασκήνια...
"Όσο για την πρωταγωνίστρια, αυτή έμενε άσυγκίνητη, αδιά-
φορη—σαν ξένη...—μέσα σε όλον αυτό τόν ένθουσιασμό, που
την τριγύριζε από παντού, την άγκάλιαζε, την έσφιγγε... Μόνο
σαν έδγαινε στη σκηνή δυνότανε με πάθος στο ρόλο της! "Ήταν
ένας ρόλος κοιμημένος και ραμμένος άπάνω της. Νόμιζε κανείς ότι
τόν λούσε σαν πραγματικότητα.
"Όταν έκλεισε ή αύλαία και της τρίτης πράξεως, και κοπάσανε
τά χειροκροτήματα, ή Γιάννα Κέρτη πήκε στο καμαρίνι της.
"Εκεί βρήκε το συγγραφέα να την περιμένει, με ένα μπουκέττο
τεράστιες κόκκινες ντάλιες. Γεμάτος συγκινημένη εύγνωμοσύνη της
τό πρόσφερε και της ψιθύρισε:
— Τό «σ' εύχαριστώ» είναι λίγο για τη χαρά, την περιφάνεια,
την ίκανοποίησι που τούδωσες άπάνω!
— Είσαι εύχαριστημένος; τόν ρώτησε άψυχα, ενώ καθότανε
μπροστά στον καθρέφτη για να ξεβαφτή.
— Εύχαριστημένος μόνο; Μά, είμαι πλημμυρισμένος έπαρσι!
Με έκανες σχεδόν να βεβαιώω ότι είμαι μεγάλος συγγραφέας!
— Δέ σε έκανα εγώ; είσαι... Άλλά τώρα, αν θές, γύρισε από
κει για να αλλάξω...
— Βγαίνω και σε περιμένω στο μπάρ... "Ελπίζω να μου κά-
νεις την τιμή και την εύχαρίστησι να φας μαζί μου...
"Εκείνη σήκωσε τους ώμους της:
— Είναι θεατρικό έθιμο μετά την πρεμιέρα ή ήθοποιός να γέρνει
στην άγκαλιά του συγγραφέα.
Της έπιασε το χέρι:
— "Ετσι, από έθιμο, λοιπόν, θα έρθης; "Όχι από διάθεση;
— Διάθεση δέν έχω για τίποτα!
"Η άπόκρισί της, κοφτερή, τόν πόνεσε.
Γύρισε και βγήκε από τό καμαρίνι.
Δέν άργησε ή Γιάννα να πιά να τόν βρή στο μπάρ. Τόν είδε
να άδειάζει το δεύτερο κονιάκ. Την πήρε και βγήκανε από την πίσω
πόρτα του θεάτρου, άποφεύγοντας έτσι έναν κόσμο από ένοχλη-
τικούς — περιέργους, θαυμαστές δημοσιογράφους, που περιμέ-
νανε για να τους έκφράσουν άλλη μια φορά τό θερμό θαυμασμό
τους.
Τό αυτόκίνητο του Άστρίτη περίμενε σε μια σκοτεινή γωνία
του δρόμου. Άνεβήκανε και τραβήκανε έξω από την Αθήνα.
Δέ βγάλανε λέξι σε όλη τη διαδρομή. Καί μόνο όταν φτάσανε
στο γραφικό έξοχικό κέντρο, που ήτανε πλεγμένο μέσα στις πρα-
σινάδες, ο Άστρίτης τη ρώτησε, ενώ τη βοηθούσε να κατέβη:

Παραθεριανοί

"Ο που κι' αν τύχη να βρεθής και όπου να γυρίσης
όλοι ρωτάνε συνεχώς "πού θα παραθερίσης";
κι' έσύ ρωτάς τη φτώχεια σου, τη μαύρη, ή όποια
κάνει "άέρα τρώγοντας"... άεροθεραπεία.

Κ' υπάρχουν όμως έξοχες, πολυτελείς δροσιές,
Γλυφάδες, Βούλες, Φάληρα, νησιά και Κηφισιές
με τα πολλά τα κέντρα τους
με τ' άνη και τα δέντρα τους
τα μυρωμένα δάση τους, τις άκροθαλασσιές
που όλοι ν' άπολαύσουμε μπορούμε στην Αθήνα
χωρίς δικό μας "Γιώτα - Χι" και δίχως λιμουζίνα.
Θαρρώ με λίγα τάλληρα
μ' ελάχιστα λεφτά,
οι Κηφισιές, τα Φάληρα
πώς είναι προστά.
Λεωφορείο, κύριοι, "πακέττο" άπ' την κουζίνα
και ταβερνάκι λαϊκό και φέτα και ρετσίνα
κι' ή φουκαράου φτωχολογιά
βρίσκει γλυκειά παρηγοριά
και "τηνέ βγάξει" φίνα!

Σ' τα γύρω μας προάστια μα και στην έπαρχία
γεμάτα τα δωμάτια και τα ξενοδοχεία
που όλα τους δουλεύουνε με ξένη πελατεία
τάδεως άνωτάτης
γιατ' ή δική μας, φίλοι μου, γνωστή πλουτοκρατία
εις τας Εθνώπας βρίσκεται κι' αυτή και τα λεφτά της.
"Ετσι μονάχα οι ξένοι μας βρίσκουν την εύκαιρία
—τριάντα το δολάριο!—να τρώνε τζαμπαρία
να τρώνε και να πίνουνε τρελλά, χωρίς έμποδια
και να φλερτάρουν ζωηρά, να κάνουν έπεισόδια
και κάθε μια βλακεία
διότι, βλέπεις, έχουνε... έτεροαδικία,
Μά κάποιο "τζέρο" κάνουνε και ζή κι' ή έπαρχία,
που άδεια ίσως νάτανε και τα ξενοδοχεία
γι' αυτό, λοιπόν, ύπομονή και "ζήτω ή συμμαχία!"

Μ' ά εκτός των ξένων, οι ρωμηοί που να παραθερί-
(σουνε;
Δέν τό νομίζω εύχερές, τό πείνω να μυρίσουνε
παρά, πολύ "στά πεταχτά",
με κάποια έκδρομούλα
γιατί έχει φάει τα λεφτά
ό φόρος κι' ή "ρεμούλα"
και τό να πās στην έξοχη θέλει μεγάλη σκέψη.
"Από τό μεροκάματο, σαν τί να περισέψη;
Παραθερίζει ο λαός, απλά μέσ' την αλλήτσα
ή και στο πεζοδρόμιο που βγάξει καρεκλίτσα,
με τσιγαράκια άπανωτά και με κουδεντολόι
κι' ό "τσάκα - τσουκας" βοηθεί να τρέξη το ρολόι.
Και την περνάνε άνέξοδα και γεροί και γέροι
και τρώνε καθένας τη ζωή σαν "άνθρωπος - ρετάλι".
(Κάθε βραδυά στο "σινεμά", παιδιά μου, δέ συμφέρει
είναι μεγάλη αξίωση και φοβερή σπατάλη!)

Κ' όμως ή φτώχεια προσπαθεί να είναι εύτυχής
κι', αν είν' ό βίος της τραχύς.
Και φόρους δίνει συνεχώς ή φτώχεια, ή όποια
κάνει με τόν ιδρώτα της... τη λουτροθεραπεία!

Επισημασμένο
Ανα. Γαβριήλ, Σοφοκλής Γ.

Προτιμήστε τα εσωτερικά ρούχα να είναι όλα του ίδιου χρώματος.

Γουναρικά.—“Αν φορήτε μαντώ από γούνα, θα αποφύγετε το όγκωδη καπέλλα.
Εσώρουχα.— Προτιμήστε τα να είναι όλα του ίδιου χρώματος. Τα ταιριάσματα, στην περίπτωση αυτή, είναι πολύ δύσκολα.
Ζαρετιέρες.— Είναι απαραίτητες, όταν η καλτσοδέτα δεν στέκεται στο μπρό.
Ζώνες.— Θα τις διαλέξετε σύμφωνα με την ιδιαίτερη διάπλασι του κορμιού σας: πλατειές αν είσαστε ψηλή, στενές αν είσαστε κοντή.
Κάλτσες.— Οι κάλτσες φανταζι ταιριάζουν μόνο στην έ-
 ξοχή και με ανάλογη άμφιεσι.
Καπέλλα.— Ο Κριστιάν Ντιόρ παρατηρεί σχετικά: «Δε θα είσαστε ποτέ πραγματικά κομψή, αν δεν συμπληρώσετε την άμφιεσί σας μ' ένα από τα μικρά καπέλλα που προσφέρει η σημερινή μόδα. Όσο απλούστερο, τόσο καλύτερο θα είναι».
Κιμονό.— Θα το αποφύγετε αν έχετε χέρια κάπως χοντρά.
Κοσμήματα.— Αποφύγετε τα ψεύτικα που απομιμούνται τα αληθινά. Μην ξεχνάτε, έξ' άλλου, ότι τα κοσμήματα δεν ταιριάζουν με τα φορέματα σπόρ. Μην ανακατεύετε πολυτίμητους λίθους πολλών χρωμάτων. Θα αποφύγετε επίσης την ανάμιξι κοσμημάτων που είναι μονταρισμένα πάνω σε λευκό μέταλλο με άλλα μονταρισμένα πάνω σε χρυσάφι.
Μακιγιάζ.— Μη χρησιμοποιήτε το ίδιο μακιγιάζ για την ημέρα και το βράδυ. Το μακιγιάζ της ημέρας είναι πολύ ανοιχτό για το βράδυ και το βραδυό πολύ σκούρο για την ημέρα.
Μαλλιά.— Τα μαλλιά πρέπει να έναρμονίζονται με το χρώμα των ματιών και της επιδερμίδος. Θα αποφύγετε, λοιπόν, τα αταίριαστα βαφίματα. Επίσης τα πολύπλοκα χτενίσματα.
Μαντώ.— Πρέπει να είναι έλαφρά κι' όχι πολύ μακρὰ.
Μέση.— Μην την σφίγγετε υπερβολικά, γιατί έτσι οι κινήσεις σας γίνονται αντισυμβατικές.
Νύχια.— Αν δεν έχετε τον καιρό να βάψετε τα νύχια σας, περιοριστήτε να τα καθαρίσετε και να τα λιμάρετε. Το βάψιμο είναι περιττό όταν έχετε ακάθαρτα νύχια.
Όμπρέλλα.— Κρατάτε την ήρεμα. Μη την στριφογυρίζετε σαν σβούρα.
Πανταλόνια ανδρικά.— Είναι ένα ένδυμα σπόρ. Μην τα φορτίτε όλες τις ώρες.
Παπούτσια.— Όχι ψηλά τακούνια με κοστούμι σπόρ ή με πανταλόνια.
Πλισσέδες.— Θα τους αποφύγετε αν είσαστε κάπως εύσμη.
Ρεβέρ.— Θα είναι ανάλογα με το φάρδος των ώμων σας.
Ρολόι.— Όχι ρολόγια σπόρ με φόρεμα άμφιεσι ή ρολόγια τουαλέτας με κοστούμι σπόρ.
Εσάρπες.— Οι εσάρπες έμπριμε δεν πηγαίνουν με ένα ταγιέρ από ύφασμα με καρρό ή γραμμές.
Σεμιζιέ.— Αν το σεμιζιέ σας είναι διάφανο, δεν πρέπει να φοράτε μαύρη κομπινάζον. Θα προτιμήστε μία κομπινάζον του ίδιου χρώματος.
Σόρτς.— Απαγορεύονται στο ρεστωράν, άκόμη και στην πλάζ.
Ταγιέρ.— Αν δε μωρήτε να έχετε πολλά, προτιμήστε ένα στον κλασσικό τύπο.

Πώς θα ταιριάξετε τα στοιχεία της τουαλέτας σας

Το ντύσιμο ήταν άλλοτε ένα πράγμα σχετικά απλό. Αλλά σήμερα, εκτός από το έμφυτο χάρισμα της καλαισθησίας και της κομψότητας, απαιτείται επίσης και ειδικές γνώσεις. Στο καταπύρξο εγκόλπιο, που έχει συνταχθεί ειδικά για τη σύγχρονη γυναίκα, θα βρήτε κάθε τι που μπορεί να σας ενδιαφέρει.

Αδιάβροχο.— Πρέπει, προ πάντος, να είναι πρακτικό. Αποφύγετε τα έκκεντρικά σχέδια που δεν έξυπηρετούν.

Αμπιγιέ.— Ένα φόρεμα πολύ άμφιεσι δε μπορεί να φορεθί παρά μόνο σ' έξαιρετικές περιπτώσεις. Προτιμήστε ένα καλό φόρεμα, που να είναι λιγότερο άμφιεσι και που θα σας έξυπηρετήσει περισσότερο.

Αξεσουάρ.— Είναι προτιμώτερο ένα απλό φόρεμα, με μερικά καλοδιαλεγμένα αξεσουάρ, παρά ένα πολυτελές φόρεμα με άξεσουάρ που δεν ταιριάζουν.

Απομιμήσεις.— Αποφύγετέ τις. Είναι προτιμώτερο μία τσάντα από μπότες παρά μία άλλη από απομιμήσι δερμάτος κροκοδείλου.

Αρώματα.— Το άρωμα «αποδίδει» μόνο πάνω σ' ένα καθαρό δέρμα ή ένα καθαρό ρούχο. Θα αποφύγετε, έξ' άλλου, τα αρώματα κακής ποιότητας. Ένα καλό σαπούνι τουαλέτας είναι προτιμώτερο.

Αυτόκινητο.— Αν έχετε δικό σας αυτόκινητο και το χρησιμοποιείτε πολύ, δε προτιμήστε τα φορέματα από χιμώ και τις φούστες με πλισσέ που δεν χαλαί (ένφρουσάσαιμλ).

Γάντια.— Πρέπει να είναι πάντοτε καθαρά και άσπράκατα. Θα ταιριάζετε το χρώμα τους με το φόρεμα ή τα παπούτσια σας.

Γιακάδες.— Οι γιακάδες κρύβουν ή κάνουν έμφανεστερες τις ατέλειες του λαιμού σας. Χρειάζεται, λοιπόν, μεγάλη προσοχή στην εκλογή τους.

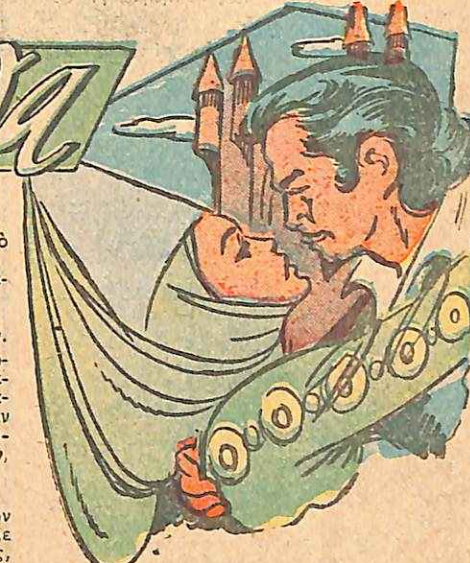
Γκαϊν.— Απαραίτητες, αν φορήτε φορέματα από ζέρσευ.

Το εγκόλπιο *της κομψής γυναίκας*

Τακούνια.—“Αν είσαστε κοντή και σας άρέσουν τα ίσια τακούνια, θα κινήσετε έλαφρά τη φούστα σας.
Τσάντες.— Πρέπει να ταιριάζουν με το ντύσιμό σας. Όχι τσάντες σπόρ με φόρεμα άμφιεσι.
Τσέπες.— Οι τσέπες είναι στοιχείο διακοσμητικό για το γυναικείο φόρεμα. Μη τις χρησιμοποιήτε, λοιπόν, για να χάνετε μέσα ό,τι τυχί.
Τύπος.— Προσπαθήστε να βρήτε το δικό σας.
Υπερβολές.— Η Ζοζέτ Λυόν γράφει: «Κανείς δε θα σας κριτική γιατί είσαστε φυσική. Οι υπερβολές διασκεδάζουν κάποτε, αλλά δεν γοητεύουν ποτέ».
Υφάσματα.—“Αν είσαστε λεπτή, θα προτιμήσετε τα βαρειά ύφασματα. Αν, ταιναντίον, είσαστε εύσμη, θα προτιμήσετε τα λεπτά ύφασματα.
Φούστες.—“Αν φορήτε ολόισιες φούστες, είναι καλά να ντυμπλάρετε το πίσω μέρος τους.
Χρώματα.— Τα καρρό δεν ταιριάζουν με τα ύφασματα με γραμμές, όπως και τα σκωτσέζικα δεν ταιριάζουν καθόλου με τα κοτέλ.
Ψώνια.— Μην αφήνετε την πωλήτρια να σας καθοδηγή. Όταν μπαίνετε σ' ένα μαγαζί, πρέπει να ξέρετε από πριν τί θέλετε να πάρετε.

Συναρπαστικό ίπποτικό μυθιστόρημα υπό ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η Κοκκίνη Φύλλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Ζάν Μπουριντάν άποκαιρετά την άγαπημένη του Μυρτίλλη, για να τρέξη σ' ένα ραντεβού που έχει δώσει με δυο φίλους του, τους αδελφούς Φίλιππο και Γκωτιέ ντ' Ωλναι. Μετά την αναχώρησή του, η γρηά Ζιλμπερτί, στην οποία ο πατέρας της Μυρτίλλης έχει έμπιστευτή την κόρη του, βγαίνει από το σπίτι και παραδίδει σ' έναν άνθρωπο του πριγκίπα Καρόλου του Βαλουά ένα κέρινο όμοιωμα, που παριστάνει το βασιλιά Λουδοβίκο Ι΄, λέγοντάς του ότι ένα άλλο όμοιο βρίσκεται στο δωμάτιο της Μυρτίλλης. Την ίδια ώρα, ο βασιλιάς μ' όλη την αούλη του ξεκινάει από το Λουβρό. Πηγαίνουν στο Μονφωκόν, για να παραστούν στον απαγχονισμό κάποιου καταδίκου. Στο Μονφωκόν ο Ζάν Μπουριντάν κι' οι δυο αδελφοί Ωλναι προκαλούν τον πανίσχυρο πρωτοπουργό Άνγκερραν ντε Μαρινύ και ζητούν από το βασιλιά δικαιοσύνη για τα εγκλήματα και τις καταχρήσεις που έχει κάνει. Από το δόρυδο που δημιουργείται, αφηνιάζουν η βασίλισσα Μαργαρίτα κι' οι δυο αδελφές της Μπιάνκα και Ιωάννα. Ο Μπουριντάν, όμως, διακινδυνεύοντας τη ζωή του, κατορθώνει να τις σώσει. Στο μεταξύ, ο κατάδικος βρίσκει την ευκαιρία να δραπέτευση. Η βασίλισσα αναβεί στο θρησδομαστή της Στραγκίλντο να όδηγησιν τον Μπουριντάν και τους δυο φίλους του στον πύργο του Νέλ. Το ίδιο βράδυ, γυρίζει ο πατέρας της Μυρτίλλης, που έμφανίζεται σαν έμπορος ταπίτων με το όνομα Λεσκό, αλλά που δεν είναι άλλος από τον Άνγκερραν ντε Μαρινύ. Η Μυρτίλλη αποφασίζει να του φανερώσει την αγάπη της για τον Μπουριντάν. Ο Λεσκό γίνεται έξω φρενών ακούγοντας αυτό το όνομα και αποφασίζει να πάρη την κόρη του απ' αυτό το σπίτι. Αλλά, προτού προφάση να πραγματοποιήσει την απόφασί του ο Κάρολος του Βαλουά συλλαμβάνει τη Μυρτίλλη. Οι δυο αδελφοί ντ' Ωλναι πηγαίνουν στον πύργο του Νέλ. Η βασίλισσα, βλέποντας ότι την αναγνώρισαν, διατάσσει να τους θανατώσουν.

Ο δυστυχισμένος έχασε άμέσως τις αισθήσεις του.

Ένας άνθρωπος έσκυψε τότε πάνω του. Ήταν ο Στραγκίλντο.
 — Κρίμα! είπε ο θρησδομαστής της βασίλισσας. Νομίζω πως χτύπησε περισσότερο από ό,τι έπρεπε... Έτσι, δε θα μωρέσει να αισθανθί τον όμορφο θάνατο που του έπιφυλάσσουμε... Αλλά τι σημασία έχει, αφού θα πάν να βρή τους άλλους... Αν θυμάμαι καλά, είναι ο δέκατος έβδομος. Αν προσθέσουμε και τον αδελφό του, θα έχωμε δέκα όχτώ. Όμορφη δουλειά, μά την αλήθεια!... Έ, σύντροφε, έμπρός για τον άλλο!
 Μέσα στην αίσθηση των συμποσίων, η Πασιθέα κι' η Θάλεια, που δεν ήταν άλλες από τις δυο αδελφές της βασίλισσας, την Ιωάννα και τη Μπιάνκα, είχαν ακούσει όχι χωρίς έκπληξι τον ήχο του γκόνγκ... Τί σημαίνει αυτό; Η όργιαστική δισκοδεσά τους μόλις είχε άρχισει. Γιατί, λοιπόν, η αδελφή τους είχε δώσει το σύνθημα του θανάτου;
 Ένώ έκαναν αυτές τις σκέψεις, δέκα ένοπλοι ώρμησαν μέσα στην αίθουσα... Ο Γκωτιέ είχε τότε την ίδια τύχη με τον αδελφό του. Προτού προφάση ν' άμυνθί, οι άνθρωποι αυτοί τον άφάρισαν και τον σήκωσαν στα χέρια. Έπειτα τον ανέβασαν στο δωμάτιο του επάνω πατώματος και τον πέταξαν έκει.

Αλλ' ο Γκωτιέ, πιο άτυχος ίσως από τον αδελφό του, δεν έχασε τις αισθήσεις του, όπως έκανε.

Βοήθεια, Φίλιππε! φώναξε. Θάλεια... Πασιθέα, σώστε με! Μοι είπατε πως μ' άγαπάτε... Μοι δώσατε τα χείλη σας να τα φιλήσω... Κι' αφήνετε αυτούς τους ληστές να με σκοτώσουν!

Οι τρεις αδελφές είχαν σμίξει τώρα στο μικρό σαλόνι, που βρισκόταν μπροστά από την τραπεζαρία.

— Ω είναι τρομερό! ψιθύρισε η πριγκίπισσα Μπιάνκα.

— Άς σώσουμε αυτό το δυστυχισμένο! είπε η Ιωάννα. Οι φωνές του μοι έσχιζούν την καρδιά.

Η Μαργαρίτα χτύπησε το πόδι της στο πάτωμα.

— Όχι, είπε. Αυτοί οι άνθρωποι μάς άναγνώρισαν... Έξερν ποιές είμαστε!

Οι δυο πριγκίπισσες συμφώνησαν.

— Αφού είναι έτσι, άς πεθάνουν! είπαν.

Ο Γκωτιέ ντ' Ωλναι έξακολούθησε να φωνάζει και να προσπαθί να ξεφύγί από τα χέρια εκείνων που τον κρατούσαν. Αλλά, ξαφνικά, έμεινε άκίνητος κι' οι φωνές έσβυσαν στο στόμα του. Στον άψυχο όγκο, που βρισκόταν σε μία γωνία αυτού του δωματίου, είχε αναγνωρίσει τον αδελφό του.

Η σωτηρία του κράτησε κάμποσα λεπτά.

Δυστυχισμένο αδελφέ! είπε έπειτα. Τον σκότωσαν... Αυτός, ώστόσο, ήθελε νάρθουμε έδω. Χαίρε, Φίλιππε!... Και σεις, ληστές, τί περιμένετε για να με σφάζετε και μένα;

— Υπομονή! του σύστησε εκείνος, που φαινόταν σαν άρχηγός αυτής της σπείρας.

Ο Στραγκίλντο! είπε ο Γκωτιέ, άναγνώριζόντας τον. Ο θρησδομαστής της βασίλισσας!

Ο Στραγκίλντο είχε βγάλεϊ τώρα τη μάσκα του. Από το στόμα του έφυγαν μερικές γρήγορες διαταγές.

Οι άθωρωποι του έφεραν άμέσως ένα μεγάλο σακί, με σκονιά στις δυο άκρες.

Ο Γκωτιέ κατάλαβε. Θα τον έβαζαν μέσα στο σακί και θα τον έβριχναν στο Σηκουάνα, που περινούσε μπροστά από τον πύργο.

Το σακί ήταν σε λίγο έτοιμο. Δυο άνθρωποι σήκωσαν τότε τον άναίσθητο Φίλιππο και τον έβριξαν μέσα σ' αυτό. Ήρθε έπειτα η σειρά του Γκωτιέ. Οι δήμιοι του φαντάζονταν ότι θα εύρισκαν αντίστασι και τον περικύκλωσαν, έτοιμοι να την έξουδετερώσουν. Αλλ' ο δυστυχισμένος ούτε κινήθηκε, ούτε φώναξε. Ο τρόμος κι' η αγωνία τον είχαν παραλύσει.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Άταραξία

“Όσοι δεν έχουν Γιώτα-ΧΙ και πάνε με λεωφορεία, βρίσκονται σ' άναταραχή κι' είναι σαν άγρια θηρία... Διότι η Πάουερ ζανά τα κόμιστρά της τα ύψώνει, αν και τον κόσμο τυραννά και τον ταραξίε το... καψώνι!

Κέρδη ζητά επί κερδών μέσα στις κάσες της να βάση και τους άστοχούς σαροελληδόν μεσ' σε... κασόνες να στοιβαξί! Κι' αν στέκη ο κόσμος στην ουρά κι' ώρες ο ήλιος τον πυρνώει, δεν δίνει εκείνη έναν παρά και το αούτι της δεν... ιδρώνει!

Οι συμπολίτες, συνεπώς, δίκαια γίνονται βαρβόρ, γιατί θα φτασουν ούτω πως να καταντήσουν... πεζοπόροι! Δίκαια κι' όλοι τους σειρά έξω απ' τα δόντια τους τα φέλνουν και την Η.Ε.Μ. κάθε (σορά, όλοι τους... άναυλα (την στέλνουν!

Μόνο ο μικρέας, πα (ρακαλι, που νυχτά-μέρα ει- (ναι τσέλα, έννοια δεν βαζει (στο μυαλό και δεν σκοτίζεται (για ναύλα.. Γιατί όλο πέφτει στο (πιότη όπου δεν βλέπει (ούτε τη μύτη κι' οι πολιοιμόνοι ση (κωτό τον... μεταφέρουνε (στο σπίτι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Τη στιγμή εκείνη, η πόρτα μισάνοιξε και μία γυναικεία φωνή ρώτησε:

— Γιατί άργείτε;

— Είμαστε έτοιμοι, άπάντησε ο Στραγκίλντο.

Ο Γκωτιέ, που βρισκόταν μέσα στο σακί, άναγνώρισε τη Μαργαρίτα. Συνήλθε άμέσως και με φωνή άγρια και τρομερή, είπε:

— Ατιμή κι' άκόλαστη βασίλισσα, βουτηγμένη μέσα στο αίμα, σε καταριέμαι όχι μόνο για λογαριασμό μου, αλλά και σ' όνομα του αδελφού μου, που πέθανε δολοφονημένος από σένα, κι' όλων των άθων θυμάτων του πύργου του Νέλ! Βασίλισσα Μαργαρίτα, άς είσαι καταραμένη!

Στο μεταξύ, οι άνθρωποι του Στραγκίλντο είχαν κλείσει το άνοιγμα του σακιδίου κι' είχαν κρεμάσει από τα σκονιά, που βρισκόταν στο κάτω μέρος του, μεγάλα κομμάτια σίδερο. Κάμια δεκαριά απ' αυτούς, σήκωσαν κατόπιν το σακί στους ώμους τους και τόφεραν σε μία από τις έξωτερικές ταράτσες του πύργου.

Προσέχ! φώναξε ο Στραγκίλντο. Στείλτε το όσο πιο μακριά μπορείτε... Έτοιμοι! Ένα... δυο... τρία!

Άκούστηκε μία πνιγμένη κραυγή. Το σακί έσχιζε τα σκοτάδια κι' έπεσε μέσα στο ποτάμι.

Καλό ταξίδι! φώναξε ο Στραγκίλντο. Η βασίλισσα είχε παρακολουθήσει όλη αυτή τη σκηνή.

Αυτός ο άνθρωπος με καταράσθηκε! ψιθύρισε. Λένε ότι πιάνει η κατάρα ενός έτοιμοθανάτου!

Ο άνθρωπος με τη βάρακα

Αλλ' είναι καιρός να παρακολουθήσουμε τον Μπουριντάν. Ένώ διεδύναν προς το μέρος της Άγοράς, συλλαγιζόταν πάντα το περιεργό ραντεβού, που του είχε δώσει η γυναίκα με τη μάσκα. Κι' άλλωστε, δε λογαρίαζε να πάη σ' αυτό το ραντεβού. Όχι γιατί είχε κάποιο άρισμένο λόγο, αλλά γιατί το βράδυ εκείνο έπρεπε να τελειώσει μία άλλη δουλειά, που ήταν πιο σοβαρή.

Καθώς έβγαине στην Άγορά, ένας άνθρωπος πρόβαλε πίσω από μία κολώνα και στάθηκε μπροστά του.

Χαρά κι' εύτυχία στο Ζάν Μπουριντάν! είπε. Είναι τιμή για μένα που μωρώ να σας χαιρετήσω, ευπατρίδη μου...

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ντυμένος με κομψότητα. Ένας μεγάλος μανδύας, γεμάτος πτυχές, σκέπαζε τους ώμους του. Από το πίσω μέρος αυτού του μανδύα προβάλλε η άκρη ενός μεγάλου σπαθιού.

Η απομηνή βαράκι μοι επιφυλάσσει περιέργες συναντήσεις, σκέφτηκε ο Μπουριντάν.

Και ρώτησε δυνατά:

— Ποιός είσαι;

— Είμαι ο Λασσελό Μπιγκόν, ένας καταδικασμένος σε θάνατο, άπάντησε ο άνθρωπος με τα κουρέλια.

— Πώς είπες;

— Είπα, ότι σήμερα τα πρωί έπρόκειτο να με κρεμάσουν στο Μονφωκόν.

— Ά, ναι, σ' άναγνώρισα τώρα, είπε ο Μπουριντάν. Αλλά γιατί στέρνες την Αδού του Μεγαλειότητας από το διασκεδαστικό αού θέαμα;

«Ο Μπιγκόρν γέλασε γι' αυτό το μακά-
βριο άστείο.

— «Η αλήθεια είναι πώς λυπήθηκα γι' αυ-
τό, απάντησε.

— «Άλλα τί με θέλεις;
— Σε σάς χρωστάω τη σωτηρία μου, είπε
ο Μπιγκόρν. Καθώς τρέχατε πίσω από το
άμαξι της βασιλίσσας και των πριγκιπι-
σών, πέσατε πάνω σ' εκείνους που με κυνη-
γούσαν για να με ξαναπαίσουν και τους δια-
σκορπίσατε.

— «Άλλα δεν έπεσα πάνω τους επίτηδες,
διαμαρτυρήθηκε ο Μπουριντάν. Δε μου χρω-
στάς, συνεπώς, τίποτα.

— Σας χρωστάω το ότι ζω, απάντησε ο
Μπιγκόρν. Και τώρα, ευπατριδής μου, θέλετε
να μου πείτε πού και πότε μπορώ να σας
μιλήσω;

— Πότε; είπε ο Μπουριντάν. «Όταν θε-
λήσης. Πού; Στην οδόν Αγίου Διονυσίου...
Ξέρεις το πανδοχείο των «Τριών Μάγων»;
Πλάι σ' αυτό βρίσκεται το σπίτι της αξιο-
σεβάστης κυρίας Κλοτινέλ, που την αγαπάω
μ' όλη μου την καρδιά, γιατί δε μου ζητάει
ποτέ ένοίκιο για το δωμάτιο που μου έχει
παραχωρήσει. Εκεί θα με βρεις.

«Ο Λανσελό Μπιγκόρν καίρησε κι' έπειτα
χάθηκε σ' ένα σκοτεινό δρομάκι. Ο Μπου-
ριντάν, από τ' άλλο μέρος, αφού πέρασε την
Αγορά, διευθύνθηκε προς την πλατεία της
Γκρέδης.

Σε μια γωνιά αυτής της πλατείας βρι-
σκόταν το «Πανδοχείο των Κρίνων».

«Ο Μπουριντάν πήκε αποφασιστικά σ'
αυτό, πέρασε από τη μεγάλη αίθουσα, που
ήταν γεμάτη από κόσμο κι' έσπρωξε μια μι-
κρή πόρτα στο βάθος. Πίσω απ' αυτή βρι-
σκόταν ένα από τα εϊδιότερα του πανδο-
χείου. Μέσα στο δωμάτιο αυτό, δυο άνθρω-
ποι κάθονταν σε δυο αναπαυτικά ξύλινα κα-
θίσματα. Μπροστά τους βρισκόταν ένα τρα-
πέζι, όπου έβλεπε κανείς υπολείμματα δια-
φόρων φαγητών και κάμποσες μπουτίλλες,
άλλες άδειες κι' άλλες γεμάτες άκομη. «Η
περιβολή αυτών των ανθρώπων ήταν έτερό-
κλητη, σ' να είχαν προημευτή τα διδύχα
κομμάτια που την άποτελούσαν από τα πα-
λαιτζίδικα και το ύφος τους πολύ παράξενο.
Θα τους νόμιζε κανείς περισσότερο για λη-
στές παρά για φιλικούς πολίτες, που εί-
χαν καθίσει σ' αυτό το τραπέζι, για να α-
δειάσουν μερικές μπουτίλλες κρασί.

— Καλώς άριστα, Ζάν Μπουριντάν! εί-
παν κι' οι δυο, χωρίς να σηκωθούν από τη
θέσι τους.

— Χαιρετίζω τον Ρικέ 'Οντριό, βασιλιά
των Αιγυπτίων, και τον Γκυγιώμ Μπουράσκ,
αυτοκράτορα της Γαλιλαίας! απάντησε ο
Μπουριντάν.

«Από πολλά χρόνια, οι απόκληροι της τύ-
χης είχαν δημιουργήσει ένα είδος μυστηριώ-
δους οργανώσεων στο Παρίσι. «Η όργανωσι
αυτή είχε τους δικούς της νόμους και, κάθε
φορά που το απαιτούσαν τα συμφέροντά της,
μπορούσε να κινητοποιήσει τεράστιες δυνά-
μεις και να επιβάλει τη θέλησή της. Περι-
λάμβανε, άλλωστε, στους κόλπους της άν-
θρώπους του οικισμού και του παλαιοκίου, που
είχαν συνήθειες να μην πολυλογιάζουν το
τομάρι τους. «Οι περισσότεροι απ' αυτούς
«δούλευαν» τη νύχτα, παραμόνοι, δηλαδή,
στος σκοτεινούς δρόμους τους άνυπνους
διαβάτες και τους ληστές. «Οι άρχηγοί
τους αυτοεπιτιλοφορούσαν βασιλείς ή αυτο-
κράτορες, αλλά τα βασιλεία τους ήταν λιγώ-
τερο φανταστικά από ό,τι θα μπορούσε κα-
νείς να υποθέσει. Γιατί καθέναν τους ήταν άρ-
χιγός ενός μικρού στρατού, που μπορούσε
να τον κινήσει όπως ήθελε.

— Σας πεοιοιήθηκαν καλά; ρώτησε ο
Μπουριντάν. Φάγατε κι' ήπιατε όσο θέλατε;
— Είμαστε φουσκωμένοι σαν άσκιά, ά-
πάντησε ο Μπουράσκ. «Ο θαυμάσιος ιδιο-
κότης αυτού του πανδοχείου μ' έφερε απ'
έλα.

«Ο Μπουριντάν πήρε ένα σκαμνί και κάθισε
κοντά τους.

— Και τώρα ακούστε με, τους είπε, αφού
άδειασε το κύπελλο με το κρασί, που του
πρόσφεραν.

Κουδέντισαν κάμποση ώρα σιγά. Λίγο
πριν από τα μεσάνυχτα, τέλος, βγήκαν από
το πανδοχείο. «Ο Μπουριντάν άποχαίρησε
τότε τους δυο αυτούς ανθρώπους και διευ-
θύνθηκε προς το Λούβρο.

Τώρα, που είχε τελειώσει τη δουλειά που
τον άπασχολούσε, το μυαλό του ξαναπήγε
στο ραντεβού, που του είχε δώσει η άγνωστη
μέ τη μάσκα.

— Το κάτω-κάτω, μπορώ να πάω και τό-
ρα! ψιθύρισε. «Ελπίζω π'ώς θα με συγχωρέσουν
για την καθυστέρηση της μιαιμησης ώρας.

«Από τη δεξιά όχθη, όπου βρισκόταν, είδε
φώς σε πολλά από τα παράθυρα του πύρ-
γου του Νέλ.

ΜΙΑ ΔΡΟΣΕΡΗ ΠΕΡΡΟΥΚΑ

Δημοσιεύσαμε ήδη σε προηγούμενο τεύ-
χος μας δυο περρούκες από χάρτο, που
έχουν γίνει της μόδας στις ευρωπαϊκές
πλάξ. Παραθέτουμε σήμερα μια τρίτη, ή
όποια προστατεύει από τις φλογερές ή-
λιότητες όχι μόνο το κεφάλι αλλά και
τους ώμους εκείνης που την φοράει.

— Αυτό σημαίνει πώς με περιμένουν ά-
κομη, είπε.

Κατέβηκε άμέσως ως την όχθη του ποτα-
μού. Πολλοί πασαόλοι βρισκόνταν στη σειρά
σ' αυτό το μέρος. «Από τους πασαόλους
αυτούς κρεμόταν μια άλυσίδα και στην άκρη
κάθε άλυσίδας ήταν δεμένη μια βάρκα.

«Ο Μπουριντάν, χωρίς να σκεφτεί περισ-
σότερο, έλυσε μια απ' αυτές τις βάρκες, πή-
δησε μέσα κι' άρχισε να κουνάει ρυθμικά το
μοναδικό κουπί που βρισκόταν στην πρυμή.
«Η βάρκα κίνησε γρήγορα πάνω στο νερό.

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε ή φωνή του
νυχτοφύλακα:

«Παρισίνοί μεσάνυχτα! Κοιμηθήτε ή-
σουςί!...

«Από την αντικρουή όχθη άκούστηκε ή φω-
νή ενός άλλου νυχτοφύλακα:

— Παρισίνοί, προσευχθήτε για τις ψυ-
χές των νεκρών!

«Η σιωπή απλώθηκε κατόπιν.

«Ο Μπουριντάν είχε φτάσει τώρα στα μέσα
του ποταμού. Και, ξαφνικά, άκουσε μια
πνιγμένη φωνή πάνω από το κεφάλι του. Είδε
ταυτόχρονα κάτι σαν μεγάλο λιθάρι, που κα-
τέβαινε δλθεν. Τη στιγμή που αυτό το πράγ-
μα πλησίαζε στο νερό, άκούστηκε και δεύ-
τερη κραυγή, που προερχόταν από το έσω-
τερικό του.

Μια ιδέα πέρασε τότε με τη γρηγοράδα
της άστραπής από το μυαλό του Μπουριντάν.
Αυτό που είχε νομίσει για λιθάρι, ήταν ένα
σακκί. Στο έσωτερικό του βρισκόταν κάποιος
δυστυχισμένος, που τον είχαν πετάξει από
τον πύργο του Νέλ.

Το σακκί έπεσε σ' απόστασι μόλις δυο
μέτρων από τη βάρκα, που έγειρε απότομα
προς το ένα πλευρό... Μια στήλη νερού ση-
κώθηκε άμέσως προς τα πάνω. «Έπειτα, όλα
ξανάγιναν ήρεμα.

Μια σκέψη πέρασε τότε με τη γρηγοράδα
της άστραπής από το μυαλό του Μπουρι-
ντάν. Μέσα σ' αυτό το σακκί βρισκόταν κά-
ποιος δυστυχισμένος, που τον είχαν πετάξει
από τον πύργο του Νέλ. Χωρίς να σκεφθεί
περισσότερο, βούτηξε τότε μέσα στο νερό.

«Ο άνθρωπος και το σακκί κατέβηκαν ταύ-
τόχρονα σχεδόν στο βυθό. «Ο Μπουριντάν έ-
πιασε με το ένα χέρι του το σακκί. «Εβγάλε
κατόπιν με το άλλο το έγχειριδί του και το
άνοιξε από πάνω ως κάτω... Δυο άνθρωποι
προβάλλαν άμέσως μέσα απ' αυτό.

«Όλα αυτά είχαν γίνει μέσα σε διάστημα
δευτερολέπτων.

«Οι δυο άνθρωποι, που είχαν βγή μέσα από
το σακκί κι' ο Μπουριντάν άρχισαν ν' ανε-
βαίνουν από το βυθό. «Έπειτα από λίγο,
βρίσκονταν στην επιφάνεια.

Το ρεύμα είχε παρασύρει τη βάρκα καμ-
μιά εικοσαριά μέτρα.

— «Από δω! φώναξε ο Μπουριντάν.
Οι άλλοι δυο τον άκολουθήσαν. Δε χρεια-
ζόταν να τους βοηθήσει, γιατί κολυμπούσαν
με μεγάλη εύκολία.

«Έπειτα από μερικά λεπτά, ανέβαιναν κι'
οι τρεις στη βάρκα... «Ο Μπουριντάν ένοιωσε
τότε μια ανατριχίλα σ' όλο του το κορμί.
Είχε άναγκαστεί αυτούς τους δυο άνθρω-
πους.

— Γκωτιέ... Φίλιππε! είπε.
«Ήταν πραγματικά ο Γκωτιέ κι' ο Φίλιπ-
πος ντ' Ολναι. «Ο δεύτερος δεν είχε πεβά-
νει, όπως νόμιζε ο άδελφός του. Είχε χάσει
μόνο τις αισθήσεις του. «Άλλ' ή έπαφή με
το νερό τον είχε κάνει να συνέλθει.

«Άλλα π'ώς βρέθηκαν μέσα στο σακκί; Και
γιατί τους πέταξαν στο Σηκουάνα; Και τί
είχαν πάει να κάνουν στον πύργο του Νέλ;
Σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις, που ανέβαι-
ναν ή μια έπειτα από την άλλη στα χείλη
του, ο Μπουριντάν δεν πήρε καμμία απάν-
τησι. Οι δυο άδελφοί δεν ήθελαν να μιλήσουν.
«Άλλες σκέψεις άπασχολούσαν το μυαλό τους.

«Ο Γκωτιέ σκεφτόταν:

«Υπάρχει, λοιπόν, δικαιοσύνη στον κό-
σμο! Βασιλίσα Μαργαρίτα, άλλοιμονο σε
σένα, αφού ο ζή-ο Γκωτιέ ντ' Ολναι!

Κι' ο Φίλιππος, με τα μάτια γυρισμένα
προς τον πύργο του Νέλ, συλλογίζονταν:

«Ω Μαργαρίτα, ο Φίλιππος ντ' Ολναι
θέλει να ζήσει μόνο και μόνο για να σε
σώσει!...

«Ο Μπουριντάν κατάλαβε π'ώς δεν έπρεπε
να περιμένει, για τη στιγμή τουλάχιστον,
καμμία απάντησι στις ερωτήσεις του. «Ε-
πιασε, λοιπόν, το μοναδικό κουπί της βάρ-
κας κι' άρχισε να την οδηγεί προς τη δεξιά
όχθη του Σηκουάνα.

Η κατάρρα

Την ώρα εκείνη, ο Κάρολος του Βαλουά
ξαναγύρισε στο Λούβρο. Το πρόσωπό του
φαίνονταν ταραγμένο. «Άλλ' όλοι άπέδωσαν
την ταραχή του στη δύσκολη έπιχειρήσι που
του είχε άναθεθεί ο βασιλιάς.

«Ο Άνγκερράν ντ' Μαρινύ στεκόταν πλάι
στο βασιλιά. Το βλέμμα του ήταν ήρεμο
και ψυχρό όπως πάντα.

«Ο Κάρολος τον κύταζε λοξά... Είχε σκε-
φτεί να ένοχοποιήσει την κόρη του, για να
μπορέσει να συντηρήσει ταυτόχρονα και τον
πατέρα. «Άλλα τώρα αισθανόταν την έπιθυ-
μία να σώσει τη Μυρτίλλη. «Έπρεπε, όμως,
να ένεργήσει με μεγάλη περισκεψή, γιατί το
πράγμα δεν ήταν εύκολο.

— Μεγαλειότατε, είπε, δεν κινδυνεύετε
πιά! Να το σατανικό όμοιομα, που βρήκαμε
στο σπίτι της μάγισσας.

«Ο Μαρινύ, συγκεντρώνοντας όλη τη θέλησί
του, κατάφερε να κρύψει τη συγκίνησί του.

— Τί την κάμναι αυτή τη γυναίκα; ρώτησε
ο Λουδοβίκος 10ος.

— Την ώδηγησα στη φυλακή του Τέμπλου,
απάντησε ο Βαλουά. Δε μπορεί πιά να σ'ας
βλάβει.

— Ν' άρχισι από αύριο κίολας ή δική
της, είπε ο βασιλιάς. «Η τιμωρία της πρέ-
πει να είναι τόσο σκληρή, π'ώς να κ'άνη όλους
τους μάγους του βασιλείου να πεθάνουν από
τον τρόπο τους. Θά φροντίσετε σεις γι' αυ-
τό, άγαπητέ μου Μαρινύ.

— «Η έπιθυμία σας θα έκτελεσθή, Μεγα-
λειότατε, απάντησε ο πατέρας της Μυρτίλ-
λης, με φωνή που δεν έτρεμε.

«Ο Λουδοβίκος 10ος γύρισε ύστερα στους
αυλικούς του:

— Κύριοι, μπορείτε να φύγετε, τους εί-
πε. Τραγκαβέ! άνοιχτε τις πόρτες... Σας
εύχαριστώ όλους γιατί σταθήκατε κοντά μου
σ' αυτή τη δύσκολη δοκιμασία... Πηγαίνω ν'
άναγγείλω στη βασιλίσα, ότι ο Θεός άκου-
σε τις προσευχές της.

Και, περνώντας ανάμεσα από τους αυλι-
κούς του, που ύποκλινόνταν, διευθύνθηκε στα
διαμερίσματα της βασιλίσσας.

«Η Μαργαρίτα, που μόλις είχε γυρίσει
από τον πύργο του Νέλ, άκούγοντας τα βή-
ματα του βασιλιά, γονάτισε μπροστά στο
προσευχητήριό της κι' έδωσε στο πρόσωπό
της έκστατική έκφρασι.

«Ο Λουδοβίκος 10ος άνοιξε σιγά την πόρ-
τα και την κύταξε για μερικές στιγμές
σιωπηλά. Το βλέμμα του ήταν πλημμυρισμέ-
νο από λατρεία.

— Κυρία, ή Παναγία κι' οι άγιοι άκούσαν
τις προσευχές σας, της είπε. «Άλλα π'ώς θα
μπορούσε να γίνη διαφορετικά, αφού οι προ-
σευχές αυτές έβγαιναν από το στόμα της
πιο άγνης και πιο ένερτης γυναίκας, που
ύπάρχει στο βασιλείο μου; Πάμετε, λοιπόν,
ν' άπασχολήτε περισσότερο αυτά τα αξιο-
σεβάστα πρόσωπα, αφού σ'ας έδωσαν εκείνο
που τους ζητήσατε.

«Η βασιλίσα γύρισε το κεφάλι της και
φάνηκε έκπληκτη που έβλεπε το βασιλιά μπρο-
στά της.

— Σεις έδω, Μεγαλειότατε; είπε.
«Ο Λουδοβίκος 10ος πήγε κοντά της και
τη βοήθησε να σηκωθή. Είδε τότε π'ώς το
πρόσωπό της ήταν όλη ώρα ταραγμένο.
«Άλλ' αυτή την κιτρινάσα κι' αυτή την τα-
ραχή, την άπέδωσε στο ενδιαφέρον της βα-
σιλίσσας για τη ζωή του.

— Βγάλε από την ψυχή σας το φόβο,
που βλέπω τα ίχνη του πάνω στο όμορφο
πρόσωπό σας, της είπε. Πόσες φορές πρέ-
πει να σ'ας π'ω, ότι σώθηκα!... «Η μάγισσα
βρίσκεται στη φυλακή και τα μάγια της τ'ά
έχω έδω, στο Λούβρο... Είναι χωρίς δύναμι
πιά...

— «Α, πόσο μ' εύχαριστούν τα λόγια σας,
Μεγαλειότατε! απάντησε ή Μαργαρίτα.

«Ο βασιλιάς έπιασε το χέρι της και τό-
φερε στα χείλη του.

— Θα περάσουμε την ύπολοιπη νύχτα μα-
ζί, της είπε.

«Άλλ' ή Μαργαρίτα ήταν πολύ ταραγμένη
και δε θαδελ για κανένα λόγο να περάσει
τη νύχτα κοντά στον άντρα της.

— Μεγαλειότατε, απάντησε, δεν έχω πιά
να ζητήσω τίποτα από την Παναγία και
τους άγιους αφού σ'ας γλύτωσαν από τον
κίνδυνο. Το χρέος μου, όμως, είναι να τους
εύχαριστήσω που σ'ας έσωσαν... «Έταξα π'ώς
θ' αφιέρωνα την άπομνην νύχτα στην προ-
σευχή και δε μου επιτρέπεται να ξεχάσω το
τάμα μου.

— Αυτό είναι σωστό, συμφώνησε ο βασι-
λιάς. Συνέχιστε, λοιπόν, τις προσευχές σας,
κυρία, και συγχωρέστε με, που σ'ας ένοχλησα.

«Η βασιλίσα πήγε να γονατίσει και πάλι
μπροστά στο προσευχητήριό της, ενώ ο βα-
σιλιάς έβγαινε από το δωμάτιο, πατώντας
στις έδρες των ποδιών.

Μόλις άπομακρυνθήκε ο βασιλιάς, ή Μα-
ργαρίτα σηκώθηκε άργα και πήγε να καθίσει
σε μια έυλην πολυθρόνα.

— Είμαι καταραμένη! ψιθύρισε. Αυτός ο
άνθρωπος με καταραστηκε!

«Η σκέψη αυτή δεν την άφηνε να ήσυχάσει.
Για πρώτη φορά ένοιωσε το φόβο μέσα στην
ψυχή της. Κι' ο φόβος αυτός την παρέλυσε.

«Αν είχε να κ'άνη μ' έναν ώριμενο αντίπαλο,
δε θ' ανησυχούσε. «Ο Στραγκιλντο θα εύρι-
σκε τον τρόπο να τη γλύτωσει απ' αυτόν.

«Άλλα π'ώς ν' αντιμετώπιση μια κατάρρα;
Σηκώθηκε σε λίγο και πέρασε στο διπλανό
δωμάτιο, όπου βρισκόταν ή Μάμπελ. Στή γυ-
ναίκα αυτή, που ήξερε όλα τα μυστικά της,
είχε άπεριορίστη έμπιστοσύνη.

— Μάμπελ, της είπε, έσύ ξέρεις να δια-
βάσεις στα άστρα και τα μυστικά της ζωής
και του θανάτου δε σου είναι άγνωστα... Ίες
μου, λοιπόν, ή κατάρρα ενός ανθρώπου που
πεθαίνει, π'άνει πάντοτε; Είναι αλήθεια π'ώς
κάποιοι άγγελος των σκοταδιών άκούει τα
τελευταία του λόγια, που κατόπιν τα πραγ-
ματοποιεί;

— Μην πιστεύετε αυτές τις άνοησίες, Με-
γαλειότατη... απάντησε ή Μάμπελ.

— Είναι αλήθεια, συνέχισε ή βασιλίσα,
π'ώς, όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει από βίαιο
θάνατο, παρασύρει μαζί του στο θάνατο και
κείνον στον όποιο συτλώθηκε για τελευταία
φορά το βλέμμα του;

— Ποιός, λοιπόν, πέθανε άπόψε; ρώτησε
ή Μάμπελ.

— Άπάντησέ μου...
— Σας απάντησα, κυρία... «Όλα αυτά
είναι άνοησίες. «Άφήστε τους νεκρούς στον
αίαινο ύπνο τους κι' αν κανένα φάντασμα
ταράξη της νύχτης σας, φωνάχτε με... Έχω
τον τρόπο για να το έξορκίσω και να το
διώξω...

«Η βασιλίσα φάνηκε πιο ήρεμη.

— Εύχαριστώ, Μάμπελ, είπε. Άκούσέ με
τώρα... Μου είχες μιλήσει για ένα ποτό, για
ένα φίλτρο που θάκανε τρελλό από άγάπη
εκείνον που θα το έπινε...

— Έννοείτε το έλιξήριο του έρωτα;
— Ναί... Μου είχες ύποσχεθή π'ώς θα το
παρασκεύαζες για μένα. Βρήκες τα φυτά,
που είναι απαραίτητα γι' αυτό;

— Μου χρειάζονται ακόμη μερικές μέρες,
κυρία, απάντησε ή Μάμπελ. Σε λίγο, το
άκατανίκητο αυτό έλιξήριο θα είναι έτοιμο.

«Η Μαργαρίτα έμεινε κάμποσες στιγμές
συλλογισμένη.

— Μάμπελ, ξαναείπε έπειτα από λίγο, ο
Μπουριντάν δεν ήρθε άπόψε.

— Κρίμα! απάντησε ή Μάμπελ. Κι' ωστό-
σο, είχα χρησιμοποίησι το καλύτερο τέχνα-
σμα για να τον φέρω στον πύργο του Νέλ.
Νόμιζα π'ώς το μίσος του για τον Μαρινύ
ήταν άρκετο... Άλλη φορά, θα του μιλήσω
γι' άγάπη. Θα του π'ω π'ώς μια μεγάλη πριγ-
κήπισσα είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί του...

— Μάμπελ, είπε ή βασιλίσα, είμαι πολύ
δυστυχισμένη. Είναι αλήθεια π'ώς ο Μπου-
ριντάν μ' έσωσε στο Μονφακόν... Άλλα, στο
βλέμμα που μου έβριξε, διάβασα την άδια-

φορία... το μίσος Ίσως... «Όχι, ο Μπουρι-
ντάν δε μ' αγαπάει, δε θα μ' αγαπήσει ποτέ
Ίσως...

Κι' ή Μαργαρίτα, ή άκόλαστη βασιλίσα,
ή αίματοβαμμένη ινιάδα, άρχισε να κλαίει.

«Άλλα, ξαφνικά, άκούσε τον άνάλαφο βο-
ρυβο μιας πόρτας, που είχε άνοιξει.

Αυτή ή πόρτα βρισκόταν στην αντίθετη
πλευρά των διαμερισμάτων κι' ένας μόνο άν-
θρωπος μπορούσε να την άνοίξει.

— Φύγε, φώναξε στη Μάμπελ, ενώ σκού-
πιζε τα δάκρυά της. «Ο Μαρινύ έρχεται έδω.
Τί μπορεί να με θέλει!...

«Η Μάμπελ βγήκε στον προθάλαμο.

«Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Άνγκερ-
ράν ντ' Μαρινύ ύποκλινόνταν με σεβασμό μπρο-
στά στη βασιλίσα.

«Η Μαργαρίτα είχε ξαναδ'ή, στο μεταξύ,
την ήρεμία της κι' είχε δώσει στο πρόσωπό
της πρόσχαρη έκφρασι. «Ήταν πάντα ή γυ-
ναίκα που ήθελε ν' άρέσει.

— Πόσος καιρός πάει από τότε που ήρ-
θατε για τελευταία φορά έδω, μπαινοντας
απ' αυτή την πόρτα που σ'ας είχα δώσει το
κλειδί της; του είπε με τη μελωδική φωνή
της. «Αν δεν κάνω λάθος, π'άνε τρία χρόνια
από τότε... Στο μεταξύ, έγιναν πολλά πράγ-
ματα... «Ο πεθερός μου π'θανε κι' ο άντρας
μου είναι τώρα βασιλιάς... Κι' έγώ είμαι
βασιλίσα...

— Δεν ήρθα να μιλήσω στη βασιλίσα,
άλλα στη Μαργαρίτα, απάντησε ο Μαρινύ.
Κυρία, συγχωρέστε το θάρρος μου... Άλλα
πρέπει να μ' άκούσετε όπως άλλοτε... Πάει
πολύς καιρός από τότε που ο Κάρολος του
Βαλουά με άντικατέστησε στην καρδιά σας...

Με το αυτό κολημένο στην πόρτα, ή Μάμ-
πελ δεν έκανε ούτε λέξι.

«Θά μάθω, έπι τέλους, το μυστικό της
βασιλίσσας! σκέφτηκε μ' ένα πρηνεϊτικό
χαμόγελο στα χείλη. Θά μάθω γιατί, από
όλους τους ανθρώπους που την άγάπησαν,
μόνο ο Μαρινύ κι' ο Κάρολος του Βαλουά
γλύτωσαν...

— Είμαστε μόνοι; ρώτησε ο Μαρινύ. Κα-
ταλαβαίνετε π'ώς κανένας δεν πρέπει ν' άκού-
ση αυτά που θα σ'ας π'ω.

— Μόνον ή Μάμπελ βρίσκεται στα δια-
μερίσματά μου, απάντησε ή βασιλίσα. Κι'
ή Μάμπελ δεν άκούει και δε βλέπει παρά μό-
νο ό,τι κι' όταν τη διατάσσω έγώ...

— Άκούστε με, Μαργαρίτα, είπε τότε ο
πανίσχυρος πρωθυπουργός του Λουδοβίκου
10ου. Π'άνε δεκαεπτά χρόνια από τότε... Μια
μαρτιάτικη νύχτα, που οι λάμψεις των κε-
ραυνών αλλάκωναν αδιάκοπα τον ουρανό, Ίσως
για να δείξουν τη θεική όργη, μια μικρή νέα...
ένα κοριτσάκι σχεδόν, έμπαινε σ' ένα από-
μερο σπίτι, στα περιχώρα της Ντιζόν... «Η
νέα αυτή έπρόκειτο να γίνη μητέρα. Πραγ-
ματικά, τη νύχτα εκείνη έφερε στον κόσμο
ένα χαριτωμένο πλάσμα... ένα κοριτσάκι.

«Η Μαργαρίτα έπνιξε με κόπο ένα λυγμό.

— Από την πρώτη στιγμή, ή μητέρα άρ-
χισε ν' αγαπάει το παιδί της, συνέχισε ο
Μαρινύ. Δε μπορούσε, όμως, να το κρατήσει
κοντά της... «Ο άνθρωπος που ήταν ο αγα-
πημένος αυτής της νέας έφυγε μαζί με το
παιδί και τη γριά, που είχε περιποιηθή τη
μητέρα στον τοκετό της. Καμμία πεντακο-
σριά μέτρα πιο πέρα, ο άνθρωπος αυτός
σκοτώσε τη γριά, βυθίζοντας το έγχειριδί
του μέσα στο στήθος της, για να μην ύπαρχε
κανένας άλλος μάρτυρας για τη γέννησι αυ-
τού.

του του παιδιού εκτός από τη μητέρα, τον
πατέρα και... το Θεό. «Ο αγαπημένος της
νέας ήταν πρεσβευτής της Γαλλίας στην Αλ-
λή της Βουργουνδίας και λεγόταν Άνγκερ-
ράν ντ' Μαρινύ. «Η νέα ήταν ή πρωτότοκη
κόρη του Ούγου, τέταρτου δούκα της Βουρ-
γουνδίας.

— Που είναι ή κόρη μου; τραύλισε ή Μα-
ργαρίτα. «Αν δεν έχετε πέτρινη καρδιά, θα
μου π'ίτε που βρίσκεται αυτό το παιδί, που
είναι σάρκα από τη σάρκα μου.

«Η Μάμπελ, πίσω από την πόρτα, είχε
σηκώσει τα χέρια της προς τον ουρανό:

— Είναι μητέρα σαν και μένα, ψιθύρισε.
«Ω, δίκαιε Θεέ, άς είσαι εύλογημένος στους
ουρανούς! Μου στέλνεις την έκδικήσι τη
στιγμή, που είχα άρchiσει ν' άπελπίζωμαι.

Και ξανατέντωσε τ' αυτιά της.

«Η Μαργαρίτα έλεγε τώρα:

— Και τί ήρθες να μου ζητήσεις; Ποιά
εύνοια θέλεις από τη βασιλίσα, που είναι
ή μητέρα της κόρης σου; Με ποιες άπειλές
θέλεις να τρομοκρατήσης — τη δυστυχισμένη
μητέρα, για να πετύχης τους σκοπούς σου;

— Μαργαρίτα, ήρθα να σου π'ω που βρί-
σκεται ή κόρη σου, απάντησε ο Μαρινύ.

— Μίλησε τότε και ζητήσε μου κατόπιν
ό,τι θέλεις, είπε ή βασιλίσα. Ζήτησε μου
να διαμελίσω το βασιλείο της Γαλλίας και
να σου δώσω το μισό... Μίλησε! Που είναι ή
κόρη μου;

— Στο Τέμπλο! απάντησε ο Μαρινύ.

«Η Μαργαρίτα άνατριχίασε.

— Και τί ζητάει σ' αυτή την άπαίσια
φυλακή; ρώτησε.

— «Η κόρη σου, Μαργαρίτα, βρίσκεται
στο Τέμπλο, φυλακισμένη του βασιλιά, ά-
πάντησε ο Μαρινύ.

— «Η κόρη μου, φυλακισμένη στο Τέμπλο;
φώναξε ή Μαργαρίτα. Είμαι πρηνεϊτικό
έσύ δεν ξέρεις τί λές;... Σ'υ, ο πανίσχυρος
πρωθυπουργός, ο δεύτερος άνθρωπος του βα-
σιλείου, άφηρες να πιάσουν την κόρη σου και
να τη ρίξουν στη φυλακή;

— Την ώρα, που την έ

Τὸ μάθη! Γὰρ τὴ στιγμῇ, ὅμως, ἔχω νὰ κά-
μω κάτι καλύτερο.
Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμό-
γελο.

— Πρέπει νὰ πᾶω νὰ δῶ τὴ Μυρτίλλη...
συνέχισε. Ποῖος ξέρει τί θὰ ἔχῃ νὰ μοῦ πῇ;
— Ἀς διώξω, ὅμως, αὐτὰ τὰ κακὰ προαισθή-
ματα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου. Τὸ κάτω-κάτω γιὰ τὴν
ὁ πατέρας τῆς θὰ μοῦ ἀρνήσῃ τὴ συγκατά-
θεσί του; Ἄν εἶναι ἀνάγκη, θὰ γίνω κι' ἐγὼ
ἐμπορος ταπητῶν καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ κερ-
δίσω πολλὰ χρήματα... Ἔτσι ἡ ἀλλοιὴς, ἡ
ἀγαπημένη μου Μυρτίλλη θὰ γίνῃ δική μου.
Εἶχε τελειώσει τώρα τὸ ντύσιμό του κι'
ἦταν ἑτοιμὸς νὰ βῇ, ὅταν, ξαφνικά, ἀκούσε
ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Μπροστὰ
τοῦ βρισκόταν ὁ Λανσελό Μπιγκόρν.

— Ἄ, ἔκαμε ὁ Μπιγκόρν, ἀναγκαζόμε-
νός του. Δὲν περίμενα τόσο γρήγορα τὴν
ἐπισκέψι σου... Πέρασε.
— Ὁ Λανσελό Μπιγκόρν ἔκαμε μερικά βή-
ματα μὲσα στὸ δωμάτιο.
— Ἦταν ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσω σήμερα,
ἀπάντησε.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Μπιγκόρν. Ἀλλὰ
πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς δὲ διαδέχτο περισσότερο
ἀπὸ μιά ὥρα. Στὶς ἑντεκα πρέπει νὰ βρισκα-
μαι σ' ἕνα σπίτι κοντὰ στὸ Τέμπλο.

— Μιὰ ὥρα εἶναι περισσότερο ἀπὸ 8, τι
μοῦ χρειάζεται, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν. Καί,
πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἔχετε
ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ὑπηρετὴ κι' ὅτι χρειάζομαι
ἕναν ἀφέντη.

— Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ
ὑπηρετὴ; ρώτησε ὁ Μπιγκόρν.

— Δίχως ἀμφιβολία. Ἐνῶς ἀνθρώπου σὰν
καὶ σὰς πρέπει νὰ ἔχῃ κοντὰ του, ἡμέρα καὶ
νύχτα, κάποιον πού νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ κα-
ταλάβῃ μ' ἕνα νύμα τὰ πάντα, πού τὸ χέρι
του νὰ μπορῇ νὰ ἐκτελέσῃ κάθε διαταγὴ, πού
νὰ εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθῇ μιὰ μαχαίριά πού
προσπορεύεται γιὰ σὰς καὶ πού τὰ χέρια του
νὰ μὴ διατάσσῃ νὰ πνίξουν ἐκεῖνον πού θὰ
σερβόταν ὑποὺλα πίσω σας, γιὰ νὰ σὰς καρ-
φώσῃ τὸ ἔγχειρίδιό του ἀνάμεσα στὶς ὡμο-
πλάτες.

— Καὶ νομίζεις πὼς εἶσαι αὐτὸς ὁ ἀν-
θρώπος;

— Ὁ Μπιγκόρν ἔτριψε τὰ δόντια του.
— Ὑπηρετῶσα τὸν Κάρολο τοῦ Βαλουά,
πού εἶναι ὁ πῶς σατανικὸς ἀνθρώπος τοῦ βα-
σιλείου, ἀπάντησε. Ἐγὼ δεκαεφτά τραύματα
στὸ κορμί μου καὶ μοῖραίτε νὰ δῆτε καὶ με-
ρικά ἄλλα στὸ πρόσωπό μου.

— Εἴμαστε τυχεροί, Γιάννη. Ἡ
μυροῦδιὰ σημαίνει πὼς κἀπου ἐδῶ
κοντὰ ὑπάρχει ἐστιατόριο!

— Ἀλλὰ ποῖος μοῦ ἐγγυάται γιὰ τὴν ἀ-
φοσίωσί σου;
— Μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ κι' αὐτὸ εἶναι
ἀρκετό!

— Ἄλλ' ἂν ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ὑπηρετὴ,
γιατί ἐσύ χρειάζεσαι ἕναν ἀφέντη;

— Γιατί εἶμαι τόσο φτωχός, πού ἡ πρέπει
νὰ κάνω τὸ ζητιάνο κι' αὐτὸ δὲ μοῦ ἀρέσει
ἢ τὸ ληστὴ κι' αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἤθελα.

— Ὁ Μπιγκόρν νύχλασε μὲ τὴν καρδιά του.
— Καὶ τί μισθὸ ζητᾷς; ρώτησε.

— Ζητᾷς μισθὸ γιὰ νὰ κοιμάμαι, λί-
γο φαγητό, τὸ κρασί πού θ' ἀπομῆναι στὶς
μποτιλίες, πού θὰ ἀδειάζετε καὶ τὰ παλιά
σὰς ρούχα, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν. Τίποτ'
ἄλλο.

— Ὁ Μπιγκόρν πῆρε ἐπίσημο ὕφος.
— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀνέβηκε στὴν ὑ-
πηρεσία τοῦ Ζάν Μπιγκόρν, εἶπε. Καὶ τῶ-
ρα πρέπει νὰ μάθω γιὰτί ἤθελε νὰ σὲ κρε-
μάσουν στὸ Μονφωκόν.

— Αὐτὸ θὰ σὰς τὸ ἔλεγα κι' ἂν ἀκόμη
δὲ μὲ παίρνατε στὴν ὑπηρεσία σας, ἀπάν-
τησε ὁ Μπιγκόρν. Πρὶν ἀπὸ δεκαεφτά χρόνια,
βρισκόμουν στὴ Ντιζόν ὅπου εἶχε τὴν ἐδρα

τοῦ δούκα Ὀδγος, πατέρας τῆς βασιλίσ-
σας μας... Ὑπηρετοῦσα τὸν Κάρολο τοῦ Βα-
λουά. Ἡμῶνα ὁ ἐμπιστὸς του. Σ' ἕνα ἀπὸ
τὰ προάστια τῆς πόλεως ἔμενε μιὰ γυναίκα
ἐξαιρετικὰ ὀμορφῇ, ἡ Ἄννα ντὲ Ντραμάν.
Ἡ γυναίκα αὕτη, πού ἡ ὀμορφιά τῆς συνδυά-
ζονταν μὲ τὴ μεγάλη καλωσύνη τῆς ψυχῆς τῆς,
λάτρευε τὸ γιοῦ τῆς, ἕνα ἀγοράκι τεσσάρων
ἢ πέντε χρόνων, πού λεγόταν Ζάν.

— Ὅπως κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Μπιγκόρν.

— Ὅπως καὶ σὲς, ἀφέντη. Ὁ Κάρολος
τοῦ Βαλουά τὴν ἐπίσκεψαν κάθε μέρα.
Ἐχόσα νὰ σὰς πῶ ὅτι, ἀπὸ πέντε χρόνια,
ἡ Ἄννα ἦταν φίλη τοῦ πρίγκηπα. Ἀπὸ τὸ
σύνδεσμά τους εἶχε γεννηθῇ ὁ μικρὸς Ζάν.

— Αὐτὸ μὲ λυπεῖ γιὰ τὸ μικρὸ Ζάν, εἶπε
ὁ Μπιγκόρν. Γιατί ὁ Βαλουά εἶναι ἕνα ἀσ-
πακτικὸ δόνιο, πού τοῦ ταιριάζει ἡ ἀγχονή,
ὅπως καὶ στὸ Μαρινύ.

— Ἀλλὰ, ξαφνικά, ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά
σταμάτησε τὶς ἐπισκέψεις του στὴν Ἄννα
ντὲ Ντραμάν, συνέχισε ὁ Μπιγκόρν. Αὐτὸ
ἔγινε ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ἀν-
γκερράν ντὲ Μαρινύ, πού ἦταν ὡς τότε πρε-
σβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν αὐλὴ τῆς Βουρ-
γουνδίας... Πρέπει νὰ σὰς πῶ τώρα πὼς,
ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, βρισκόταν στὴν αὐλὴ τῆς
Βουργουνδίας μιὰ νέα μ' ἐκθαμβωτικὴ ὀμορ-
φιά, πού κανένας δὲ μποροῦσε νὰ τὴ δῇ χω-
ρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἀμέσως, καὶ πὼς αὕτη
ἡ νέα ἔγινε φίλη τοῦ Καρόλου τοῦ Βαλουά.
Αὕτη ἡ νέα λεγόταν Μαργαρίτα κι' ἦταν ἐ-
κείνη, πού ἔγινε κατόπιν γυναίκα τοῦ βα-
σιλιά Λουδοβίκου δεκάτου.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

— Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά προσ-
παθοῦσε νὰ πείθῃ τὴν Ἄννα, ὅτι θὰ τὴν
ἔκανε γυναίκα του, ὅταν, ξαφνικά, ἀνοίξε
ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ Μαργαρίτα, πού
εἶχε βάλεϊ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσουν. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ
ὄργη... Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι φίλη σου;»,
οὐράρισε.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε ὁ Μπιγκόρν τὴν
ἀνατριχίλα.

— Ἀκούστε τώρα τὴ συνέχεια, εἶπε ὁ
Μπιγκόρν. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Κάρολος τοῦ
Βαλουά ἄφησε τὴν Ἄννα ντὲ Ντραμάν. Ἀπὸ
τότε πού συνδέθηκε μὲ τὴ Μαργαρίτα... Πέ-
ρασαν ἑπτὰ καὶ ὀκτώ μῆνες. Φαίνεται, ὅ-
μως, ὅτι οἱ τύψεις τὸν βασάνιζαν, γιὰτὶ
ξανάρχιζε τὶς ἐπισκέψεις του. Μιὰ ἡ διὰ
φορὰς τὴν ἐδδομάδα πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς
παλιᾶς φίλης του... Ἐνα βράδυ, τὸν συνό-
δεύσα ἐκεῖ.

ΚΩΜΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ τῆς αρχαιότητας

Ο ΙΑΛΟΣ ἦταν Ἀθηναῖος. Στενὸς φίλος τοῦ
Κίμωνος —τὴν ἐποχὴ πού ὁ τελευταῖος περ-
νοῦσε τὰ νεανικά του χρόνια μέσα σ' ἀπίθα-
νες ἀκολασίες— σπαταλοῦσε τὴν περιουσία, πού τοῦ ἄφησε ὁ πατέ-
ρας του, κάνοντας τίς πῶς παράξενες τρέλλες. Ἐνα πρῶτ', θέλοντας νὰ
ἐξαφανίσῃ τοὺς συμπολίτες του μὲ κάτι ἐπρωτότυπο, ὅγνηκε στὴν Ἀγορὰ
φορῶντας τὰ ρούχα τοῦ δούλου του. Ὅσοι τὸν εἶδαν ἀπόρησαν καὶ πολλοὶ
πῆγαν κοντὰ του, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουν ποῖος λόγος τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸ
κάνῃ αὐτό.

— Κανένας, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Τάχα δὲν εἶναι δικαίωμά μου νὰ ντύ-
νομαι ὅπως θέλω;

— Naί, ἀλλὰ τὰ ρούχα ἐνὸς δούλου σὲ ταπεινώνουν. Ἐσύ, ἐν' ἀρχοντό-
πουλο, δὲ μπορεῖς νὰ κατεβαίνῃς τόσο χαμηλά. Γιατί μαζί μὲ σένα κατε-
βαίνουνε κι' ἐμεῖς, πού εἰμαστε φίλοι σου.

— Τότε δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ φορέσετε κι' ἐσεῖς τὰ ρούχα τῶν δούλων σας.
Γιατί στὸ συμπόσιο πού δίνω ἀπόψε, θὰ εἶμαι ντυμένος ὅπως καὶ τώρα.
Ὅποιος λοιπὸν θέλῃ νὰ μὲ τιμῇ μὲ τὴν παρουσία του, ἄς ἔρῃ μὲ τὸ
ταπεινὸ ἐνδυμα τοῦ δούλου.

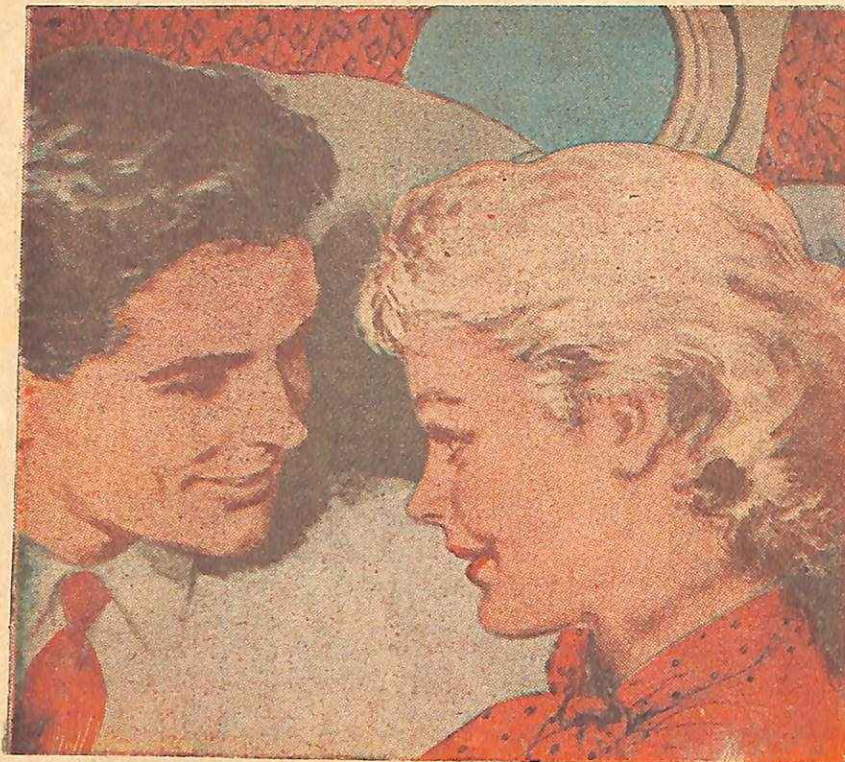
Οἱ φίλοι του τὸν παρτήσαν κι' ἔφυγαν θυμωμένοι. Τὸ βράδυ ὅμως πα-
ρουσιάστηκαν στὸ συμπόσιο σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του. Ὁ Ἰαλὸς ἀπὸ
τοῦ ἐμφανίστηκε μ' ἕναν πορφύρεο καὶ πάνακτιο μανδύα. Αὐτὸ ἐξηκώσε
θεῖα ἄλλα ἀπὸ διαμαρτυρίες.

— Μὰς ἐγγέλσατε, πού ἔπαιαν. Ὑποσχέθηκες νὰ εἶσαι κι' ἐσύ ντυμένος
ὅπως ὁ δούλος καὶ τώρα μὰς παρουσιάζεσαι φορτωμένος στὰ μετάρια. Τὸ
θρίσκες σωστό;

— ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Φέρθηκα ἀνόητα, θέλοντας νὰ γελά-
σω λίγο μαζί σας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ θὰ νοιώθετε ἀντα μ' αὐτὰ τὰ ταπεινά
ρούχα, πῆγαινε νὰ ντυθῇτε, ὅπως πρέπει. Τὸ συμπόσιο ἄς ἀρχίσῃ μιὰ
ὥρα ἀργότερα.

Ἐφύγαν ἐκεῖνοι μωτρωμένοι γιὰ τὸ παίγνιό, πού τοὺς ἐπείχε ὁ φίλος
τοῦς κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐξανάρχισαν π' ἄλκυα τὸς χιτώντας. Ὁ Ἰα-
λὸς παρουσιάστηκε τότε ντυμένος ὡς... δούλος. Ὁ Κίμων, πού ἦταν ἀνά-
μεσα στοὺς καλεσμένους, ἔγινε ἔξω φρενὺν καὶ θέλησε νὰ φύγῃ.

— Εἰσαι ἀδύνατος! τοῦ εἶπε κατὰ κράτος.
Παίξεις μαζί μας, σὰν νύκαται ἐμιοῖοι σου. Ἐ-
γὼ τοῦλάχιστον, δὲν πρόκειται νὰ ἐξαπατηθῶ
στὸ μέγαρό σου, ἔστω κι' ἂν μάθω πὼς ἔχεις
καλεσμένους τοὺς θεούς.

Το βουητό του μοτέρ δεν άφινε την κ. Μπράντφορντ ν' ακούσει τί λέγανε, άλλ' έβλεπε τὰ χείλη τους νά κουνιούνται...

πλανάκι που έκτελούσε χρέη αλατιέρας. Θα τὸ χάριζα στὰ ἐγγονάκια μου, άλλα είναι δυὸ καὶ δὲ μπορῶ νὰ τοὺς δώσω μόνο ἕνα...

— Πάρτε καὶ τὸ δικό μου! ἀπάντησαν ἀμέσως δυὸ φανές.

Ἡ κοπέλλα κι' ὁ νέος τῆς ἀπλώναν τὶς ἀλατιέρες τους. Τὰ χέρια τους ἀκούμπησαν, μ' αὐτὴ τὴν κίνησι. Γύρισαν, κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ἔβαλαν ξαφνικά τὰ γέλια.

Ἦταν ἕνα γέλιο μαγικό, πού ἀλλάξε ἐντελῶς τὴν ἐκφρασί τους. Σὰν νάχαν τολμήσει ἐπιτέλους κάτι πού ἤθελαν νὰ τὸ κάνουν ἀπὸ ὥρα...

Ἀρχισαν ἔπειτα νὰ μιλάνε. Τὸ βουητό τοῦ μοτέρ δὲν ἄφινε τὴν κ. Μπράντφορντ ν' ἀκούσει τί λέγανε, άλλ' ἔβλεπε τὰ χείλη τους νά κουνιούνται.

Ἡ μέρα τῆς φάνηκε πὺδ ὁμορφη κι' ὁ οὐρανὸς πὺδ γαλάζιος...

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, τ' ἀεροπλάνο προσγειώθηκε στὸ Ντίναντ.

Ὁ νέος κι' ἡ κοπέλλα ἀποχαιρέτησαν τὴν ἡλικιωμένη κυρία καὶ κατέβηκαν μαζὶ τὴ σκάλα.

Ἡ κ. Μπράντφορντ περίμενε λίγο κι' ἔπειτα κατέβηκε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα καὶ νὰ ξεμουδιάσῃ. Ἦταν πολὺ ἱκανοποιημένη. Τὸ μικρὸ τῆς ψέμμα, πὺς ταξίδευε τάχα γιὰ πρώτη φορὰ, εἶχε κάνει τὴ δουλειά του!

«Ἦταν τόσο δειλοὶ κι' οἱ δυὸ τους, πὺδ δὲ θὰ κατὰφερναν ποτὲ νὰ γνωριστοῦνε μέσα σ' ἕνα τόσο μεγάλο καὶ κοσμικὸ ξενοδοχεῖο σὰν τὸ Σπλένιτ» σκεφόταν.

Στὸ μεταξύ, ὁ νέος κι' ἡ κοπέλλα προχωροῦσαν ἀμύλητοι πρὸς τὴν ἐξοδο τοῦ ἀεροδρομίου.

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ κ. Μπράντφορντ μπήκε ἀπὸ τοὺς τελευταίους στὸ ἀεροπλάνο.

Τὰ καθίσματα ἦταν σὲ δυὸ σειρές, μονὰ ἀπ' τὴ μιὰ μεριά καὶ τριπλά ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα βρῆκε μιὰ θέσι δίπλα σ' ἕνα συμπαθητικὸ νέο. Μόλις εἶχε καθίσει, εἶδε νὰ φτάνῃ τρέχοντας μιὰ ξανθεῖα κοπελλίτσα.

Τὸ μοναδικὸ ἐλεύθερο καθίσμα ἦταν αὐτὸ πὺδ βρισκότανε στ' ἀριστερὰ τῆς κ. Μπράντφορντ. Παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ κοπέλλα δίστασε γιὰ λίγο, πρὶν νὰ τὸ πιάσῃ.

— Ὠραία, μέρα γιὰ νὰ πετάξῃ κανεῖς! τῆς εἶπε ἡ κυρία, χαμογελώντας καὶ κυττάζοντας τὴν μὲ τὰ μικρὰ λαμπερά τῆς μάτια.

— Ὠ, ναί! παραδέχτηκε ἡ κοπέλλα μὲ ἀπαλὴ φωνή. Ἐλπίζω νὰ κρατήσῃ ἔτσι ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ Ντίναντ.

— Πηγαίνετε ἐκεῖ γιὰ νὰ περάσετε τὶς διακοπές σας;

— Ἀκριβῶς. Θὰ μείνω σὲ μιὰ θεῖα μου.

Οἱ ἔλικες ἀρχισαν νὰ γυρίζουν. Ἡ κ. Μπράντφορντ ἔριξε μιὰ ματιά στὴν ἐτικέτα τῆς κοπελλιέρας πὺδ κρατοῦσε ἡ γειτόνισσά τῆς.

«Μὲς Καίη Μάρσαλ—Ξενοδοχεῖον Σπλένιτ—Ντίναντ» διάβασε.

— Πήρατε ὅλα σας τὰ καπέλλα μαζί; τὴ ρώτησε.

— Δὲν ἔχει καπέλλα μέσα, ἀπάντησε ἐκείνη κοκκινίζοντας. Εἶναι γεμάτη βιβλία. Μ' ἀρέσει νὰ διαδίδω καὶ νὰ κάνω μακρινοὺς περιπάτους.

Τ' ἀεροπλάνο ξεκίνησε σιγὰ-σιγὰ.

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία γύρισε τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νέου.

— Ὠραία μέρα, τοῦ εἶπε. Πηγαίνετε γιὰ διακοπές;

— Ναί, τῆς ἀπάντησε κάπως ταραγμένος. Στὸ Ντίναντ.

— Ὁμορφὸ μέρος. Θὰ μείνετε σὲ ξενοδοχεῖο;

— Στὸ «Σπλένιτ».

Τὰ μάτια τῆς κ. Μπράντφορντ ἔγιναν ἀκόμη πὺδ ἀστραφτερά.

— Θὰ περάσετε καλά, προφήτεψε. Ἐκεῖ γίνονται κάθε βράδυ χοροὶ καί...

— Προτιμῶ νὰ ψαρεύω μόνος μου, τὴ διέκοψε ὁ νέος.

«Πολὺ συμπαθητικὸς, ἀλλὰ τρομερὰ δειλὸς» σκέφτηκε ἡ κυρία.

Ἐριξε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὴν κοπέλλα καί, καθὼς τὸ ἀεροπλάνο ἀπογειωνότανε, ἄφισε ἕνα βαθὺ στεναγμό.

— Τί περίεργα πὺδ νοιώθω! Ἄν μποροῦσα νὰ κύτταξα ἔξω!...

Πὺς νὰ φαίνετε ἀσχετὸ ἡ γῆ ἀπὸ ψηλά;

— Εἶναι τὸ πρῶτο σας ἀεροπορικὸ ταξίδι; ρώτησε ὁ νέος.

Ἄ, τότε ἔλατε νὰ καθήσετε στὴ θέσι μου, δίπλα στὸ παράθυρο.

Ἐγὼ ἔχω πετάξει πολλὰ φορὲς καὶ δὲ μὲ νοιάζει.

Ἡ κυρία ἔφερε μερικὲς εὐγενικὲς ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ τελικὰ δέχτηκε.

Γιὰ λίγη ὥρα ἔμεινε μὲ τὴ μύτη κολλημένη στὸ τζάμι. Ὑστερα ἔριξε μιὰ λοθὴ ματιά δίπλα τῆς.

Ὁ νέος κι' ἡ κοπέλλα καθόντανε τώρα πλάι-πλάι, ἀλλὰ δὲν φαίνονταν νὰ προσέχουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ κυττάζαν ἴσια μπροστὰ τους.

Ἡ κ. Μπράντφορντ ἐνοίωσε μιὰ κάποια ἀπογοήτευσι. Τί δειλοὶ πὺδ ἦταν κι' οἱ δυὸ τους!... Μὰ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ γι' αὐτοὺς;

Σὰν ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι τῆς, ἡ ἱπταμένη συνοδὸς ἀκούμπησε γὰν γόνυτά τῆς τὸ δίσκο μὲ τὸ φαγητό.

— Χαριτωμένο! φώναξε ἡ κυρία, σηκώνοντας τὸ χαρτινὸ ἀερο-

προζενήτρεα

Ξαφνικά, σὰν νάχαν συμφωνήσει, ἀλλήλοκυτάχτηκαν γλυκὰ στὰ μάτια.

— Σ' ἀγαπῶ! ἔσπασε ὁ νέος. Ἀγαπῶ τὸν τρόπο πὺδ μισοκλείνεις τὰ μάτια σου ὅταν γελάς! Σ' ἀγαπῶ, Καίη!

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, εἶχε χαμογελώντας ἐκείνη.

Καὶ πρόσθεσε, σκύδοντας τὸ κεφάλι:

— Δὲν καταλαβαίνω πὺς μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη, ὕστερα ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ φοβερά λόγια πὺδ σοῦ εἶπα!...

— Κι' ἐγὼ εἶπα πολλὰς ἀσχημὲς κουδέντες πάνω στὸ θυμὸ μου, παραδέχτηκε ἐκείνος. Μὰ ξέρεις καλά πὺς δὲν τὶς πιστεύω. Δυὸ μέρες μετὰ τὸν τσακωμό μας, ἄφασε νὰ σὲ βρῶ, ἀλλὰ δὲν ἦσουν πουθενά. Τότε σκέφθηκα πὺς θὰ πῆγαινε ἴσως στὸ ξενοδοχεῖο τῆς βεῖας σου καὶ πῆρα ἀμέσως τ' ἀεροπλάνο γιὰ νάρθω νὰ σὲ βρῶ.

— Μόλις σὲ εἶδα, μοῦ κόπηκε ἡ ἀνάσα. Δὲν ἤξερα πὺς νὰ σοῦ μιλήσω... Καλὰ πὺδ ὑπῆρχε ἐκείνη ἡ ἀνόητη κυρία!...

Ὑστερα ἀγκαλιάστηκαν τρυφερά καὶ προχώρησαν μαζί, εὐτυχισμένοι.

*

— Κάνετε κι' ἄλλο προζενεῖο σήμερα, κ. Μπράντφορντ;

Ἡ κυρία, πὺδ παρακολουθοῦσε γοητευμένη τὸ ζευγάρι, γύρισε τρυμαγμένη.

— Ἀχ, ἐσὺ εἶσαι, καύμενε Τζό; εἶπε. Δὲν τόξερα πὺς ἦσουν ὁ πιλότος μας.

— Πόσους παντρεύατε πάλι; ἐπέμεινε γελαστὰ ὁ πιλότος.

— Δὲν ἔχω παντρεύει, παρὰ μόνον... ἔξη! διαμαρτυρήθηκε ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα.

— Βάζετε ἕνα στοίχημα πὺς θὰ παντρευτοῦν κι' αὐτοί; εἶπε ὁ πιλότος, δείχνοντας μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ τὸ ζευγάρι πὺδ ἀπομακρυνότανε.

— Δὲν ἀξίζει νὰ στοιχηματίζῃ κανεῖς γιὰ κάτι πὺδ εἶναι σίγουρο, δήλωσε καλὸκαρδὰ ἡ κ. Μπράντφορντ.

ΦΛΟΡΑΝΣ ΣΟΜΑΝ

Ἡ ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Ὁ Λή Λιούις ἦταν ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανὸς, γνωστὸς γιὰ τὴν τόλην του στὶς ἀναβάσεις μὲ ἀερόστατο. Εἶχε ἀνεβῇ σὲ ὕψος 30 χιλιάδων μέτρων. Τελευταία, ὁ Λιούις πειραματιζόταν μ' ἕνα μικρὸ ἀερόστατο, πὺδ τὸ ὠδηγοῦσε σὲ ὕψος μὸλις ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ προσγειωθῇ, τὸ ἀερόστατο πῆρε φωτιά κι' ὁ Λιούις ἀπανθρακώθηκε.

Χαρές και δάκρυα ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Ἡ ΚΑΠΕΤΑΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΙΟΥ

ἮΤΑΝ τρία ὀλόκληρα χρόνια, πὺδ μιὰ κατσόκτεινη νύχτα, εἶχε χαθῇ ἡ πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ Κυριακούλη Λαμπάδη, ἡ Χρυσανθή. Εἶχε χαθῇ σὲ μιὰ ἐπιδρομὴ πὺδ ἔκαναν οἱ κουρσάροι τοῦ Μεμᾶ, τοῦ φημισμένου Μανιάτη πειρατῆ, πὺδ ὄργωνε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ Αἶγαιο. Ἀπόρρησαν καὶ τρώεζαν οἱ νησιώτες γιὰτί, καθὼς ἤξεραν ὅλοι τους, ποτὲ δὲν εἶχε πειράξει ὡς τότε γυναίκα. Κι' ὠστόσο, νὰ πὺδ ἔκανε τὸ κακό! Ὁ Κυριακούλης ἦταν ὁ πὺδ πλούσιος καρδακούρης τῆς Ἰου. Τ' ἀρχοντικὸ του, ὕψωνόταν βουδὸ κι' ὀλοσκοτεινο σιμὰ στ' ἀγριο ἀκροθαλάσσι τοῦ νησιοῦ. Ἡ κυρὰ του εἶχε πεθάνει ὅταν ἔφερνε στὸν κόσμο τὴν Χρυσανθή. Ἐστὶ ὁ Λαμπάδης, μ' ὅλο πὺδ ἦταν νέος ἀκόμη, δὲ θέλησε νὰ ξαναπαντρευθῇ. Κλειστήκε στὸν ἐσωτὸ τοῦ κι' ἀφοσιώθηκε στὴ μοναχοκόρη του. Μὲ συντροφιά μιὰ γρηὰ Μανιάτισσα, τὸ κοριτσάκι μεγάλωνε μέσα στὰ χάδια καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα του.

— Τὰ μάτια σου τέσσερα, Σοφίανη, συμβόλευε συχνὰ τὴ βάρια τῆς ὀλοσκοτεινῆς ἀκούσας νὰ μιλοῦνε στὰ τοξίδια μου, ἐσὺ μείνεις στὸ παράρι μου. Ἡ Χρυσανθή δὲ θὰ κάνῃ βῆμα ἀπὸ τ' ἀρχοντικὸ. Τὸ παλληκάρι πὺδ θὰ τῆς δώσω, θὰ τὸ διαλέξω ἀνάμεσα σὲ χίλια ἄλλα.

Καθισμένη τώρα ἡ καπετανοπούλα στὸ πὺδ ψηλὸ παράθυρο τῆς, κύταζε ἀπὸ κει πάνω τὴν ἀπέραντη θάλασσα καὶ βαρυστασιάζονε. Λαχταροῦσε ἡ ψυχὴ τῆς καὶ τὰ γαλάζια τῆς μάτις βούρκααν χωρὶς νὰ θέλῃ. Δὲ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί ἦταν αὐτὸ πὺδ τὴν παίδευε. Τὶς τελευταῖες ἐκεῖνες μέρες, ἕνας ἀγνωστὸς εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισι τοῦ στοῦ νηιοῦ. Ἦταν ἕνας ψηλόκορμος λεβέντης, πὺδ συχνολοιδάανε κάθε σούρουπο μπρὸς τὸ μεγάλο ἀρχοντικὸ. Κι' ἕνα βράδυ, ἡ Χρυσανθή ἀκούσε νὰ τῆς λέη:

— Εἶμαι ἔξενος κι' ἐρχομαι ἀπὸ πολὺ μακριά. Μὰ ἤρθα μονάχα γιὰ σένα, ἐπειδὴ ἀκούσα νὰ μιλοῦνε στὰ τοξίδια σου στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Αἰγαίου. Ξέρω πὺς ὁ πατέρας σου σ' ἔχει κλειδωμένη. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ σ' ἐλευθερώσω. Ἄν ἔρθῃς μαζί μου, θὰ σὲ κάνω βασίλισσα.

Τρώεζε ἡ καπετανοπούλα κι' ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς μὲ βαθὺ χτυπηκάρδι. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺδ ἀκούε τέτοια λόγια.

Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ πὺδ συλλογιότηκε τὴ μοναξιά τῆς. Ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ Χρυσανθή δὲν ἔκλεισε μάτι. Κι' ὅταν τὴν ἐπομένῃ τὸ βράδυ εἶδε πάλι τὸν ἀγνωστὸ λεβέντη, δὲν πρόσεξε καὶ δὲν τραβήχτηκε μέσα. Στάθηκε ἐκεῖ καὶ περίμενε, γεμάτη βουδὴ περιέργεια. Τὸ παλληκάρι τῆς εἶπε:

— Συγχώρα με, πὺδ σὲ τρώεζα χτές. Ὅλη τὴ νύχτα σὲ σκεφτόμουν κι' ἔλεγα ποτὲ θὰ ἐξημώσῃ, γιὰ νάρθω πάλι νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ σοῦ μιλήσω. Ἄν ἀνεβῇ στὴν κάμαρά σου, θὰ θυμώσῃς.

Ἀνατριχάσε ἡ Χρυσανθή μὲ τὴν ἐρώτησι τοῦ κι' ὠστόσο ἐνοίωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ φτερουγίσῃ χαρούμενα.

— Πὺς μπορεῖς νάρθῃς στὴν κάμαρά μου; τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα ἀπὸ κει πάνω. Ἡ πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ εἶναι ἀμπαρωμένη. Καὶ κανεῖς δὲ θὰ βρεθῇ γιὰ νὰ σ' ἀνοίξῃ.

Ὁ ἀγνωστὸς χαμογέλασε.

— Ἐχω τὰ κλειδιά τῆς ἐξωπορτᾶς σου, ἀποκριθῆκε. Περίμενε με! Σὲ δυὸ λεπτά θὰ βρίσκωμαι σιμὰ σου γιὰ νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, ὁμορφὴ μου νησιωτοπούλα!

Τρώεζε πάλι ἡ καπετανοπούλα κι' ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὴ βάρια τῆς. Μὰ ἡ Σοφίανη δὲν ἦταν πουθενά κι' ὥσπου νὰ τὴν ἀναζητήσῃ, βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν ἀγνωστο ἐπισκέπτη τῆς. Ἡ Χρυσανθή ἀκούμπησε σ' ἕναν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Τὸ παλληκάρι ὅμως τῆς ἔπιασε τὰ χέρια τρυφερά καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μὴ φοβῆσαι, τὴν παρακάλεσε, δὲν ἤρθα νὰ σοῦ κάνω κακό. Λαχταροῦσα μονάχα νὰ σὲ δῶ ἀπὸ κοντὰ καὶ ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ σου. Τ' ὄνομά σου τὸ ξέρω, ὅμως θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆς μὲ τὸ στόμα σου. Πᾶς σὲ λέει;

— Χρυσανθή...

— Κι' εἶσαι σ' ἀλήθεια, σὰν ἕνα χρυσὸ δνειρο! Φαῖνω τώρα, μὰ θὰ ξανάρθω γρηγόρα. Ἐκεῖ πὺδ θὰ πάμε, μονάχα ὁ ἥλιος κι' ἡ χαρὰ θὰ βασιλεύουν.

Τρέμοντας ὀλόκληρη, ἡ Χρυσανθή ψιθύρισε:

— Σοῦ εἶπα τ' ὄνομά μου. Πές μου κι' ἐσὺ τὸ δικό σου.

— Καλύτερα νὰ μὴν τὸ μάθῃς ἀκόμη, ἀποκριθῆκε ἐκείνος. Μὴ μὲ κυττάς ἔτσι, ἀγαπημένη μου! Κάποτε θὰ καταλάβῃς τί σοῦ λέω. Μὰ, πᾶς τὰ κλειδιά τοῦ ἀρχοντικοῦ σοῦ. Μοῦ τᾶδους ἡ βάρια σου, ἡ Σοφίανη, πὺδ μὲ γνωρίζεαι ἀπὸ παιδάκι.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Χρυσανθή ἐνοίωσε κάτι παράξενο στὴν ψυχὴ τῆς. Κάτι πὺδ ὠστόσο τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ἀγαποῦσε ἄραγε τὸν ἀγνωστο; Μπορεῖ. Τοῦ κάκου εἶπεσε στὰ πόδια τῆς. Ἡ γρηὰ Μανιάτισσα τῆς χάιδευε τρυφερά τὸ κεφάλι κι' ἀπαντοῦσε μὲ δακρυσμένα μάτια:

— Εἶναι τὸ πὺδ καλὸ παλληκάρι τοῦ κόσμου! Μὰ μὴ γυρεύῃς, κόρη μου, νὰ σοῦ πᾶ τ' ὄνομά του. Μὴ γυρεύῃς νὰ μάθῃς ποῖος εἶναι κι' ἀπὸ ποῦ ἐρχεται. Εἶναι ἕνα μυστικὸ, πὺδ μόνο ὁ Θεὸς κι' ἐγὼ τὸ ξέρουμε.

Πάνω στὴ βδομάδα, γύρισε ὁ Κυριακούλης Λαμπάδης, καὶ πῆγε κι' ἄραξε μὲ τὸ τρικάρτο τοῦ στοῦ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ. Μὰ σὰν ἀντίκρισε τὴν Χρυσανθή, σὰν εἶδε τὸ ὥχρό τῆς πρόσωπο καὶ τὸ περίλυπο τῆς ἔλεμμα, μονομιάς κατάλαβε πὺς κάτι δὲν πῆγαινε καλά.

— Τί ἔγινε ἐδῶ ὅσον καιρὸ ἔλειπας; ρώτησε τὴ Σοφίανη. Πές μου μὲ τὸ καλὸ, ἂν δὲ θῆς νὰ σὰς σφῶξω καὶ τίς δύο!

Ἡ γρηὰ τὸν κύτταξε σιωπηλῇ.

— Ἀφοῦ δὲ μιλάς, πᾶς τὰ πράγματά σου καὶ φύγε! τὴν προτάζει.

Ἐφυγε ἡ Σοφίανη κι' ὁ Κυριακούλης, σὰν τὸ θηρίο, κλειστήκε στὸ σπιτικό του. Δὲν πέρασε ὅμως οὔτε μῆνας, ὁ-

— Φεύγω τώρα, μὰ θὰ ξανάρθω γρηγόρα! εἶπε τὸ παλληκάρι τῆς Χρυσανθῆς.

ταν μιὰ νύχτα ξεσήκωσε τὸ νησί στὸ ποδάρι. Βγαίνοτας στὸ πὺδ ψηλὸ παράθυρο τοῦ, ἄρχισε νὰ καλὴ βοήθεια. Ἐτρεξαν οἱ γυναι-

μὲ δυὸ παλληκάρια τοῦ καὶ μπήκε στὸ σπιτί τὴν ὥρα πὺδ κοιμόμουν. Κι' ὅλοι λέγαμε πὺς δὲν περᾶζει ποτὲ τίς γυναῖκες μας.

— Κι' εἰμὲς δὲν πῆραμε εἰδοσι τὸ κακό! φώναξαν ἀπορημένοι οἱ νησιώτες. Ἀνάθεμά σε, Μεμᾶ!

Ἐκλαίγε ὁ Κυριακούλης Λαμπάδης κι' οἱ φίλοι τοῦ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Μὰ δὲν ὑπῆρχε παρηγοριά γιὰ τὸν τραγικὸ πᾶ-

τέρα, πὺδ ἔδινε ὅλα τοῦ τὰ υπάρχοντα καὶ τὰ καράδια του, σὲ κείνον πὺδ θὰ τοῦφευε πίσω τὴν Χρυσανθή. Ὁ καρδὸς ὅμως ἄρχισε νὰ περᾶ, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Εἶχαν περάσει τρία ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ τότε ὥσπου ἔαφνικά, μιὰ κατσόκτεινη νύχτα, στὸ νησάκι ἔκανε τὴν ἐμφάνισι τοῦ ὁ φημισμένου πειρατῆς μὲ τὰ παλληκάρια του. Ὁ ἴδιος πῆγε καὶ κύτταξε τὴν καμπάνα τῆς Παναγίας καὶ κάλεσε τοὺς νησιώ-

τες στὸ μεγάλο προσυλίο τῆς.

Ἐντρομοὶ οἱ ἀνθρώποι συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ, γιὰτί κανεῖς δὲν ἤξερε πὺδ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ἐμαθα πὺς ὁ Κυριακούλης Λαμπάδης μὲ κατηγορεῖ πὺς ἄρπαξα τὴν θυγατέρα του, τοὺς εἶπε ὁ Μεμᾶς. Τόμαθα μόλις τώρα, γιὰτί κάπου τρία χρόνια σάπιζα στὰ κάτεργα τοῦ Ἀμποῦλ Κεχαγιά, πὺδ μὲ εἶχε πιάσει ἀχμάλωτο. Ὅρκιζομαι ὅμως στὸ Θεὸ πὺς λέει ψέμματα!

— Καὶ πὺδ εἶναι τότε ἡ Χρυσανθή; ρώτησε κάποιος. Ποῖος τὴν ἔκλειψε;

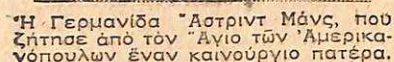
— Κανεῖς! Ὁ Κυριακούλης ἔμαθε πὺς πῆγε ἕνα βράδυ νὰ τὴν ἀναμύσω κρυφὰ στὴν κάμαρά τῆς. Γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ, τὴν ἔκλεισε στὰ ὑπόγειά τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ κι' ἐκεῖ πεθαίνει τώρα ἡ ἀμοιρὴ κοπέλλα!

Μιὰ βαρεὶα ἀσκήκη σιγὴ πλημμύρισε ὀλόγυρα. Κι' ἄσφονα, οἱ νησιώτες, ξεχωθήκαν σὰν τὸ σίφουνα πρὸς τὴ μεριά πὺδ ὕψωνόταν τὸ πέτρινο σπιτί τοῦ Λαμπάδη. Ἡ μεγάλη ἐξόπορτα τοῦ ἦταν διαπλάτα ἀνοιχτή. Τρέχοντας κατέβηκαν στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια τοῦ, κρατώντας δάδες ἀναμένες. Βρέθηκαν ὅμως μπροστὰ σ' ἕνα ἀπίστευτο θέαμα: Ὁ γέρο καρδακούρης, ἔχοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ νεκρὸ σῶμα τῆς Χρυσανθῆς, τὸ νανοῦριζε σὰν κανένα παιδάκι. Ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κυλοῦσε ἀκόμη νωπὸ τὸ αἷμα τῆς. Τὴν εἶχε σκοτώσει ὁ ἴδιος, μόλις ἔμαθε τὴν ἀφίσι τοῦ κουρσάρου. Ὁ Μεμᾶς τὸν ὀρπάξε ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Φονιά! τοῦ φώναξε. Γκρέμισες τ' ὄνειρο τῆς ἀγάπης μου!...

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὸν ἐπληγε. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως πρόβαλε ἡ Σοφίανη, πὺδ ἔτρεξε σιμὰ τοῦ καὶ τὸν σταμάτησε.

</

Πῶς ἐκπληρώθηκε ἡ ἐπιθυμία μίᾳ μικρῆς Γερμανίδας ἀπὸ τοῦ προστάτη Ἁγίου τῶν Ἀμερικανόπουλων

Τὸ Σάντα Κλάους εἶναι ἓνα χωριὸ τῆς πολιτείας Ἰνδιάνα, στὴν Ἀμερική. Στὸ χωριὸ αὐτό, μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικόλαου—ποὺ ἐκελεῖ, γιὰ τοὺς μικροὺς Ἀμερικανούς, τὰ χρεὶ τὰ ἐγγεναιόδαρου Ἁγίου, ὅπως ὁ ἐμᾶς ὁ Ἅγιος Βασίλειος—ἐτάναν καθε χρόνο, τὴς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, χιλιάδες γράμματα παιδιῶν, ποὺ τὸ καθενα εἶχε καὶ μὴ ἐπιθυμία νὰ ἐκφράσῃ ἢ ἓνα δῶρα, νὰ ζητήσῃ. Ἡ παράδοσις αὕτη δημιουργήθηκε ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ διευθυντὴς τοῦ μικροῦ ταχυδρομείου τοῦ Σάντα Κλάους, εἶνας ἄνθρωπος μὲ ἀληθινὰ ἀγάπῃ καὶ χριστιανικὴ ψυχῇ, ὁ Τέρις Μάρτιν, ὅχι μὲν ἅπαντα στὰ λίγοιστά, ἀλλὰ ἀπλῶς ἐν γράμματι ποὺ ἐτάναν στενὰ, ὡρὸν ἐκ μέρους... τοῦ Ἁγίου! Εἰκοστὸν ὁλόκληρον χρόνον, ὡς τὸ 1935, ποὺ πέθανε, ὁ Τέρις Μάρτιν ἐμεῖνε πιστὸς ἐν αὐτοῦ τοῦ. Οἱ θρησκευτικαὶ πελάτες τοῦ αὐτοῦ τοῦ. Οἱ θρησκευτικὰ ὄργανάς, ὡστόσο, φρονίσαντες, ὡς ὅτι μὴ λείπῃ, μὴ τὸ θάνατό του, ἡ παράδοσις ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος. Καὶ ἐπειδὴ τὰ γράμματα εἶχαν πιά πληθύνῃ, ὥστε ἕνας νὰ μὴ εἶναι ἀρκετὸς νὰ ἀπαντήσῃ σὲ ὅλα—ὅταν πέθανε ὁ Μάρτιν, θρέβηκαν, στοὺς ταχυδρομικοὺς ὁσκόους, ἑκατοντάδες παιδικὰ γράμματα, ποὺ περιέμεναν ἀναπάντητα—συστήσανε ἕνα συνεργεῖο ποὺ ἀποκρινόνταν ἀμέσως ἐν καθε μικρῷ ἐπιστολογράφῳ. Στὸ λίγο, μάλιστα, εἶνε δυνατόν, χάρις στὴν συνδρομὴν ὀριζόμενων ἀγαθοφρόνων σωματείων, νὰ μὴ στέλνεται στὰ παιδιὰ νονάχα μὴ γράμματι ἀπάντησι, ἀλλὰ καὶ, τὸ ὅμοιο, ποὺ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν παραστάτη τοὺς Ἁγίους.

ἡ πρόταξις τοὺς πατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς.
 Ἡ ἐπιτροπὴ, ποὺ διόρισε καὶ ἐξέλεξε
 γὰρ τὰ ῥάσματα, σπάνια ἀφῆκε ἀναικόνο-
 πολεῖν καὶ τὸ πᾶν τρυφερὰ παιδείᾳ καὶ
 γὰρ πρῶτον. Πέρισσι, ὅμως, θρόμβηκε
 γὰρ πρῶτη φορά, σὺ ἐξαιρετικὰ δύσκολοι
 θέα. Τὸ ῥάσμα αὐτὸ, ποὺ δημιουργήθη
 τὸ ἀπορροχτικὸν πρόβλημα, δὲν προερχό-
 ταν, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα, ἀπὸ τῆν ἡμερι-
 κήν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Ἀγγλικανισμόν, μὴ με-
 κρή πολὺ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, καὶ εἰ-
 γε τὴν υπογραφὴν μὴς κοπελλάνους 14
 χροῶν. Τῆς Ἀοτριντ Μάνς, ποὺ ζητοῦσε
 οὔτε λίγο οὔτε πολὺ. Ἐναν.. πατέρα γὰρ
 τὴν ἴδια καὶ τὰ τέσσαρα ἀδελφὰ της!
 «Θὰ ἐξαφανισθῇ, ἀσφαλὲς—ἐγράφε-
 στον Ἄγιο ἡ Ἀοτριντ— ποὺ σοὺ γράφε-
 ἔνα κορίτσι ἀπὸ τὴν τόσο μακρὴν Γερ-
 μονία. Διάβασε τὴν ἱστορίαν σου σ' ἕνα
 περιόδιον, ποὺ ἔφερε στὸ σπῆτι ἕνα ἀπὸ
 ἀδελφάκια μου. Δὲν εἶμαι καθόλου αἰγού-
 ρη, ἀν πτεμαία αὐτὴ τὴν ἱστορίαν. Εἰμαί
 πιά ἀρκετὴ μεγάλη καὶ ἀντιδράσω, ἀν ὑ-
 πόψῃ ἕνας Ἄγιος, προθύμως νὰ κἀν
 παύσην γιὰ τὰ παιδιά. Σοὺ γράφω, ὅ-
 σόστον, τὴν ἐπιθυμία μου, γιὰτὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία αὐτὴ θῶναι μέσα ἀπὸ τὴν καρδί-
 α μου, μ' ὅλο ποὺ ἔξερω πόσο δύσκολο εἶ-
 ναι νὰ ἐκπληρωθῇ.

Ἐν τῇ στιγμῇ αὐτῇ, εἰσαστέ καὶ τὰ πέντε παῖδά μου ἀπὸ τῶν τροπείων. Ἡ ὑπερέμας μας λέπει τὸν Ἀδελφεὸν ἀγαθὸν καὶ νεανὶον κόμα, ἀπὸ τοῦ ποῦ πέραν, ὁ πατέρα μας, γιὰ νὰ μας ῥῆση, Ὀλοῦμαι, δύσκολα τὰ θάγαξῃ πέρα. Κι' ἐγὼ ἄλλοτε γελοῖος συχνά, τώρα εἶμι χαθὸ τοῦ γεμό- γελο ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. Ἐγὼ, ποῦ εἶμαι ἢ πὺ μὲγαλῇ, τῇ λῆς συχνά, πὺς πρέπει νὰ μας θῇ ἕναν καινοῦργον πατέρα, γιὰ νὰ ἑκουοαστῇ ἡ ἴδια λιγυά. Μοῦ ἀπαντᾷ, ὅμως, πὺς κανένας δὲν θά- βῃ νὰ νὰ παντρετῇ μὴ γυναικὰ μὲ πέντε παῖδά μου. Κατ', ταῦτα; Λιγὰς ἀν μὰς ἀγαποῦς ὁ πατὴρ, ἀπὸ τῶν πατέρων, ὅλοι, ὁ ἀδελφεός μου, ὁ Εὐστέ, καὶ ἡ λέξ, τῇ λῆς, ὁ ἀδελφός μου ὁ Κλάσος, καὶ ὁ Λόσας, κι' ἐγὼ. θὰ ποῦ ἀνταποκρίναμε δι- πλῆ καὶ τριπλῇ αὐτῇ τὴν ἀγάπην. Κι' ἡ ὑπερέμας μας εἶναι νὰς ἀκόμ καὶ ὁμορφ, ἡπὲρ καὶ λέπτη.

« Η ἰδία δὲν ξέρει ὅτι σοῦ γράφω καὶ
θὰ θύμωνα πολὺ, ἀνὰ τὸ μάθαινε. Ὁμῶς,
ἀνὰ μᾶς χάριξες ἐνὰν πατέρα, θάδεις καὶ
σ' αὐτὴν καὶ σ' ἐμᾶς τὴν πῖο μεγάλη χα-
ρά. Ἰσως, ποῖός τὸ ξέρι, νὰ ὑπάρχη κά-
ποι κάποιος, πού νὰ ἔξῃ μόνος του καὶ νὰ
ἤθελε μιά καλὴ γυναῖκα σάν τὴ μητέρα
μας καὶ πέντε παιδιὰ, πού θὰ τὸν ἀγαπή-
σουν σάν ἀληθινὸν τοὺς πατέρας. »

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ποὺ διάβασαν αὐτὸ τὸ γράμμα, ξέφανε, θέβαινα, πῶς ἔδιναν τὸν τόσο εὐκόλοιο ἀστεύουσι τὴν "Ἀστριντ καὶ στ' ἀδελφία τῆς ἑνὸς πατέρα, μὲ τὴν ἴδια εὐκόλοιο, ποὺ θὰ τοὺς ἔστελναν ἕνα τόπι, μιά κούκλα ἢ ἕνα φασουλάι! Ἀναζήτησαν λοιπὸν μιά λύσι καὶ τελικὰ τὴ ὀργάνωσαν.

Διαβίβασαν τὸ γράμμα τῆς μικρῆς Γερμανίδας στὸ πρακτορεῖο «Γιουνάιτεντ Πῖρς» καὶ αὐτὸ πρόντισε ὥστε νὰ μαθευτῇ τὸ περιεχόμενόν του, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ραδιοφώνων καὶ τῆς τηλεόρασεως, ὡς τὴν πιὸ μακρινὴ γυναικὰ τῆς ἀμερικανικῆς γῆς. Συγχρόνως, ὅλες σχεδὸν οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴν ἱστορία τῶν πέντε ὁράνων τῆς Γερμανίας.

Πολλοί ήταν οι πλούσιοι Άμερικανοί, χήροι, ζωηροί και γεροντοπαλάκια· πολλοί συγκινήθηκαν από την ιστορία αυτή κι από τα γράμματα της "Αστρίτις", που γνώρισε τις τύχες μιας πιο πλατιάς δημοκρατίας από τους λόγους του προέδρου Άϊζενχauer! Έτσι, οι πρώταξοι γάμου για τη χήρα Μάνς άρχισαν να φτάνουν κι μία μετά την άλλη στο Λόκνεφελντ, προς μεγάλη καταπληξη της μητέρας των πρώτων παιδιών, που μοναχά όταν πήρε το πρώτο γράμμα, έλαθε τι είχε ακουράσει η μεγαλόπρεπη κόρη της, με την συνοχή και των άλλων!

Ωστόσο, η "Αστρίτις", γράφοντας το περίφημο εκείνο γράμμα της στον "Άγιο των Άμερικανοπαύλων, είχε παραλείψει να λάβει ό'τι ό'χι της ήταν σημαντικό παράγοντα: την περηφάνεια και την αξιοπρέπεια της μητέρας της, που, παρ' όλο, τεράστια θάρρα και τις φροντίδες, που είχαν πέσει στους ώμους της, δε θα δέχτοταν ποτέ να την παντρευτεί ένας άντρας από οίκτο.

Ἐξοδηγῆντα ἀκριβῶς ἐπιστολές, με ἱσ-
τορίους προτάσεις γάμου, εἶχε λάβει ἡ χή-
ρα Μάρκ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Ἰανουαρίου, ὅ-
ταν ἔφτασε τὸ πρῶτον ταχυπλοῦ στο Ἀν-
γκενφελτ, ὡς τὰ τέλη Ἀπριλίου. Καί ὅ-
λγες εἶχε ἀπαντήσας ἐυχαριστήσας, ἀλλά
καὶ διατυπώνοντας τὴν σταθερὴ καὶ ἀνέν-
δοτη ἀρνήσιν της. Τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν ἔβρισε
καὶ στὴν ἔξοδημικῇ πρότασιν γάμου,
ποῦ τῆς εἶχε ὑποβάλῃ ἕνας μεγαλοκτη-
ματίας ἀπὸ τὴν πολιτείαν τοῦ Μισισσι-
πὶ Ἀόκι Λόντε. Τὸ ἔσπελε τὴν φωτογραφίαν
αὐτὴ καὶ τὴν φωτογραφίαν τῶν παιδιῶν της,
ποῦ ῥητίσθη ἔκεινος, μὰ τὸν διαβεβαίωσε
συγχρόνως πὺς δὲν εἶχε καμμίαν πρόθεσιν

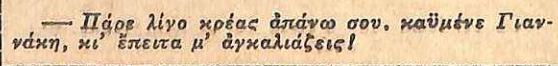
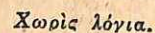
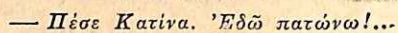
να ξαναπαυτραιχτεί και η κυρία προσέτι-
νε πρωτολόγου της κόρης της, άκουσους την
"Ο Άλντε, ώστόσο, αντίθετα από τους
άλλους, ποό άποχώρησε μετά την πρώ-
τη άρνηση, έπέμεινε κι' έστειλε δεύτερο
γράμμα.

Τό γράμμα αυτό, έντελώς διαφορετικό
άπ' όσα τ' άλλα. Άδεια έπέτλεσε την
περίφαν χίρα. Καί άποκρίθηκε μ' ένα
νάσι.

Λίγες μέρες άργησες, καλεμένη ό-
πό τον μέλλοντα πατριό της, η "Άστριν
πήγε διαφορετικούς στην "Αμερική, για να
τον γνωρίσει και να συνάψει μαζί του.

για την δράση και να συζητήσει μαζί τους, να γυρίσει στη Γερμανία, να γυρίσει μαζί μου. Ένα πολύτιμο δώρο. Ο Λοκί Άντερς έγινε γρήγορα το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του στο όνομα των πέντε παιδιών - από 50.000 δολάρια, δηλαδή 1,5 εκατομμύριο δραχμές, ή ακόμα!

Τώρα, όλοι ήταν ή ολόγονται Μάνε. Ήγει ξεκίνησε με το όλοκονομία. Οπρωκός του «Μάστια» για την καινούρια πατρίδα της. Την καινούρια πατρίδα της, τον καινούριο πατέρα, που της έγραψε ο γενναίος «Άνιος» και προστάτης των παιδιών.

Οί σωματοφύλακες καὶ οἱ μάγειροί του
σκανδαλίζουν τοὺς Γερμανοὺς

ΟΙ κάτοικοι του Φράϊμπουργκ της Δυτικής Γερμανίας είχαν, έδω και μερικές μέρες, την εύκαιρα να άπολαύσουν ένα θέαμα εξαιρετικής γραφικότητας: Έπτασε στην πόλη τους ο Ισiorρυθμιστής, ο πλουσιώτερος και ό... ψηλότερος—τό ανόστημά του είναι 2,02 μ.—ήγεμόνας του κόσμου, ο βασιλιάς Σεούντ της Σαουδικής Αραβίας. Όμως, αν στον σιδηροδρομικό σταθμό του Φράϊμπουργκ σημειώθηκε μία μοναδική κομπορροφή και αν όλκι οι δρόμοι, από τον σταθμό ως το ξενοδοχείο όπου κατέλυσε ο βασιλιάς, είχαν πλημμυρίσει από πλήθη που αγωνιζόντουσαν να μη χάσουν καμιά λεπτομέρεια από το θέαμα, αυτό δεν γινόταν μόνο για χάρι του γραφικού εστειμένου, με το γενάκι, τα αίγια μαύρα γυαλιά και την άσπρη λεμπία, που δεν ένοιε—αντίθετα μ' όλους τους άλλους, σήμερα, ανατολίτες μονάρχες—να την αντικαταστήση ποτέ με μία στρατιωτική στολή ή ένα ευρωπαϊκό κοστούμι. Τα έκθαμβά βλέμματα του πλήθους δεν στρέφονταν μόνο στον βασιλιά, μά, άλλο τόσο, και στα 60 μέλη της επιβαλκτικής ακολουθίας του και, πολύ περισσότερο, στους σωματοφύλακές του, που ή εμφάνισι τους στάθηκε άρκητή για να δημιουργήη ένα τεράστιο κύμα δημοφιλίου γέλοιου!

Ἀπὸ τὴν πρώτην μέραν, ποῦ ὁ Ἐσουλὸν πάτησε τὸ πόδι του στὸ γεφυρμένο ἔδαφος, οἱ σωματοφυλάκες αὐτοῦ δὲν πάσανε νὰ εἶναι ὁ στόγος τοῦ τύπου, νὰ ἐμπνεύουν τραγούδια καὶ νοῦμερα στὶς ἐπιβεωρήσεις, νὰ προσלקύουν, ὅπως τὴν μέλεισσαν τὸ μέλι, τοὺς φωτογράφους, νὰ τρομάζουν τοὺς μικροὺς καὶ νὰ διασκεδάσουν τοὺς μεγάλους! Ὁ λόγος γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι πὺς ὁ τέσσερις αὐτοῖ ἀγρυπνοὶ φρουροὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἑστεμμένου ἀφέντη τοῦς ξεκίνησαν γιὰ τὸ εἰρηνικὸν Φράτιμπουρκ ὅπως θὰ ξεκινούσαν γιὰ τὸν πόλεμον. Καθένας τοὺς εἶχε μαζὶ του ὀχι ἓνα, ἀλλὰ τρία ἑπτά: "Ἐνα ντυμένο τελεσιτάτου καὶ ὑπερμοντέρνου τύπου, μὲ τὸν λιμάντα του κρεμασμένο ἀπὸ τὴν ζώνην του καὶ μὲ τὸ χέρι τοῦς στριμμένην στὴν κνήμη του. "Ἐνα ἀμερικανικὸν ρεβόλβερ, κ' αὐτὸ ἐπίσης σὲ κοινὴ θέα, ἔτοιμον νὰ χρησιμοποιεθῇ μὲ τὴν παρουσίασαν ἀνάγκη. "Ἐνα ἑχειρίδιον μὲ χρυσὴ θήκη, στερεωμένο στὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς μαργαριτωπικῆς ζώνης τοῦς. Καί, ἐπιπλέον, μιά φυσίγγιο-θήκη ὁ καθένας περασμένη ἀπὸ τὸν ὄμιον του, γιὰ τὴν περίπτωσιν, προφανῶς, ποῦ θὰ ἐξαντληθῶσι τὰ πυρομαχικά τοὺς καὶ θὰ χρειαστῇ νὰ ἐπαναγεύσωνται!

Πολλοί πιστεύουν πως οι σωματοφύλακες του Σεούντ είχαν όπλισή όταν άσκησαν μοναχά για λόγους επιβίωσης και πως από την δεύτερη μέρα της παραμονής του βασιλιά τους στο Φράϊμπουργκ ο' άρχισαν να κυκλοφορούν, αν όχι άοπλοι, τουλάχιστον κάπως... έλαφρότερα και διακριτικότερα όπλισμενοι! Τιποτα, όμως, τέτοιο δεν έγινε. Οι σωματοφύλακες, που έναλλάσσονταν ανά δύο στο πλευρό του μονάρχη ενώ οι άλλοι δύο περιφέρονταν στην πόλη, δεν πήγαν να κυκλοφορούν ούτε στιγμή, με το ντουφέκι, το ρεβόλβερ, το γχείριδίο και τις μπαλάσκες! Έξ' άλλου, όλες οι προσπάθειες, που έκαναν οι πιο φιλοπερίεργοι, για να τους προσεγγίσουν και να αποκτήσουν κάποια οικειότητα μαζί τους, έωτα και με την μέθοδο της παντομίμας, σταθήκαν μάταιες. Βλοσυροί, μακρουνί και άπρόσιτοι, οι φρουροί του βασιλιά προχωρούσαν ανάμεσα στο πλήθος.

Εύτυχώς, δὲν παρουσιάστηκε ἀνάγκη νὰ κάνουν χρῆσι τῶν ὀπλῶν τους. Ἄν παρουσιαζόταν, εἶναι βέβαιο πὼς δὲ θὰ διστάζαν καθόλου. Ὅπως δὲν διστάσαν, σὲ μιὰ ἐλαφρότερη περίπτωσι ἀπὸ ἐκείνη πού θὰ ἀσπαιτούσε τὴν προσφυγὴ στὰ ὄπλα, νὰ κάνουν χρῆσι τῆς μιῆς τους ρώμης νὰ πᾶσουν στὸ ξύλο ἕναν Γερμανὸ φωτορεπόρτερ, κομματιάζοντας συγχρόνως καὶ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή, πεπειθὶ αὐτὸς φωτογράφιζε ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο, πού ἀκολουθοῦσε τὴν βασιλικὴ Καντιλάκι, χωρὶς νὰ προσέξῃ τίς τρεῖς μαυροντυμένες γυναῖκες μορφές, πού βρισκόντουσαν στὸ πίσω κάθισμα.

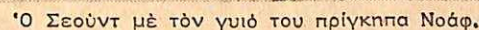
Θα ήπτε: και τ' εζήμηνε, αν φωτογράφιζε τις τρεις αυτές γυναίκες; Ούτε λίγο ούτε πολύ, πάς ένας δια-
πράξει μία βαρύτητα προσβολή απέναντί στα έθνη και
τους νόμους του βουλεύεισθαι της Σαουδικής 'Αραβίας
όπου οι γυναίκες δεν φωτογραφίζονται ποτέ και για
κανένα λόγο. 'Ακομή και στα διαβάτηρια των γυναικών
της Σαουδικής 'Αραβίας, που ταξιδεύουν στο εξωτερί-
κο, είναι πάντα κενή ή θεία την φωτογράφηση!

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες, ποὺ εἶναι ἀγνωστο
ἀν παρατηρήθηκαν ἀπὸ τὸν Σεούντ γιὰ τὴν ἐπέμβασι
τοὺς αὐτῇ—ἐπέμβαι, ποὺ ἔγινε, μάλιστα, μπροστὰ στὰ
μάτια ἐνὸς Γερμανοῦ ἀστυνομικοῦ, ποὺ ἀδράγησε γιὰ
τὴν μὴν διαταρᾶξιν εἰς γερμανο-σοβιετοαρεβικὴ σχέ-
σεις!—τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πλῆθους συγκεντρώσανε τρεῖς

Ένας από τους πάνοπλους και βλοσυρούς σωματοφύλακες του Σεούντ, πού καταπλήξαν τους κα-
τοίκους του Θράιμπουργκ,

ἐξωτικοί σειγῆδες, ποῦ ταξι-
θεύανε γιὰ πρώτη φορὰ ἐξω ἀπὸ
τὰ σύνορα τῆς χώρας τους καὶ
εἶχαν ἓνα ντροπαλὸ καὶ ἐμβρόν-
τητο ὕψος, καθὼς καὶ οἱ δυὸ ἀ-
πὸ τοὺς γιουσιὸς τοῦ Σεουὺν, ποῦ
τὸν συνώδευσαν στὸ ταξίδι του,
ὁ πρίγκιπας Μασοῦχ καὶ ὁ πρίγ-
κηπας Νοάφ.

Ὁ Νόσφ, ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς 60 Ἀραβες, ποὺ ὁ κατόικοι τοῦ Φράϊμπουργκ τὸν εἶδαν γὰρ χαμογελάει, ἐγκαταστάθηκε μαζί με τὸν πατέρα του στὴν κλινική, ὅπου ὁ Σελὺντ νοσηλεύεται γιὰ τὴ διατοραχὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ἀπὸ τὴ ὁποῖες ὑποφέρει. Ὅσα γιὰ τὸν Μασσούτ, ἕως μικρὸ μελαγχολικὸ ἀγοράκι, ποὺ εἶχε προσελθῇ ἀπὸ πολλοὺς μελετισταί, ὁ πατέρας του τὸν ἔφερε στὴν Γερμανία, γιὰ νὰ προσπαθοῦν οἱ γιαιτροὶ νὰ τὸν ἀλλάξουν ἀπὸ τὰ ἔτη τῆς τρομερῆς φθαρτικῆς, ποὺ τὸν υποχρεώνουν νὰ τὸν μεταφέρει, τὸν περισσότερο καιρὸ,

ἔτσι, παρατηρεῖ ὁ γερμανικὸς τ
πιστοῦς του!

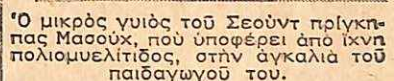
Ὁπωςδήποτε, ἡ συντηρητικὸς φράξιμο-οργκ δὲν τοῦ ἐμπόδιο-
σο διστάση νὰ πλεῖται ὁ μο-
ρὶν κέντρο καὶ
σχεθῶν. Στὸ
ζε ἐμφανίζοντο
Σεῦντ, πίνοντο
πὸ τὸ ἄλλο χέρι
τικώτεροι, ἐξ ἁ-
κολούθιας τοῦ
καὶ στὰ κορεῖα
περιτοίσι τῆς

[illegible]

Στην μικρή οδούβικη πόλι Μισκόλτσε, ένας πυγμάχος έσπασε στο έδαφος τον ημιμόριο για την άσκησή του ερμάντ Στέφαν Κολτσάκ, επειδή τον έπιασε να γλυκοκοιτάει την αραβαντισσικία του. Ο άγιος αυτός έρλοδομένος προκάλεσε τέτοια στραπάτατα στον Κολτσάκ, ώστε αναγκάστηκε να καταφυγή σ' έναν ειδικό χειρουργό, που του έκανε αισθητική επέμβαση.

Το αποτέλεσμα, όμως, της αισθητικής αυτής επέμβασης στάθηκε εντελώς απορροδοτικό. Ο Κολτσάκ, με την καινούργια μυτή και τὸ καινούργιο πρόσωπο, που άποχτησε, έπαινε ναίαι τέρας άσκήσιμος όπως άλλοτε.

Άλλο, ὁ Κολτσάκ δὲν ήταν άνθρωπος άχάριστος. Μόλις τὸ διαπίστωσε αυτό, έσπευσε να ασπασθῇ τῇ μνηστί, που είχε υποβάλει έναντι του μπόξερ. Συμφιλώθηκε, μάστιχα, με τον πυγμάχο, που είχε κι' αυτός μετανοιώσει για τὴν πράξι του, και, μερικές έβδομάδες άργότερα, τὸ ζήτησε να γίνει κομπάρσο στους γάμους του με μία από τις ὁμορφότερες κοπέλες του Μισκόλτσε!

στην ἀγκυλιά του ο παιδαγωγός του.
Στο Φράντσοιμπερ επίσημα βρισκόταν
ὡς τώρα και ἡ δεκαπενταχρονή κόρη
του Ξεούνη, ἡ πριγκίπισσα Νόφ, νο-
σλευμένη σὲ μία κλινικὴ γιὰ σφο-
δρωτά ἐγκυαματα, ποὺ ἐνὺπνι-
στα ἀνίσταται. Φυσικά, σ' ὅλο το δια-
στήμα, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, κανεὶς δὲν
τὴν εἶδε και δὲν τὴν ἀκούσε, ἐκτός ἀ-
πὸ τούς γιατρούς και τούς νοσοκόμους.
"Οὐτόπου, παρ' ὅλο ποὺ ἐπρόκειτο γιὰ
κορίτσι, ὁ "Αρσέν βασιλιάς δὲν πα-
ρέλαβε νὰ παρασθῇ ἐνὰ ἐπιληπτικὸ
γεγὨς στους Γερμανοὺς γιατρούς, ποὺ
τὴν θεωροῦσαν ἀκάνονη ἴσως, ἵσως

Εξοδότηση

Μικρόβια που λάμπουν στο σκοτάδι

Μιά νέα κι' επαναστατική διαγνωστική μέθοδος

ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΕ στην 'Αμερική μια νέα και γρήγορη εργαστηριακή μέθοδος, που μπορεί να σώσει τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων και να φέρη αληθινή επανάσταση στον τρόπο που γίνεται η διάγνωση των μικροβιακών ασθενειών. Μια χρωστική ουσία δείχνει στο γυαλόφωτο αν ο πελάτης του έχη κάποια μόλυνση, και ποιά ακριβώς. Το έπιτυγχάνει δε κάνοντας τα μικρόβια να λάμπουν μ' ένα πρασινωπό φως στο σκοτάδι.

Το σπουδαιότερο πλεονέκτημα αυτής της μεθόδου είναι η ταχύτης της. Όταν ο άρρωστος παρουσιάξη μια μόλυνση από άγνωστη ουσία, ο γιατρός μπορεί να βρη μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας το μικρόβιο που την προκάλεσε, κι' έτσι ν' αρχίση άμεσα την κατάλληλη θεραπεία.

Ας υποθέσουμε π.χ. ότι ένα παιδί έχει πονόλαιμο και πυρετό. Πρόκειται για μία κοινή αμυγδαλίτιδα, ή για μία μόλυνση απ' τον επικίνδυνο στρεπτόκοκκο, που μπορεί να προκαλέση όξεις ρευματισμούς και μόνιμες βλάβες στην καρδιά;

Οι παλιές μέθοδοι εργαστηριακής καλλιέργειας των μικροβίων απαιτούσαν 2—7 ημέρες, για να δώσουν αποτέλεσμα. Με τη νέα όμως τεχνική, ο γιατρός μπορεί να βρη την απάντησή σε μερικά λεπτά μονάχα. Έναι ελαφρά το εσωτερικό του λαιμού του παιδιού, μαζεύει τα βλεννώδη εκκρίματά του και τ' απλώνει πάνω σ' ένα γυαλάκι. Ύστερα παίρνει ένα «στρεπτοκοκκικό αντίσωμα με φθοριζίνη» και στάζει μία σταγόνα της διαλύσεώς του πάνω στο ίδιο γυαλάκι.

Αν είναι η σωστή διάλυση θα προσκολληθή στα μικρόβια, αλλιώς θα ξεπλυθή και θα φύγη.

Τέλος, ο γιατρός εξετάζει το γυαλάκι στο μικροσκόπιο, σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, με υπεριώδεις ακτίνες. Αν η διάλυση με τη φθοριζίνη έχη κολληθεί —αν δηλαδή ήταν στρεπτοκοκκοί τα μικρόβια—λάμπει τότε μ' ένα πρασινωπό φως.

Αφού ο γιατρός κάνει έτσι τη διάγνωση μ' ασφάλεια, μπορεί να δώση άμεσα στο παιδί τα κατάλληλα αντιβιοτικά, να θεραπεύση τη μόλυνση του λαιμού και να προλάβη τους όξεις ρευματισμούς.

Η μέθοδος αυτή προβλέπεται ότι θα παίξη σπουδαιότατο ρόλο σε περιπτώσεις μικροβιακού πολέμου. Ένώ, με τις παλιές, όπου να γίνη ο καθορισμός των μικροβίων που σκορπίσε ο έχθρος, θα μολυνθούν απ' αυτά και θα πεθάνουν χιλιάδες άνθρωποι.

Προχωρώντας στις έρευνές τους, οι 'Αμερικανοί επιστήμονες βρήκαν χρωστικές ουσίες που βάφουν κόκκινα τα μικρόβια.

Επίσης, επινόησαν μια ακόμη απλούστερη μέθοδο, που αποκάλυπτε γενικά αν υπάρχει

κάποια μόλυνση, χωρίς όμως να καθορίξη το είδος της. Γι' αυτό το σκοπό χρησιμοποιείται μία χημική ουσία, που βρίσκεται στο αίμα και που αντιδρά μ' όλα σχεδόν τα μικρόβια.

Στο Πανεπιστήμιο του Κάνσας, έκαναν με τη νέα μέθοδο διαγνώσεις ανθρώπων, τουλαριμίας, εξανθηματικού τύφου και αναπνευστικών νοσημάτων προερχομένων από αδένοϊούς.

Σ' ένα στρατιωτικό 'Ινστιτούτο, 'Ερευνών αναγνωρίστηκαν έτσι τα μικρόβια της δυσεντερίας, καθώς και τα κύτταρα του καρκίνου που λάμπουν κι' αυτά με μία ποτοκοκκία χρωστική ουσία.

Στο 'Εργαστήριο 'Ερευνών 'Αφροδισίων Νοσημάτων του Τσαμπλιν ανακαλύφθηκε μ' αυτή τη μέθοδο η παρουσία της «ώχρας σπειροχαιτής», του μικροβίου που προκαλεί τη συφιλίδα.

Τέλος, στο Κέντρο Μεταδοτικών 'Ασθενειών της 'Ατλάντα αναγνώρισαν έτσι τα μικρόβια της πολιομυελίτιδος, της πανώλους, της έγκεφαλίτιδος, της γρίππης και των στρεπτοκοκκικών μολύνσεων, πειραματίζοντας με τώρα για τη διάγνωση της μηνιγγίτιδος, της φυματίωσης, της διφθερίτιδος, κλπ.

Βέβαια, θα περάση πολλές και:ρός ακόμη, ώπου να καθιερωθή γενικά η νέα διαγνωστική μέθοδος, ώστε να εφαρμόζεται απ' όλους τους γιατρούς. Στο μεταξύ, χρησιμοποιείται για τη μελέτη του τρόπου που ο ίος της πολιομυελίτιδος προσβάλλει το νευρικό σύστημα, για τον καθορισμό του λόγου που δεν έπιτυγχάνουν οι μεταφυτεύσεις δέρματος από άλλον άνθρωπο, για την εξακρίβωση κατά τις νεκροψίες του μικροβίου που προκαλέσε το θάνατο, και για την αναγνώριση των προκαρκινικών κυττάρων (έκείνων δηλαδή που πρόκειται να εξελιχθούν σε καρκινώδη).

Είναι δε άναμφισήτητο ότι ανοίγει καινούργιους δρόμους στην καταπολέμηση των επιδημιών και των μολύνσεων χάρις στην έγκαιρη διάγνωση.

ΟΟ

Ο ηλεκτρισμός αλλάζει τα χρωμοσώματα

Ανακαλύφθηκε ένας τρόπος να αλλάζουν κατά βούληση τα χρωμοσώματα των γεννητικών κυττάρων και να δημιουργούνται έτσι οι λεγόμενες «μεταλλάξεις». Αυτό κατορθώθηκε με τη διαχέυση κατάλληλου ηλεκτρικού ρεύματος διπλα στις ρίζες σκόρδων. Οι μεταβολές που έπετυχαν έτσι οι πειραματιστές σ' αυτά τα φυτά, ήταν ανάλογες με κείνες που μπορεί να προκαλέσουν στους ζωντανούς οργανισμούς οι κοσμικές ακτίνες, οι ακτίνες Χ ή η ραδιενέργεια.

Οι μύς και η δύναμη

Αν νομίζετε ότι όσοι έχουν χοιρινό μύς, είναι ίδιοι δυνατοί, έρχεται να διαψεύσει αυτή την αντίληψή σας ένας ειδικός 'Αμερικανός γιατρός ο δόκτωρ Λάρνερς Μορχάους. Μας λέει δηλαδή ότι πολλές φορές πρήζονται οι μυϊκές ίνες, χωρίς όμως ν' αύξηθη ανάλογα και η απόδοσή τους σε ενέργεια.

Η φλυαρία βλάπτει τα δόντια

Οι φλύαροι κινδυνεύουν περισσότερο απ' τους λιγομίλητους να χαλάσουν τα δόντια τους! Σ' αυτό το συμπέρασμα καταλήγει μία επιστημονική ανακοίνωση που έγινε στη «Βρετανική 'Οδοντιατρική 'Εταιρεία». Φαίνεται ότι, όταν έχουμε διαρκώς το στόμα μας ανοικτό, για να μιλάμε, έκθετομα τα δόντια μας σε μεγαλύτερο κίνδυνο φθοράς τους από διάφορα στοιχεία του αέρος.

Προλαμβάνει τη σύλληψη

Ένα φάρμακο προληπτικό της έγκυμοσύνης, που παίρνεται απ' το στόμα και κοστίζει λιγότερο από μία άσπιριν, δοκιμάσθηκε συστηματικά στις 'Ινδίες και άποδείχθηκε άναμφισήτητο αποτελεσματικό. Λέγεται «Μ—εξουδερμική» και παίρνεται τόσο από τους άντρες όσο κι' απ' τις γυναίκες. Η κανονική δόση του είναι 2 χάπια το μήνα. Έπειτα από λίγους μήνες, το φάρμακο αυτό θα πουλείται πιά ελεύθερα στις 'Ινδίες.

Η μεταμόσχευση στη θεραπεία του καρκίνου

Τρεις Γάλλοι έρευνήται, οι δόκτορες Νταυορσώ, Ρου και Σατλαιν, επινόησαν ένα νέο τρόπο εφαρμογής της μεθόδου της μεταμόσχευσης στη θεραπεία του καρκίνου. Οι έπιστήμονες αυτοί χρησιμοποιούν ιστούς που προέρχονται από καρκινώδεις όγκους. Αυτούς τους ιστούς τους βυθίζουν σε φορμώλη, που εκφυλίζει τις πρωτεΐνες που περικλείουν. Τους κόβουν κατόπιν σε μικρά κομμάτια, που τα εισάγουν σε μεγάλο βάθος κάτω από το δέρμα καρκινοπαθών. Οι τοπικές αντιδράσεις είναι σπανιότατες. Η απορρόφηση αυτών των κομματιών γίνεται έπειτα από 2—3 μήνες. Δημιουργούνται τότε αντίσωματα, που προκαλούν το βαθμιαίο εκφυλισμό και την εξαφάνιση του καρκινώδους όγκου.

Η νέα αυτή τεχνική εφαρμό-

στηκε σε τριάντα καρκινοπαθείς, που δε μπορούσαν να υποβληθούν σε έγχειρση και που βρίσκονταν σε άπελπιςτική κατάσταση. Τα αποτελέσματα ήταν ικανοποιητικά. Πρέπει, όμως, να περάση άκριβώς χρονικό διάστημα για να εξακριβωθή αν τα αποτελέσματα αυτά είναι μόνιμα.

Τα παιδιά νερνάνε νερνάνε ρωτήρα... άπο τους νερούς

Στο συνέδριο των 'Αγγλων Ιατρών, που συγκροτήθηκε τελευταία στο 'Εδιμβούργο, ο καθηγητής Χρόν έτόνισε ότι ο άνθρωπος γεννιέται με μεγάλη ταχύτητα όταν είναι νέος και πολύ άργα όταν φτάνη στη γεροντική ηλικία. Για το λόγο αυτό, ο καθηγητής Χρόν καταδικάζει όλα τα νεότερα συστήματα, που αποθέλουν στην υποδοχή της αναπτύξεως του παιδιού. Όσο γρηγορότερα μεγαλώνει ένα παιδί, τόσο γρηγορότερα γεννιέται —παρταρεί. Το όρθο είναι να σεβαστούμε το ρυθμό της φύσεως, που ξέρει να κάνει τα πράγματα καλύτερα από μας.

Τα κλύσματα προκαλούν ύπνο

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των 'Αγγλων έπιστημόνων, το νερό ή η ασπουνάδα των κλαστικών κλύσματος διαπερνούν τα τοιχώματα του άπαισθημένου και άραιώνουν το αίμα. Γι' αυτό, τα κλύσματα προκαλούν πάντα ύπνο. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, οι συνέπειές τους μπορεί να είναι πολύ σοβαρότερες: κατάσταση μέθης, παραλήρημα, παραισθήσεις ή, αντίθετα, άπάθεια που μπορεί να οδηγήση σε κόμα. Τα δυσάρεστα αυτά έπακόλουθα μπορεί να έξουδετερωθούν με το ισοτονικό κλύσμα, που αποτελείται από μία διάλυση παρεμφερή με το φυσιολογικό όρθο. Στην περίπτωση αυτή, όμως, το άλάτι απορροφάται από τον οργανισμό και μπορεί να προκαλέση πνευμονικών οίδημα.

Το καλύτερο είναι, συμβουλευόουν οι 'Αγγλοι Ιατροί, να μην κρατάμε το νερό περισσότερο από 1—2 λεπτά. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, όμως, πρέπει ν' αποφεύγουμε τα συχνά κλύσματα.

ΕΠΕΜΒΑΣΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΕ ΥΠΝΩΣΙ

Πάνω στη νέα αυτή του Κάνσας, που ονομάζεται Ντιάνα Πόλσον και είναι μόλις 15 χρόνων, έγινε μία χειρουργική επέμβαση που θεωρείται όχι μόνο επαναστατική, αλλά και η πιο τολμηρή του αιώνα μας. Επρόκειτο για μία δύσκολη επέμβαση στην καρδιά, που κράτησε 4½ ώρες και που έγινε χωρίς κανένα άναίσθητικό ή ναρκωτικό, αλλά μόνο με ύπνο. Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται παρόμοια επέμβαση, αλλά για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε ύπνος για μία έγχειρση 4½ ώρων. Η μετεγχειρητική αυτή φωτογραφία της Ντιάνας Πόλσον είναι η καλύτερη απόδειξη της έπιτυχίας της επέμβασής.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ μας δίνουν χρόνια!..

Ωφελούν, άντι νά καταστρέφουν τα μάτια

ΓΙΑ Έναν άνθρωπο, που είναι λυπημένος, λέμε συχνά: «Αφήστε τον να κλάψη, για να ξεθυμάνη». Οι έπιστήμονες, λοιπόν, θέλησαν να εξακριβώσουν αν πραγματικά τα δάκρυα μας ελαφρύνουν και για ποίο λόγο. Οι παρατηρήσεις αυτές τους ώδήγησαν σε μερικά ενδιαφέροντα συμπεράσματα.

Όλοι έξομε ότι μία δυνατή σόγκνηση, είτε όφειλεται σε χαρά είτε σε λύπη, αντανακλάται άμέσως στο νευρικό σύστημα. Προκαλούνται τότε διάφορες διαταραχές σ' όλοκληρο τον οργανισμό: η καρδιά μας χτυπάει πιο γρήγορα και πιο δυνατά, ο σφυγμός μας γίνεται ταχύτερος, η αναπνοή μας πιο γρήγορη ή πιο άργη, ενώ ταυτόχρονα παρατηρούνται διάφορα περιφερειακά φαινόμενα, όπως είναι η άκρότης, η άσθμη έπίδραση κλπ. Κατά τον ίδιο τρόπο, διατελλονται οι δακρυγόνοι άδένες και έχομε τότε το κλάμα, που μπορεί να συνοδεύεται και από λυγμούς.

Αλλά ποίος είναι ακριβώς ο ρόλος των δακρύων;

Οι δακρυγόνοι άδένες, που βρίσκονται στην έσωτερική κόχη του ματιού, έχουν την άποστολή να καθαρίζουν την έσωτερική έπιφάνεια του όφθαλμικού βολβού. Για το σκοπό αυτό εκκρίνουν ένα δάκρυ, δηλαδή μία σταγόνα αλατισμένου νερού, κάθε είκοσι λεπτά. Όταν κλαίμε, όμως, η εκκρίσι γίνεται άφθονότερη και μπορεί να φτάση τα 10—20 έκατοστά του λίτρου μέσα σ' έλάχιστα λεπτά.

Έπειτα από το κλάμα, αισθανόμαστε γενική άνακούφηση. Η καρδιά και η άπνοια ξαναβρίσκουν άμέσως τον κανονικό ρυθμό τους. Έχομε έπίσης μία γενική γάλαραση των νεύρων. Όλα γίνονται σαν το αλατισμένο νερό που θγάνει με τα δάκρυα να έπίεζε το νευρικό σύστημα και να προκαλούσε διάφορες διαταραχές. Μόλις ξεφορτωθούμε αυτό το άνοητικό βάρος, ξαναβρίσκουμε άμέσως την ηρεμία μας. Κι' αυτό μας δείχνει για ποίο λόγο, όταν συγκρατούμε τα δάκρυά μας, παρατείνουμε και έπιδεινώουμε αυτές τις διαταραχές. Αυτή η παράστα μπορεί να έχη δυσάρεστα αποτελέσματα για το σύνολο του οργανισμού και να ύποσκήψη βαθμιαία την υγεία μας. Μερικοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν, μάλιστα, ότι οι άνθρωποι που έλέγχουν άκαταπαυστα τα νεύρα τους, που δεν άφήνουν, δηλαδή, τις συγκινήσεις τους να εκδηλωθούν και που συγκρατούν τα δάκρυά τους, ζουν λιγότερο από έκείνους που δίνουν με το κλάμα μία διέοδο στη λύπη ή τη στενοχώρια τους.

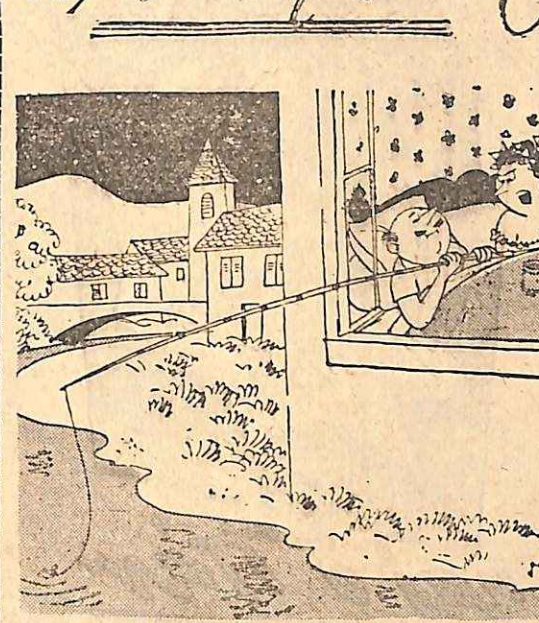
Από όσα είπαμε παραπάνω, όμως, δεν πρέπει να θγάλωμε το συμπέρασμα ότι έκείνοι που κλαίνε άκαταπαυστα είναι υγιέστεροι από τους άλλους. Οι ύπερβολές είτε προς τη μία κατεύθυνση είτε προς την άλλη προβίζουν άνωμαλία του οργανισμού. Σύμφωνα με τις νεότερες παρατηρήσεις, οι άνθρωποι που κλαίνε πολύ και συχνά βρίσκονται σε σνθήκες «μειωμένου δυναμισμού» σωματικού και ψυχικού.

Το καλύτερο άσθενές φύλο έχει έπίσης διαίτερη ροπή στο κλάμα. Όλοι έξομε ότι οι γυναίκες κλαίμε με το παραμικρό. Αν εξαίρεσμε έκείνες στις οποίες το κλάμα άποτελεί παθολογική εκδήλωση — «σπασμένα» νεύρα, μεγάλη σωματική εξάντληση κλπ. — σ' όλες τις άλλες, το κλάμα είναι σωτήριο. Γιατί τις ελαφρύνει και τις άνακουφίζει. Στην εύκολα αυτή που έχουν οι γυναίκες να κλαίνε, πολλοί έπιστήμονες βρίσκουν μία από τις σημαντικότερες αιτίες της μεγαλύτερης μακροζωίας, που παρουσιάζει το άσθενές φύλο άπέναντι του ισχυρού. Είναι άναμφισήτητο ότι οι γυναίκες έχουν πιο άδύνατα νεύρα και γι' αυτό συγκινούνται εύκολότερα. Η χαρά ή η λύπη φτάνουν πολλές φορές σ' αυτές σε σημείο παρορυσμού. Από τ' άλλο μέρος, όμως, ξεθυμαίνουν πιο εύκολα. Μ' άπλούστερα λόγια, οι συγκινήσεις δε μένουν μέσα τους. Φεύγουν. Το αντίθετο συμβαίνει με τους άντρες, που κρατάνε μέσα τους τις συγκινήσεις τους.

Μία άλλη αντίληψη σχετικά με το κλάμα, είναι ότι κάνει πιο ώραία τα μάτια. Οι νεότερες έπιστημονικές παρατηρήσεις έπιβεβαίωσαν άπόλυτα κι' αυτή την αντίληψη. Πραγματικά, τα δάκρυα πλένουν και καθαρίζουν την έσωτερική έπιφάνεια του όφθαλμικού βολβού και γι' αυτό κάνουν το μάτι πιο καθαρό και πιο λαμπρό. Αυτό δε σημαίνει, βέβαια, ότι πρέπει να κλαίτε δόλοκα.

Τα δάκρυα εύνοουν τις ρυτίδες; Όχι! Το δέρμα, άκόμη και το πιο λεπτό, έχει μεγάλη ελαστικότητα και οι είδικοί λένε ότι μπορεί ν' άνθέξη και σ' ένα χείμαρρο δακρύων.

Τελειοθεραπεία

— Είδα πολλούς μανιώδεις ψαράδες, αλλά σαν κι' έμένα όχι!..

Χωρίς λόγια.

— Μη φοβάσαι, Χαρίλας... Έορξά από πάνω μπόλοκο έντομοκτόνο!..

Οι έναλλαγές του ΚΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΖΕΣΤΟΥ

Αίτια του έλκους και του καρκίνου του στομάχου

Ο Γάλλοι γιατροί ύποστηρίζουν ότι οι περισσότερες άσθένειες του στομάχου και των έντερων όφειλονται στο ότι ο άνθρωπος εισάγει στον οργανισμό του διαδοχικά ή και ταυτόχρονα τροφές ή ποτά που παρουσιάζουν μεταξύ τους διαφορά θερμοκρασίας 60 και πλέον βαθμών. Ο άνθρωπος είναι το μόνο έν που βάζει σε παρόμοια δοκιμασία το πεπτικό του σύστημα. Όλα τα ζώα, τούαντιον, εισάγουν στον οργανισμό τους τροφές και ποτά που έχουν σταθερή περίπου θερμοκρασία. Πειράματα που έγιναν στο Βιολογικό 'Ινστιτούτο των Παρισιών έδειξαν ότι η θερμοκρασία των διαφόρων τροφών και ποτών που παίρνουμε σ' ένα γεύμα μας, είναι η έξης περίπου:

Σούπα	72
Μπιφτέκι	64
Μπύρα	12
Πατάτες	65
Φρούτα παγωμένα	2
Καφές	60

Όλα αυτά τα φαγητά έχουν θερμοκρασία 60—70 βαθμών. Ταυτόχρονα, όμως, πίνουμε νερό ή μπύρα θερμοκρασίας 5—14 βαθμών. Από τα παγωμένα φρούτα, τέλος, περνάμε στο ζεστό καφέ...

Αν, παρατηρήσιν οι Γάλλοι έπιστήμονες, ένας άνθρωπος από λουτρό του περνεί από τους 60 βαθμούς στους 6, θα άρρωσταίνε δίχως άμφισβησία. Άλλά, προκειμένου για το στομάχι μας, νομίζομε πως αυτό δεν έχει σημασία.

Κατά τους Γάλλους γιατρούς, η μανία αυτή της έναλλαγής του ζεστού και του κρύου είναι η καλύτερη αιτία των έλκων του στομάχου. Παίζει έπίσης άποφασιστικό ρόλο στην εμφάνιση του καρκίνου.

Στον ίδιο λόγο όφειλεται η δυσκοιλιότης, που είναι τόσο διαδεδομένη στις ημέρες μας. Με τον καιρό, όλοκληρος ο πεπτικός σωλην χάνει την ελαστικότητά του. Τα έντερα γίνονται τότε νωθρά και η πέψις έπιβαρύνεται.

Η συνήθεια των Γάλλων γιατρών είναι η ακόλουθη: Προσέχετε να μην ύπαρχη σημαντική διαφορά μεταξύ των διαφόρων τροφών ή ποτών που εισάγετε στον οργανισμό σας κατά τη διάρκεια ενός γεύματος. Πρέπει, έξ άλλου, ν' άποφύγετε τα πολύ ζεστά ή πολύ κρύα φαγητά.

Και τώρα να μιλή' άλλη ενδιαφέρουσα παρατήρηση για τα πατάτα. Όλοι νομίζομε ότι ένα παγωτό μας κάνει να ξεδιψάσωμε. Άλλά συμβαίνει το αντίθετο. Το παγωτό μας φέρνει περισσότερη δίψα. Γι' αυτό, στα ζαχαροπλαστεία το σερόβριον μαζί με νερό. Κι' όστόσο, το παγωτό μας κάνει να ύπομεινε εύκολότερα τη ζέση. Αυτό, όμως, δεν όφειλεται στο ότι είναι κρύο, αλλά στο σάκχαρο που περιέχει. 100 γραμμάρια παγωτού με θανάλια π.χ. περιέχει 22% σάκχαρο.

Αυτό, βέβαια, θα φαή παράξενο, γιατί όλοι έξομε ότι το σάκχαρο μας δίνει θερμίδες. Άλλά το σάκχαρο έχει έπίσης και μία άλλη πολύτιμη ιδιότητα: κάνει τα λίπη πιο πυκνά και πιο στερεά. Έτσι τα λίπη «δημιουργούν ένα είδος θώρακος, που μας προστατεύει από τη ζέση».

Πειράματα που έγιναν τελευταία, έδειξαν ότι το λίπος του σώματος των κατοίκων των τροπικών χωρών είναι πιο σπασμένο από έκείνο των κατοίκων των βορείων χωρών. Αυτή η πυκνότης του όφειλεται στο ότι οι κάτοικοι των νοτίων χωρών εισάγουν περισσότερο σάκχαρο στον οργανισμό τους, είτε άυτόιστο, είτε με τη μορφή χυμών από φρούτα κλπ.

Είναι αξιοσημείωτο ότι, όσο καταβαίνουμε προς το νότο, τα παγωτά περιέχουν μεγαλύτερη αναλογία σάκχαρου. Στη Νορβηγία π.χ. τα παγωτά περιέχουν ποσοί 8—10% σάκχαρου. Στη Γερμανία, η αναλογία του σάκχαρου φθάνει τα 15—18% και στην 'Ιταλία τα 30%. Όλα γίνονται σαν ο οργανισμός των κατοίκων των νοτίων χωρών να αισθάνεται την ανάγκη να προηθευθή περισσότερο σάκχαρο κατά τους καλοκαίριους μήνες, για ν' άντιμετωπίση τη ζέση. Οι κάτοικοι των βορείων χωρών, αντίθετα, αισθάνονται σε μικρότερο βαθμό την ανάγκη του σάκχαρου.

Το παγωτό πρέπει να το τρώμε άργα και να το κρατάμε όσο το δυνατό περισσότερο μέσα στο στομάχι μας, για να το «ζεστάνομε». Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το στομάχι μας έχει σταθερή θερμοκρασία 37 βαθμών. Είναι έπικυδυνό, λοιπόν, να ρίχνωμε άπότομα μέσα σ' αυτό ένα παγωτό, που η θερμοκρασία του θρίσκειται κάτω από το μηδέν.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μία νύχτα στην Κηφισιά. Ένα ρίγος εδύρατο πλανάται στην ατμόσφαιρα, μαζί με κάποια άπειλη βροχής που αιώρεται ανάμεσα στα πλατάνια. Έκείνος κι' Εκείνη, ξεμοναχισμένοι στην πιο ερημική γωνιά μιας ταβερνούλας χωρίς πελάτες, γοητευμένοι από το περιβάλλον, συνεχίζουν την τρυφερή κουβέντούλα τους...)

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι πραγματικά όμορφη απόψε η Κηφισιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι πιο πολύ από όμορφη... είναι υποβλητική! Τόσον καιρό τώρα, μέσα στην κάψα του καλοκαιριού, είχε βλεμματικά εγκαταλείψει το προβάδισμα της ομορφιάς. Άλλα τοπία, παραθαλάσσια, στεγασμένα ή πασπαλισμένα με αστράκοι, είχαν μαγνητίσει τους πιστούς του υπαίθρου. Το μπάνιο, η ήλιοθεραπεία, τα παιχνίδια στο κύμα ή στην ακροθαλασσιά, είχαν τραβήξει τους αισθητικούς μακριά από την Κηφισιά. Να όμως που με την πρώτη ανατριχίλα αυτή ανακτά τα δικαιώματά της. Γίνεται η ασυγκριτη γόσσα με τη μελαγχολική όμορφη, που την αφήνει να φιλτράρεται μέσα από τα κλαδιά μαζί με τις στάλες της πρώτης ψιχάλας...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): 'Αρχίσουμε φυσιολο-

Η νύμφη και' ο Πάν

τρική συζήτηση και δέ θα το πίστευε κανείς που θα μας έβλεπε εδώ, ξεμοναχισμένους στην ερημία, στα σκοτάδια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η φυσιολογική συζήτηση θα καταλήξει φυσιολογικά και σε μās—σε σās, δηλαδή... 'Η Κηφισιά είναι το πιο κατάλληλο πλαίσιο της ομορφιάς σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Έννοείτε ότι η ομορφιά μου είναι πιο κοντά στο φθινόπωρο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιο κοντά στο φθινόπωρο ή πιο γοητευτική γυναικεία ανοίγει... (Πιάνει το χέρι της και την τραβάει λίγο προς το μέρος του): 'Η ομορφιά σας είναι γεμάτη χυμούς και δροσιά! Είναι μία ομορφιά κρουστή και λαχταριστή, που, μέσα στο πλαίσιο της Κηφισιάς, θυμίζει έντονα την ελληνική μυθολογία...

ΕΚΕΙΝΗ: Την ελληνική μυθολογία; 'Ε-λάτε δά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί· δραπετεύσατε από τις σελίδες της, από τις σελίδες των πιο γοητευτικών ελληνικών βούλων... Δανειστήκατε εύλογα από τις Δρυάδες, παιχνιδιάρικη πρόκληση από τις 'Αμαδρυάδες, ανάλαφρη χάρη από τις Ναϊάδες! Είσατε μία γλυκύτατη νύμφη του δάσους, που γενλυστράτε ανάμεσα στις πικροδάφνες για να πέσετε και να λουστήτε στο πρώτο ρυάκι που κλαροίξει στα ώρια πόδια σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Γι' αυτό διαλέξατε την Κηφισιά για την πρώτη συνάντησή μας... Ξέρατε ότι θα σās έξυπνηρήσει βάζοντας στο στόμα σας επιτηδείες φράσεις δανεισμένες από το περιβάλλον.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σφίγγει το χέρι της που εξακολουθεί να κρατάει): "Όχι μόνο φράσεις... και στίχους..."

ΕΚΕΙΝΗ: Και στίχους; Τόσο το καλύ-τερο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακούστε τους... (Σκύβει στο αυτί της και αρχίζει να της απαγγέλλει):

«Απόψε, άργα, η Κηφισιά την ομορφιά σας πλαισιώνει: Τη δροσρή της χλωροσσιά κάτω απ' τα πόδια σας απλώνει και μ' έναν τρόπο της απλό—μέ μια τουλίπα, μια άνεμωνα—όλοκληρώνει το ταμπλό με τη δική σας την εικόνα...»

ΕΚΕΙΝΗ (γοητευμένη από τους στίχους του, κολακευμένη από την έννοιά τους): Τι όμορφα λόγια!

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει με το στόμα του κολλημένο στο αυτί της):

«Την ομορφιά σας τη στολίζουν απόψε χίλιες ομορφιές: Οι πικροδάφνες που ροδίζουν είναι πιστές σας συντροφίες... Κι' η νύμφη πουχει καταφύγει στής Κηφισιάς ένα κλωνί βρίσκει πώς είναι απόψε λίγη

Τα λόγια σου

*'Η χρηστή γυναίκα είναι το ηθάλιο του σπιτιού.

Αρχαίο ρητό
*Ο γέρος που παντρεύεται μικρή γυναίκα μοιάζει με τους άμαθες, που αγοράζουν βιέλια, για να τα διαβάσουν οι φίλοι τους.

Α. Ρικάρ
*Ο άνδρας βλέπει τον εαυτό του γερασμένο κατά επτά χρόνια την επομένη του γάμου του.

Βάκων
*Η ομορφιά της γυναίκας είναι όποτε εδαιμονίας.

Σεντάλ
*Κι' η λιγώτερο επιτηδία γυναίκα είναι επιστήμων στην ψευτιά.

Λαφονταίν
*Η αποστολή του άνδρα είναι να κερδίσει και της γυναίκας ν' αποταμειωθεί... 'Αριστοτέλης

μπρος στη δική σας καλλονή... Και ξεγυμνά χωρίς ελπίδα από τα ύψη της στη γη, διαλέγει μία δροσοσταλίδα και πέφτει μέσα να πνιγί...»

ΕΚΕΙΝΗ (γέρνει γοητευμένη στην άγκαλιά του): Δεν έχουσε νίνοι πιο επιτηδίοι στίχοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτε πιο αληθινοί... 'Ακούστε και τη συνέχεια τους:

«'Αμαδρυάδες δροσερές μέσ' στα πλατάνια σταματάνε χωρίς τραγούδια και χαρές... και νικημένες σās κυτάνε... Της γης απόψε είστε το πάλι! Και, μ' όλους πούχετε μαγείνει, σās έρωτεύτηκε κι' ο Πάν κι' έρχεται απόψε να σās κλέψι...»

ΕΚΕΙΝΗ (μαγεμένη από τους στίχους, από τη ζεστή φωνή του, από το γοητευτικό περιβάλλον): Βλέπω ότι έχετε στήσει την πιο τέλεια πανίδα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με τί σκοπό;

ΕΚΕΙΝΗ: Το ρωτάτε; Με σκοπό να παγιδεύετε μία φτωχιά, εύσυγκλητη γυναικεία ύπαρξη που ξεγελάστηκε να σās άκολουθήσει. Διαλέξατε πονηρά την Κηφισιά για ασφαλές «πέδιον δρόσεως», φτιάξατε με τέχνη τους στίχους σας, και με ξεμοναχισάτε για να μου τους πείτε... Μην άρνηθτε ότι είσατε καταφερτζής—ό πιο μεγάλος κι' ο πιο δραστήριος του είδους...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με τα χείλια του κοιτά στα δικά της): Είμαι, μόνο έρωτευμένος! Δεν τόχεις νοιώσει...

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθεί να αντίταξη κάποια άμυνα, έστω ακόμα και για τον τύπο): Βλέπω ότι ο πληθυντικός σας πήνε περίπατο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άσε τον πληθυντικό! Ντύνεται επίσημα την προεισαγωγή ενός είδωλου... Έντυσε και το δικό μας... Όμως, τώρα είναι καιρός να αντικατασταθώ από τη θερμή έγκαρδιότητα ενός γλυκού ένικού... (Τη σφίγγει δυνατά). Σε λατρεύω!

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλάει ο Πάν με τα χείλια σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλάει ο πιο έστρελλωμένος Πάν στην πιο γοητευτική νύμφη της Κηφισιάς... Μεταχειρίζεται τον αλλό του για να γεμίσει τα αυτιά της με ερωτικές μελωδίες και καταφέρνει ίσως να τη μεθύσει λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ (με ειλικρίνεια): "Όχι ίσως" άσφαλώς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμάτος ερωτικό ένθουσιασμό): Τό όμολογείς;

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι κουτό και άσκοπο να το κρύψω... (Νοιώθει άπάνω στα χείλια της τα δικά του που κλείνουν την αυδόρητη μυθολογία της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μετά το φιλί): Δέ μπορείς να φανταστής πόσο εύτυχισμένος είμαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Για την εύκολη κατάκτησή σου... Μην περηφανεύεσαι όμως για την άξία σου: πιο πολύ με νίκησε η πονηριά σου—η έξυπνάδα σου να με ξεμοναχιάσεις στην Κηφισιά, να με άγκαλιάσεις μέσα στο βελούδινο σκοτάδι της νύχτας, και, ιδίως, να μου άνακατέψεις σε δυορφους στίχους τα πιο γοητευτικά κι' άέρινα πρόσωπα της Μυθολογίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διπλαρή νικήθηκες από το περιβάλλον...

ΕΚΕΙΝΗ: Άκριδώς... Άν βρισκόμαστε στη μέση της όδου Στάδιου με λιοτύρι, δέν ήτανε ποτέ δυνατό να γλυστρήσω... 'Η σκηνοθεσία προετοιμάζει το πέσιμο και της πιο αδιάλλακτης γυναίκας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς είναι εύλογημένη λοιπόν, η Κηφισιά που σε συμβούλεψε με τόσο σοφή πειστικότητα να πέσεις... 'Ο Πάν έγινε απόψε άπέραντα εύτυχισμένος με την πιο γοητευτική νύμφη στην άγκαλιά του!... (Την έαγκαφίλει, ενώ αυτή, για λόγους συνεπείας προς την παράδοσι της Μυθολογίας ξεχνάει και το τελευταίο της «όχι»...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Με όλους αυτούς τους ψαράδες, δεν ξέρει πιά κανείς που να κολυμπήσει...

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— Δέ θα σε βλέπω πιά! αναστέναξε ο 'Ισιδωρος. Και τὰ ἄνθη τοῦ κήπου δὲ θὰ χαίρουντὶ τὸ χαυδέλῳ σου.
 — Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του.
 — Θὰ λυπηθῇς πού δὲ θὰ με βλέπης; τὸν ρώτησε ἡ Ρεγελίνδη.
 — Ἀπὸ τώρα κι' ὅλας σκοτεινιάσας ὁ οὐρανὸς γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ 'Ισιδωρος.
 — Κι' ἐγὼ θὰ λυπηθῶ πού δὲ θὰ σε βλέπω, εἶπε ἡ μικρὴ πριγκήπισσα με ραγισμένη φωνή. Θάθελα νὰ μὴν ἐφευγα ποτὲ ἀπὸ κοντὰ σου.
 Κυττάθηκαν στὰ μάτια. Μιὰ στιγμή ἀργότερα, ὁ 'Ισιδωρος ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Ρεγελίνδη.
 — Σ' ἀγαπῶ πῶς πολὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια, ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλιά, ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα, τῆς ψιθύρισε. Τί θὰ γίνω ὅταν πιά δὲν θὰ σε βλέπω;
 — Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα. Ἀλλὰ τί μποροῦμε νὰ κάμωμε;
 Τὰ λογάριζαν καὶ τὰ σκέφτηκαν ὅλα. Ἀλλὰ, στὸ τέλος, εἶδαν πὼς δὲ μπορούσαν νὰ κάμουν τίποτα. Ξέσπασαν τότε σὲ λυγμούς καὶ τὰ δάκρυα ἐφθίαξαν αὐλάκια στὰ μαγουλά τους.
 Τὴν ὥρισμένη ἡμέρα, ἐβασίλεε ὁ βασιλεὺς Σαράν, πού συνοδεύονταν ἀπὸ πολυάριθμη ἀκολουθία. Ὁ γόνος γκαμήλες ἐσέρναν στὴ σάχη τους τὰ δῶρα πού ἔφερνε στὴ Ρεγελίνδη καὶ τὸν πατέρα της.
 Μὰ ἡ μικρὴ πριγκήπισσα δὲν γάρηκε οὔτε τὰ διαμάντια, οὔτε τὰ χρυσάφια, οὔτε τὰ πολυτελῆ ὑφάσματα, πού ὁ βασιλεὺς τῆς ἱππῶνος ἀράδιασε μπροστὰ στὰ πόδια της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν λυπημένο καὶ τὸ βλέμμα της χωρὶς λάμψη. Δὲν ἐβόλεσε τίποτα ὁλόγουρά της. Τὸ μυαλό της ἔτρεχε ἀδιάκοπα στὸν 'Ισιδωρο, τὸ μικρὸ φίλο τῆς καρδιάς της, πού θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα.
 Τὴν ἄλλη μέρα ἔγιναν οἱ γάμοι.
 Τὸ παλάτι τοῦ Γότθου βασιλεῖα γέμισε ἀπὸ κόσμο. Ὁ 'Ισιδωρος κατὰφερε νὰ καθῇ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος, γιὰ νὰ δῇ ἄλλη μιὰ φορὰ — τὴν τελευταία — τὴν ἀγαπημένη του. Ἐπειτα, ὅταν βράδιασε, ἐναγύρισε σὸ δωματίό του... ἔχει πάρει πιά τὴν ἀπόφασί του κι' εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν τὰ σύνεργά του. Ὁ ἥλιος θάβοναι τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴ γῆ, τὰ πουλιά θὰ κελαηδοῦσαν χαρούμενα πάνω στὰ κλαδιά καὶ τὰ λουλούδια θὰ εὐδοίαζαν τὸν ἀέρα με τὸ ἄρωμά τους... Ὅμως, θάλειπε ἡ Ρεγελίνδη, πού θάφευγε ἀπὸ τὰ χαράματα μαζί με τὸν ἀντρα της γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἱππῶνα.
 Ἡ Ρεγελίνδη μαζί με τὸν Σαράν! Ὁ 'Ισιδωρος δὲ θάθελε νὰ δῇ αὐτὸ τὸ θέαμα. Καὶ δὲ θάθελε νὰ ἐξαίδη οὔτε τὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ὅπως ὅλα εἶχαν σκοτεινιάσει μέσα στὴν ψυχὴ του. ἔτσι κι' ὅλα ἔπρεπε νὰ σκοτεινιάσουν γύρω του, γιὰ ν' ἀπομείνῃ μόνον ἡ εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης του. Αὐτὴ θὰ φώτιζε σὸ μέλλον τὰ σκοτάδια του.
 Ὅταν ἔφτασε σὸ δωματίό του, ὁ 'Ισιδωρος ἀναψε σὸ τζάκι μιὰ μεγάλη φωτιά κι' ἔβαλε σ' αὐτὴν δύο καρφιά πού τὰ εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν. Ὅταν τὰ βγάλε ἀπὸ κεῖ, εἶχαν γίνῃ κατακόκκινα καὶ σκρόρπιζαν μικροὺς σπινθῆρες γύρω τους. Τὰ κράτησε τότε γερὰ στὰ χέρια του κι' ἔπειτα ἔγειρε τὸ κεφάλι του με ὀρμή...

Ἡ καρδιά τῆς Ρεγελίνδης

ΚΑΝΕΝΑΣ ἄλλος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσῃ στὴ Ρεγελίνδη ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν ἐπίσκοπο Μαζοριανὸ καὶ τὴν τροφὴ τῆς τῆς Ἰππῶ. Ὁ πατέρας ἦταν ὁ Γότθος βασιλεὺς Ρεσκάην, πού εἶχε καταχτήσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἱσπανίας.
 Ἡ μικρὴ πριγκήπισσα ἦταν πολὺ ὁμορφὴ, ἀλλὰ κανένα ἀνδρικό μάτι δὲν τῆς τὸ εἶχε πῆ ποτὲ, γιατί, σὸ πέρασμά της, ὅλοι ἐσκυβόν τὸ κεφάλι μπροστὰ της με σεβασμὸ καὶ τρόμο μαζί.
 Ἐνῶς, ὅστόσο, δὲν εἶχε διστάσει νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του πάνω της. Ἦταν ἕνας νέος, πού εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μ' αὐτήν. Λέγονταν 'Ισιδωρος κι' ὁ πατέρας του καλλιεργοῦσε τὸν κήπο τοῦ βασιλείου.
 Ὅταν ἡ μικρὴ πριγκήπισσα κατέβαινε στὸν κήπο, τὸν εὕρισκε πάντα μπροστὰ της. Ὁ 'Ισιδωρος ἔτρεχε τότε νὰ τῆς κόψῃ τὰ ὠραιότερα λουλούδια καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ τῆς τὰ προσέφερε. Περπατοῦσαν κατόπιν μαζί ἡ καθόνταν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ κουβεντιάζαν ὥρες ἀτέλειωτες.
 Ἡ Ρεγελίνδη ἦταν εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν 'Ισιδωρο. Μὰ δὲν τὸ σκεπτόταν... Δὲν αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ σκεφθῇ. Τὸ μόνον πού ἤξερε ἦταν πὼς, ὅταν βρισκόταν μαζί του, δὲν καταλάβαινε τίς ὥρες πού περνοῦσαν. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ ἐπληττε μέσα σὸ παλάτι τοῦ πατέρα της.
 Μιὰ μέρα, ὁ βασιλεὺς Ρεσκάην κάλεσε τὴν κόρη του καὶ τῆς ἀνήγγειλε πὼς εἶχε φτάσει ὁ ταχυδρόμος τοῦ μηνστήρα της. Ὁ ἴδιος ἐρχόταν πίσω με τὴν ἀκολουθία του καὶ θάφτανε ὕστερα ἀπὸ ἕξι μέρες.
 Ὁ μηνστήρας της ἦταν ὁ Σαράν, ὁ βασιλεὺς τῆς ἱππῶνος, στὴν Ἀφρική. Αὐτὸ τὸ γάμο τὸν εἶχε ἀποφασίσει ὁ πατέρας της, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν κόπο νὰ ρωτήσῃ τὴν κόρη του.
 Ἡ Ρεγελίνδη χάρηκε μαθαίνοντας πὼς θὰ γίνονταν σύζυγος τοῦ Σαράν κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸ πῇ στὸν 'Ισιδωρο.
 — Τὴν ἡμέρα πού θὰ παντρευθῶ, τοῦ εἶπε, θὰ βγάλω τ' ἄνθος ἀπὸ τὸν σταυρὸ ἀπὸ μᾶς γαγάπῃ καὶ θὰ ὀρέσω ἕνα ἄλλο πορφυρὸ με ὀλόχρυσά κρόσια. Ἐπειτα, ὅτι, νὰ γίνω μητέρα, ἂν φέρω στὸν κόσμο ἀγόρι, θὰ φορέσω ἕνα πράσινο φόρεμα με σειρήνια καὶ κρόσια ἀπὸ κόκκινο χρυσάφι κι' ἂν φέρω στὸν κόσμο κορίτσι, ἕνα τριανταφυλλὶ φόρεμα με σειρήνια καὶ κρόσια ἀπὸ ἀσμί. Μοῦ τὸ εἶπε ἡ Ἰππῶ, πού τὰ ξέρει ὅλα.
 Ὁ 'Ισιδωρος χλόμιασε.
 — Καὶ θὰ φύγῃς γιὰ τὴν ἱππῶνα; τὴ ρώτησε.
 — Ναί, ἀπάντησε ἡ Ρεγελίνδη. Ὁ ἀντρας μου θὰ με πάρῃ μαζί του σὸ βασιλεῖό του.

Ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ μὴν ἐξαίδη τὸν κόσμο χωρὶς τὴν ἀγαπημένη του... Μὰ τὰ χέρια του δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὰ δύο πυρακτωμένα σίδερα πού κώθηκαν βαθεῖα, ὥσπου ἔφτασαν σὸ μυαλό του... Ὁ δυστυχισμένος σωριάστηκε τότε κάτω κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν νεκρός.
 Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, ὁ βασιλεὺς Σαράν, πού εἶχε ὀδηγήσει τὴ νεαρή σύζυγό του σὸ νυφικὸ θάλαμο, ἐσκυβε πάνω της με λαχτάρια... Ἀλλὰ, ἁφνικά, ἡ Ρεγελίνδη ἄφησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι σὸ σπῆθος της.
 Ὁ βασιλεὺς Σαράν νόμισε πὼς εἶχε λιποθυμήσει κι' ἄρχισε νὰ ἐσφίγγῃ τὸ κόκκινο νυφικὸ φόρεμά της, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ συνέλθῃ. Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς ἡ Ρεγελίνδη νὰ δίνει σημεῖα ζωῆς... Ἀλλοίμονο, ἡ καρδιὰ τῆς ὁμορφῆς βασιλοπούλας εἶχε πάψει νὰ χτυπᾷ, τὴ στιγμὴ πού τὰ δύο καρφὰ σίδερα κώνονταν μέσα στὰ μάτια τοῦ μικροῦ φίλου της.
 Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ βασιλεὺς Σαράν ἐξανόφυγε γιὰ τὴν ἱππῶνα. Τὸν συνοδεύαν οἱ στρατιῶτες, τ' ἄλογά του κι' οἱ γκαμήλες του. Μόνον ἡ Ρεγελίνδη δὲν ἦταν μαζί του. Ἡ πριγκήπισσα εἶχε μείνει κοντὰ σὸ μικρὸ φίλο τῆς καρδιάς της.
 Ὅλοι κατὰλαβαν τότε τὴν ἀγάπη πού ἔκανε τὴν ὁμορφὴ βασιλοπούλα με τὸ γυῖο τοῦ κηπουροῦ κι' ὁ βασιλεὺς Ρεσκάην πρόσταξε νὰ τοὺς βάλουν μέσα στὸν ἴδιο τάφο. Ἐτοί, ὁ θάνατος τοὺς ἐσιμῆε γιὰ πάντα.
 ANPY MONTANON

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΣΤΗ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

Ἡ Σουηδία εἶναι ἡ πρώτη χώρα στὸν κόσμο, ὅπου καταργεῖται ἡ διεθνὴς πιά παράδοση τῶν δυσανάγνωστων ἱατρικῶν συνταγῶν. Μολοντὶ οἱ φαρμακοποιοὶ ἔχουν τὴν φημὴ πὼς καταφέρνουν νὰ διαβάσουν σωστὰ καὶ τὴν πῶς διευθετῆσαι συνταγὴ ἐνός γιατροῦ, μιὰ Σουηδέζα συνάδελφός της, ἡ Χέμας Ντάγκστρομ, ἀποτελώντας ἐξαιρεσί στὸν κανόνα, διαμαρτυρήθηκε ἐπανεπιλημμένα σὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς τῆς Στοκχόλμης πὼς τῆς εἶναι συχνὰ ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ τί λένε οἱ κακογραμμῆνες συνταγές πού τῆς φέρνουν καὶ προειδοποίησε πὼς δὲν θὰ ἔχῃ αὐτὴ τὴν εὐθύνη, ἂν κάνη κάποτε κανένα ὀλέθριό λάθος.
 Τὸ ὑπουργεῖο ἀναγνώρισε τελικὰ πὼς ἦταν δικαιολογημένα τὰ παράπονα τῆς φαρμακοποιῦ καὶ πὼς δὲν ἔχουν καμμιὰ ὑποχρέωσι αὐτὴ καὶ οἱ συνάδελφοί της νὰ διαβέθουν ἱκανότητες ἀποκομπτουργῶν. Ἐπέβαλε, λοιπόν, στοὺς Σουηδοὺς γιατροὺς νὰ γράφουν στὸ ἔξῃς τίς συνταγές τους στὴν γραφομηχανή ἢ, στὴν περίπτωσι πού δὲν διαθέτουν γραφομηχανή, με γράμματα κεφαλαία

Ἄντζι ΝΤΙΚΙΝΣΟΝ

Μιά καινούργια στάρ με υπέροχα πόδια

ΠΡΙΝ τρία χρόνια, σὲ μιὰ ταϊνία τοῦ βετεράνου Τζῶν Γουαίην, πού εἶχε τὸν τίτλο «Παντρεύτηκα μιὰ... γυναίκα», ἔκανε μιὰ σύντομη ἀλλὰ πολὺ ἐντυπωσιακὴ ἐμφάνισι μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα με υπέροχα πόδια, μιὰ καινούργια στάρλετ, γιὰ τὴν ὁποία κανεὶς προηγουμένως δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα.
 Σήμερα, αὐτὴ ἡ ἴδια νέα ἡθοποιός, πού ἀκούει σὸ ὄνομα Ἄντζι Ντίκινσον, ὅχι μόνον δὲν εἶναι πιά ἀγνωστὴ, ἀλλὰ καὶ με τὴν καινούργια ταϊνία της «Ρίο Μπράβο», πάλι με τὸν Τζῶν Γουαίην, εἶνε γνωστὴ καὶ περιζήτητη ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ στούντιο. Ἀκόμη καὶ στὴν Εὐρώπῃ ἡ ταϊνία αὐτὴ ἔκανε εὐμένεστα δεκτὴ καὶ ὅλους σχεδὸν οἱ εἰδικὸς Τύπος ἔγραψε πολὺ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν Ἄντζι καὶ τὰ γοητευτικὰ πόδια της!
 Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της σὸ «Ρίο Μπράβο», οἱ προτάσεις γιὰ ἀποκλειστικὴ συνεργασία ἀπὸ τὰ μεγάλα στούντιο, ἄρχισαν νὰ φθάνουν ἀλλεπάλληλες. Ἀλλὰ ἡ Ἄντζι, ἀνεξάρτητος καὶ ὑπερήφανος χαρακτήρας, τίς ἀπέρριψε ὅλες, λέγοντας:
 — Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια γυρίζω καὶ χτυποῦσα συστηματικὰ ὅλες τίς πόρτες τῶν στούντιο, παρακαλῶντας γιὰ ἕνα μικρὸ δοκιμαστικὸ ρόλο. Κανεὶς δὲ με προσέξε καὶ κανεὶς δὲν ἐδείξε ἐνδιαφέρον νὰ με δοκιμάσῃ. Σήμερα, πού χωρὶς στὸν Χάουαρντ Χάκς καὶ στὸν Τζῶν Γουαίην κατάρθωσα νὰ γίνω «στάρ με μέλλον», ὅλοι σκεπτοῦν νὰ μοὺ κάνουν προτάσεις γιὰ μεγάλους ρόλους καὶ γιὰ λίαν δολάρια. Ἀλλὰ ἀπὸ μικρὴ ἐμάθα νὰ μὴν εἶμαι ἀχάριστη. Με τὸν Χάκς καὶ τὸν Γουαίην ἔχω υπογράψει ἕνα συμβόλαιο καὶ ἐννοῶ νὰ σεβαστῶ τὴν ὑπογραφή μου. Ὅθι μείνω, λοιπόν, κοντὰ τους καὶ θὰ συνεχίσω νὰ παίξω σὲ ὁποιοδήποτε νεότερη ταϊνία μοὺ δώσουν ρόλο. Ποτὲ δὲ θὰ ἐξέλθω. Ὅτι τὴν ἐποχὴ, πού κανεὶς παραγωγὸς δὲν ἤθελε νὰ με προσέξῃ, μόνον αὐτοὶ οἱ δύο μοὺ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου στὸν κινηματογράφου καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐπιμονὲς προσπάθειες καὶ μελέτες νὰ γίνω ἡθοποιός. Δὲ με συγκινοῦν τὰ φαφνικά πλούτη. Προτιμῶ τὸν ἀργό, ἀλλὰ σίγουρο δρόμο τῆς ἐπιτυχίας κοντὰ τους...

Πέλλα, ἱκανὴ νὰ ξελογιάσῃ κάθε ἀντρα. Ἀλλὰ ὅχι κι' ἐμένα, ὁ ὁποῖος, σὲ λίγο καιρὸ, θὰ γίνω παππούς ἀπὸ τὴν πρώτη μου κόρη, πού εἶναι σὲ ὥρα γάμου...
 Ἡ Ἄντζι Ντίκινσον — αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικὸ τῆς ὄνομα — γεννήθηκε στὴ μικρὴ πόλὶ Κούλυ τῆς Πολιτείας Ντακότα τῆς Ἀμερικής, στίς 30 Σεπτεμβρίου τοῦ 1931, ἀπὸ γονεὺς μάλλον φτωχοῦς, πού ἔχαν ἀρκετὰ ἄλλα παιδιά. Ἐκεῖ ἐμείνε καὶ σπούδασε μέχρι τὸ 1944. Τὸν ἐπόμενο χρόνο ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια μετεκινήθη πρὸς τὴν Καλιφόρνια, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ καλύτερους ὁρους διαβίωσης. Ἐγκατεστάθη σὸ Λὸς Ἀντζελες, κι' ἐνὸς ὁ πατέρας βρῆκε μιὰ καλὴ δουλειὰ σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἀεροπλάνων, ἡ Ἄντζι πῆγε σὲ μιὰ σχολὴ γραμματέων. Ἦθελε νὰ γίνῃ στενοδακτυλογράφος — ἰδιαίτερα γραμματεὺς σὲ εταιρεία, δίχως νὰ σκέπτεται διόλου, ὅτι βρισκόταν κοντὰ σὸ Χόλλυγουντ καὶ στὸν παρὰδεῖσο τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων.
 Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος γιὰ τὴν Ἄντζι, ἀλλὰ ὅχι τόσο, ὥστε νὰ τὴν κᾶν νὰ ἀλλάξῃ σχέδια. Τελείωσε τὴ φοίτησι στὴ σχολὴ γραμματέων καὶ ἀπὸ τὸ 1948 μέχρι τὸ 1954 ἐργάσθηκε ὡς ὑπάλληλος σὲ ἀρκετὲς ἐταιρεῖες. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ἐξελιχθῇ σὲ μιὰ πραγματικὰ ὁμορφὴ κοπέλλα με ὁμορφὰ πόδια. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ προσόν τὴν ἔκανε νὰ πάρῃ μέρος σ' ἕνα διαγωνισμὸ ἰδιωτικῶν σταθμῶν τηλεόρασης, πού ζητοῦσε με καλὴ ἀμοιβὴ τρεῖς κοπέλλες με τέλεια πόδια γιὰ νὰ διαφημίσουν μιὰ καινούργια μάρκα γυναικείων καλτσῶν.
 Ἡ Ἄντζι κέρδισε τὴν πρώτη θέσι καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς διαφημιστικὰς ἐκπομπὰς τὸ ὄνομά της ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸ στους καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Λίγο ἀργότερα πῆρε κι' ἕνα μικρὸ ἐπεισοδιακὸ ρόλο σὸ μουσικοχορευτικὸ φιλμ τῆς Ντόρις Νταϊν «Φτώχεια, τραγοῦδι καὶ χορὸς». Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ νομίσῃ, ὅτι ἦταν ἡ ἡθοποιός καὶ νὰ ἀσχισθῇ νὰ περὶνῃ προσφορὰς γιὰ νέες ταϊνίες. Ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ προσφορὰς δὲν ἔρχονταν, ἄρχισε νὰ τηγανίη ἡ ἴδια στὰ στούντιο, ζητώντας ἕνα μικρὸ ρόλο. Ἀπὸ παντοῦ ὅμως συναντοῦσε τὴν ἀρνησι καὶ τὴν ἀδιαφορία. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, κατάρθωσε νὰ πάρῃ ἕναν ἀκόμη μικρὸ ρόλο σὸ φιλμ τοῦ Ράινολφ Σκὸτ «Δικαιοσύνη χωρὶς νόμο» καὶ μετὰ τίποτα. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀκόμη προσπάθειες καὶ περισσότερες ἀπογοητεύσεις, εἶχε τὴν τύχη νὰ τὴν προσέξῃ ὁ Τζῶν Γουαίην καὶ νὰ τὴν συστήσῃ στὸν παραγωγὸ Χάουαρντ Χάκς. Με ἕνα καὶ μόνον φιλμ οἱ δύο αὐτὲς «προσωπικότητες» τοῦ Χόλλυγουντ τὴν ἔκαναν τόσο γνωστὴ καὶ συμπαθῆ στὰρ, ὥστε νὰ ἀφιερώνῃ ὁ ἀμερικανικὸς Τύπος πάμπολλα ἄρθρα γι' αὐτὴν καθημερινῶς.
 Νὰ καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, πού τοῖζουν τὴ γοητευτικὴ σιλουέττα της: Ὑψὸς 1,64, βάρος 53 κιλά, μαλλιά καστανοκόκκινα καὶ μάτια καστανά. Εἶναι ἀνυπαντρη ἀκόμη, γιατί, ὅπως λέει ἡ ἴδια, δὲ συνάντησε μέχρι τώρα τὸ «μεγάλον ἔρωτα». Ζὴ μὴν της σ' ἕνα μικρὸ ἀλλὰ πολυτελὲς διαμέρισμα τοῦ Χόλλυγουντ, καὶ τὸν ἐλεύθερο καιρὸ τῆς τὸν περνᾷ ποτὲ με τὸ διαβάσμα, ποτὲ με τὸ ὑπὸ τὴν καὶ ποτὲ με τὴς ἱπποδρομίες. Γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ πάθος της, ἡ ἴδια λέει συχνὰ γελώντας:
 — Τελευταίοναί γιὰ τίς ἱπποδρομίες καὶ ποιντῶν πάντα στὰ ἄλογα, πού ἔχουν τὴν μικρότερη τύχη, φυσικὰ χᾶνὸ τὰ δολάρια μου, ἀλλὰ ὅχι καὶ τίς ἐλπίδες μου διὰ καποτὲ θὰ γίνω πλοῦσια ἀπὸ ἕνα ἄλογο...

Ἡ Ἄντζι φημίζεται γιὰ τὰ ὁμορφὰ πόδια της.

Ἡ ὀνομασία της ἀπὸ τὴν ἱπποδρομία...
 * Ὁ Λῶρενς Ὀλβίτς πηγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα σ' ἕνα κομωτήριον κυρίων. Ὅπως ἀνακάλυψε κάποιος ἀδίστατος δημοσιογράφος, οἱ ἐπισκέψεις αὐτῆς τοῦ Ἀγγλοῦ καλλιτέχνη, ὀφείλονται σὸ ὅτι ὁ κομωτής, πού διευθετῇ τὴν ἐπιχείρησι εἶναι

ὁ ἐφευρέτης ἐνός εἰδικῶς κινῶν κατὰ τῆς τριχοπώσεως. Ὁ δὲ Λῶρενς τρίμει πάντα μίπως μείνῃ φαλακρός.
 * Οἱ τρεῖς καλύτεροι μαῖνερ τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες. Τα ὀνοματὰ τους, ἂν σὰς ἐνδιαφέρουν, εἶναι Φρέντ Μάκ Μάραϊν, Στίου Ἄρτ Γκρέντς καὶ Ραίημοντ Μπόουρ.
 * Ἡ Ὀυτρεὺς Χίππὸρν ζῇ λεί. Ζηλεύει ἀφάνταστα μιὰ νεαρή καὶ ἐξαιρετικὰ γοητευτικὴ Κινεζοῦσα, τὴν Γκρέττα Σί, τὴν ὁποία ὁ σύζυγός της Μέλ Φέρρερ πῆρε ἀπὸ τὴν προστασία του, με τὸ σκοπὸ νὰ τὴν κᾶν μεγάλη σταρ

Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΟ ΣΑΜ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΜΟΥΝ ΞΕΝΑ χρόνια παντρεμένη με το Σάμ, όταν αποφασίσαμε να κάνουμε ένα δεύτερο ταξίδι το γάμου στην όμορφη λουτρόπολη, που είχαμε πρωτοπάει νιόπαντροι. Αφίσαμε την τρίχρονη κόρη μας και το γιοί μας, που ήταν μόλις 8 μηνών, στις φροντίδες της γιαγιάς τους και φύγαμε.

Είχαμε κρατήσει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Φάρος», όπου είχαμε μείνει την πρώτη νύχτα του γάμου μας. "Ενοιωθα πολύ ευτυχισμένη κι' έρωτευμένη με τον άντρα μου όσο και τότε. Μά κι' εκείνος ήταν πολύ τρυφερός μαζί μου και μ' έσφιξε δυνατά στην άγκυλιά του μόλις ή καμαριέρα έκλεισε πίσω της την πόρτα.

— Σάμ, πάμε να κολυμπήσουμε! τον παρακάλεσα, θέλοντας να ξαναγίνουν όλα όπως είχαν γίνει εδώ κι' ΞΕΝΑ χρόνια.

Δέ μου χάλασε το χατήρι. Σε λίγο, βρισκόμουν ξαπλωμένη στη ζεστή, χρυσαφένια άμμο. Ο Σάμ είχε πάει να ντυθεί, γιατί κρύωνε. Ήχορδισα ένα απλό μάλινο μαγιώ. Οι δυο σκοτεινοί μου είχαν παχύνει λίγο, αλλά δε στενοχωριόμουν, γιατί ο Σάμ με θεβαίωσε πώς του άρεσα πολύ. Το κραγιόν μου ήταν ανοιχτό ροζ και τ' άνοιξη ξανθα ίσια μαλλιά μου είχαν καιρό να δώσουν κομμωτήριο. Ακολουθούσα, βλέπετε, την επιθυμία του άντρου μου, που μου επαναλάμβανε κάθε τόσο πώς με ήθελε «φυσική» και πώς τον αηδιάζανε οι γυναίκες που μακιγιαζόνταν πολύ και που παρίσταναν τις «μοιραίες». Όταν ο Σάμ γύρισε, κάθισε κοντά μου.

Ξαφνικά, άκουσαμε μία φωνή δίπλα μας:

— Με συγχωρήτε που σας ενοχλώ, αλλά ξέχασα το λάδι του μπάνιου μου στο ξενοδοχείο. Μπορώ να χρησιμοποιήσω το δικό σας;

Γύρισα κι' αντίκρισα μία κοπέλλα με μπικίνι, που δεν έκρυβε σχεδόν τίποτα απ' το κορμί της. Τα κατακόκκινα θαμμένα χείλια της χαμογελούσαν όλο πρόκληση στο Σάμ.

«Καύμένη μου! είπα μέσα μου. Μην κουράζεσαι άδικα. Είναι ακριβώς ο τύπος που δε χωνεύει καθόλου ο Σάμ μου».

Μά, πριν προλάβω να τελειώσω τη σκέψη μου, είδα τον άντρα μου να πετάγεται όρθιος και να τσακίζεται, για να προσφέρει τη μποτίλια με το λάδι στην άγνωστη, τρώγοντάς την συγχρόνως με τα μάτια.

Ήταν κάτι που δε θα το πίστευα ποτέ, αν δεν το βλέπα...

— Μένετε και σεις στο «Φάρο»; ρώτησε ο Σάμ. "Α, πολύ ωραία! Είμαστε γείτονες... "Η γυναίκα μου κι' εγώ θα χαρούμε πολύ να μάς κάνετε συντροφιά.

Ή έκπληξί μου ήταν τόσο, που δεν κατάφερα παρά να χαμογελάσω ανόητα. Ή ζωντανή πρόκληση τίναξε πίσω τα ξανθά μαλλιά της, που φτάνανε μέχρι τους λεπτούς στρογγυλούς ώμους της, και κάθισε δίπλα μου.

Μέσα στη μισή ώρα που έμεινε μαζί μας, μάθαμε πώς λεγόταν Τζόαν Στήβενς, πώς εργαζότανε στην τηλεόραση και πώς δεν είχε σκοπό να παντρευτεί, αν και της έκαναν ένα σωρό προτάσεις, για να μη χαλάσει την καριέρα της.

Ο Σάμ, ο μεγάλος εχθρός των γυναικών που «αρινόνταν τον προσορισμό τους, για να κάνουν όνομα», όπως έλεγε μέχρι πρότερου, συμφωνούσε τώρα απόλυτα μαζί της.

Ποτέ μου δεν είχα νοιώσει τόσο δυστυχισμένη! Αυτό που με πείραζε περισσότερο, δεν ήταν πώς ο άντρας μου κύτταζε μιά άλλη γυναίκα, αλλά πώς είχα πιστέψει ότι δεν του άρεσανε παρά οι νοικοκυρούλες σαν έμένα...

Κι' ακριβώς επειδή τον είχα πιστέψει, είχα αφήσει την καλή θέσι που είχα πριν να παντρευτώ σε μια διαφημιστική επιχείρησι, κι' είχα παραμελήσει τον εαυτό μου...

Όταν γυρίσαμε στο δωμάτιό μας, έτρεξα και σταθήκα μπροστά στον καθρέφτη, για να πιστοποιήσω άλλη μία φορά πώς μου ήταν αδύνατο να παραβληθώ σε γοητεία με την Τζόαν...

Κι' όμως κάτι έπρεπε να κάνω! Άγαπούσα πολύ τον άντρα μου και δεν είχα σκοπό ν' αφήσω να μου τόν πάρη καμιά άλλη.

Χτένισα όσο μπορούσα καλλίτερα τα μαλλιά μου και φόρεσα το πιο κομψό φόρεμά μου. Μά δεν πέτυχα καμιά σπουδαία αλλαγή. Το δέρμα μου, που είχε μείνει τόσο χρόνια άπεριποίητο, μου πρόσθετε μερικά χρόνια.

Το βράδυ, ξανασυναντήσαμε τη Τζόαν στο ρεστωράν του ξενοδοχείου, σφιγμένη μέσα σε μία στενή τουαλέτα, που ανάδειχνε τις τέλειες γραμμές της.

Ήρθε και κάθησε στο τραπέζι μας, με το θάρρος παληάς φίλης, και δεν έπαψε ούτε στιγμή να φλερτάρη με το Σάμ.

Μ' έπνιγε η απελπισία! Οι πιο μαύρες σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό μου, μά δεν ήξερα πώς ν' αντιδράσω. Καταλάβαινα ότι ήμουν νικημένη...

Το συναίσθημα αυτό δε μ' εγκατέλειψε ούτε στιγμή, τις επόμενες τέσσερις μέρες. Το μόνο που με παρηγορούσε, ήταν ότι η Τζόαν θαφευγε το πρωί της Παρασκευής, όπως μάς είχε πη όταν πρωτογνωριστήκαμε.

Μά, το βράδυ της Τετάρτης, εκεί που καθόμασταν κι' οι τρεις στη βεράντα του ξενοδοχείου, η τρομερή αντίζηλος μου δήλωσε μ' όλη της την ήρεμια:

— Αποφάσισα ν' αναβάλω την αναχώρησή μου και να φύγω μαζί σας την Κυριακή.

Νόμισα πώς κάποιος με είχε χτυπήσει δυνατά στο κεφάλι...

— Σάμ, θα μπορούσες να μου φέρης τη ζακέτα μου; παρακάλεσα τον άντρα μου. "Αρχισα να κρυώνω...

Εκείνος σηκώθηκε πρόθυμα. Μόλις απομακρύνθηκε, στράφηκα αποφασιστικά στη Τζόαν:

— Θα φύγης αύριο, της είπα προσπαθτικά. "Ο Σάμ κι' εγώ θέλουμε να μείνουμε επιτέλους μόνοι μας. Καταλαβαίνεις;

Εκείνη γέλασε ειρωνικά.

— Είσαι απόλυτα σίγουρη πώς ο Σάμ θέλει να φύγω; με ρώτησε κυνικά.

— Ναί! φώναξα μ' απελπισμένο κουράγιο. Ναί, γιατί μ' αγαπάει!

Την ίδια στιγμή, άκουσα τα δήματα του άντρα μου να πλησιάζουνε. Γύρισα κι' είδα πώς δεν κρατούσε τίποτα στα χέρια του. Ήταν φανερό ότι δεν είχε άνεβη στην κάμαρά μας.

Είχε ακούσει άραγε;...

— Λοιπόν, Τζόαν, είπε ήσυχα, ελπίζω πώς θα μάς αποχαριτηήσης... αύριο το πρωί, πριν να φύγης.

Ή γόησσα τον κύτταξε σαν να μην καταλάβαινε τα λόγια του... "Υστερα σηκώθηκε και χάθηκε στο σκοτάδι, χωρίς να προσφέρει λέξι.

Δέ μιλήσαμε ποτέ με το Σάμ γι' αυτή την ιστορία. Δεν του έκανα κανένα παράπονο, ούτε τον ρώτησα αν είχε ακούσει τη συζήτησή μου με την Τζόαν.

Ή στάσι που είχε κρατήσει, μου είχε αποδείξει την αγάπη του, κι' αυτό μου έφτανε.

Μά η περιπέτεια αυτή μου είχε δώσει ένα καλό μάθημα που δεν το ξέχασα. "Αρχισα να φροντίζω και πάλι τον εαυτό μου και σε λίγους μήνες είχα γίνει μία κομψή γυναίκα, πάντα καλοχτενισμένη και μακιγιαρισμένη.

Παρ' όλ' αυτά, ο Σάμ εξακολουθεί να μου δηλώνει πώς μ' αγαπάει ακριβώς επειδή είμαι «φυσική», χωρίς να ξέρη τί διάτα κάνω, για να κρατήσω αυτή τη φυσικότητα, και πόσες οικονομίες γιά να πληρώνω το κομμωτήριο και τα καλλυντικά μου...

ΣΑΛΛΥ ΧΑΡΣΤ

Ο Σάμ προσέφερε άμέσως στην άγνωστη τη μποτίλια με το λάδι.

Ένας ξένος εθνήρ δασι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ήλιος βασιλεύει πίσω απ' τους κίτρινους άμμολοφους, όταν ένας καθάλαρος έφτασε στην καταπράσινη δασι του "Ελ Αντί. Ξεπέμε και, σέρνοντας τ' άλογο του απ' το χαλινάρι, τράβηξε προς το μέρος μιάς χαμηλής σκηνής, στημένης κάτω απ' τ' άδεντρα.

Τη στιγμή που έφτασε εκεί, βγήκε απ' τη σκηνή ένας βεδουίνος με κάτασπρα μαλλιά και κορμί κυρτωμένο απ' τα χρόνια, και στάθηκε μπροστά στην είσοδο. Τον ακολουθούσαν δυο παλληκάρια.

— Ο Άλλάχ μαζί σας, τούς χαιρέτησε ο ξένος.

— Ο Άλλάχ μαζί σου, απάντησε ο γέρος για λογαριασμό και των τριών. Πώς βρέθηκες εδώ;

— Είχα πάει να πουλήσω μερικές απ' τις γκαμήλες μου, είπε ο άγνωστος. Όλη τη μέρα κάλπαξα μέσα στην έρημο, κάτω απ' τον καυτό ήλιο, κι ο λαιμός μου έχει ξεραθεί απ' τη δίψα. Πρέπει να ταξειδέψω άλλες δώδεκα ώρες, για να φτάσω στην κατασκήνωσι των δικών μου...

Θά μ' αφήσετε να περάσω εδώ τη νύχτα; Όσση ώρα μιλούσε ο ξένος, ο γέρος τον κύταζε εξεταστικά, με ματιά γεμάτη ύποψια. Ήξερε καλά πώς αυτή την εποχή κανένας βεδουίνος δεν πουλάγε γκαμήλες, κι ή ιστορία του ξένου του φαινόταν ψεύτικη...

Ένα απ' τα παλληκάρια που στέκονταν δίπλα του, έσκυψε και του ψιθύρισε στ' αυτί:

— Πατέρα, αυτό τ' άλογο μοιάζει με κείνο που κλέφανε την περασμένη βδομάδα απ' τον Άχμέτ!

Ο γέρος κούνησε τ' κεφάλι του κι έμεινε δισταχτικός για λίγο. Ύστερα είπε στον άγνωστο, με ξερό φωνή:

— Δεν έχω κανένα δικαίωμα να σ' έμποδίσω να μείνης στην δασι. Δέ θα μπορέσω όμως να σε φιλοξενήσω κάτω απ' τη στέγη μου.

Και, γυρίζοντας στα δυο παλληκάρια, πρόσθεσε:

— Πάμε να ποτίσουμε τα πρόβατα, παιδιά μου.

Όταν απομακρύνθηκαν κι οι τρεις, ο ξένος άφισε να του ξεφύγει μια βλαστήμια κι έτοιμάστηκε ν' απομακρυνθεί κι αυτός.

Μά σταμάτησε απότομα, βλέποντας να παρουσιάζεται στο άνοιγμα της σκηνής μια κοπέλλα. Ήταν λυγρή σαν μικρή χουρμαδιά και πολύ όμορφη. Στο χέρι της κρατούσε ένα κύπελλο γεμάτο νερό.

— Σ' άκουσα που έλεγες πως ξεράθηκε ο λαιμός σου και σούφερα να πιής, είπε στον ξένο χαμογελώντας του ντροπαλά. Ο πατέρας μου φαίνεται πως ήταν θυμωμένος με τ' αδέρφια μου, και γι' αυτό σου φέρθηκε έτσι, απότομα.

Ο άγνωστος πήρε το κύπελλο, χωρίς να ξεκολλήσει καθόλου τα μάτια του απ' την κοπέλλα, τ' άδειασε μονορούφι κι ύστερα είπε:

— Σ' ευχαριστώ, λουλούδι της έρημου! Ποτέ δε φανταζόμουν πως θα βρισκα μια τέτοια όμορφη μέσα σ' αυτή τη μικρή δασι... Πώς σε λένε;

— Αϊσέ... απάντησε η κοπέλλα, που είχε γίνει κατακόκκινη κι έσκυβε το κεφάλι της, σαν να την έκαιγε ή ματιά του άντρα. Κι' εσένα;

— Ομέρ... Μά τον Άλλάχ, έχω γνωρίσει πολλές κόρες της έρημου, μα καμιά τους δεν είχε τέτοια άστέρια για μάτια, σαν τα δικά σου!

Η κοπέλλα έκανε μια κίνηση, σαν νόθελε να φύγει. Μά ξαναστάθηκε.

Ο ξένος ήταν νέος, και τα γλυκά του λόγια την έκαναν να νοιώδη ένα περίεργο μούδιασμα...

Εκείνος, σαν να κατάλαβε τί της συνέβαινε, άφισε καταγής το κύπελλο και με μια απότομη κίνηση την άπασε στην άγκαλιά του, πνίγοντας τις διαμαρτυρίες της μ' ένα φιλή.

— Αϊσέ, με μάγεψες απ' την πρώτη στιγμή που σ' αντίκρισα! της μουρμούρισε. Θέλω να σε πάρω μαζί μου και να σε κάνω γυναίκα μου. Μά φαίνεται πως ο πατέρας σου μ' αντιπάθει... και δεν είμαι τόσο πλούσιος ώστε να μαλακώσω με δώρα την καρδιά του.

— Άν όμως με θέλεις και σύ, θά σε κλέψω κι' άς γίνη ό,τι γίνη... Νά, πάρε αυτό το μπουκαλάκι, κι όταν έρθουν ο πατέρας σου και τ' αδέρφια σου, άδειασε στο κρασί τους το περιεχόμενο του. Είναι υπνωτικό και θά τους ρίξει σε βαθύ ύπνο. Έτσι, θά μπορέσης να τ' οσκάσης από τη σκηνή, χωρίς να σε καταλάβουνε. Θά σε περιμένω δίπλα στο πηγάδι.

Κόλλησε άλλη μια φορά τα χείλη του στα δικά της κι' ύστερα πήδησε στ' άλογο του και χάθηκε πίσω απ' τα δέντρα.

Η Αϊσέ απόμεινε να τρέμη, από ευτυχία και φόβο. Δεν ήξερε τίποτα για το νέο βεδουίνο, μά τον άγαπούσε κι' όλος μ' όλη τη δύναμη της φλογερής καρδιάς της. Γι' αυτό και δε δίστασε να κάνει ό,τι της είχε πη. Όταν ο πατέρας της και τ' αδέρφια της αποκοιμήθηκαν απ' το φάρμακο, εκείνη γλύστρησε έξω από τη σκηνή κι' έτρεξε στο πηγάδι.

Ο Ομέρ την περίμενε εκεί, όπως είχαν συμφωνήσει.

— Τόδερα που θάρης! της μουρμούρισε άγκαλιάζοντάς την. Πάμε να φύγουμε, έκανε λαχανιασμένη η κοπέλλα. Άν ξυπνήσουν, αλλοιμόνό μας!

— Μή φοβάσαι κι' έχουμε όσον καιρό θέλουμε, της απάντησε ο Ομέρ.

Υπήρχε ένας σαρκαστικός τόνος στη φωνή του, που έκανε την Αϊσέ να τρομάξη. Μά ο νέος δεν την άφισε να σκεφθή. Τα χείλια του βρήκαν τα δικά της, τα χάδια του τη ζάλισαν σαν δυνατό πιότο, και ξεχάστηκε στην άγκαλιά του...

Όταν όμως συνήλθε απ' το έρωτικό μεθύσι, οι άνησιχίες την ξαναπλημμύρισαν. Ο Ομέρ δε φαινόταν να βιάζεται καθόλου. Και σε μια στιγμή τη ρώτησε που ήταν το κοπάδι με τα πρόβατα.

— Για τ' όνομα του Άλλάχ, άγαπημένε μου, άς φύγουμε! τον έκτεψε. Οι δικοί μου θά ξυπνήσουν άπου νάσαι και θά μάς σκοτώσουν σαν σκυλιά!

— Δεν πρόκειται να ξυπνήσουν ποτέ, άνόητη! της φώναξε με ξαφνική σκληρότητα ο Ομέρ. Αυτό που έρριξες στο κρασί τους, ήταν φάρμακι!

Και τώρα που τ'άμαθες, πές μου γρήγορα που είναι τα πρόβατα! Δεν πιστεύω να θέλεις ν' άφισω όλόκληρο κοπάδι να πάη χαμένο... Όσο για σένα, μπορείς νάρθης μαζί μου, αλλά να ξέρης πως είναι δύσκολη ή ζωή κοντά σ' ένα ληστή, κι' ό,τι θά κακοπεράσης άν δεν είσαι καλή κι' υπάκουη.

Η Αϊσέ άκουγε με φρίκη... Η άλήθεια ήταν τόσο τραμερή, που δεν τόλμούσε να την πιστέψη. Ο άγαπημένος της δεν ήταν παρά ένας κλέπτης, που την είχε βάλει να σκοτώψης, που την είχε βάλει να σκοτώσеш τον πατέρα της και τ' αδέρφια της, για να τους άρπάξη το κοπάδι. Τα γλυκόλογα και τα φιλήματα δεν ήταν παρά μια παγίδα...

Της ξεφύγε μια άγρια κραυγή πληγωμένου ζώου και, άρπάζοντας το κυρτό σπαθί που κρεμόταν απ' τη ζώνη του Ομέρ, τον χτύπησε μ' όλη της τη δύναμη στο λαιμό, χωρίζοντας σχεδόν τ' όμορφο κεφάλι του κορμί του. Ύστερα πήδησε απ' το κορμί του. Ύστερα πήδησε στ' άλογο του ληστή και χάθηκε καλπάζοντας στην έρημο...

Από τότε δεν την ξαναείδε κανείς. Α. ΣΩΛΚ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

— Μή φοβάσαι κι' έχουμε όσο καιρό θέλουμε, είπε ο Ομέρ στην Αϊσέ.

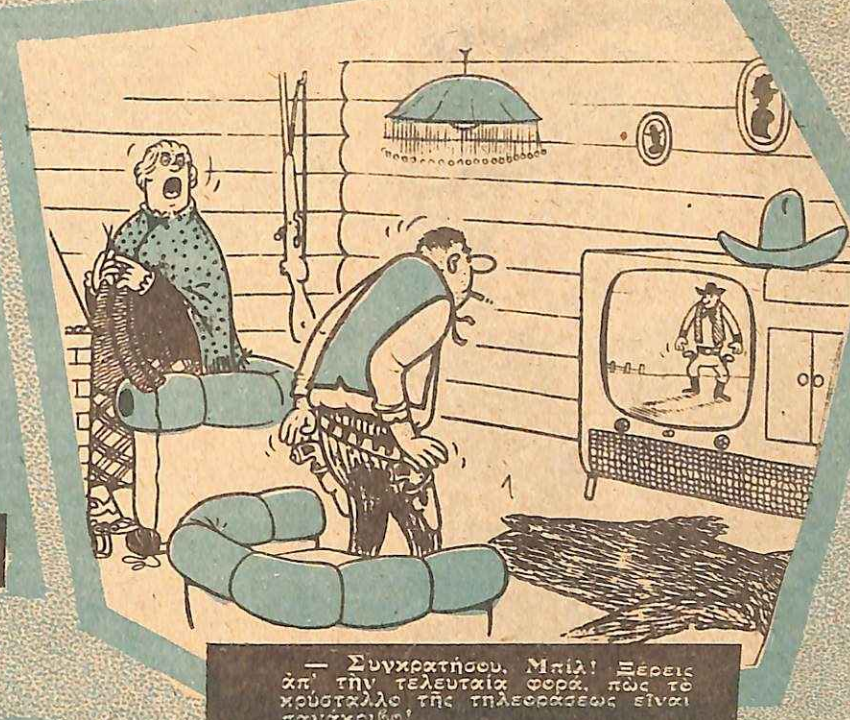
των χρημάτων που χρειαζόταν.

Έβγαλε την στρατιωτική στολή του, φόρεσε παλὰ πολιτικά ρούχα, προμηθεύτηκε κι' ένα ψάθινο καπέλλο κι' έγκαταστάθηκε σ' ένα από τα κεντρικότερα σταυροδρόμια της Κολωνίας, όπου άρχισε να ζητιανεύη με το συγκινητικώτερο κλαψιάρικο ύφος! Φαίνεται πως το ύφος αυτό ήταν έξαι:ετικά πειστικό, γιατί, μέσα σε νεται πός το ύφος αυτό ήταν έξαι:ετικά πειστικό, γιατί, μέσα σε μια ώρα μόλις, είχε καταφέρει να μαζέψη 10 μάρκα και 90 πέννια, δηλαδή γύρω στις 75 δραχμές. Ο μαύρος ήταν έτοιμος πιά να μεταφέρει στις τσέπες του το πολύτιμο περιεχόμενο του ψάθι. να καπέλλου και να γυρίση στον στρατώνά για να βρή τους συντρόφους του, όταν, είδοποιημένη από έναν άμερικανική στρατιωτική ύποπτος ο έγχρωμος αυτός ζητιάνος, ή άμερικανική στρατιωτική άστυνομία έφτασε επί τόπου και τον συνέλαβε.

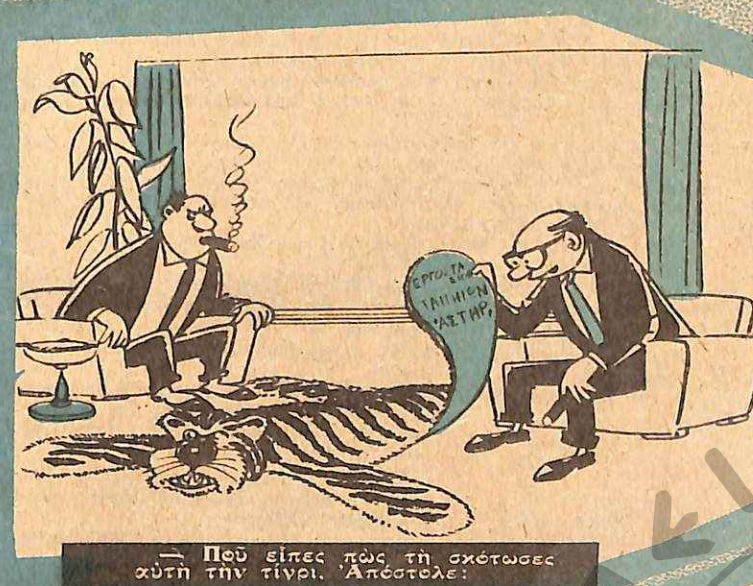
Ο στρατιώτης — ζητιάνος πρόκειται τώρα να περάση από στρατοδικείο και ή ποιή του θά είναι εξαι:ετικά άσύστηρη, γιατί είναι βαρείς οι κυρώσεις, που προβλέπονται για τους άξιαμιστικούς και τους άνδρες, που εκθέτουν, κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, το γόητρο του άμερικανικού στρατού στο έξωτερικό.

— Χαρίλαε, μια λεπτή νυναιχεία φωνή ρωτάει αν θα περιμένω ακόμα στο ξενοδοχείο ή «Πλάζ».

— Συννεφάτισε. Μπλά! Ξερεis άπ' την τελευταία φορά, πως το κούσταλλο της τηλεόρασης είναι πανάκριβο!

— Που είπες πως τη σκότωσες αυτή την τίνρι. Άπέστειλε:

Ταξιδιωτικές αναμνήσεις

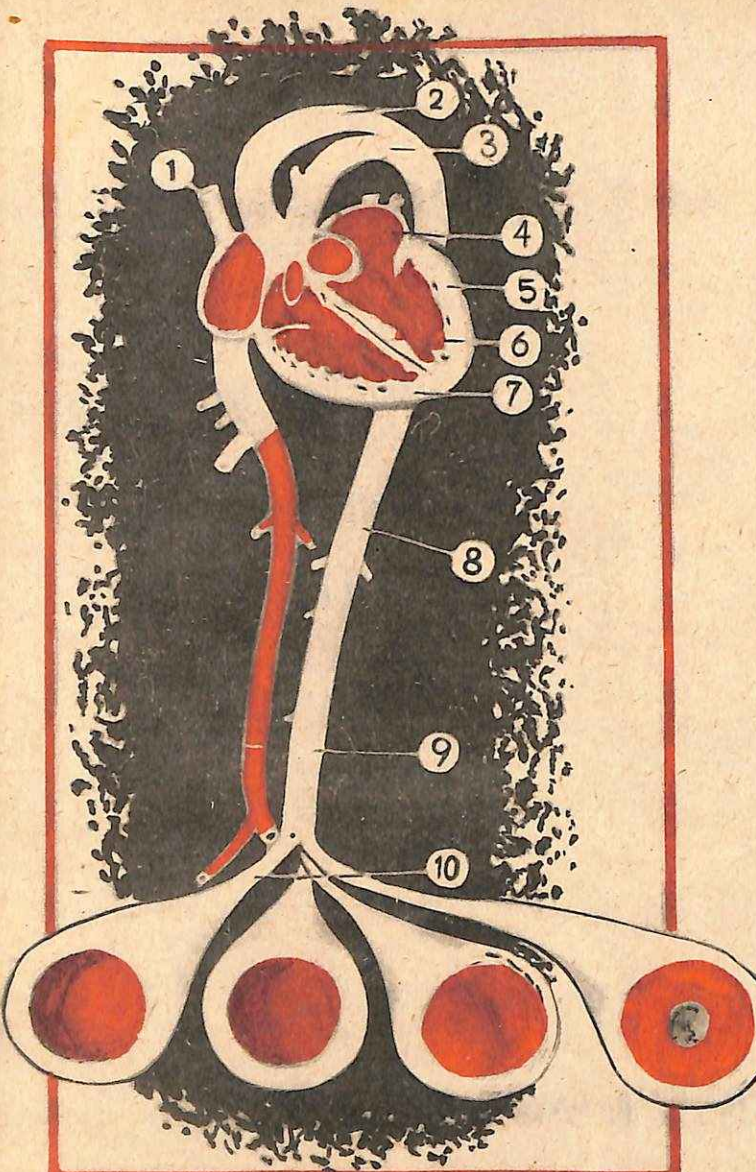

— Λοιπόν, τί δώρα μεύφερες άπ' το ταξίδι σου. Λιλή!

— Τι λες; Την παίρνουμε μαζί ως ταξιδιωτική... άναμνησι!

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

Η αρτηριοσκληρωσία απογείλει τη σφραγίδα των γηρατειών. Συνίσταται στην εναπόθεση αβαστατών αλάτων στο εσωτερικό τοίχωμα των αρτηριών, που κάνουν έτσι την ελαστικότητα τους ενώ ταυτόχρονα ο αυλός τους γίνεται μικρότερος. Η κυκλοφορία του αίματος δεν γίνεται τότε κανονικά. Άνωτέρω: 1) Καρδιά φλέβα, 2) Τόξο της αορτής, 3) Αρτηρία, 4) Αρτηρίδα, 5) Αρτηρίδα, 6) Αρτηρίδα, 7) Δεξιά κοιλία, 8) Αριστερή κοιλία, 9) Κοιλιακή αορτή, 10) Ελκτική αορτή.

την ελαστικότητά τους. "Όλοι ξέρουμε ότι η αρτηριοσκληρωσία θεωρείται συνήθως σαν η σφραγίδα των γηρατειών.

3) Το πεπτικό σύστημα μπορεί να διατηρηθεί «νέο» και μετά τα 60. Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό είναι ότι πρέπει ν' αποφευχθούν τις καταχρήσεις και να μην το κουράζουμε.

4) Τό σπυρτί και τα νεφρά μπορούν επίσης να διατηρήσουν για πολλόν καιρό τη νεότητά τους. Τα δύο αυτά όργανα βρίσκονται σε άμεση και στενή σχέση με το πεπτικό σύστημα.

Κάθε διαιτητική παρεκτροπή έχει, λοιπόν, τόν αντίκτυπό της και σ' αυτά.

5) Τα όστα γίνονται πιο εύθραυστα. "Όλοι ξέρουμε ότι τα γεροντικά κατάγματα θεραπεύονται πολύ δύσκολα.

6) Το δέρμα γίνεται ξηρό και γεμίζει ρυτίδες.

7) Τα μαλλιά χάνουν τό χρώμα τους και πέφτουν. Τα λευκά μαλλιά είναι διαφανή, γιατί λείπει απ' αυτά η χρωστική ουσία που τους δίνει τό ιδιαίτερο χρώμα τους και τό κάνει αδιαφανή. Τα μαλλιά σε μερικούς ανθρώπους γερνάνε από πολύ νωρίς. Ενώ ο υπόλοιπος οργανισμός διατηρείται ακμαίος.

Τα λευκά μαλλιά δε μπορεί να θεωρηθούν σαν σημάδι των γηρατειών.

8) Από τό όργανα των αισθήσεων, εκείνα που γερνάνε ενωρίτερα είναι τό αυτιά και τό μάτια.

Η βαρηκοΐα, που παρατηρείται στους γέροντες, οφείλεται σε σκληρυνσιόν των βαθύτερων οργάνων του αυτιού, που χάνουν έτσι την ευαισθησία τους.

Στα πολύ ηλικιωμένα άτομα, έξ άλλου, ή τρις απόχρωματίζεται βαθμιαία, ή κόρη είναι λιγώτερο ευαίσθητη στις εξωτερικές επιδράσεις και ή ικανότης προσαρμογής του ματιού λιγοστεύει. Έχουμε τότε τό φαινόμενο της πρεσβυωπίας.

Η εξέταση του βυθού του ματιού μπορεί, έξ άλλου, να μάς πληροφορήσει εγκαίρως για την ύπαρξη λαθνογενούς αρτηριοσκληρωσεως.

9) Προκειμένου για τό όργανα του φύλου πρέπει να κάμωμε διάκριση ανάμεσα στις γυναίκες και στους άντρες. Σε πολλές γυναίκες, ή ερωτική διάθεση εξαφανίζεται με τό σταμάτημα της περιόδου. Μπορεί, όμως, να διατηρηθεί κι' έπειτα απ' αυτό. "Αλλά" είναι τότε αρκετά εξασθενημένη.

Στους άντρες, αντίθετα, ή ερωτική παρόρμησις μπορεί να διατηρηθεί και σε πολύ μεγάλη ηλικία.

Κατά κανόνα, όμως ευφάνηξε αισθητή κάμψη έπειτα από τό 50. Οι περιπτώσεις άντρώων, έξ άλλου, που γερνάνε σεξουαλικά και πρίν απ' αυτή την ηλικία, δεν είναι σπάνιες.

10) "Ο έγκεφαλος γερνάει πιο άργά από όλα τό άλλα όργανα του σώματος.

Οι νευρικές ίνες του έγκεφάλου διατηρούν την νεότητά τους και σε πολύ μεγάλη ηλικία. Τό αξιοσημείωτο στην προκειμένη περίπτωση είναι τό έξης:

Πολλοί άνθρωποι γερνάνε σ' όλο τους τό σώμα, αλλά ο έγκεφαλός τους διατηρείται ακμαίος.

Η αρτηριοσκληρωσις, έξ άλλου, δε φαίνεται ότι επηρεάζει τις διανοητικές λειτουργίες.

Ο Μιχαήλ "Αγγελος κι' ο Τισιανός διατήρησαν την καλλιτεχνική τους δραστηριότητα και μετά τό 80 χρόνια τους, ενώ ο Βέρνι έφτασε στη μεγάλητερη ώριμότητά του μεταξύ τών 60 και τών 80.

Από τους συγχρόνους πρέπει να αναφέρωμε επίσης τόν Πατρίνι, τόν Τσκανίνι και τόν Αντενούουερ.

Τά συμπτώματα των γηρατειών

Ο έγκεφαλος γερνάει τελευταίος

ΑΠΟ πότε αρχίζουμε να γερνάμε; Οι σύγχρονοι επιστήμονες μάς λένε ότι τα γηρατεία είναι φαινόμενο καθαρά προσωπικό, μ' απλούστερα λόγια, ότι κάθε άνθρωπος γερνάει στην εποχή του και με τό δικό του τρόπο.

Έτσι, άλλοι άνθρωποι αρχίζουν να γερνάνε από τό 35 ή τό 40, ενώ άλλοι διατηρούν τη νεότητά τους κι' έπειτα από τό 60.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό φαινόμενο των γηρατειών είναι ότι δεν παρουσιάζουν ομοιομορφία ακόμη και για τό ίδιο άτομο.

Μ' απλούστερα λόγια, ένα άτομο δε γερνάει με τρόπο ομοίμορφο από τις τριχές του κεφαλιού ως τό νύχια των ποδιών. Άλλα όργανα γερνάνε περισσότερο κι' άλλα λιγώτερο, άλλα ενωρίτερα κι' άλλα αργότερα.

Ας δούμε, όμως καθένα από τό όργανα του σώματός μας χωριστά:

1) Η καρδιά. Μετά τό 50, τό μυοκάρδιο χάνει την ελαστικότητά του και γι' αυτό ή καρδιά παρουσιάζει σημεία κοπώσεως.

Οι παλμοί της γίνονται λιγώτερο έντονοι και, σε μερικές περιπτώσεις, ακανόνιστοι. Οι διαταραχές αυτές δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, εφ' όσον δε συνοδεύονται από ανωμαλίες της λειτουργίας των καρδιακών βαλβίδων. Οι κυκλοφοριακές ανωμαλίες (υπέρταση, αρτηριοσκληρωσις κλπ.), καθώς και ώρισμένες εκούσιες δηλητηριάσεις (καφές, ποτά, καπνός) μπορούν, όμως, να δώσουν κάποια σοβαρότητα σ' αυτές τις διαταραχές.

2) Τα αίμοφόρα αγγεία (φλέβες, αρτηρίες) χάνουν βαθμιαία

ΤΑ ΑΓΝΟΤΕΡΑ ΠΙΟΤΑ

Όπως βρήκαν δυο ειδικοί χημικοί, ο πονοκέφαλος που παθαίνουμε, αφού πιούμε πολύ, δεν οφείλεται στο οινόπνευμα, αλλά σε διάφορες άλλες ουσίες που περιέχονται στα ποτά. Τό ούισκυ π.χ. περιέχει ακεταλδεϋδη και ισοαμυλική αλκοόλη. "Αν τού άφαιρέσωμε τις ουσίες αυτές, δε θα χάση τίποτε απ' τό άρωμα και τη γεύσι του, θα πάψη όμως πιά να μάς φέρνη πονοκέφαλο μετά τό μεθύσι.

Τό τζιν και ή βότκα περιέχουν τις μικρότερες ποσότητες αυτών των ουσιών. Είναι δηλαδή—μπορούμε να πούμε—τά άγνότερα ποτά.

Η έρκασι των νεογέννητων

Μιά ασφαλής μέθοδος για τη μέτρηση της δράσεως των νεογέννητων βρεφών επινοήθηκε από δυο γιατρούς τού Πανεπιστημίου της Βοστώνης. Τό εξεταζόμενο μωρό βρίσκεται στην ίδια θέση σαν ένα ταξιδιώτη που κυττάζει απ' τό παράθυρο τού τρένου τούς τηλεφωνικούς στύλους που περνάνε.

Με την εξέταση αυτή, ανακαλύπτονται εγκαίρως διάφορες ανωμαλίες των ματιών, που θα μπορούσε να προκαλέσουν άργότερα τυφλωσι. Οι άλλες προηγούμενες μέθοδοι δε μπορούσαν να εφαρμωθούν, παρά μόνο σε παιδιά 3—4 ετών.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Για να μην έκθεση τη Μαριέλ, ο Ανρί δεν κάνει λόγο για τό τηλεφώνημα που πήρε — όπως πιστεύει — έκ μερους της. Άφινει να παρουσιάστ ή ίδια στη Δικαιοσύνη και να δώση κατάθεσι, όταν μάθη τη σύλληψι του. Στο μεταξύ προφυλακίζεται ως δολοφόνος τού Ζεράρ και προδότης της πατρίδας του. "Οστόσο, ο Σανγκινέντ, παρ' όλες τις ενδείξεις, είναι βέβαιος για την αθωότητα τού νέου και προσπαθεί να την αποδείξη. Τό ίδιο κάνει κι' ο Παρός, όταν μαθαίνει την τρομερή είδησι. Η Μπριζιτ πεθαίνει, υπενθυμίζοντας στον άντρα της την υπόσχεσί του για την κόρη τους. Ο Σανγκινέντ κάνει μια έρευνα στο σπίτι τού έγκληματος, συγκεντρώνει ώρισμένα στοιχεία κι' ύστερα επισκέπτεται τό Διευθυντή της Ασφαλείας και τού τονίζει πως ο Ζεράρ είναι άδωος. "Εκείνος όμως δεν εννοεί να τό παροδεχτή.

18ον

Λοιπόν, είχαμε πρώτα ένα γράμμα, που μάς ανάγγελλε τί έπρόκειτο να γίνει, την ώρα τού ραντεβού, ποιά περίπου πρόσωπα θα βρίσκονταν εκεί... τό είδος τού έγκληματος, έόσον μιλούμε για προδοσία... Δεν άναφερε καθόλου για δολοφονία, πράγμα όμως που δε σημαίνει απαραίτητως πως ήταν κάτι απρόβλεπτο...

Τά ξέρω, όλ' αυτά, αγαπητέ μου. "Ο άγνωστος επιστολογράφος έξηγούσε πως ήταν κι' αυτός προδότης, που μετάνιωνε κι' έπαιρνε εκδίκησι.

Έκδικησι... για ποιά λόγο; Νά τί δεν ξέρουμε! "Αλλά, ές συνεχίσουμε την ανάκαταλάσι μας: "Ο Ζεράρ Νταραμόν κι' ο δολοφόνος συναντήθηκαν λοιπόν στην όδο Μπιλανκούρ... Γιατί; Είναι φανερό πως παίζανε τό βασικό ρόλο τό χαρτιά, που βρήκανε. "Αποτελούσαν τό λόγο, την έξηγησι, τό σκοπό αυτής της συναντήσεως... Είναι φανερό επίσης πως ή Ιταλική διπλωματική έκθεσι, που βρήκε στα χέρια τού Λερούα, τού είχε παραδοθή απ' τό Νταραμόν... γιατί ξέρω πως προερχόταν απ' τό γραφείο του...

Έδώ, φαίνεται ύποπτος ο ρόλος αούτ τού νέου. Έχουμε κάθε λόγο να πιστέψουμε πως λογάριζε να πουλήση την έκθεσι στους Γερμανούς... Λέω τα πράγματα όπως τα σκέπτομαι! Μα μπορεί και να γελιέμαι...

Ο Λερούα όμως: Τί δουλειά έχει σ' όλ' αυτά;... Ξέρουμε ότι, μόλις πρωτοπήγε στο μέτωπο... άμέσως τραυματίσθηκε σοβαρά... Έμεινε έξη μήνες στο νοσοκομείο... "Υστερα ξαναγύρισε στο μέτωπο, δίχως να βελήκαν άναρρωτική άδεία... Πέτυχε άργότερα μια άβεια 48 ώρων... ήρθε στο Παρίσι... Πως μπορεί να βρήκε καιρο να μαγειρέψη καμμία βρωμιά με τούς Γερμανούς;

Τί τόν έφερε στο Παρίσι; "Ο Έρωτας, διάβολε! "Αγαπάει την αδελφή τού Νταραμόν!... Βέβαια, υπάρχει κάποιο μυστήριο σ' όλ' αυτά... "Οστόσο, μέσα στο σκοτάδι, βλέπω κι' ένα μικρό φώς, πολύ μικρό... Στο σαλόνι, όπου έγινε τό έγκλημα, έχουν μείνει οι πατημασιές εκείνων, που μπήκανε, μεταξύ τών 8 και τέταρτου και τών 9... Διακρίνονται, γιατί τα παπούτσια τους είχαν λασπες. Η βροχή δε άρχισε να πέφτη κατά τις 8 και βροχή δε άρχισε μετέωρη... "Εγώ κι' οι άστυνομικοί φτάσαμε τέταρτο... "Εγώ κι' οι άστυνομικοί φτάσαμε εκεί στις 9... Λοιπόν, πόσες πατημασιές πιστεύετε, ότι ανακάλυψα μπλεγμένες, άλλα αρκετά καθαρές;

Τών δύο άστυνομικών και τις δικές σας...

Ναί.

Τού δολοφόνου και τού θύματος.

Κι' ενός έκτου προσώπου ακόμα! "Ηθελε κι' αυτό την ίδια ώρα. Φορούσε τσουράπι μάλλινα, πάνω απ' τόν κοναπέ, σε κάποιο χώρος πίο... απ' τόν κοναπέ, σε κάποιο στιγμή που ήταν άφηρημένος ο Ζεράρ Νταραμόν, κι' από κεί τόν ακόταξε! "Υστερο τόσκασε απ' τό πίσω μέρος τού κήπου, αφού πέταξε τα τσουράπια του μέσα σε κάτ' πσυχάλιερ. Νά τί! Σας τάφερα.

Μπορεί κάλλιστα να τα μεταχειριστήκε

ο Λερούα και να τό πέταξε την ώρα που έφευγε...

Μπορεί! Θα τό μάθουμε, αυτό... Για την ώρα όμως, αν θυμάμαι καλά, κρίνω πως είναι πολύ κοντά για τό πόδι του. Μην ξεχνάτε αυτή τη λεπτομέρεια!

Τη σημειώνω για να σας εύχαριστήσω.

Όχι, μὴν τό παίρνετε έτσι!... Δεν πρόκειται έδώ να Ικανοποιηθώ τό φιλότιμό μου, άλλα να βρούμε την αλήθεια... Σκέπτομαι και κάτι άλλο, που μούκανε έντύπωσι. Τό άνωιμο γράμμα έλεγε να στείλετε τούς άστυνομικούς σας σ' εκείνο τό σπίτι στις 9 ακριβώς. Γιατί καθώριζε τόσο λεπτομερώς την ώρα;...Δεν τό προέβλεπε, εκείνη τη στιγμή... Τώρα που τό ξανασκέφθηκα, μού άνηκε παράξενο...

Αν δε φοβόμουν μήπως μού πήτε και πάλι πως έχω πολύ ζωηρή φαντασία, θα σας έλεγα τό έξης: «Η δολοφονία τού Ζεράρ Νταραμόν προμελετήθηκε και διαπράχθηκε από κάποιον, που πήρε όλα του τα μέτρα για να φορτώση τα βάρη στον Ανρί Λερούα».

Σωστό μυθιστόρημα!

Ισως... "Αλλά τό συγκλονιστικότερα μυθιστορήματα είναι παρμένα απ' την πραγματική ζωή...

Ανάμεσα στους δυο άντρες άπλώθηκε για λίγο σιωπή, με φανερή άμηχανία. "Υστερα ο Σανγκινέντ ρώτησε:

Μπορώ τώρα να μάθω κι' έγω τη δική σας γνώμη κύριε διευθυντά;

Ναί... Προδοσία έκ μερους τού Ζεράρ Νταραμόν, που δεν έπρεπε ναχη στα χέρια του την άπορρητη έκθεσι. Προδοσία τού Ανρί Λερούα, που παρέδωσε τις πληροφορίες και τα σχέδια τού τομέος του... "Ισως ανταλλάσανε οι δυο τους αυτά τα χαρτιά, για κάποιο λόγο που τόν άγνοούμε ακόμα... Μάλωσαν πάνω σ' αυτή την ανταλλαγή, κι' ο ένας χτύπησε τόν άλλο...

Μά, αφού μπορούσαν να συναντηθούν άπουδήποτε άλλου, τί λόγος υπήρχε να δώσουν ραντεβού τη νύχτα στο μακρύνο εκείνο κι' α-

κατόκητο σπίτι της όδο Μπιλανκούρ;...

Από υπερβολική προφύλαξι... Προπάντων αν, όπως έχουμε λόγους να πιστεύουμε, ο ένας από τούς δυο είχε αποφασίσει να ξεκάνη τόν άλλο!

Έγώ δε συμφωνώ απόλύτως μαζί σας... "Υπήρχαν δυο άτομα στο ραντεβού, άλλ' ο ένας απ' τούς δυο δεν ήταν ο Λερούα. "Ο ένας μένει άγνωστος... κι' αυτόν προπάντων πρέπει να μάθουμε, γιατί είναι κατά τα φαινόμενα ο δολοφόνος... "Ο Λερούα έφτασε άργότερα. Τί ζητούσε εκεί; "Αρνείται να μάς τό έξηγήση. Κάνει άσχημα, βέβαια... Ποιός ξέρει όμως αν δεν είναι ανακατεμένη σ' αυτή την ιστορία κάποια γυναίκα! Για να σωπαίνει ο Λερούα τόσο επίμονα, πρέπει να τού κλείνη τό στόμα κάποιο ζήτημα συνειδήσεως... και πιθανότατα ή ύποχρέωσι να κρατήσει μυστικό τό όνομα μιάς γυναίκας, κοπέλλας ή παντρεμένης...

Δουλεύει πάλι ή φαντασία σας, φίλε μου! παρατήρησε ο διευθυντής γελώντας.

Προχωρώ ακόμα! Για μένα, ο αξιωματικός δε μπορεί ποτέ να φόρεσε τα τσουράπια πάνω απ' τις στρατιωτικές μπότες του, γιατί έχει πολύ μεγάλο πόδι... Έχουμε έπειτα τό μαχαίρι. Δεν παρουσιάζει κανένα ιδιαίτερο γνώρισμα. Είναι φτιαγμένο από τη λάμα μιάς παλιάς ξιφολόγους Λεμπελ. Δεν είναι πιθανό να τό κουβαλούσε πάνω του ο Λερούα, γιατί πιάνει πολύ τόπο... Κι' ύστερα, γιατί θα τ' άφηνε μέσα στην πληγή;

Δε σταματώ σ' αυτή τη λεπτομέρεια, μολοντί...

Ο διευθυντής δε συμπλήρωσε τη σκέψι του.

Υπάρχουν, τέλος, δυο ενδείξεις, που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα για μένα, συνέχισε ο Σανγκινέντ. Πρίν ξεσηκώση, ο Ζεράρ Νταραμόν πρόφερε ένα όνομα...

Τού Μάξ Ρύσλερ.

Ναί.

Εισάστε βέβαιος γι' αυτό;

Τό βεβαιώνει ο Λερούα.

Κι' αυτό σας φτάνει;

Ναί.

Μά αυτός μπορεί να πη ό,τι θέλει!

Ο Σανγκινέντ κούνησε τό κεφάλι του.

Φαίνεται πως δε θα συνεχισθούμε ποτέ, έμεις οι δυο, παρατήρησε, ξεκινάτε από την αρχή, ότι ο Λερούα είναι ένοχος. Έγώ ξεκινάω απ' την αρχή, ότι είναι άδωος! Κι' ότι δεν έχει κανένα συμφέρον να πη ψέματα... Μολοντί, λοιπόν, δε μάς τό λέει όλα, παραδεχόμενι, ότι αυτά που μάς λέει είναι αληθινά... Κι' όταν βεβαιώνη, ότι τό θύμα, στα τελευταία του, πρόφερε τ' όνομα τού Ρύσλερ, τόν πιστεύω!

Και τί συμπέρασμα βγάξετε, ρώτησε ο διευθυντής, με κάποια ειρωνεία.

Δε βγάω ακόμα συμπεράσματα. Διαπιστώνω και αναζητώ γεγονότα... Λοιπόν, τό θύμα πρόφερε τ' όνομα τού Ρύσλερ... Έξ άλλου, μέσα στα χαρτιά τού Νταραμόν βρήκαμε ένα σύντομο γράμμα με την υπογραφή «Σχέ». Δε χρειάζεται νανοι κανείς μαντίς, για να καταλάβη πως σημαίνει «Σχέιμπερ»... Τόν ξέρω καλά τό στρατηγό Σχέιμπερ. Μ' έπισκε άλλοτε, μ' άνέκαμε ο ίδιος, με φυλάκιζε με βασάνισε, για να μού πάρη λόγια...

Νά, λοιπόν, που έχουμε αυτά τα δυο όνοματα ζευγαρωμένα: Σχέιμπερ και Μάξ Ρύσλερ... Συμπτοσι! Μπορεί! Λέτε όμως να-ταν συμπτοσι και πάλι τό ότι συναντήσατε πρό όλίγων εβδομάδων τό όνομα τό Σχέιμπερ, να κάνη μ' όλη του την ψυχία τόν περιπάτο του μαζί με τούς δυο διευθυντές της έταρείας;

Ο διευθυντής έκαμε με κίνησι άνυπομονισίας.

Σας είπα τότε, ότι είχατε κάνει μια μεγάλη γκάφα. "Αλλά αν σας έλεγε ξεγελάσει κάποια όμοιότης... Πρώτον, είναι τελείως άπιθανό να τούμπε ο στρατηγός Σχέιμπερ

ΤΟ ΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πρός γνῶσιν...

Καινούργιο μ' ανοιξες βιολι και τό μυαλό σου τριβελά-έδώ και μέρες τόσες κι' όλο μου λες, μωρέ όρσοί, πως θες απ' έξω και φαρσι, να μάθης ζενες... γλωσσες!

Για γαλλικά και γι' άγγλικά με πιλατεύεις τακτικά και μ' έχεις αλαλιάσει... Και για τις γλωσσες που μου λες, έχει, χωρίς υπερβολές, ή γλώσσα σου... μαλλιάσει.

Ασε, λοιπόν, τό λακριντι κι' έχε τη γλώσσα σου κοντή, να μη γυρίσω φύλλα όποτε, φράση καφερή, τό κόκκαλό σου αυθω, θά τρίζουν απ' τό ζυ- (λοί)

Με λίγα λόγια καθαρά τη γλωσσουμάθεια πα- που τόσο με τσιτίζει, καθ' ότι ή γλώσσα, από (παλνα, δεν έχει κόκκαλο στα- (λια) μα... κόκκαλα τσικι (ζει)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

νάρθη στο Παρίσι, μέσα στον πόλεμο, χωρίς να πάρη καμιά προφύλαξη... Δεν παραδεχόμαι πως μπορεί νακανε μια τέτοια τρέλλα!

Ο Σανγκινέντ κούνησε το κεφάλι του. — Ναι, ξέρω. Είπε: «Εσείς με βεβαίωσε πως επρόκειτο για τον Έλβετο Σαρλ Σπουλμάκερ».

— Αλλά δε με πιστεύατε...

— Ασφαλώς όχι!

— Νά, λοιπόν, κάτι που θα σας πείσει... Ο διευθυντής έδωσε από ένα συντάγμα μία φωτογραφία και την έδειξε στο Σανγκινέντ.

— Αναγνωρίσετε αυτόν τον άνθρωπο, αγαπητέ φίλε; Τον ρώτησε.

— Βέβαια! Είναι ο Σχδέιμπερ, με πολιτικά.

— Κάνετε λάθος, λοιπόν! Η φωτογραφία αυτή είναι του Σαρλ Σπουλμάκερ!

Ο Σανγκινέντ έσκασε στα γέλια.

— Σίγουρα, σας την έστειλε απ' την Έλβετία κάποιος Γερμανός κατασκοπός! Και την πάταξε χιτώνα!... Αυτά παθαίνει όποιος δεν κάνει τις δουλειές του μόνος του... Έγώ όμως πήγα ο ίδιος στη Βασιλεία, πήρα τις πληροφορίες μου... κι' έχω τώρα την τιμή να σας παρουσιάσω την αληθινή φωτογραφία του αξιοτίμου δερματέμπορου Σπουλμάκερ...

Κάνετε τη σύγκρισή με την άλλη!

Η δεύτερη φωτογραφία παρίστανε ένα αδύνατο ανθρωπάκο, με λεπτό πρόσωπο, έντελως διαφορετικό απ' τον ψηλό και εύσωμο Σχδέιμπερ.

— Σας κοροϊδύνανε, κύριε διευθυντά, πρόσθεσε ήσυχα ο Σανγκινέντ.

Ο διευθυντής είχε χλωμιάσει λίγο.

— Όπωςδήποτε, θ' αναλόγη την υπόθεσι ή στρατιωτική δικαιοσύνη, παρατήρησε.

— Ναι, αλλά θα βασισθώ στη δική σας προανάκριση και στις πληροφορίες, που θα της δώσετε σείς.

— Όταν κληθώ για εξέταση απ' τον άνακριτή ο Μάξ Ρύσλερ, είμαι βέβαιος πως θα εξηγήσει εύκολα γιατί πρόφερε τ' όνομα του ο έτοιμοθάνατος Νταραμόν.

— Θα μάθετε, ασφαλώς, και σεις την κατάσταση. Χρόνι, λοιπόν, να σας ζητήσω μια μεγάλη μισή.

— Καταλαβαίνω! Θέλετε να σας κρατήσω ένιμμερο...

— Ακριβώς.

— Σας το υπόσχομαι.

— Ευχαριστώ... Είμαι βέβαιος κι' εγώ, όπως και σεις, ότι ο ανθυπολοχαγός Λερούα θα καταδικασθώ, εκτός αν συμβεί κανένα θαύμα την τελευταία στιγμή...

— Η εποχή των θαυμάτων έχει περάσει, αγαπητέ μου.

— Καθόλου! Συμβαίνουν ακόμα, κάθε μέρα... Μόνο που πρέπει να βοηθήσει κανείς λιγάκι...

Κι' εγώ λοιπόν θα βοηθήσω για το θαύμα της σωτηρίας αυτού του νέου!

— Σε τέτοιες υποθέσεις κατασκοπείας και εσχάτης προδοσίας, η στρατιωτική δικαιοσύνη λειτουργεί σύντομα και με παραδειγματική αυστηρότητα. Δεν παραδέχεται ελαφρυτικά... Για μένα, έχει κριθεί η τύχη του Λερούα... Η βοήθειά σας θα φτάνει πολύ αργά.

— Δεν έχω πολλές ελπίδες, είν' η αλήθεια. Θάθελα όμως να προφυλάξω την πατρίδα μου από ένα μεγάλο εγκλήμα: την καταδίκη ενός αθώου σε θάνατο!

— Μην ενθουσιάζεστε τόσο, αγαπητέ μου! Δίχως ενθουσιασμούς, κύριε διευθυντά, η ζωή βόταν μονότονη και άνουσια...

Ο στρατιωτικός άνακριτής ταγματάρχης Μπερνάρ είχε υποβάλει σε επίμονη ανάκρισι τον Άνρι Λερούα.

— Όλα τα φαινόμενα στρέφονταν εναντίον του ανθυπολοχαγού. Ο άνακριτής ήταν βέβαιος για την ενοχή του κι' έκανε τις ερωτήσεις με θλιμμένη αυστηρότητα.

— Αλλάστε, η οτάσι του Λερούα ένιχνε ακόμα περισσότερο την κατηγορία που τον βάρινα. Ένώ, στην αρχή, ο νέος είχε επιχειρήσει ν' αντιδράσει, είχε εξεγερθεί, ύστερα τα νύχτα του είχαν νικήσει το θάρρος του και τώρα είχε εγκαταλείψει πια στην τύχη του, θεωρώντας χαμένο τον εαυτό του.

Περιορίστηκε να διηγήθη τι είχε κάνει τη βραδιά εκείνη απ' τη στιγμή που είχε φτάσει στο σπίτι της δούδ Μπιλανκούρ. Έπανελάβε στον ταγματάρχη Μπερνάρ ότι είχε πηδή στο Σεζάρ Σανγκινέντ και στο διευθυντή της Ασφαλείας.

Δεν ήξερε πως θα συναντούσε το Ζεράρ Νταραμόν στην οδό Μπιλανκούρ. Δεν είχε μάλωση καθόλου μαζί του. Δεν είχε καμιά σχέση με τα σχεδιαγράμματα και τ' άλλα χαρτιά, που είχαν βρεθεί πάνω στο Ζεράρ.

Τού είχε δώσει ο έτοιμοθάνατος την απόρρητη έκθεσι. Και προσπάθησε να του κάνει κάποια τελευταία συστάσι, ίσως και άποκαλύψει, όταν τον έμπαινε ο θάνατος. Μόνο μετά τη σύλληψή του, είχε μάθει ο Άνρι το περιεχόμενο αυτού του έγγραφου.

— Λοιπόν, παιδιά, εδώ θα κατασκηνώσουμε!

Είχε επιχειρήσει να φύγει, όχι γιατί ένιωθε τον εαυτό του ένοχο, αλλά απλούστατα γιατί είχαν παραχρή τα νύχτα του απ' το μακάριο εκείνο και απόροπο δράμα, όπου είχε βρεθεί μπλεγμένος. Δεν ήξερε πια τί έκανε...

— Αλλάστε, δεν είχε αντισταθεί καθόλου, όταν τον έπιασαν οι αστυνομικοί.

Κάθε φορά όμως, που ο άνακριτής ξαναγύριζε στην αίτια του δράματος, δηλαδή στη φανερή — όπως φαινόταν — συνενοχή μεταξύ Ζεράρ και Άνρι, κι' έκανε στον τελευταίο την ίδια επίμονη ερώτησι:

— Τι γυρεύατε στο ακατοίκητο σπίτι της δούδ Μπιλανκούρ;

Έκείνος απαντούσε με αποθάρρυνσι:

— Δε μπορώ να σας το πώ... Μη με ρωτάτε περισσότερο πάνω σ' αυτό το θέμα, κύριε ταγματάρχη!

— Η σιωπή σας, ή άνουσή σας να μιλήσετε, είναι η καταδίκη σας.

— Άς γίνω ό,τι θέλει ο Θεός!

Κι' ο Άνρι έμενε βουβός, γιατί σκεφτότανε:

«Μονάχα η Μαρσέλ θα μπορούσε να πη την αλήθεια, αν το ήθελε... αν ήθελε ν' αδιαφορήσει για την υπόληψή της!».

Μά η Μαρσέλ άγνοούσε πως την είχαν μεταχειριστή για δόλωμα, για να τραβήξουν σε μια ένεδρα τον Άνρι... Κι' αφού δεν ήξερε τίποτα, δε θα μιλούσε...

Όταν ο Μάξ Ρύσλερ πήρε κλήσι απ' τον ταγματάρχη Μπερνάρ να παρουσιασθώ το ίδιο πρωί στο στρατοδικείο, ζάρωσε τα φρύδια του κι' άνησχυσε μια στιγμή.

— Διάβολο! μουρούρισε. Τί να συμβαίνει άραγε...

Τι τους είχε βάλει στα ίχνη του; Μήπως τον είχε δη κανείς και τον είχε αναγνωρίσει, στην οδό Μπιλανκούρ;

Προπάντων, τον είχαν δη μαζί με το Ζεράρ...

Δεν ήταν, λοιπόν, καθόλου ήσυχος, όταν μπήκε στο μικρό γραφείο του ταγματάρχη, με την απλούστατη στρατιωτική επίπλωσι.

Και πρώτα η υπόδοχή, που του έκανε ο ταγματάρχης, ήταν εγκάρδια.

Ο Μπερνάρ ήταν ένας εύσωμος άντρας, ως 60 χρονών, με άσπρα μουστάκια, κιτρινωμένα απ' το κάπνισμα.

— Καθίστε, κύριε Ρύσλερ, του είπε. Σας ζητώ συγγνώμη, που σας έφερα εδώ, αλλά έχω να σας ζητήσω ώριμες πληροφορίες... Θα προσπαθήσω να μη σας άπασχολήσω πολλή ώρα.

— Είμαι στις διαταγές σας, κύριε ταγματάρχη. Ό,τι θέλετε...

— Εξέρετε το Ζεράρ Νταραμόν;

— Πολύ, κύριε ταγματάρχη, απάντησε χαμογελώντας ο Ρύσλερ. Όσο μπορώ να ξέρω ένα νέο, με τον οποίο έχω φίλια εδώ και δυο χρόνια και πρόκειται, σε δυο βδομάδες, να παντρευτώ την αδελφή του.

— Μάθετε τι του συνέβη;

Ο Μάξ Ρύσλερ σηκώθηκε απότομα και πήρε άνησυχο ύφος.

— Πώς! Του συνέβη τίποτα; Κανένα άτύχημα;

Ο Νταραμόν δολοφονήθηκε χτες το βράδυ, κατά τις 9, στην οδό Μπιλανκούρ, αριθμός 122.

— Θεέ μου!... Ο Ζεράρ!... Δολοφονήθηκε!

Κι' ο Ρύσλερ ξανάπεσε στο κάθισμά του, παίζοντας στην έντελεια το ρόλο του.

Έβαλε το χέρι του μπροστά στα μάτια του... Όχι, όμως για να κρύψη τα δάκρυά του, αλλά για να μη φανή το σαρκαστικό χαμόγελό του.

— Είναι φοβερό!... μουρούρισε. Αλλά... μπορείτε να μου δώσετε μερικές λεπτομέρειες;

Ο ταγματάρχης του διηγήθηκε όλη την Ιστορία και πρόσθεσε στο τέλος:

— Ο κατηγορούμενος ίσχυριζόταν, ότι έφτασε την ώρα που ψυχομαχούσε ο Νταραμόν, κι' ότι τον άκουσε να προφέρει στα τελευταία του ένα όνομα... το δικό σας: Μάξ Ρύσλερ...

Αυτό σας εξηγεί γιατί σας κάλεσα εδώ... Μά, πριν απ' όλα, πείτε μου αν είχατε σχέσεις με τον Άνρι Λερούα.

— Όχι, καθόλου.

— Δεν τον είχατε συναντήσει ποτέ;

— Μονάχα μια φορά κύριε ταγματάρχη.

— Πού;

— Στο σπίτι του κ. Ναρσίς Νταραμόν, του πατέρα της μνηστής μου.

— Υπό ποιές συνθήκες;

— Φαίνεται, ότι ο νέος αυτός είχε μια κάποια κλίσι για τη μνηστή μου και, δίχως να ξέρη τα σχέδιά μας, πήγε αφέλεστατα να τη ζητήσει σ' αυτό...

— Αυτό είν' όλο;

— Ο Ρύσλερ δίστασε λίγο, κι' ύστερα απάντησε:

— Ναι, αυτό.

— Μπορείτε να μου πητε τώρα ποιές ήταν οι σχέσεις σας με το Ζεράρ Νταραμόν;

— Μαάλιστα, κύριε ταγματάρχη... Με συγχωρήτε όμως για την ταραχή μου και τη θλίψη μου... Καταλαβαίνετε... μια τέτοια ερηνική συμφορά! Δεν τολμώ να την πιστέψω!

— Έμεινε μια στιγμή σκεπτικός και πρόσθεσε ύστερα:

— Σας είπα πως ήξερα το Ζεράρ εδώ και δυο χρόνια. Ήμασταν φίλοι κι' επρόκειτο να συγγενισθούμε... Μπορώ, λοιπόν, να σας πώ, ότι είχε οικονομικές στενοχώριες, τον τελευταίο καιρό... Είχε καταφύγει σε μένα, κι' εγώ του είχα κάνει ένα φιλικό δάνειο...

— Έχω, ευτυχώς μια οικονομική άνεσι... και τον εξυμνήρησα ευχαρίστως... Ωστόσο, παρανευτήθηκα, γιατί είχε κάποιες κρυφές ανάγκες και δεν ήθελε ν' αποταθώ στον πατέρα του. Αλλά σκεφθήκα πως οι νέοι έχουν τα μυστικά τους, που δεν τα λένε πάντα, έστω και στους φίλους τους...

— Είπατε πως χρειαζόταν χρήματα; Ό,στε, λοιπόν, αν εύρισκε κανένα άγνωστο πόρο, δε θα δίσταζε να τον μεταχειρισθώ;

— Με την προϋπόθεσι πως θα ήταν τίμιος! διαμαρτυρήθηκε ο Ρύσλερ.

— Άς είναι!... Πως εξηγείτε τώρα το ότι, την ώρα του θανάτου του, σας σκέφθηκε ο Ζεράρ Νταραμόν και πρόφερε τ' όνομά σας;

— Το ξηγώ μ' ένα τρόπο απλούστατο, κύριε ταγματάρχη... Ο Ζεράρ ήταν ένας τύπος κλειστός. Δεν έπαινε εύκολα φίλους. Μπορώ να πώ λοιπόν πως ήμουν σχεδόν ο μόνος φίλος του. Μου είχε ξεχωριστή άδυναμία...

— Δεν ήταν λοιπόν φυσικό να με σκεφθώ τη στιγμή που πέβαινε δολοφονημένος; Ό,στε, κύριε ταγματάρχη, αν δεν είχε θελήσει η Τύχη να πιάσει άμέσως η Δικαιοσύνη το δολοφόνο, δε θα ρούχασι στιγμή, άπου να τον ανακαλύψω! Θα διέθετα γι' αυτό όλόκληρη τη ζωή μου, αν χρειαζότανε! Θα το θεωρούσα καθήκον μου, υποχρέωσί μου άπέναντί του θύματος και της αδελφής του, που πρόκειται να γίνω γυναίκα μου!

— Πότε τον είδατε για τελευταία φορά;

— Χτες τ' απόγεμα.

— Δε σας έκανε καθόλου λόγο γι' αυτό το ραντεβού;

— Όχι. Χωρίσαμε στην οδό Ρίβολι. Αύτως πήρε ένα ταξί, κι' εγώ άλλο, και τραβήξαμε καθένας για τις δουλειές του... Ό, αν μπορούσα να φανταστώ πως έτρεχε προς το θάνατο!... Μά μου φάνηκε ήσυχος, ξέγνοιαστος, ευχαριστημένος...

— Όστε δεν υποθέτετε τίποτα; Δε μπορείτε να εξηγήσετε αυτό το έγκλημα;

— Όχι, μα την πίστι μου... γιατί αυτό που θυμάμαι, δεν έχει σημασία...

— Πείτε μου ό,τι ξέρετε!

— Ναι... Τη μένη φορά, που είδα το Λερούα, στο σπίτι της μνηστής μου, μού φάνηκε απότομος και βίσιος τύπος. Μά αυτό είναι άσημαντο, βέβαια...

— Εγώ μόνο θα κρίνω ποιά έχει σημασία και ποιά όχι!

— Ο Λερούα κι' ο Ζεράρ λογομαχήσανε, εκείνη τη μέρα. Ο Ζεράρ λατρείει την αδελφή του. Βλέποντας, λοιπόν, πως ο Λερούα έπαινε να ζητάη το χέρι της, ενώ εκείνη δεν τον ήθελε, θύμωσε, παραφέρθηκε και του μίλησε άσχημα... τον πρόσβαλε, ως άνθρωπο και ως αξιωματικό... Τον είπα τυχοδιώκτη...

Δε ζυγίζε πια τα λόγια του! Άλλ' ήθελε να βάλη τέλος σ' αυτή τη σκηνή, γιατί ύποφερε

αδελφή του.

— Κι' ο Λερούα άφησε να περάσουν έτσι αυτές οι βρισιές.

— Διαμαρτυρήθηκε, μόνο για τους τύπους... Το θυμάμαι καλά! «Θα πληρώσετε άκριβά αυτή την προσβολή!» φώναξε, ρομάντας για να χτυπήση το Ζεράρ. Έγώ τον σταματήσα εγκαίρως...

— Πρέπει, λοιπόν, ν' άποκλείσουμε, ότι ύπηρξε συνενοχή μεταξύ τους στην προδοσία... και να συμπεράνουμε, ότι η δολοφονία του ένος απ' τον άλλο ήταν συνεπεία της σκηνής που είχε προηγηθώ στο σπίτι των Νταραμόν;

— Μαύ είν' αδύνατο ν' άποφανθώ, κύριε ταγματάρχη... Κι' ύστερα, δεν καταλαβαίνω γιατί μιλάτε για προδοσία... Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτή την ύπόθεσι.

— Είπατε πρό όλιγου, ότι ο Νταραμόν είχε ανάγκη από λεφτά. Μήπως είχε μπλέξει με καμιά γυναίκα, και για να ίκανοποιήση τις απαιτήσεις της, έφτασε στο σημείο να προδώση την πατρίδα του;

— Αποκρούω με φοικη αυτή την ιδέα, κύριε ταγματάρχη! έπε ο Ρύσλερ, με προσποιητή αγανάκτησι.

— Ξέρετε νάχη φιλενάδες;... Δεν πιστεύω να είχε. Πάντως, δε μιλούσε συνήθως για τέτοια πράγματα!

— Με μία λέξι, δε μπορείτε να πητε τίποτα για τα αίτια αυτού του εγκλήματος;

— Τίποτα περισσότερο απ' ό,τι σας είπα!

— Καλά. Μπορείτε να φύγετε τώρα.

— Είμαι πάντοτε στις διαταγές σας, κύριε ταγματάρχη...

Όταν δυο άρες αργότερα, ο Σανγκινέντ κατατοπίσθηκε τηλεφωνικώς για την κατάσταση του Μάξ Ρύσλερ, η εκπληκτική μνημη του τη συγκράτησε όλη κατά λέξιν. Και σκέφθηκε πολύ πάνω σ' αυτήν.

«Δεν υπάρχει ως εδώ τίποτα που να δικαιολογή ύποψις εναντίον αυτού του ανθρώπου — έλεγε με το νού του. Όλα όσα είπα φαινόταν φυσικά και λογικά... χωρίς κανένα δισταγμό, αντίφασι ή άοριστία!...Μά τι είν' αυτή η Ιστορία του γάμου; Τί σχέσι έχει με την όλη ύπόθεσι!...»

Σκέφθηκε ακόμα και ψιθύρισε σε λίγο:

— Θάθελα πολύ να δώ τα πόδια του! Είμαι πρόθυμος να θυσιάσω γι' αυτό ένα-δυο χιλιάδικα!

Ένα ταξί τον πήγε στην οδό Λίλλας.

Ο Μάξ Ρύσλερ είχε γυρίσει και εργαζόταν ήσυχα στο γραφείο του, όταν του άναγγειλαν την έπισκεψή του Σανγκινέντ. Άκούγοντας αυτό το όνομα, πέταξε απότομα την πένα του και ψιθύρισε μ' άνησυχία:

— Πάλι αυτός;...

Όστόσο, σηκώθηκε και τον ύποδέχθηκε χαμογελαστός.

Είμαι στενοχωρημένος, κύριε, που σας φέρνω σήμερα μόνο 2 χιλιάδες για το νοσοκομείο σας, του έπε ο Σανγκινέντ. Δεν είχα περισσότερα... Πάρτε τα!

— Είσαστε, κύριε, από τους πιο γενναίους δωρους ευεργέτες μας! όηλωσε ο Μάξ Ρύσλερ, άνοίγοντας τα βιβλία του κι' έτοιμά ζοντας μια άποδειξι.

Στο μεταξύ, ο Σανγκινέντ εξέταζε τα πόδια του κι' έλεγε με το νού του:

«Τα τσουράπια θα τού πηγαίνανε μια χαρά! Ένώ τα πόδια του Λερούα, είναι ποιά πιο μακρύν... τα θυμάμαι καλά!».

Πήρε την άποδειξι, την έβαλε στην τσέπη του κι' έκαμε μερικά βήματα προς την πόρτα. Στο κατάφλι, στράφηκε και έπεξε ξαφνικά:

— Οί ύποθέσεις μου με καλούν συχνά στην Έλβετία όπου έχω μεγάλα συμφέροντα. Σας φέρνω, λοιπόν, χαιρετισμούς από ένα φίλο που έχετε στη Βασιλεία...

— Ποιον; ρώτησε ο Ρύσλερ, εκπληκτικός κι' άνυποπτος.

— Το δερματέμπορο κ. Σαρλ Σπουλμάκερ!

Ήταν ένα κεραυνοβόλο γτύπημα, που έκαν το Ρύσλερ να κλονισθώ και να χλωμιάσει. Όταν ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, ήταν πολύ άργά. Ο Σεζάρ Σανγκινέντ είχε φύγει.

Ομνήθηκε τότε τα λόγια του στρατηγού φόν Σχδέιμπερ:

«Φοβάμαι το Σανγκινέντ!... Την ήμέρα που θα μου άναγγείλετε το θάνατό του, θα σας κάνω πλούσιο, περισσότερο απ' όσο έλπίζετε...».

Έμεινε για πολλή ώρα όρθιος, άκίνητος, νομίζοντας πως άκουγε ακόμα το κοφτό και εϊρηνικό γέλιο του Σανγκινέντ...

Ο στρατιώτης, που έκτελούσε χρέη κλητήρος στο γραφείο του ταγματάρχη Μπερνάρ, στο στρατοδικείο, του πήγε ένα μπιλιέ, που έγραφε:

«Συνταγματάρχης ΠΑΡΟΣ»

Ο άνακριτής δέχτηκε άμέσως τον έπισκέπτη. Ήξερε πως ο Παρός ήταν ο διοικητής του Άνρι Λερούα. Αυτός του είχε υπογράψει

την άδεια, με την όποια είχε έρθει στο Παρίσι ο νέος αξιωματικός.

— Αν δεν παρουσιάζονταν τώρα αδόρημτα, ο ταγματάρχης θα ήταν άναγκασμένος να του στείλ' κανονική κλήσι, γιατί η κατάθεσι του θα έπαιζε άσφαλώς σπουδαιότατο ρόλο στην ύπόθεσι.

Παρ' όλη την ενεργητικότητα του, ο Παρός φαινόταν τακτισμένος. Τού κάκου προσπαθούσε, εδώ και δυο μέρες, να βρή λίγη γαλήνη στην τρικυμία της ψυχής του.

Είχε σασιστεί, είχε ζαλισθώ... Ωστόσο, συναισθανότανε το έπιτακτικό καθήκον να ύπερασπισθώ ένα απ' τους αξιωματικούς του εναντίον μιας άτιμωτικής κατηγορίας, που άνανακούσε σ' όλόκληρο το συνταγμα. Νά τον ύπερασπισθώ, όχι μονάχα σά διοικητής του συνταγματος, αλλά και γιατί τον συμπαθούσε, ιδιαιτέρως. Κι' ακόμα, γιατί είχε την άπλυτη πεποίθησι πως επρόκειτο για ένα άδωο θύμα μιας φοιχτής πλάνης.

Νά γιατί έσπευσε να παρουσιάσθ' αδόρημτα στον άνακριτή.

Είμαι πολύ εύτυχισμένος, που είχατε την καλή ιδέα να μ' έπισκεφθήτε, κύριε συνταγματάρχη... του έπε εκείνος. Έρχεσθε, ασφαλώς, για την ύπόθεσι Λερούα!

— Μαάλιστα, κύριε ταγματάρχη. Η σύλληψη του ανθυπολοχαγού μου είναι όλωσόλου άκατανόητη!

— Γιατί δεν ξέρετε τις λεπτομέρειες. Άκουστε...

Κι' άφοφ κατατόπισε με συντομία τον Παρός, ο ταγματάρχης τον ρώτησε θλιμμένα:

— Τί λέτε τώρα;

— Η γνώμη μου δε μπορεί ν' αλλάξει. Παρ' όλα τα παράενα και άνεξηγητα, που παρουσιάζει αυτή η ύπόθεσι, είμαι βέβαιος πως ο Άνρι Λερούα είναι άδωος.

— Πού βασίζεστε την τόση πεποίθησι σας, κύριε συνταγματάρχη;

— Στο ότι μια τέτοια κατηγορία είναι τελείως άπίθανη και έξωφρενική!... Ομολογώ πως ύπάρχει μια συρροή ένδειξεων που τον βαρύνουν, το δυστυχισμένο... Μη σας κάνη άντιπώσι που τον λυπάμαι... Τον θεωρούσα λίγο σαν παιδί μου... Και είχα μπόρσει να έκτιμώσω τα ψυχικά μου χαρίσματα...

Πως τον κατηγορείτε τώρα για τέτοιες άισχρές πράξεις: προδοσία, δολοφονία;...

— Επιτρέψτε μου να σας κάνω μερικές ερωτήσεις, που θα βοηθήσουν ίσως το Λερούα ν' απαλλάξη!

— Ό,τι θέλετε!

Ο κατηγορούμενος άρνείται επίμονα να μάς πη για ποιά σκοπό είχε πάει στην οδό Μπιλανκούρ... Αυτός είναι ο κόμπος της ύποθέσεως, κύριε συνταγματάρχη! Πρέπει να συμπεράνουμε, ότι σκεφτότανε και προσεδίαζε από καιρό αυτή τη συνάντησι με το Νταραμόν, άφοφ ζήτησε και πήρε από σας την άδεια ναρθώ για μερικές άρες στο Παρίσι...

Δε χρειάζεται να σας ύπενθυμίσω, ότι, κατά διαταγή του Γενικού Στρατηγείου, εί-

χαν άνασταλή εδώ και πολλές ήμέρες όλες οι άδεις, τόσο για τους αξιωματικούς, όσο και για τους στρατιώτες... Για να κάνετε μια τέτοια έξαίρεσι, ύπ' εύθυνη σας, πρέπει να έπικαλέσθηκε ο Λερούα σοβαρώτατους λόγους... Ός τώρα, έπαιρουν άδεια μονάχα όσοι τυχάνε ναχουν κάποιο πένθος στην οικογένειά τους. Ήταν η μόνη περίπτωση...

— Πραγματικά, ο Λερούα έπικαλέσθηκε κάποιους άτομικούς λόγους...

— Θάχετε την καλυσύνη να μάς τους πητε;

— Έπρεπε να ξαναδη μια κοπέλλα, που άγαπούσε, και που είχε μάθει ξαφνικά πως επρόκειτο να παντρευθώ με άλλον...

— Ποιός ήταν αυτός ο άλλος;

— Ο Μάξ Ρύσλερ... απάντησε ο Παρός με κάποιο δισταγμό.

— Δεν ύπρχε άλλος λόγος; ρώτησε ο Μπερνάρ, έκπληκτος.

— Όχι, κανείς!

— Άκούστε, κύριε συνταγματάρχη. Ύπογράφοντας αυτή την άδεια, ενεργήσατε κατά τη συνείδησι σας... και δεν είμαι άμόρδιος να σας έλεγώ γι' αυτό. Φοβάμαι όμως, ότι, όταν δώσετε κατάθεσι στο στρατοδικείο, θα σας πούνε, ότι φερθήκατε... με συγχωρήτε!... λίγο έπιπόλεια και άπερίσκεπτα... ότι παρασυρθήκατε από τη συμπάθεια σας γι' αυτό το νέο...

— Θάχουν δικίο να μου το πούνε!

— Κι' έτσι, από μια μικρή παράδοσι της πειθαρχίας εκ μέρους σας, έχουμε ένα όλόκληρο δράμα... που αλλοιώς δε θα είχε γίνε!

Ο συνταγματάρχης ζάρωσε τα φρύδια του. Μία πάλι γινότανε και πάλι μέσα του...

Δεν ήξερε τί ν' άπαντήση...

Θάλεγε την αλήθεια πως η άδεια εκείνη ήταν ψεύτικη, πλαστογραφημένη απ' το Λερούα; Ή θα τόκρυβε και θ' αναλάβαινε ο ίδιος τις εύθυνες;...

— Αν φανέρονε την αλήθεια, θα έπιδάρουνε ακόμα περισσότερον τη θέσι του Λερούα... Θα πιστευαν τότε όλοι πως είχε προσχεδιάσει την ένεδρα της δ

Το ενδιαφέρον του κόσμου θα ήταν ζωηρότατο για ένα εγκλημα, που παρουσιάζονταν τριγυρισμένο από τέτοιο μυστήριο.

«Αλλά» οι έφημερίδες είχαν κάνει το λογαριασμό τους χωρίς τη λογοκρισία, που απαγόρευσε άμεσα κάθε σχετικό δημοσίευμα. Οι στρατιωτικές αρχές ήθελαν να τηρηθεί η απόλυτη σιωπή γύρω απ' αυτή την υπόθεση, και το πέτυχαν.

Μα αυτό ήταν μεγάλο δυστύχημα για τον κατηγορούμενο.

Τι θα γινόταν αν δεν επενέβαινε η λογοκρισία; Οι έφημερίδες θα σχολίαζαν την περίεργη στάση του Λερού, την έπιμνη του να μη θέλει να εξηγήσει την παρουσία του στο σπίτι της δούου Μπιλάνκουρ. Ύπληρχαν τότε πολλές πιθανότητες να θυμηθούν οι υπάλληλοι του τηλεφωνικού κέντρου το τηλεφώνημα που είχε σταλεί απ' το βουλευτικό των 'Ιταλών στο Μπελβίλλ... Δεν ήταν ένα συνηθισμένο μήνυμα, που δε θα το πρόσεχε κανείς, αλλά ένα απειλητικό ραντεβού. Θα το θυμόνταν οι υπάλληλοι και θα δίναν ενδιαφερόμενες πληροφορίες στην αστυνομία...

Θα αποκάλυπταν έτσι την ανάμιξη κάποιων γυναικών. Η αστυνομία θα προσπαθούσε να μάθει περισσότερα πράγματα γι' αυτήν.

Ήταν γνωστός, λοιπόν, ο έρωας του Λερού για την αδελφή του Ζερρό. Είχαν μιλήσει γι' αυτόν ο Άνρι στην απολογία του κι' ο Ρύσλερ στην κατάθεσή του.

Το τηλεφώνημα έλεγε: «Σ' αγαπώ και είμαι δυστυχισμένη».

Θα εξετάζονταν λοιπόν τη Μαρσέλ, θα τη φέρονταν σ' αντιπαράστασι με το Λερού, και τότε θα εξηγείτο το μυστήριο και θ' αποκάλυπτόταν η ενόχληση, η παγίδα, όπου είχε πέσει ο Λερού.

Αντί γι' αυτό όμως, η σιωπή...

Ο Άνρι ήταν άνικανος να υπερασπισθεί τον εαυτό του. Κλεισμένος στη φυλακή, στην απομόνωση, μη επικοινωνώντας με κανένα, χωρισμένος ξαφνικά απ' τον υπόλοιπο κόσμο, έγκραταλειμμένος, τρομοκρατημένος απ' την κατηγορία που τον βράινα, ο δυστυχισμένος νέος είχε χάσει τελείως το ήθικό του και δεν εύρισκε πια το θάρρος να εξεγερθεί...

Όπου κι' αν έπιανε τα χέρια του ίκετευτικά, δε συναντούσε καμμία πιθανότητα σωτηρίας... Είχε κλειστή, λοιπόν, σε μια έπιμνη σιωπή, κι' απαντούσε στερεότυπα στις αδιάκοπες ερωτήσεις του ταγματάρχη:

— Μή με ρωτάτε τίποτα... Είμαι χαμένος... Μια χάρη μόνο σας ζητώ: να μ' αφήσετε να πεθάνω ήσυχος... να κοιμηθώ ως την τελευταία μου ώρα...

Δύο φορές μάλιστα, έχασε τις αισθήσεις του, μπροστά στον άνακριτή, και βυθίστηκε σε μια παράξενη νάρκη...

Δ'...

Σ' αυτή την κρίση, που απειλούσε τη γαλήνη, την ευτυχία, την τιμή και τη ζωή των αγαπημένων της, η Μαρσέλ δε μπορούσε να μείνει άπρακτη και να κρατήσει για τον εαυτό της το βαρύ μυστικό, που έκρυβε στην καρδιά της.

Σκέφθηκε να το έμπιστεψή στον Παρό,...

— Και κάθε πότε σκέπτεσαι το Χρήστο;
— Κάθε φορά που έχω χρέη!

και πραγματοποιήσει άμεσα το σχέδιό της. Ο συνταγματάρχης είχε γυρίσει στο σπίτι του, καταταραγμένος απ' την έπιμνη του στο γραφείο του ταγματάρχη Μπερνάρ.

Ταβέλε κι' αυτός χαμένα όλα, όπως ο Άνρι! Το ένστικτό του κι' η αγάπη του για το νέο του λέγανε πως υπήρχε σ' αυτή την υπόθεση κάποια σατανική μηχανορραφία — γιατί δεν πίστευε στην τύχη.

Δε μπορούσε όμως να ξεδιαλύνει τις αιτίες, γιατί του έλειπαν τα στοιχεία. Αναρωτιόταν ποιος θεός θα τον έπιανε απ' το χέρι και θα τον οδηγούσε προς την αλήθεια...

Μήπως είχε άλλωστε διαθέσιμο καιρό; Έπρεπε να γυρίσει πια στη θέση του, στο μέτωπο!

Πώς να σώσει τον Άνρι; Πώς να έμπιστοσύνη το φοβερό εκείνο εγκλημα;...

Ξαφνικά, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ο γέρος υπηρέτης πήγε ν' ανοίξει. Δύο έπισκεπτες ανέβηκαν τη σκάλα. Κι' ο Παρό είδε να μπαίνει στο μικρό γραφείο του η Μαρσέλ Νταραμόν, με τα μάτια της κόκκινα, το πρόσωπό της κουρασμένο, σκαμμένο από τον πόνο...

Την ακολουθούσε ένας ανθρωπάκος μικροκαμωμένος, με ζωηρό ύφος και με μάτια, που πετούσαν σπινθίρες. Χαιρέτησε με σεβασμό το συνταγματάρχη, που τον κύτταξε με κάποια άπορία, γιατί δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ.

Ο Παρός ώριψε προς την κοπέλλα, ανοίγοντάς της την αγκαλιά του.

Μαρσέλ! Άγαπημένη μου μικρούλα!... φώναξε.

— Ό κύριος... ρώτησε.

— Ή δεσποινίς κι' εγώ συναντηθήκαμε

τυχαίως μπροστά στην πόρτα σας, κύριε συνταγματάρχη. Έρχομουν για μια πολύ σπουδαία υπόθεση... Ξέρω πως δε θα μείνετε στο Παρίσι παρά λίγες ώρες ακόμα, και γι' αυτό έτρεξα να σας προλάβω...

«Τ' όνομά μου δεν είναι άγνωστο στο Γενικό Έπιτελείο. Ίσως νάχετε ακούσει και σεις να μιλάνε για το Σεζάρ Σανγκινέντ... Με στέλνει τώρα σε σας η μητέρα ενός αξιωματικού σας, του Άνρι Λερού...»

Ακούγοντας το πασίγνωστο όνομα του Σανγκινέντ, ο Παρός έκανε μια κίνηση εκπλήξεως.

— Καλώς ήρθατε στο σπίτι μου, κύριε, του είπε. Μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα μπροστά στη δεσποινίδα. Είναι η αδελφή του Σεζάρ Νταραμόν...

Ο Σανγκινέντ υποκλίθηκε ευγενικά και συμπλήρωσε, σά να μην έδινε πολλή σημασία:

— Και άρραβωνιαστικά του Μάξ Ρύσλερ... δεν είν' έτσι;

Η χλωμάδα της Μαρσέλ μεγάλωσε. Δεν απάντησε όμως, ούτε αυτή, ούτε ο Παρός.

— Αφού με έχετε, κύριε συνταγματάρχη, πρόσθεσε ο Σανγκινέντ, αυτό θ' απλουστεύσει πολύ τη συνομιλία μας, γιατί δε θα χρειαστώ ιδιαίτερη προσπάθεια για να κερδίσω την έμπιστοσύνη σας. Θα μιλήσουμε άνοιχτά... Ξέρω απ' τη μητέρα του νέου αξιωματικού πως τον αγαπάτε διπλά, σαν διοικητής του και σά φίλος. Ή θέσι του λοιπόν είναι πολύ σοβαρή! Κινδυνεύει η ζωή του... Βλέπετε κανένα τρόπο να τον βοηθήσετε;

— Θα τον υπερασπιστώ, στο στρατό, κεί... Δε θα μου άρνηθούν αυτό το δικαίωμα.

— Όχι, δε θα σάς το άρνηθούν, είναι τί θα βγύ μ' αυτό; Οι δικαστές ζητάνε πάντα αποδείξεις, γεγονότα...

— Έχετε δικίο. Όμολογώ, ότι έχω άπειλη πιστή!

— Έχω να σάς κάνω μια όμολογία: Έγώ φταίω για όλ' αυτά. Δίχως έμένα, δε θαχε συλληφθή ο Λερού, γιατί η αστυνομία θα είχε αδιαφορήσει για ένα άνωθυμο γράμμα, που την προειδοποιούσε για μια δολοφονία και μια προδοσία στην όδο Μπιλάνκουρ... Μα λονότι όμως όλα τα φαινόμενα στρέφονται εναντίον του, εγώ έχω πεπεισθεί πως δεν είν' ένοχος ο άνθρωπος ο Λερού!

— Ό, κύριε!... φώναξε η Μαρσέλ μ' ευγνωμοσύνη, ενώνοντας τα χέρια της.

Και έξέσπασε σε λυγμούς. Ύστερα άνασήκωσε ξαφνικά το κεφάλι της και πρόσθεσε, σκουπίζοντας τα δάκρυά της:

— Έγώ σάς φέρνω την άποδείξι που σάς χρειάζεται!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άρραβώνες

Ο κ. Πολύδωρος Ρουατάς και η δls Δημήτρα Γκιόνη ήρθαν νύμφη και γαμπρός στην 26η 'Ιουλίου. Στο ταίριαστό ζευγάρι εύχομαι ταχεία την στέψιν.

Άγγελική Λυκαρδοπούλου

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΤΑΓΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΤΑ

Οί έντυπωσιακές άνακαλύψεις μιάς ομάδος 'Αμερικανών βιολόγων

Ο ΣΚΥΛΟΣ δεν κατάγεται από τον λύκο, όπως πιστεύαμε ως τώρα και όπως παρουσιάζαν σαν το πιο πιθανό τα έγχειρίδια της ζωολογίας, αλλά από την γάτα! Την κατηγορηματική αυτή διαβεβαίωση μας παρέχει μια ομάδα 'Αμερικανών βιολόγων, που συναγάγανε, από

μαστική κατασκευή της «μιασίδος», είχε, όμως, πολύ ψηλότερα πόδια και παρουσιάζε αξιολογες διαφορές στην κατασκευή του κρανίου. Την πιστότερη εικόνα για το κρανίο του, τη δρίσκομε στο κρανίο της σημερινής πολιτικής άρκουδας.

την μελέτη απολιθωμένων προϊστορικών σκελετών, που θρεθήκανε στην έρημο της Βορείου Ντακότα, έπαναστατικά συμπεράσματα για την καταγωγή και την εξέλιξη των σαρκοβόρων θηλαστικών.

Η καταγωγή του σκύλου, πριν από τις πρόσφατες άνακαλύψεις στην έρημο της Βορείου Ντακότα, αποδινόταν, από τους περισσότερους σοφούς, στο λύκο, από ώρισμένους στο τσακαλι και από άλλους, τέλος, στον αντίλοκο, έναν άγριο σκύλο της Αυστραλίας, που θεωρήθηκε κι' αυτός σαν πιθανός πρόγονος των έξημερωμένων θηλαστικών του. Όλες, όμως, αυτές οι θεωρίες, που είχαν, άλλωστε, στηριχτεί σε ειδικές μονάχα, χωρίς να ύπαρχη κανένα αποδεικτικό τεκμήριο, άνατρέπονται σήμερα με τις άνακαλύψεις και διαπιστώσεις των 'Αμερικανών βιολόγων, που μας δίνουν μια έτελώς νέα και διαφορετική από εκείνη που ξέραμε εικόνα για το «γενεαλογικό δέντρο» πολλών από τα σημερινά ζώα.

Η μακρυνή πρόγονος — αποδείχανε οι 'Αμερικανοί βιολόγοι — του σημερινού σκύλου, αλλά έπίσης και της άρκουδας, του τσακαλιού, του λύκου, της θαινας, της άλεπούς και άλλων ακόμη σαρκοβόρων θηλαστικών, είναι μια προϊστορική γάτα, η «μιασίς», καθώς την ονόμασαν, και που παρουσιάζει, όπως προκύπτει από την κατασκευή του σκελετού της, άρκετη όμοιότητα με τον σημερινό αλιουρο του Θιβέτ.

Η «μιασίς» αυτή, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των έπιστημόνων για την ηλικία των απολιθωμάτων, που θρεθήκανε στην άμμουδερή έρημο της Ντακότα, έζησε στον πλανήτη μας, πριν από 60 εκατομμύρια χρόνια. Η έμφανίσι της συμπίπτει με την εξαφάνισι από το πρόσωπο της Γης των δεινοσαύρων και των άλλων γιγαντιαίων θηλαστικών. Κατά την περίοδο εκείνη, δολόκληρη η έπιφάνεια του πλανήτη μας είχε καλυφθή από πυκνά τροπικά δάση, η όρυγιαστική θάλασσις έφτανε ως τις θορειότερες και νοτιώτερες περιοχές, στέππες και άπώμπασες δεν ύπληχαν και οι Πόλοι δεν είχαν ακόμη σκεπαστή από πάγους.

Τότε πρωτοφάνηκαν ώρισιμένα είδη μικρόσωμων θηλαστικών, που αποτελούσαν, κατά τους 'Αμερικανούς βιολόγους, ένα είδος «πειραματισμών» της φύσεως και που δε γνώρισαν, τα περισσότερα, παρά μια έξαιρετικά θραύσιμη παραμονή στην 'Υδρόγειο. Ένα από τα «δοκιμαστικά» αυτά δημιουργήματα της φύσεως ήταν λ.χ. ο «εοροφάγος», ένα όν που είχε μακρυνή όμοιότητα με σκύλο και που εξαφανίστηκε πολύ σύντομα, γιατί δε μπόρεσε να άντεξεί στον άγανον της έπιβιώσεως.

Αντίθετα, η προϊστορική γάτα, η «μιασίς», κατάθρωσε να έπικρατήσει στον σκληρό αυτό άγωνα, γιατί ήταν, από κάθε άποψη, πολύ πιο τέλεια προικισμένη από τα άλλα θηλαστικά της περιόδου εκείνης.

Από την διαμόρφωσι του κρανίου τους, φαίνεται, πως οι προϊστορικές γάτες είχαν έξαιρετικά μεγάλο έγκέφαλο. Ήταν, κατά συνέπεια, έξυπνότερες από τα άλλα πρωτόγονα ζώα και είχαν έτσι μπόρεσι να τους έπιβληθούν και να κυριαρχήσουν. Γιατί, προσέτουν οι 'Αμερικανοί βιολόγοι, η έξυπνάδα έπαιξε πάντα τον άποφασιστικότερο ρόλο στην εξέλιξη των σαρκοβόρων.

Έκτος, όμως, από την έξυπνάδα της, η «μιασίς» ήταν έξωπλισμένη από τη φύσι και με ένα άλλο άποτελεσματικό όπλο για την αντιμετώπισι των έχθρών της: τα τέσσερα δόντια της, που ξεπρόβαλλαν δυό από κάθε πλευρά του ρύγχους της και που ήταν κοφτερά σαν πριόνια.

Πάνοπλη έτσι για τον άγωνα της έπιβιώσεως, η «μιασίς» έπικράτησε άπόλυτα άπέναντι στα άλλα σαρκοβόρα θηλαστικά και η κυριαρχία της στον πλανήτη μας φαίνεται πως άπλώθηκε σ' όλες σχεδόν τις ήπειρους και διατηρήθηκε έπί άρκετες χιλιάδες χρόνια. Άμεσος άπόγονος της «μιασίδος», όπως διαπιστώνεται από την μορφολογική συγγενεία, που παρουσιάζει με τον δικό της σκελετός του, ήταν ο «εοπεροκύν», το πρώτο όν στον πλανήτη μας, που είχε σημαντική όμοιότητα με τον σημερινό σκύλο. Ο «εοπεροκύν» διατηρούσε την αλιουροειδή σω

Την ίδια έποχή, διαμορφώθηκε κι' ένα άλλο ζωικό είδος, ο «ήμικύν», ή «άρκτοκύν», έπίσης άμεσος άπόγονος της «μιασίδος», με μακρό και αλιουροειδές σώμα όπως εκείνη, αλλά θαρύτερος και με πιο χοντρά κόκκαλα. Ο «ήμικύν» — ύποστηρίζουν οι 'Αμερικανοί βιολόγοι — στάθηκε ο πρόγονος της άρκουδας, ενώ ο «εοπεροκύν» όδγησε με τις κατωμένες διαδοχικές εξέλιξεις του είδους, στον σημερινό σκύλο.

Από τον «εοπεροκύν» ξεκινάει, συγκεκριμένα, δυό διακλαδώσεις, η πρώτη από τις όποιες καταλήγει στο σκύλο και στην θαινα, ενώ η δεύτερη στην άλεπού. Ο προϊστορικός σκύλος, σύγχρονος της τριτογενούς περιόδου, που πρόγονοι του ήταν η «μιασίς» και ο «εοπεροκύν», είχε μικρό και πλακωτό κεφάλι, μακρά και γοργά πόδια και έξαιρετικά άναπτυγμένη νοσημοσύνη.

Από την κατασκευή του σκελετού του, προκύπτει πως δε διατηρούσε πιά κανένα χαρακτηριστικό της «μιασίδος», που, άναμφίβολα, οι βιολόγοι δε θα μπορούσαν να την άναγνωρίσουν για πρόγονό του, αν δεν ύπληχε το ένδιαμεσο σκαλί στην εξέλιξη του είδους, δηλαδή ο «εοπεροκύν».

Άλλά οι έντυπωσιακές διαπιστώσεις των 'Αμερικανών βιολόγων δεν περιορίζονται ως εδώ μόνο.

Η πιο έκπληκτική, άσφαλώς, διαπίστωσι τους είναι πως όχι μόνο ο σκύλος δεν κατάγεται από το λύκο, αλλά, αντίθετα, ο λύκος είναι εκείνος, που κατάγεται από το σκύλο!

Πραγματικά, ο λύκος δεν είναι παρά ο τελευταίος κρικός σε μια άλυσιδα εξέλιξεων, που ξεκινάει, ακολουθώντας μια «πλάγια γραμμή», παράλληλα με τη γραμμή που όδγηει στο σημερινό σκύλο, από τον προϊστορικό σκύλο, που άναφέραμε.

Ο προϊστορικός αυτός σκύλος είναι ο πρώτος «γενάριος» τόσο του έξημερωμένου άπογόνου του, όσο και του λύκου, του τσακαλιού και της θαινας.

Άκόμη και το λυκόσκυλο, ύποστηρίζουν οι 'Αμερικανοί βιολόγοι, δεν έχει καθόλου έγχαριστή συγγενεία με το λύκο, κι' άς μοιάζει μαζί του στη σωματική διάπλασι.

Άποτελεί κι' αυτό άμεσο άπόγονο του προϊστορικού σκύλου, που προέρχεται άπλάς από μια διαφορετική διακλάδωσι στην εξέλιξη του ζωικού αυτού είδους.

Όσο για την πρώτη έμφανίσι του σκύλου με μόρφη συγγενική προς την σημερινή του, αυτή χρονολογείται, ύπολογίζουν οι σοφοί, στην περίοδο, που άρχισαν να λιώνουν οι παγετώνες και να ύποχωρούν προς τα όρη.

Οι άγριοι σκύλοι των διαφόρων περιοχών της Γης εξέλιχθηκαν έαθηδόν από τότε, με έποσιωδες μορφολογικές διαφορές στο διάστημα γενών, για να καταλήξουν ως τον έξημερωμένο σκύλο της ιστορικής περιόδου, που είναι άσθεντικώτατος άπόγονος της μακρυνής του πρόγονος, της προϊστορικής γάτας, χωρίς, ώστόσο, να της μοιάζει καθόλου στη σωματική διάπλασι!

Εδώγως, οι σκύλοι άποκλείεται... να πληροφορηθούν τις έπιστημονικές αυτές διαπιστώσεις, γιατί αν κολύμας από τα αισθήματά που τρέφουν για τις σημερινές γάτες, πολύ λίγο θα τους κατέλαβε, αν συνέβαινε να μάθουν πως είχαν μια γάτα για προπάμπι τους!

Ένα περίεργο φαινόμενο

Άς υποθέσουμε πως παίζουν στο ίδιο φίλμ η Μαίριλιν Μονρόε κι' ο Μπιλ Χόλντεν.

Ποιόν άπ' τους δυό θα κυττάζουν προπάντων οι άντρες θεατές, και ποιόν οι γυναίκες;

Αν νομίζετε πως θρήκατε άμέσως την άπάντησι, γελιάσατε!

Πράγματι, τρεις 'Αμερικανοί ψυχολόγοι παρακολούθησαν τις κινήσεις των ματιών άρκετών άντρών και γυναικών, κατά την προβολή δυό φίλμ με διάφορους στήρ.

Παρατήρησαν λοιπόν ότι οι γυναίκες κυττάζαν περισσότερο τις ήρωίδες των έργων, κι' οι άντρες τους άρρεσκούς στήρ.

Αυτή είναι η παράξενη εξέλιξη του είδους, που όδγη έπί από την προϊστορική γάτα (άνω) στον σημερινό σκύλο (4) και στον λύκο (2). Ένα διαφορετικό παρακλάδι φτάνει, από τον «ήμικύν» (3) στην άρκουδα (1).

Ύψαιό κτένισμα κάνει τά μαλλιά θελκτικά!

Βάζοντας λίγο VLOT στα μαλλιά σας τά κτενίζετε εύκολα και όπως θέλετε. Χωρίς να κολλούν και να λαδώνονται τά μαλλιά σας είναι δλη την ήμέρα φρεσκοκτενισμένα. Διατηρούνται έλαστικά και η φυσική τους γυαλάδα σάς κάνει έλκυστική. Με ΦΛΟΤ ύψαιό κτένισμα, που δαυμάζεται από όλους.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.739

fit κρέμα κτενίσματος γιά άνδρικά μαλλιά

48

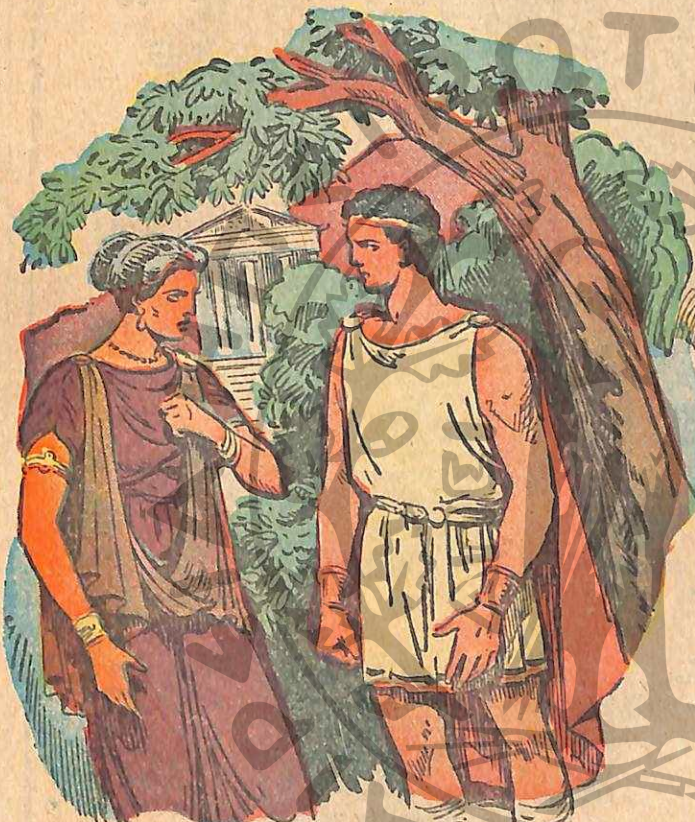

ΟΥΓΛΙΑΜ ΣΤΕΦΕΝΣ

γλυτώση από το πάθος της. Μά, στο τέλος, δεν

Ἡ Φαίδρα πάλεψε καιρὸ γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ πατέρα σου, εἰ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Παρίωνδρος και
Μελισσα.

Ο Άνδρ' οπότε έρωας και ο Κρυφός έρωας, είναι δύο αδελφία, που μάς γράφουν ότι ο πατέρας τους είχε πάρει μια ψυχική στο σπίτι, για να βοηθήσει τη μητέρα τους στο νοικοκυριό.

Όταν όμως η ψυχική μεγάλη, σε κι' έγινε πολύ δυνατή, τα δύο αδελφία την αγάπησαν. Ξέρουν και οι δύο πως αγαπούν την ίδια γυναίκα, κι' αυτό ζητούν μία συμβουλή. Τι να κάνουν;

Σημειώστε ότι ο ένας είναι είκοσι χρόνων κι' ο άλλος δεκαοκτώ. Όσο για τη νέα είναι δεκαεφτά χρόνων.

Θα τους συμβούλευε κανείς αφού συνεννοούνται τόσο καλά, να μην κάνουν τίποτα. Η ψυχική αυτή που ζή μέσα στο σπίτι τους, σαν αδελφία, πρέπει να μείνει γι' αυτούς μία αδελφία. Κι' οι δύο τους να μη βάζουν στο μυαλό τους πονηρές σκέψεις, αλλά να τη σέβονται και να την εκτιμούν ως μέλος της οικογένειας τους, μετά τον πατέρα και τη μητέρα τους.

Η Μιράντα άπαντά

Αν ο ένας από τους δύο τους γίνε αφορμή να αλλάξει ή κατάσταση μέσα στο σπίτι, τότε όχι μόνο ο άλλος αδελφός θα γίνει δυστυχής, αλλά και θα στενοχωρηθούν πολύ και οι γονείς τους.

Ας προσφέρουν λοιπόν την αγνή αγάπη τους σ' αυτή τη νέα, μία αγνή αδελφική.

Λιάννα Χ+Χ: Δε μπορώ να σας πω αν σας αγαπά ή όχι, κι' ούτε από τη συμπεριφορά του, μπορεί

κάνεις να κρίνει, αν σκοπεύει να σας παντρευτεί.

Υπάρχει όμως ένα σημείο, από το οποίο μπορεί κανείς να γυάλει κάποιο συμπέρασμα.

Κάθε φορά που του λέτε ότι κάποιος σας ζητάει για γυναίκα του, δεν αντιδρά, αλλά διαρκώς αφήνει εσάς να αποφασίσετε, παρουσιάζοντας μάλιστα τη δικαιολογία ότι εκείνος έχει δύο αδελφές να παντρεύει.

Κι' άλλη ένδειξη ακόμη. Αν σας αγαπούσε πραγματικά και φοβόταν να μη σας χάσει, θα έπρεπε να ρηθί στο σπίτι σας, για να μιλήσει με τους γονείς σας και να συμφωνήσει μαζί τους, ότι άμεσως μόλις παντρεύει τις αδελφές του, θα παντρευόταν εσάς.

Ότε αυτό το έκανε, σας έκβει, όμως, με κρυφά ραντεβού, στα οποία όπως λέτε, μάλιστα, άρχισε να γίνεται και τομή.

Επειτα απ' αυτά, δύο καλές κι' αν είναι για τους άλλους, με σας δε δείχνει ούτε σεβασμό, ούτε καλωσύνη, ούτε αγάπη. Γιατί, τα φίλια δεν είν' αγάπη, όταν δεν συνοδεύονται κι' από μία άντρκη υποσχέση γάμου.

Γύρω τον 3+21: Δεν κρατάει το γάμο των επιστολών, που λαμβάνω, ούτε θιγέλο ευετηρίο των ψευδώνων.

Οι επιστολές παίρνουν τη σειρά προτεραιότητας και άπαντά σ' αυτές. Επειτα σιχίζονται. Δε θυμάμαι τίποτα. Γι' αυτό πρέπει να υπομονή να παρακολουθήτε τα τεύχη, για να έρθει το ψευδώνυμό σας μαζί με την απάντηση.

Νίκη-Γ. Ν. Π. - Θα λασσο-πούλι: Είστε μία κοπέλλα λογική και φαντάζομαι να καταλάβετε ότι ο νέος αυτός δε ζητάει άλλο τίποτα, παρά πως να περάσει τις ώρες του ευχάριστα. Αρνηθήκατε, αντιστάθηκε, γιατί έχετε ήθικες άρχες, αλλά σας παρέσυρε ο νεανικός ενθουσιασμός να νομίζετε ότι σας αγαπά.

Τι περιμένετε απ' αυτόν, που δεν είναι κύριος του εαυτού του; Α. γνοείτε ότι θα κάνει εκείνο, που θα το πουν οι γονείς του;

Αγνοείτε ότι μόνον ύστερα από πέντε τουλάχιστον χρόνια θα μπορείτε να έχετε εμπιστοσύνη στα λόγια του;

Μην εκτίθεστε, λοιπόν, και μην επιπαινεύετε κανένα, που να χρησιμοποιείται ως μεσάζων, για την αλληλογραφία σας. Μην ξεχνάτε ότι α-πό περιέργεια μπορεί ν' ανοίγονται τα γράμματά σας και να διαβάζονται, κι' έτσι θα γίνετε ο στόχος των κουτοπονηριών του τύπου σας.

Κ. Χ. Σ. Μ.: Μόνη σας το λέτε ότι δεν τον αγαπάτε αυτόν τον άντρα κι' ότι, αν θέλετε να τον παντρευτείτε, είναι, για ν' έχετε μία συντροφιά.

Αν επρόκειτο για μία νέα κοπέλα, θα της έλεγα ότι πολλοί γάμοι από προξενίο επιτυγχάνουν, γιατί εύθες μετά το γάμο αναπτύσσεται μία αμοιβαία συμπάθεια και επακολουθεί μία μεγάλη αγάπη.

Δε μπορώ να πω το ίδιο και γ' εσάς, γιατί αν πρόκειται μόνο για μία φίλη, και ύστερα ν' αποτύχετε και να χάσετε και τη συνταξία σας, καλλίτερα να μην παντρευτείτε. Αποφασίζει μία γυναίκα να χ' αση τη συνταξία της, όταν ο άντρας που θα πάρει, της προσφέρει όλες τις ανέσεις, μαζί με μία τρυφερή αγάπη.

Ν. Κ. Βασιλειάδην: Δόθη, κε στον είδικό συντάκτη και θα δημοσιευθεί.

Το κόκκινο τριανταφυλλο: Δεν υπάρχει ειδική σχολή για το επάγγελμα, που ζητάτε να ασκήσετε.

Από όσα μου γράφετε, έχετε τα προσόντα για να λάβετε μέρος στο διαγωνισμό, που θα γίνει προσεχώς στην Αθήνα.

Πότε; Δεν ξέρω ακριβώς, αλλά υπορείτε να ζητήσετε πληροφορίες από τη διεύθυνση της Ολυμπιακής Αεροπορίας.

Νεφέλη: Όλες οι απαντήσεις δε δημοσιεύονται σ' αυτή τη σελίδα. Βρίσκω την περίπτωσή σας πολύ επικίνδυνη για το μέλλον σας.

Ο τρόπος με τον οποίο εκείνος γυρεύει να εξασφαλίσει τη ζωή σας δε σας τιμά.

Σε μία φίλη δεν συμπεριφέρονται ποτέ μ' αυτόν τον τρόπο.

Επίσης οι δικαιολογίες του δεν ευσταθούν.

Σας συμβούλεω, λοιπόν, να μην εκτίθεστε και να αρνηθείτε κάθε προσφορά του. Δεν είναι μόνο ότι θα σας καταστρέψει, αλλά άργότερα θα γελά σε θάρος σας, ότι έρωκε μία αδελφή να ξεγελήσει.

Προσέξτε κι' απομακρύνετε τον από το σπίτι σας.

MIRANTA

Η ΤΑΝ νόστιμη, πικάντικη, τσαχπινούλα κι' εξυπνομάτα η δίσ Μπέσου Παυλί. Κορμάκι καλοφτιαγμένο, μινιατούριστικο, με ηλεκτρικά προκλητικά, με χτυπητές φωνηκές γοητείες και φρίκα αισθητική γοητεία, προσπαθεί να κολοπατίσει και συναρπαστικό χαμόγελο, αποτελούσαν την καθόλου αξιοπερίεργητην θηλυκοπία της. Ήταν φυσικό, βέβαια, ν' άρσεν και στους άντρες. Και δεν είχε παράνομο. Έκανε καθημερινώς μεγάλη συλλογή από «κοιμημένα» και δε μπορούσε να πει ότι της έλειπε η ψυχαγωγία του φλέρτ.

Εργαζόταν στην «Εταιρία Εκμεταλλεύσεως πλουτοπαραγωγικών πηγών» και σκεδόν δ-λοι της οι συνάδελφοι, εκτός από το γενικό διευθυντή που υπεδύετο το «σοβαρό» ένθος του γραφείου, δεν της έκαναν τη ζήνη εντύπωση που τους προκαλούσε. Κι' άλλος της αγόραζε στις δέκα ένα σάντουιτς, άλλος τυρόπιτα κι' άλλος καραμέλλες.

Μέρες που συγκέντρωνε περί-λοι είκοσι τυρόπιτες και ισάριθμα «σάντουιτς» κι' έκανε διανομή στις άλλες κοπέλλες του τμήματός της που ήταν, κατά περίεργη σύμπτωση σχεδόν όλες άσχημες. Περίττω να προστεθεί πως δεν έπιπτε σχεδόν ποτέ. Κάθε μέρα είχε και μία-δυο προτάσεις, τουλάχιστον, για θέατρο, για σινεμά, για κάποιο περίπατο που θα κατέληγε σε ταβέρνα. Η «Εταιρία εκμεταλλεύσεως πλουτοπαραγωγικών πηγών» δεν πλήρωνε, βέβαια, ήμερομηνία τους υπαλλήλους της αλλά οι «γυλ-σχοροι μισθοί» των άρσενικών συναδέλφων της επέτρεπαν ο-πωσδήποτε μία κάπως αξιοπρεπή εβδομαδιαία έξοδα με τη Μπέσου.

Ετσι κυλούσε η ζωή της μόλ-λον διασκεδαστικά. Απόμε με το Νίκο, αύριο με τον Κώστα, μεθούριο με τον Πίπη, περνούσαν ευχάριστα τα βράδια με σοβαρές κι' εύθυμες συζητήσεις, με λίγη φιλολογία, λίγο φλέρτ, κάποιο καλό πούρι, χέμα, κρασάκι και χορό. Αυτή η καθημερινή αλλαγή του «παρ-τεναίρ» την κατοχύρωνε κι' α-πό την αγάπη. Όχι πως ήταν αντίθετη με τον έρωτα και με το γάμο — κάθε άλλο — αλλά είχε μυαλό τετράγωνο που αντι-τιρούσε φοβερά στους ρωμαν-τικούς μπερμεσιμούς και στο α-ισθηματικά μεθυσία της σκό-που έθαφον ρόδινες τις σκω-τεινές προοπτικές της ζωής. Αυτά που άκουσε και ζούσε δι-πλα της — «να παντρευτούν και να εργάζωνται κι' οι δύο και να ζήσουν πρόχειρα με τον έρω-τά τους» — ήταν ωραία για να βρεσεί.

Λέγονται και να γράφονται στα λεγόμενα: «Η αγάπη θα μας διηγήνη το χειμώνα και θα ζεσταίνει το καλοκαίρι»... μάς δροσίξη το καλοκαίρι... κακά τα ψέματα! Η αγάπη θέ-λει κι' αυτή θερμότητα και κα-λει κι' αυτή το χειμώνα κι' έξοχη λοπαγία το καλοκαίρι. Είχε, και μάλιστα, άπειρα παραδείγμα-άλλως τε, άπειρα συνάδελφοι δεν ε-ί-τα. Πόσοι παντρεύτη μεταξύ τους τα χαν παντρευτή μεταξύ τους τα τελευταία χρόνια, ενώνοντας τη μικρία των φτωχών μισθών.

Ποιό ήταν το αποτέλεσμα; Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

Άλλοι χωρίσανε κι' άλλοι ζούσαν μηχανικά, μοιρολατρι-ζούσαν κι' άβουλα, καμπουριαμέ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι, ρυτιδωμένοι κι' άσπρομάλ-νοι.

ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΟ

το Σαββατόβραδο — συνθησιμέ-νη υπόθεσι, γιατί βγαίνανε συ-χνά — για να πάνε να χορ-ψουνε στην «Πινκαλί».

— Κέρδιζε το λαχείο; — Ε, δε βαριέσαι. Μία βρα-δυά, δε χάλασε ο κόσμος!

Το Σάββατο το βράδυ, ντύ-θηκε κομψά η Μπέσου. Έβαλε κι' ο Τάκης το «άμην» κο-στούμι με την άσπρηνια γραβά-τα, και μπήκανε σ' ένα ταξί, — Ταξί για τη Γλυφάδα; Κέρ-διζε το λαχείο; — Ε, δε βαριέσαι. Μία βρα-δυά είναι, δε χάλασε ο κό-σμος.

Στο κέντρο ήταν πολύ «λάρζ» ο Τάκης. Έκλεκτα κρασιά, λου-λούδια και κάπως ύψος αλλοι-ώτικο. Είχε αφήσει την ξένωνια στη λευθερία της «έντιμιτς» κι' ήταν ακόμη και στο «φλέρτ» σαβαρός και διακριτικός. Η γυ-ναίκα διαίδησε της Μπέσου — «ραντάρ» μοναδικό στα θηλυ-κά — κατάλαβε πως κάτι όχι συννησιμένο επρόκειτο ν' α-κούσει απόψε.

Και τ' άκουσε. Της το είπε απλά με συγκινημένα. Την ά-γαπούσε. Περιμένε καιρό για να ελέγξει τον εαυτό του μα τώρα πια είχε πεισθεί. Όχι, δεν ήταν κάτι το περαστικό, κάτι το επιπολαίο. Ήταν αίσθημα, βαθύ και σοβαρό. Ήρθε η σει-ρά της ν' άπαντήσει. Και μίλη-σε με ειλικρίνεια, χωρίς κου-τές περισσότερες και σαχλά νά-ζι. Κι' εκείνης της άρεσε ο Τάκης και τον εκτιμούσε και τον συμπάθεσε πολύ. Μ' ευ-χαρίστησε θάλεγε το «ναι» ελ-λά ή λογική... Σταμάτησε ως

εκεί και του πρότεινε να μη χαλάσουν την όμορφη βραδυά τους με πεζότητες. Να την ά-φισουν ανέπαφη στο παρρου-μαρισμένο συρτάρι των γλυκών αναμνησών. Θα συνέχιζαν τη συζητήσι αύριο σε κάποιο ζα-χαροπλαστείο.

Την άλλη μέρα, η Μπέσου μί-λησε ρεαλιστικά. Ο Τάκης έ-παιρνε καθαρά δύο τετρακό-δες κι' έκεινν χίλιες εκατό. Σύνοσαν τρεις πεντακόσιες. Πό-σο έρχοταν την ημέρα; Έκα-τόν έκατόν δραχμές και πενή-τα λεπτά. Μ' αυτά έπρεπε να πληρώσουν τα πάντα, γιατί πε-ριουσία δεν είχε ούτ' ο Τάκης ούτ' αυτή. Πήρε, λοιπόν, το μολύβι στο χέρι! Δωμάτιο. Κά-πως υποφερτό, αλλά λίγο μα-κρύ, φυσικό, με χρυσι κουζί-νας κι' άς πλέωνται στη σκά-φη. Πεντακόσιες. Νερό, ηλεκ-τρικό, καύσιμα για το φού και για κάποιο όμοιο πετρελαίου ή μαγκάλι, άλλο ένα κατσαρό-ρικο το μήνα, μάς κάνουν εξα-κόσιες. Ναύλα όκτώ κι' όκτώ-γιατ' είχαν και τ' άπόγευμα γραφείο — δεκάξη την ημέρα. Τσιγάρα, δυο πακέτα την ήμε-ρα με τα σπύρα, δεκατέσσε-ρες. Φαγητό, πολύ οικονομικό και «μελετημένο» πότε όσπριο, πότε πατάτες γιαχνί, πότε αυ-γά και χόρτα, μα κάποτε και λίγο κρέας κι' από ένα ποτήρι γάλα το πρωί έστω με ψωμί σκέτο, με το λάδι, τη φυτίνη και κάτι άλλα μικροπράγματα, λίγο τυρί, έλέςες, κάποιο πολύ φθινό φρούτο, δε θα πέφτανε ποτέ κάτω από τις τριάντα δρα-

χμές την ήμερα. Ύστερα: Μία έφημερίδα, ένα περιοδικό, ένα γυμνάσιο παπουτσιών, κούρε-μα, λήμες για ζύριμα, ένας καφές στο γραφείο, κάποτε μία τυρόπιτα, τουλάχιστον ένα δε-κάκινο για να μην ξεχνούμε και τα «χαράτια»: «Αποοίμ-ματα», «έντοια... συμφορά», κτλ. Ντύσιμο: Με δόσεις, συμ-φώνοι. Και με μεγάλη οικονο-μία. Άλλα όχι και τζάμα. Παλ-τά, εσώρουκα, κοστούμια, που σάνια, αδιάβροχα — εργαζό-ντουσαν κι' έπρεπε να είναι κα-λά ντυμένοι — δλ' αυτά που διαρκώς φθείρονται και θέλουν αντικατάστασι, θα στοιζίζαν και για τους δυο άλλες είκοσι δρα-χμές την ήμερα. Έκανε την πρόβησι. Έκατόν δέκα δραχ-μές. Περίσσευαν κι' έξη και πε-νήντα... για ψυχαγωγία! Κινη-ματογράφος, θέατρο, κανένα παγωτό στη γειτονική πλατεία ή δυο γκαζόδες. Μία φορά τη βδομάδα — δηλαδή. Ώ, δάταν ζώη αυτή!

— Μου γκρέμισες δλα μου τα όνειρα, είπες μελαγχολικά ο Τά-κης ύστερ! Από λιγότερη αιώ-πη.

— Μά... δε μπορεί να όνει-ρεύεται κανείς τη δυστυχία! Τι να σου κάνω;

— Εγώ πάντως μπορώ να σ' άντικρούσω.

— Μακάρι!

— Δεν έχω έπιχειρήματα, άλ-λά έχω παραδείγματα. Λόγου χάριν ο Ύνάσις πριν δέκα πέν-τε χρόνια νομίζε, ήταν έδω στην Αθήνα υπάλληλος κι' έ-παιρνε τρεις χιλιάδες δραχμές το μήνα. Κι' άλλοι πολλοί, ξέ-νοι κι' Έλληνες, ξεκίνησαν ά-πό το μηδέν, από τη στέρησι κι' από τη φτώχεια και πηγα-νε «στο άγνωση» με βάρκα την έλπίδα». φαντάσου να ζαρώνω-νε στο καθούκι τους, να κορ-φώνοντουσαν στη σκληρή κα-ρεκλίτσα του υπαλλήλου και να περνούσαν μοιρολατρικά μία μίζερη και πικρή ζωή. Τά-λημ χρειάζεται; Θάρρος! Θ' άρ-χίσουμε έτσι, θα ενδώσουμε τις τύχες μας κι' ο Θεός βοηθός.

Άλλα η Μπέσου δεν ήταν δε-καεννέα. Ήταν... τριάντα εν-νέα! Καί σ' αυτή την ηλικία, οι ένθουσιασμοί έχουν πάθει ύ-περκώσι!

— Θυμάσαι τον Ύνάσις κι' άλ-λους μερικούς που πέτυχαν, του είπες. Μα δε θυμάσαι... πό-σο εκατομμύρια είναι εκείνοι, που άπέτυχαν! Τουλάχιστον τό-σοι έχουμε ο καθένας χωρία μία μέτρια ζωή αλλά ήσυχη κι' άμείριμη...

Και το είδύλλιο σταμάτησε ως έδω. Ούτε και ξαναδύθηκαν έξω μαζί. Άπέφυγε ο ένας τον άλλο. Ο Τάκης μάλασε για να πραγματοποιηθεί το όνειρό του, μία χαριτωμένη, κεφαλή δα-κτυλόγραφο του γραφείου που ήταν επιπολαία κι' άνόπη και φυσικά πρόθυμη να κάνει γάμο κι' άς χρυσότανε και τα δι-καιώματα της Έκκλησίας! Αρ-ροδωνιαστικάνε.

Σε λίγες μέρες πέθανε ο Θεός του Τάκη στην Αμερική και τ' άφισε δέκα τόνους δολ-λάρια! Θα παντρευόντουσαν, θα κάνανε το ταξίδι του γάμου στην Εύρωπη κι' ύστερα θα γύ-ρικαν έδω που ο Τάκης σκά-πευε να ίδρύση μία μεγάλη «Ε-ταιρία».

Η Μπέσου έμαθε «τα γεγονό-τα» και τον συγκόπησε με θερ-μη μά και με κάποια κρυφή με-λαγχολία.

— Τι τα θές τί τα γυρεύεις, είπας άτολημ και άπαρα, του εί-πες.

— Είσαι δειλά. Να δοίμε τό-ρα!...

— Τώρα τί να δοίμε; Έστ' παντρευέσαι.

— Ναι. Άλλά... οι άντρες κά-νουν κι' άπισίες στη γυναίκα τους. Ώρβούρα.

Την παράτησε μάρομο κι' έ-φυγε. Δεν της άρεσε ο ρόλος που της πρότεινε. Έμοιαζε περισσότερο με προσβολή παρά με «υπεκλαρασίον». Κι' άς ή-ταν και τριανταεννέα χρόνων!

Η ζωή σκαρώνει φόρμες τρα-γικές...

ΕΝΔΙΟΝ

Από τη μία γενιά έως την άλλη σεντόνια γερά ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λευκά που μένουν λευκά Χρωματιστά που δεν ξεθωριάζουν

Μο 120: Γερό, κατάλευκο ή σε ευγενικούς χρωματισμούς.

ΙΡΑΝΑΔΑ: Σεντόνια πολυτελείας, στερεό, χιονότο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ: Λεπτό και φινό σε σεντόνια, μεγάλης άντοχής.

Με θη, θάζει ο νους σε θαυμάκερα όφασματα ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ

ντύνει, στολίζει, ντυσιουρεύει!

Οι λωλάδες

Στο λεωφορείο

Ο ΚΟΣΜΟΣ μέσ' το λεωφορείο, πήχτρα (σαρδελιόπληδο) με πακέτα, χαρτοσακούλες, δίκτυα, τυριά, φρούτα, ζαρζακάκια τουρλού τουρλού και προπαντός στεναχωρίες, σεκέτια και ντέρτια, πούναι το πιο ανταγινιτιστό και βαρύ φορτίο σήμερα 'μερού.

Μέσα σ' αυτό το ταβатуρί, το πατιρντί, και τόν εκνευρισμό του εισπράκτορα: «Προχωρήστε μπροστά, (σύντομα, παρακαλώ), βάρδα φουρνέλλο μπήκε η 'Εφταλία. Ο Νικόλακος είχε φύγει με

το προηγούμενο. Θα την καρτερούσε στο τέρμα. Αναφουρφουλιασμένη φώναζε ο ένο γέρο με την γυαλιστερή φαλάκρα πούτανε: «Καφέ, καφέ, μέση του λεωφορείου, — Καλέ, έσυ με την φαλάκρα, προχώρα σε περικαλώ!...

Μα ο γέρο-σερέτης δεν κουνάει ρούπι! Βήμα δεν κάνει ο τζαναμπέτης. Κι' η 'Εφταλία δρωμένη και μπαλιντι-αμένη ξεφωνίζει: — 'Θέοι, καλέ κουφός είσαι! Κύριε, παραφλάκια, έσένα το λέω! 'Α- μάν για το θεό, προχώρα, χριστιανέ μου!...

Όλοι γύρω σπάνε πλάκα με τόν πεισματόρη γέρο κι' η 'Εφταλία γκιτζίτσει, αφρίζει, και συνεχίζει: — Ε, ψιτ! 'Εσύ με την καράφλα!

Τότε ο γέρος δε βάζαζε πιά, το ποτήρι ξεχείλιζε και της φώναζε: — Ντροπή σου, κερά μου!

— Γιατί; Σου κακοφάνηκε; Είναι φέματα πως έχεις κεφάλι τάλε-κούλε, σαν κουρεμένους τέντυ μπού;

Κι' ο φουκαράς, που κατάλαβε πως είναι επικίνδυνο να πέσει στη γλώσσα το 'Εφταλίας, προχώρησε. Και στην πρώτη στάση κατέθεκε για να δώση τόπο το 'όργης.

Με γέλια και σκαμπανεβάσματα το λεωφορείο συνέχισε τήν διαδρομή, σαν τασκακούτα. Εύτυχος, η 'Εφταλία φάμωζα Ισορροπιότητα κρατιέται με ούσταλχη γερά, όρθια, στη μέση του διαδρόμου.

— Ποιος περιμένει ρέστα; ρώτησε ξαφνικά ο εισπράκτορας.

— Έγώ! φώναζε η 'Εφταλία. Σουδω-σα τάλλαρο!

— Δίφραγκο ήτανε κερά μου.

— Μωρέ τάλλαρο σουδωσα! Δεν είμαι στραβή, ούτε μεθυσμένη.

Κι' ήταν τόσο εκνευριστικός ο καυγάς, που κάποιος ήσυχος επιβάτης πετάχτηκε και της έειπε:

— Χριστιανή μου, δίφραγκο ήτανε! Το είδα, ήμουνα πλάι σας. 'Εγώ έδωλα ένα τάλληρο, πήρα τα ρέστα κι' ύστερα του λόγου σας βγάλατε ένα δίφραγκο.

— Όστε, έσύ μωρέ πήρες τα ρέστα απ' το τάλληρο μου; 'Αμ έτσι εξηγείται!...

— Άιντε τώρα σκάσε τρεις δραχμές!...

Τα βρήκε μπαστούνια ο ήσυχος επιβάτης, όλοι γύρω γελούνε, κι' όπως είχαν φτάσει στην στάση, πήδηξε κι' έτσι φτηνά τή σκαπούλαρε.

— Φύγε! φώναζε πάλι ο εισπράκτορας στον οδηγό.

Και τότε μ' εκείνο το απότομο νταντίσισμα, ένας ζαμπάρας ήπρεσε μάζους πλάι στην 'Εφταλία, και πού και πού της πετάει γλυκόλογα και της λέει:

— Ρίξε νταντάνια μου και μία ματιά πλάι σου...

Η 'Εφταλία αφρίζει και στριφογυρίζει.

— Γιατί, κούτσα μου, τόσο ακατάδεκτη; Τι βλέπω, βέρα; Αχ! Θάθελα νάξερα, πού είναι ο τυχερός που σε καίρεται!...

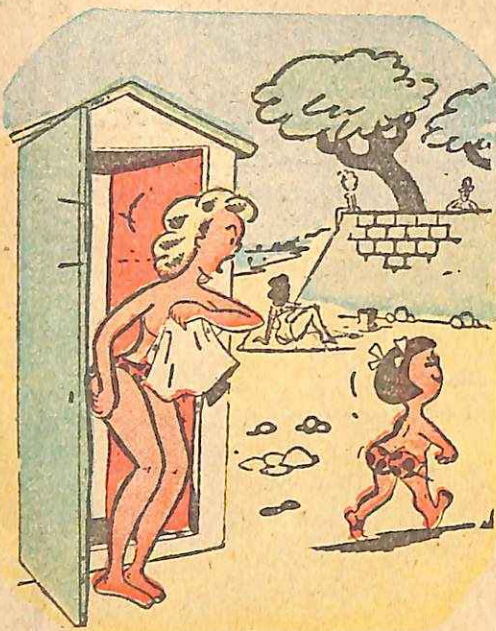
— Ευχαρίστως! Ξεφώνισε τότε η 'Εφταλία.

Κι' όπως είχαν φτάσει στο τέρμα κι' είδε το Νικόλακο, πού την περίμενε, ξαναφώναζε:

— Νικόλακι, έλα κοντά να σε γνωρίσει ο κύριος.

Κι' ευθύς άρχισε το κλωτσοβρόντι. Κι' όλοι μαζί μέσα κι' όδη πέσανε πάνω του και τόν κάνανε μπλέ μαρέν!

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Άννουλα, δός μου γογγύρα το μαγιό μου!...

— Προτιμώ να ξαναγυρίσω στην πρωτεύουσα... Πάλι πιο λίγο κόσμος έχει εκεί!...

— Τι έπαθες, Γιαννάκη; Δεν άναγνωρίζεις το διευθυντή του σχολείου σου;

Οι ιδιοτροπίες

Καθυστερήσεις

ΠΟΙΟΣ είναι ο κύριος προϊστάμενος του παρόντος κινηματογράφου, παρακαλώ; Να έλθω άμέσως να του μιλήσω. Σεις είσθε, κύριε; Χαιρώ πολύ. Θα ήθελα να μου παρασχετε μια πληροφoρία. 'Εάν προσβαίνω να παω στο σπίτι μου, να πάρω έναν ύπνο και να επανέλθω για να παραστώ στην έναρξη της σαχλαμάρας την οποία θα προβάλει η αξιότιμος επιχείρησή σας, τι με κυττάτε έτσι χαζοειδώς; Δεν έννοείτε τί έννοώ; Να σας εξηγηθώ άμσως, λοιπόν, δια να έννοήσετε τί έννοώ.

Λοιπόν, κύριε διευθυντά, ιδιοκτήτη και προϊστάμενε της υπαίθρου ταύτης αιδούσης, έγω, τόν όποιον βλέπετε ένωπιόν σας, έλαβα άπόψε τήν άπόφασή να ίδω όλίγο κινηματογράφο. 'Ετσι μου ήρθε. Και προσέρχομαι και δίδω το αντίτιμον και λαμβάνω εισιτήριο και έρωτώ: Τι ώρα άρχίζει; Και με πληροφoρoύν ότι ο κινηματογράφος σας άρχίζει στις δέκα και μισή. Και όχι μόνον τούτο, αλλά βλέπω και πινακίδα στην είσοδο ή όποια αναγράφει: (Βραδυά παράσταση, 10.30). Και έπειδή συμβαίνει να είμαι άνθρωπος τακτικός, κανονίζω να προσέλθω πέντε λεπτά ένωριτερα. 'Ητοι δέκα και είκοσι πέντε. Και ήδη είναι ή ώρα έντεκα και τέταρτο κύριε προϊστάμενε και έργο άκόμη δεν βλέπω ν' άρχισή. Μέχρι τίς έντεκα παρά τέταρτο μάς ταλαιπωρείτε με διάφορες σαχλαμάκες που παίζεις το μεγαφώνό σας. 'Εντεκα παρά τέταρτο σβύνουν τα φώτα. 'Αρχίζει, λέω. Πάλιν όμως, όχι. 'Αρχίζει άλλη ταλαιπωρία. 'Αρχίζουν οι διαφημίσεις, περί φουσκοστρώμ, περί μακαρονιών, περί επιπλόν, περί καφέδων (Εύγε!) περί παυσιπόνών, περί έντομοκτόνων (Καταστροφόν), περί απορροχόν, περί μαγιών, περί τών μεταλλικών υδάτων (Άλκυρό νερό), περί στυλογράφων και άλλων πολλών, πού μάς ζαλίζουν το μυαλό.

Και τελειώνουν οι διαφημίσεις και άρχίζουν τα έργα πού θα παίχουν τήν προσεχή έβδομάδα, λίαν προσεχώς και μετ' όλιγας ήμέρας. Και όλιγα σκηνά από το έργο τής Δευτέρας. Και μερικά σκηνά από το έργο τής Τετάρτης. Και από το έργο τής σήμερον, τίποτα. Και άρχίζει νέα προβολή. 'Ενα Μίκυ Μάους βλακώδες, για νηπια κάτω τών πέντε έτών. Και ένώ περιμένω ν' άρχισή και το έργο τού όποιον ήρθα να ίδω, ανάσθω τα φώτα! Μπορείτε να μου ήπτε, παρακαλώ, πότε υπολογίζετε να έλθη ή ταινία και διατί καθυστερεί; 'Ορίστε; Να κάνω λίγη ύπομoνή και δεν θ' άρνήθω; Τι ύπομoνή να κάνω, κύριε προϊστάμενε, πού κοντεύουν μεσάνυχτα;

Τι είπατε; Παίζεις κι' άλλος κινηματογράφος τήν ίδια ταινία και γι' αυτό ή καθυστέρησι; Και τί με νοιάζει έμένα; 'Εάν τά κανονίζετε έτσι τα πράγματα, να βάλετε τουλάχιστον μια είδοποιή στην πόρτα σας ότι (Ώρα ένάρξεως βραδυής παραστάσεως, ζημερώματα τής αύριον). Διότι έγω, κύριε προϊστάμενε, δεν είμαι ύποχρεωμένος να περιμένω σάν γαϊδάρος μια ώρα, μέχρι ότου ευδοκίησε και προβήτε στην έναρξη τής προβολής τού έργου κατά τήν κοίσι σας και να φύγω από δω στη μισία μου το πρωί. 'Εγώ έχω νεύρα. 'Η θα να περάσω τήν ώρα μου και όχι να εκνευρισθώ και ν' άγανακτώσω.

Πώς είπατε; Γιατί δεν διαμαρτύρονται οι άλλοι θεαταί; Αυτό πολύ όλίγον μ' ένδιαφέρει. Οι άλλοι θεαταί μπορεί να έχουν συνήθειοι ο αυτές τις καθυστερήσεις, ή να μιν έχουν συνείδησι τών δικαιωμάτων τους. 'Εγώ όμως έχω. Και όπως σας είπα, έχω και νεύρα. 'Ορίστε; Να περιμένω λίγο άκόμα; Όχι, δεν περιμένω. Το εισιτήριό μου πίσω, να φύγω. Και να είσαι ευχαριστιμένος πού δεν σου κάνω και μίνυσι! 'Αλλά δε φταις έσύ. Οταίω έγω πού έδωσα ένα δεκάρικο για να ταλαιπωρηθώ άνευ λόγου. Άειντε, το εισιτήριό μου, για να μιν έχω άλλη παραστάσι, έκ το φυσικού. Άναιδέστεται!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ μέρες μετά άπό τόν έορτασμό τής Παναγίας στην Τήνο, τó καράβι τής γραμμής έφευγε στον Πειραιά τούς τακτικούς επιβάτες του.

Κι' άστόσο, άπό τούς προσκυνητές τής Μεγαλόχαρης δεν είχαν φύγει όλοι. 'Η Δέσποινα είχε μείνει με το κοριτσάκι της στην Τήνο, άλλες δύο έβδομάδες, παρακαλώντας τήν Παναγιά να σώσ η στην 'Ελενίσσα τής τó φως τών ματιών τής. 'Όταν πάτησε το πόδι τής στην Τήνο, ήταν βέβαιη πώς κάποιο θαύμα θα γινόταν και για τó έρημο γι-κρό τής. Τώρα όμως πιά, είχε άπιστή. 'Εκανε για τελευταία φορά τó σταυρό τής στην εκκλησία, έβαλε τó κοριτσάκι να προσκυνήση τó είκόνισμα και τράβηξε για τó λιμάνι.

Άπό τόνά χέοι κρατούσε τή βαλίτσουλα με τά λίγα ρούχα τους, κι' άπό τ' άλλο τήν 'Ελενίσσα.

— Μαμά γιατί ή Παναγίτσα δε μ' άκουσε; Δεν είμαι καλό παιδί; ρώτησε σε μια στιγμή το κοριτσάκι.

Η Δέσποινα έννοιωσε ένα λυγμό να τήν πνίγη. Δεν άπάντησε, μά ένα δάκρυ κύλησε στά μάγουλά τής...

Ήταν νέα και ώραια ή Δέσποινα. Μόρφωσι μεγάλη δεν είχε, γιατί ο πατέρας τής δεν τήν άφισε ν' άκολουθήσ η άνώτερες σπουδές, όταν τελείωσε τó Γυμνάσιο. 'Εξ άλλου, τότε τή ζήτησε ο γιατρός τού χωριού σε γάμο. Ήταν μεγαλύτερος τής ο Γιάννης Καρύδης, τριάντα δλόκληρα χρόνια μεγαλύτερος τής; έκείνη ήταν δεκαοχτώ και κείνος σαράντα όχτώ. Μά δεν τού φαίνονταν. Είχε όμως περιουσία γημεντική, πολύ μεγάλη, κληρονομία άπό τόν πατέρα του...

Έτσι, παντρεύτηκε ή Δέσποινα τó γιατρό και, στο χρόνο πάνω, άπόκτησε τó άγγελούδι τής τήν 'Ελενίσσα.

Στά τρία χρόνια πέθανε ο γιατρός κι' ή Δέσποινα έμεινε χήρα, με μια πολύ μεγάλη περιουσία.

Ήταν σκληρό τó χτύπημα τής μοίρας, γιατί ή Δέσποινα δεν είχε προφτάσει να χαρή τήν όμορφιά τής ζωής, όπως τή φανταζόταν.

Έπειτα οι άνθρωποι τού χωριού είχαν περιωρισμένες άντιλήψεις και τó κάθε τι σχολιαζόταν.

Κλειστήκη, λοιπόν, στο σπίτι τής, μά κλείστηκε και στον έαυτό τής. Δε δεχόταν κανένα, ούτε κι' αυτούς τούς συγγενείς τής. Είχε τó πικρό παράπονο, ότι κανείς άπό τούς έί-κούς τής δε διαμαρτυρήθηκε, όταν ο πατέρας τής άρνήθηκε να τή βοηθήσ η και κινή άνώτερες σπουδές και τήν άνάγκασε να παντρευτή τόσο νέα.

Άν δεν είχε και τó παιδί, θ' έ-βαινε άπό τή στενωχάρια τής. Είχε μάλιστα όρκιστή να τó μεγαλώσει όπως αυτή ήθελε και να τó σπουδάσει όσο μπορούσε περισσότερο. 'Εκείνο πού οι άλλοι άρνήθηκαν σ' αυτήν, θά τó έδινε έκείνη στην κορούλα τής.

Ή μοίρα όμως άπόφασισε διαφορετικά. Στά πέντε χρόνια τής ή 'Ελενίσσα τυφλώθηκε ξαφνικά! — Μαμά, πού είσαι; — τής φώναζε μια μέρα. Δε βλέπω πιά τά χεράκια μου! — Με σπαράγμα ή Δέσποινα άγκάλιασε τó κοριτσάκι τής και, καθώς τó φιλούσε, ψιθύριζε: — Φέμματα, φέμματα, δεν είναι δυνατόν! Καμιά περαστική ζαλάδα θά είναι, κανένα ξαφνικό σκοτεινίσισμα πού θά περάσ η... Κι' έκλαιγε ή δυστυχ, σφίγγοντας τó παιδί στην άγκάλιά τής.

Μά τó κοριτσάκι εξακολουθούσε να τής λή πώς δε βλέπει πιά, και να κλαίη άπαρηγόρητα...

Έπειτα, όταν είδε, ότι ο καιρός περνούσε και τó παιδί έμεινε στην ίδια κατάσταση, τó πήρε μια μέρα και τó πήγε στην 'Αθήνα. Έόδεψε πολλά στους γιατρούς, μά κανείς δεν τής έδωσε κάποια έλπίδα. Έ-νας μόνο τής έλεπε μια μέρα:

— Μονάχα ένα θαύμα μπορεί να δώση τó φως στο παιδί σου...

Τι έννοούσε μ' αυτό ο γιατρός; Η Δέσποινα τó πήρε άλλοιώς και γι' αυτό πήγε στη Χάρη Τής. Πήγε να παρακαλέσ η τήν Παναγιά να σώσ η τήν κορούλα τής.

Στην Τήνο, παρακάλεσε έκλαψε, πέρασε ή γιορτή, κι' έφυγαν όλοι, μά έκείνη δεν πίστευε πώς ή Παναγιά δε θά τήν άκουγε κι' έμεινε άκόμη δεκαπέντε μέρες...

Ήταν Κυριακή πρωί, όταν, κρατώντας τή βαλίτσα στο ένα χέρι και τó παιδί τής στο άλλο, κατέβηκε στο λιμάνι, με τήν ψυχή άπαρηγόρητη, κι' ανέβηκε στο βατόρι.

Ο καμαρώτος τής έδωσε δύο σαι-λόνγκ. Στη μια έξπλωσε τήν κορούλα τής και στην άλλη κάθισε έκείνη.

Τό παιδί δε μιλούσε. Καταλάβαινε κι' αυτό, ότι κάθε προσπάθεια τής μητέρας του να τó γιατρέψ η, πήγε χαμένη, κι' άνοιγε, άνοιγε όσο μπορούσε τά βλέφαρά του, νομίζοντας πώς μ' αυτό τó άνοιγμα θά ξαναρχόταν ξαφνικά τó φως του...

Η Δέσποινα κυττάε μπροστά τής τή θάλασσα και ο νοός τής βασανιζόταν άπό μαρτυρικές σκέψεις. Γι' αυτό τρώαζε όταν πλάι τής άκουσε μια φωνή να τής λέει:

— Τι έχει τó κοριτσάκι σας;

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Μου άρεσε πολύ ή μικρή, αλλά πολύ περισσότερο ή μητέρα τής. Θέλετε...

Όλα μπορούσε να τά δεχτή ή Δέσποινα, φτάνει να γινόταν καλά τó κοριτσάκι τής. Ξαφνικά, σκέφτηκε: «Μήπως δεν ήταν κι' αυτό ένα θαύμα; 'Η Παναγιά τόν έστειλε!...».

Κι' έκανε τó σταυρό τής φοδισμένη. — Τι συμβαίνει; τής έλεπε έκείνος μ' ένα χαμόγελο. Τού χαμόγελωσε κι' έκείνη και τούδωσε τó χέρι τής.

— Δέχομαι, με τή βοήθεια τού Θεού! — Ο γιατρός έσκυψε και φίλησε τó χέρι τής.

— Μαμά, φώναζε ή μικρή, πού βρισκόταν πιδ μακριά, έαπλωμέν στην πολυθρόνα τής, είδα ένα όνειρο! Είδα ένα γυναικείο χέρι να μοι χαιδεύ η τά μάτια! Θά γίνω καλά!

— Ναί, παιδί μου, θά γίνης καλά! τής έλεπε ή Δέσποινα με βεβαιότητα, και τήν έσφίξε στην άγκάλιά τής.

ΣΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ο Τζών Κλαϊύ, άπό τή Νέα 'Υόρκη, άποτελεί τó μοναδικό, άσφαλώς, φαινόμενο καταδίκου, πού τού χρηστική τó υπόλοιπο τής ποιή-της του και πού αυτός υπέβαλε άμέσως αίτηση, ζητώντας να τήν έκτίση δλόκληρη!

Ο περιεργος αυτός κατάδικος, πού βρίσκεται στη φυλακή εδώ και δύο χρόνια, είχε καταδικαστή σε φυλάκιση 3 έτών για διαγαμία. Όταν έόσπασε τó σκάνδαλο τού διπλού γάμου του και ο Τζών Κλαϊύ προφυλακίστηκε, για να παραπεμφή σε δίκη, ή άρχαιότερη και, κατά συνέ-πεια, ή μόνη νόμιμη άπό τής δύο κυρίες Κλαϊύ. Έλειπε στο Λος Άν-τζελες, όπου είχε πάει να δ η άρραστή μητέρα τής. Επιστρέφον-τας, δεν πήγε να επισκεφθ η τó σύζυγό τής στη φυλακή, ούτε μια φορά. Περιωρίστηκε μονάχα στο να τού στείλ η τó άκόλουθο λακωνικό σημείωμα:

«Δε θά μού γλυτώσ η!».

Η προειδοποίησι αυτή έκανε τόν κατάδικο ν' άνατριχίση, γιατί ή πρώτη κυρία Κλαϊύ είναι μια άσυνήθιστα μεγαλόσωμη και ρωμαλέα γυναίκα, πού ζυγίζει 117 κιλά και πού έκτελούσε, άλλοτε, στο τσίρκο ένα άκροβατικό νούμερο, σηκώνοντας στους δυνατούς τής ώμους μια δλόκληρη πυραμίδα άπό άντρες!

Έτσι, ο Τζών Κλαϊύ προτίμησε να μείνη άκόμη ένα χρόνο στη φυλακή, με τήν έλπίδα πώς θά έδομάν η στο μεταξύ ή γυναίκα του!

Ο γιατρός έσκυψε και φίλησε τó χέ-ρι τής...

Η Δέσποινα άντίκρυσε ένα καλοντυ-μένο κύριο, πού είχε άκουμπήσει στην κουπαστή και παρατηρούσε τó κοριτσά-κι. Δεν τού άπάντησε κι' έκείνος τής ξαναείπε:

— Ήταν πάντα έτσι;

— Όχι! μουμούρισε ή Δέσποινα. Ο άγνωστος πήρε μια σαι-λόνγκ και κάθισε κοντά τους. Δεν άγγιξε τήν 'Ε-λενίσσα, αλλά μόνο τήν κυττάε.

— Είσαδε γιατρός; τόν ρώτησε ή Δέ-σποινα.

— Ναί!... άπάντησε έκείνος. Μένω στο έξωτερικό, στο Κάιρο, όπου έχω δική μου κλινική. Στην Τήνο ήρθα να δώ μερικούς συγγενείς και τή γριά μητέρα μου... 'Όταν φτάσαμε στην 'Αθήνα, μπορείτε να φέρετε τή μικρή στην κλι-νική ένός φίλου μου. Άν θέλετε, αύριο στις έπτά τó άπόγευμα. Θά τήν κυττά-εω έγώ...

Τής έδωσε τήν κάρτα του, γράφον-τας τή διεύθυνσι τής κλινικής τού συν-αδέλφου του. 'Επειτα, μίλησε γι' άλλα. 'Εκείνη τού διηγήθηκε τή ζωή τής. Ή-ταν ή πρώτη φορά, πού μιλούσε ελεύ-θερα σε κάποιον κι' άφισε τήν ψυχή τής να φτερουγίσ η, λες και έμπιστευόταν στα χέρια αυτού τού άνδρου πού τή ζωή τής, τίς σκέψεις τής, τó παρελθόν τής, τά όνειρά τής.

Τά μάτια τής είχαν πλημμυρίσει άπό δάκρυα.

Ο γιατρός, πιάνοντάς τήν άπό τó χέρι, τής έλεγε λόγια παρηγορητικά και τής έδινε θάρρος για τó μέλλον τού παιδιού τής...

— Έχω τήν έντύπωσι πώς πρόκειται για μια άρρώστεια, πού περνάει, άλλ' όχι με φάρμακα. Είχα δη άρκετές τέ-τοιες περιπτώσεις, όταν σπούδαζα στη Βιέννη...

Ο άντρας αυτός ήταν περίπου τριανταπέντε χρόνια και μιλούσε με σοβαρότητα. Τής μίλησε κι' αυτός για τή ζωή του, τήν έγκαταστάσι του ως έφαλμολόγου στο Κάιρο, και για τ' όνειρό του να μεταφερθ η στην 'Αθήνα και να φτιάσ η μια μεγάλη κλινική, όπου να εφαρμόζ η όλες τίς τελευταίες ανακαλύψεις τής έπι-στήμης για τά μάτια.

— Είσατε παντρεμένος; τόν ρώ-τησε ξαφνικά ή Δέσποινα.

Μά χαμήλωσε άμέσως τά μάτια τής και κοκκίνισε, γιατί κατάλαβε πώς ή έρώτησί τής ήταν δλότεια άστοχη.

— Όχι! άπάντησε έκείνος, κυτ-τάζοντας τά κατακόκκινα μάγουλά τής. 'Αλλά, αν γιατρέψ η τή κορού-λα, θέλετε να τήν κάνω και δική μου κόρη; Δεν τó ζητώ ως άμοιβή...

— Όχι! άπάντησε έκείνος, με βε-βαιότητα, και τήν έσφίξε στην άγκάλιά τής.

ΜΙΡΑΝΤΑ

#σελίς*της*γυναίκας*

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

ΠΑΡΙΣΙ, Αύγουστος. — Φτάνουμε κιόλας στο τέλος των διακοπών και με την επιστροφή μας στην πόλη, πρέπει άμεσα ν' ασχοληθούμε με την ανανέωση της γκαρνταρόμπας μας, για να την προσαρμόσουμε στις ανάγκες της εποχής.

Ας δούμε, λοιπόν, τι λανθάνουν τα διάφορα στίγματα αναφορικά με τη φθινοπωρινή μόδα.

Η πρώτη μας εντύπωση απ' ό,τι βλέπουμε είναι ότι φέτος η μόδα βρίσκεται κάποια δυσκολία, για να περάσει από τη μία εποχή στην άλλη. Έτσι η προτίμηση της όλο το καλοκαίρι για τις κοτοάντ τενίς να συνεχιστεί και στις αρχές του φθινοπώρου.

Οι πρώτες φθινοπωρινές εμφανίσεις χρησιμοποιούν με μεγάλη επιτυχία τα θαμπασμένα χελοούδα, τόσο τα λεία όσο και τα κοτλέ, σε διάφορες ώρες της ημέρας.

Στις παρισινές θιτρίνες όπως και στις εκθέσεις των μεγάλων παρισινών πωτιών, βλέπουμε να φιγουράρουν απογευματινά και βραδυνά μοντέλα από θαμπασμένα χελοούδα σε διάφορες αποχρώσεις. Για τα βράδια όμως κυριαρχεί το μαύρο.

Εξ άλλου το κοτλέ χελοούδο παρουσιάζεται στα απορτιφ ταγιέρ και στα ντε πιές.

Εδώ έχουν το λόγο τα ζαφρά χρώματα, αλλά και όλες οι αποχρώσεις του ταμπά, του γκρι και του μπλέ.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΒΑΜΠΑΚΕΡΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Οι τουαλέτες από θαμπασμένο χελοούδο παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

Η μόδα εδώ ενοεί τόσο την έθαζε όσο και την ίσια γραμμή.

Για μία τουαλέτα π.χ. που προορίζεται να φορεθεί σε μία συγκέντρωση προ του γεύματος ή και σε γεύμα κάνουμε το κορσάζ εφαρμοστό σε κοψί ζαπονέ με συνέχεια μακριά μανίκια. Το ντεκολτέ του παρουσιάζει ένα μεγάλο άνοιγμα στολισμένο με μεγάλο γιακά σαν μικρή μπέρτα. Ο γιακάς αυτός γίνεται συνήθως από μοιόχρομο σατέν.

Η φούστα του φορέματος, αντίθετα προς το εφαρμοστό κορσάζ, γίνεται έθαζε. Αυτή η αντίθεση άλλωστε είναι η μία άποψη της χαρακτηριστικής γραμμής που αφορά την φθινοπωρινή μόδα.

Ας δούμε όμως και την άλλη άποψη: Είναι τα δολίσια φουρά, που συμπληρώνονται από ένα είδος μπολερό.

Τα μπολερό αυτά έχουν τετράγωνο άνοιγμα λαιμού, μανίκια τρουά-κάρ και φτάνουν ως τη μέση, χωρίς να την ξεπερνούν.

Μία φαρδιά ανοιχτόχρωμη ζώνη συμπληρώνει μία σκούρα τουαλέτα.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Το χελοούδο θα το δούμε και στα φθινοπωρινά ταγιέρ. Έδω όμως κυριαρχεί το κοτλέ χελοούδο σε στενές ή πιο φαρδιές ραβδώσεις.

Η γραμμή, την οποία ακολουθούν, είναι αλλότρια φούστα με ελαφρές πένσες στη μέση για να σχηματίζουν τους γοφούς χωρίς όμως να χαλούν την ευθεία γραμμή της φούστας.

Οι θέστες αυτών των ταγιέρ έχουν τόν τυπικό γιακά και ρεβέρ, αλλά το κομμάτι τους είναι εθούγραμμο. Πολύ συχνά το τελειώμα τους παρουσιάζει ένα στρωγύλευμα.

Συνήθίζεται επίσης το υπογράμμιση του κομψώματος μ' ένα εξωτερικό γαζί και ένα μικρό γύρισμα όλγων εκατοστών.

Χαρακτηριστικό επίσης της νέας αυτής περιόδου είναι το μακρύ της θέσας, τόσο, ώστε να σκεπάζει εντελώς τους γοφούς. Η εθούγραμμία της όμως παρεκκλίνει κάπως και εντελώς παραδόξως προς τα επάνω και όχι προς τα κάτω.

Απλάθη βλέπουμε κάποιο φάρδος στους ώμους.

Αυτό κάνει τη θέσα να φαίνεται πιο στενή στους γοφούς, πράγμα που επιδιώκει η νέα γραμμή.

ΤΟ ΜΑΚΡΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Όλες οι ένδειξεις μας κάνουν να πιστεύουμε πως οι φούστες θ' αρχίσουν ν' αποκτούν μακρύτερες.

Αυτή η μεταβολή δε θα είναι φανερή στα φθινοπωρινά μοντέλα, αλλά ασφαλώς το χειμώνα οι φούστες θα έχουν μακρύνει κατά υερικά εκατοστόμετρα.

Ηδη βλέπουμε σε όλα τα φθινοπωρινά μοντέλα, που κάνουν σιγά-σιγά την εμφάνισή τους, ότι οι φούστες ξεπερνούν τα γόνατα. Πρόκειται βέβαια για 2-3 εκατοστά, αλλά όλες οι προβλέψεις λένε πως τα εκατοστά αυτά πρόκειται ν' αυξηθούν.

Δίνουμε, λοιπόν, στις αναγνώστριές μας μία πρακτική συμβουλή: Να μη παραλείψουν σε κάθε φθινοπωρινό φορέμα, ταγιέρ ή ντε-πιές να θάσουν ένα μεγάλο στρίφωμα, που θα τους γλυτώσει από δυσάρεστα απρόοπτα. Έτσι, μόλις η νέα της μόδας επιβληθεί, δε θα βρεθούν στο περιθώριο.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΜΠΟΡΕΣ

Το φθινόπωρο είναι συνήθως η εποχή που εσπούν εμφανικά μπόρες. Μπόρες, που κρατούν λίγο εύτυχως, αφήνοντας τον ούρανό καθαρό και γαλάζιο. Δεν πρέπει όμως να είμαστε προετοιμασμένες γι' αυτές τις απότομες μεταλλαγές. Ίδεωδες ένδυμα παραμένει πάντα το αδιάβροχο από πλαστική ύλη, που μπορούμε να το κρατούμε στο χέρι τοποθετημένο σε μία πλαστική σακούλα.

Τα αδιάβροχα αυτά για αντίδραση ίσως προς τη σκυθρωπή ατμόσφαιρα, έχουν χρώματα ανοιχτά και ζαφρά: Παστέλ σε όλους τους τόνους, γαλάζια, κίτρινα.

Επίσης έχουμε τη νέα συνθετική ύλη που λέγεται «τεργκόλ» και έχει το μεγάλο προσόν να μη ζαρώνει. Έχουμε επίσης αδιάβροχα από σατέν, από άπτομάν και άλλα αδιάβροχοποιημένα ύφασματα. Ας δούμε τώρα και ποιά θα είναι η χαρακτηριστική γραμμή, την οποία θ' ακολουθήσουν.

Εκείνη που είναι ιδιαίτερως της μόδας είναι η ριχτή κοψί, σε πολύ άνετη φόρμα, με μανίκια ζαπονέ ή ραγκλάν και με το κλείσιμο του λαιμού ψηλά. Τα γκοντέ, που θα σχηματίζει αυτή η ριχτή κοψί, θα συγκεντρώνονται κυρίως στην πλάτη και τα πλάγια, ενώ μπροστά το αδιάβροχο θα πέφτει ίσιο.

Εξ άλλου είναι πολύ της μόδας και τα φαρδιά αδιάβροχα, που μαζεύουν όλο τους το φάρδος με μία ζώνη, που κλείνει με φαρδιά αγκράφα μετάλλινη. Τα αδιάβροχα αυτά έχουν μυτερό άνοιγμα λαιμού, γιακά και ρεβέρ.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Το φλέγον ζήτημα της εποχής είναι αν τα βραδυνά φορέματα θα έγκαινιάσουν τις κοντές φούστες ή τις μακρείες.

Α) Τουαλέτισσες άμυγιές, ή μία σε έθαζε γραμμή και η το μάλλον μακριά από θαμπασμένο χελοούδο. Β) Τα ντε-πιές της μόδας με τη ζακέτα μάλλον μακριά από θαμπασμένο κοτλέ χελοούδο.

Τα ανοιχτόχρωμα αδιάβροχα της μόδας απ' ενός σε ριχτή κοψί και απ' άλλου με συμπλήρωμα μία ζώνη.

Δε μπορούμε ακόμη να πούμε ότι πάρθηκε οριστική απόφαση και για την ώρα φοριούνται και οι μακρείες φούστες και οι κοντιότερες.

Κάθε γυναίκα θα μπορεί να διαλέξει τι της άρσει περισσότερο και προ πάντων τι συνδυάζεται με τη σιλουέτα της ή και με το είδος της ζωής που κάνει.

Η άμυγιέ τουαλέτα, που έχει κοντή φούστα παρουσιάζει, ωριμένα πλεονεκτήματα, που δε μπορούμε να τ' αγνοήσουμε. Γι' αυτό και πολλές γυναίκες την προτιμούν.

Μερικά απ' αυτά τα πλεονεκτήματα είναι: ότι μπορείτε να φορέσετε τη βραδυνη τουαλέτα σας από το απόγευμα, χωρίς να έσθε υποχρεωμένη να πάτε σπίτι, για να ντυθίτε.

Μπορείτε να παρουσιασθήτε με την ίδια τουαλέτα σ' ένα κοκταήλ και να συνεχίσετε τη βραδυά σας στο θέατρο.

Εξ άλλου όμως σε μία επίσημη βραδυνη συγκέντρωσι ή μακρεία φούστα είναι πιο κατάλληλη.

Οι φθινοπωριτικές τουαλέτες έχουν ως βάση ένα μεταξωτό φουρά, που έχει κορσάζ «μπυστί» κι' απάνω απ' αυτό ένα τουλί, νάυλον με πικώ συμπληρώνει το σύνολο. Η συνέχεια είναι μία φούστα άνετη με πολλές σούρες.

Η βλη τουαλέτα συμπληρώνεται με μία φαρδιά ντραπαριστή ζώνη. Ένα κοσμήμα τοποθετημένο καταλλήλως, φαίνεται σ' ένα τεν συγκρατή στο πλάι.

Μη ξεχνούμε ότι κι' εδώ συνήθίζεται πολύ το χελοούδο, ιδίως το μπροσέ.

Θα το δούμε να σχηματίζει μία πολύ άνετη φούστα, κοντή ή μακρεία, ενώ το κορσάζ θα είναι ντραπαριστό.

Μία τέτοια τουαλέτα μπορεί νάχη για συμπλήρωμα ένα μεταξωτό μπολερό με κιμονό κόψι, μανίκια τρουά-κάρ και δέσιμο στη μέση.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τα κολλιέ: Η μεγάλη μόδα των κολλιέ συνεχίζεται πάντα και το φθινόπωρο θα φορεθούν πιο πολύ τα ζαφρά χρώματα.

Εκείνο που τα χαρακτηρίζει είναι ότι τα περισσότερα αποτελούνται από πολλές σειρές. Είτε μακριά είναι είτε πιο κοντά, δεν έχουν λιγότερες από τρεις σειρές, φθάνουν δε και τις έξη.

Συνήθίζονται πολύ τα πετράδια σε αιώμαλα σχήματα και μεγέθη, πολύ συχνά δε συνδυάζονται με χρυσό ή άσημι.

Ιδιαίτερως της μόδας είναι τα τουρκουάζ.

Η κορδέλλα: Η κορδέλλα θα παίξει μεγάλο ρόλο το φθινόπωρο στολίζοντας πολλές από τις άμυγιέ τουαλέτες. Δαν είναι σπάνια να έχη χρώμα εντελώς αντίθετο από την τουαλέτα, που στολίζει. Απλάθη σε μία μαύρη τουαλέτα μπορεί η κορδέλλα να είναι κόκκινη, κίτρινη, πράσινη.

Τα παπούτσια: Το παπούτσι είναι όπως είπαμε πολλές φορές η σφραγίδα της κομψότητας.

Κάθε γυναίκα που έρε να ντυθεί προσέχει ιδιαίτερως το παπούτσι της. Πρέπει να είναι όχι μόνο κομψό, αλλά και να συνδυάζεται με την ύλη εμφάνισι.

Να τι συμβουλεύει η φθινοπωρινή μόδα: Μ' ένα ταγιέρ διαλέγουμε έναν τύπο «ρισελιέ» συνδυάζοντας δυο διαφορετικά δέρματα λ.χ. «λεζάρ» με «σε-φρώ» ή κροκόδειλο με καστόρι. Το σχήμα του είναι δετό και αρκετά κλειστό.

Μ' ένα φόρεμα σημειζέ η τελευταία λέξη της μόδας συμβουλεύει τη γόβα με μπαρέτα και με τις θαυνοές τουαλέτες έχουμε τις ντεκολτέ γόβες με τα ψηλά τακούνια.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Μόλις γυρίσετε από την έξοχή, μην παραλείψετε άμεσα να σκεφθήτε τι θα φορέσουν τα παιδιά σας με τις πρώτες βροσιές.

Ο Σεπτέμβριος είναι ασφαλώς ο μήνας, που πρέπει ν' αφιερωθεί γι' αυτό το σκοπό.

Ας δούμε λοιπόν τι συμβουλεύει η μόδα για τα μικρά.

Συνδυάζοντας την πρακτικότητα με την κομψότητα η μόδα συστήν το συνδυασμό φούστας και κοντής θέσας στον τύπο μπολερό.

Είναι το ντύσιμο, που θα επιτρέψει στα παιδιά να χρησιμοποιούν πότε μία μπλούζα, πότε ένα πουλόβερ, κάτω από τη θέσα, κι' έτσι να είναι πάντοτε ώ- τως ντυμένα, χωρίς να αλλάζουν όμως τη βάση.

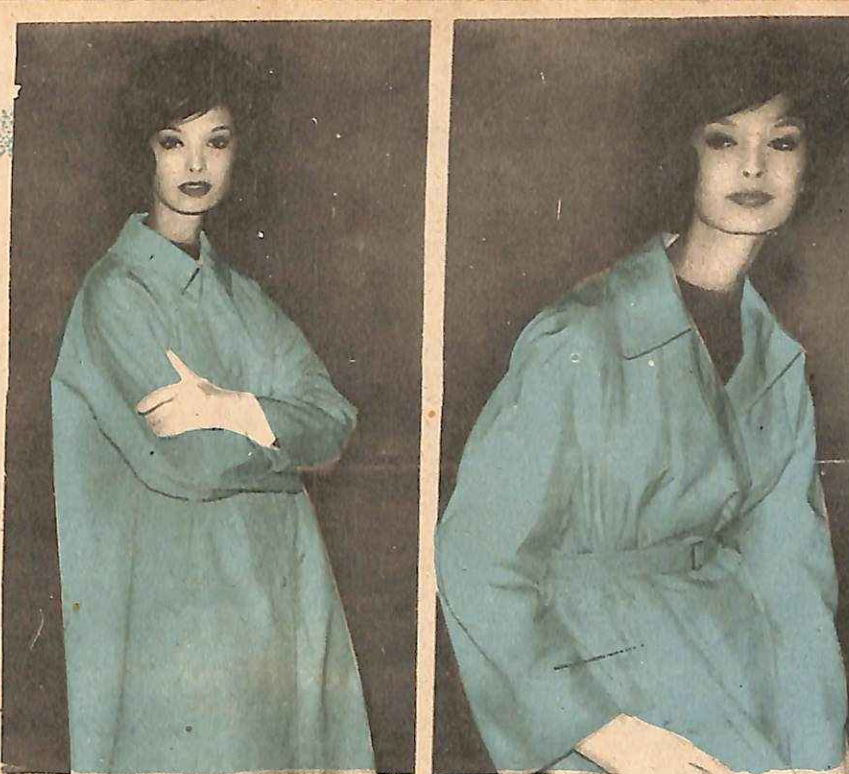
Η φούστα σ' αυτά τα παιδικά σύνολα είναι καμωμένη πότε με πιέτες και πότε σε σχήμα κλός.

Θα τη δούμε να συγκρατείται στη μέση με μία φαρδιά εφαρμοσμένη στη φούστα ζώνη από το ίδιο ύφασμα και που συμπληρώνεται με δυο τσιρότες, που σταυρώνουν στην πλάτη.

Η θέσα που θ' ακολουθή μπορεί να είναι σε κόψι ζαπονέ ή να έχη κανονικά κολλημένα μανίκια.

Το κομψωμα είναι εθούγραμμο ή σταυρωτό με συμπλήρωμα ένα κατεβα-

1) Ριχτό επανωφόρακ μονόχρωμο νανρινόχρωμο με καντρινιέ. 2) Ζωηρόχρωμο αδιάβροχο με ζώνη και κουκούλα. 3) Λευκό επανωφόρακ με ναυτικό γιακάδακι. 4) Παιδικό ντε-πιές μονόχρωμο με ριζοειδή προυτίτσα. 5) Παιδικό ντε-πιές από φανταζή λαϊνάς με φουσιτίτσα κλός.

στο γιακάδακι ή ένα ελφάρό άνεθασμα του τελειώματος του λαιμού.

Τα πρώτα φθινοπωρινά ύφασματα για τα παιδιά είναι τα λεπτά λαϊνάς μονόχρωμα ή φανταζή σε διάφορες αποχρώσεις.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Και για τα πρώτα επανωφόρια των παιδιών θα χρησιμοποιήσουμε τα λαϊνάς σε χρώματα ζαφρά, αλλά και σε λευκό.

Γαρνίζονται ως επί το πλείστον με φανταζή λαϊνάς καντρινιέ ή σκου-τσέζικα.

Συνήθίζονται πολύ και οι ναυτικοί γιακάδες με λευκά ώραια σι-ρήττα.

Δε θα ξεχάσετε, βέβαια, και το απαραίτητο αδιάβροχο για το σχολείο, που θα έχη απαραίτητως νωμίτη και ζώνη, καθώς και κου-ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ.

33

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τα ένγκαυματα

Σ' ένα ένγκαυμα πρώτου βαθμού, που κοκκινίζει απλώς την επιδερμίδα για λί-γες μέρες, κάνετε μία επάλειψη με διάλυ-σι πικρικού δέξος.

Αν έχη σχηματισθή φουσκάλα (ένγκα-μα δεύτερου βαθμού), την τρυπάτε με καμμένη βελόνα, την αδειάζετε, θρέετε το μέρος εκείνο με άππο οινόπνευμα και διατηρείτε απόλυτη καθαριότητα.

Τα σοβαρότερα ένγκαυματα (τρίτου θα-θμού απαιτούν ιατρική επέμβασι).

Πανωτό με σταφίδες

Υλικά: σταφίδες, λεμόνια, ζάχαρη. Φτιάνετε πρώτα τις σταφίδες κομπόστα. Τις σουρώνετε και με το σιρόπι και τα λεμόνια στίαντε λεμονάδα, αραιώνοντάς την με το απαιτούμενο νερό.

Βάζετε ύστερα σε μία πλήρη λεκάνη 1/2 καλώνας πάγο τριμμένο κι' ανακατε-μένο με 1 δόα αλάτι. Τοποθετείτε μέσα την κατασρόλα με τη λεμονάδα και τη γυρίζετε συνεχώς με το χέρι. Κάθε 10-15 στροφές, ανακατεύετε μ' ένα κουτάλι της σούπας τη λεμονάδα, που θ' αρχίζει να πήζει. Σε 5 λεπτά περίπου, έχετε έτοι-μο το παγωτό λεμόνι. Προσθέτετε και τις ανάλογες σταφίδες απ' την κομπόστα, ά-νακατεύετε καλά και σερβίρετε.

Έλιες παραγεμιστές

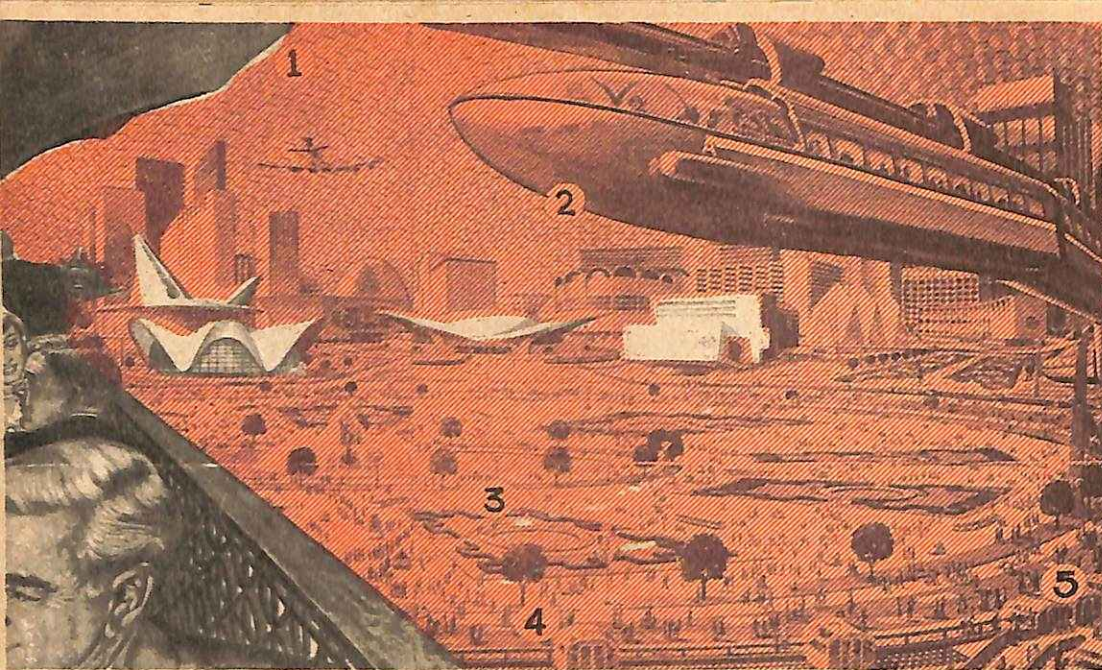
Ξέρετε πως οι έληές γίνονται και... πα-ραγεμιστές; Αποτελούν τότε ένα νοστι-μώτατο και πολύ ευπαρουσιαστο μεζέ.

Τα ύλικά που θα μεταχειρισθήτε, εί-ναι: έληές, κρέας ψιτό, ψωμί, βούτυρο φρέσκο, άγγουράκι, τσουρί, μουστάρδα.

Βγάζετε με προσοχή τα κουκούτσια απ' τις έληές, κι' ένα μυτερό μαχαίράκι. Βά-ζετε ύστερα σε βαθύ πιάτο λίγο βούτυρο, δυο-τρία άγγουράκια ψιλοκομμένα, μία φέτα ψωμί ψιλοκομμένη κι' ένα κομμάτι ψιτό κρέας ως 50 δράμια.

Κομματιάτε καλά το κρέας, άππου να γίνη κιμάς, προσθέτετε λίγο μουστάρ-δα και τ' ανακατεύετε όλα καλά. Μ' αυτό το μίγμα γεμίζετε τις άνοιγμένες έληές, κι' ένα μαχαίράκι του τραπεζιού, κι' ύ-στερα τις κλείνετε προσεχτικά με το χέρι. Πριν τις σερβίρετε, άφίστε τις μισή ώ-ρα να παγώσουν.

Θα είναι ήσυχες, χωρίς θορύβους κι' αυτοκίνητα

ΠΟΙΑ μορφή πρέπει να έχουν οι αύριανες πόλεις, σύμφωνα με τις σύγχρονες αντίληψεις της πολεοδομικής; Μερικοί τις φαντάζονται να διασχίζονται από ταχύτατα αυτοκίνητα, αεριωθούμενα και πυραύλους. Άλλοι ο Αμερικανός ειδικός Γουίλφρεντ Όουεν διαφωνεί ριζικά μαζί τους. Αυτός όνειρεύεται μια πόλη ήσυχη, χωρίς θορύβους, δίχως αυτοκίνητα και προφυλαγμένη από τις κακοκαιρίες—απληλαγμένη δηλαδή από τους κυριώτερους παράγοντες που κάνουν σήμερα έκνευριστική τη ζωή σε μια πόλη παλιού τύπου. Κι' είναι βέβαιος πως, αν χτιζόταν τώρα μια καινούργια πόλις, θα είχε ακριβώς αυτή τη μορφή.

Στο κέντρο της, στην «καρδιά» της, δε θα κυκλοφορή ούτ' ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο. Οι κάτοικοι των προαστίων θ' αφίνουν τ' αυτοκίνητά τους στις άκρες συνοικίες, όπου θα παρκάρωνται αυτόματως σε πελώρια γκαράζ (πολλά απ' τα γκαράζ αυτά θα είναι υπόγεια).

Ύστερα, για να φτάσουν στο κέντρο της πόλεως, θα παίρνουν το «Μονότροχο» τραίνο, ένα είδος μετρό, όχι όμως υπόγειο, αλλά έναεριο, κρεμασμένο από μια μονάχα γραμμή, πάνω στην οποία θα κυλάει ταχύτατα και άθόρυβα. Τέτοια τραίνα υπάρχουν ήδη από καιρό στην Κολωνία της Γερμανίας, στο Ντάλλας του Τέξας κι' άλλοι, λειτουργούν δε ικανοποιητικώτατα. Τ' ατρείδι μ' αυτά είναι άνετο, εύχρηστο και θεαματικώτατο, χωρίς τραντάγματα ή άλλες ενοχλήσεις.

Εκτός απ' το «Μονότροχο», θα κυκλοφορή στο κέντρο της πόλεως κι' ένα άλλο είδος «τραίνου» χωρίς τροχούς, με βαγονάκια που θα γλιστράνε έλαφρά κι' αθόρυβα, σε μικρή απόσταση το ένα απ' το άλλο.

Θα υπάρχουν ακόμη και «κυλιόμενα πεζοδρόμια», που θα μεταφέρουν τους διαβάτες προς διάφορες διευθύνσεις. Θα μπορεί δηλαδή καθένας να πατήσει απάνω τους, να σταθεί ακίνητος και να φτάσει στον προορισμό του χωρίς να κουρασθεί καθόλου. Αν βιάζεται ωστόσο, θα περπατάει συγχρόνως προς την ίδια διεύθυνση της κινήσεως του πεζοδρομίου, κι' έτσι θα κερδίσει χρόνο.

Τα πεζοδρόμια αυτού του τύπου θα είναι κοινότατα έπειτα από λίγα χρόνια, όπως είναι σήμερα οι γνωστές κυλιόμενες κλίμακες (σαν αυτές που τοποθετήθηκαν στην Ομόνοια).

Εκτός απ' τα δυο τραίνα που αναφέραμε, κανένα άλλο όχημα δε θα κυκλοφορή στο κέντρο της πόλεως. Οι δρόμοι θ' ανήκουν και πάλι στους πεζούς—όπως την παλιά ρωμαντική εποχή—κι' όχι στις κούρσες, τα λεωφορεία, τα καμινία και τα ταξί. Ωρισμένα μονάχα αυτοκίνητα, όπως τα νοσοκομειακά, τα πυροσβεστικά και τα «σκούτιδιάρικα», θα κυκλοφορούν από ένα ειδικό δικτυο υπογείων διαβάσεων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι στο Σάο Πάολο, την πιο μοντέρνα πόλη της Βραζιλίας, αποδείχθηκε στην πράξη πως είναι δυνατό να λείψουν τελείως τα τροχοφόρα από το εμπόριο κέντρο, τις ώρες της ημέρας, χωρίς να ενοχληθώ κανείς. Στις νέες όμως πόλεις, ή και στις παλιές που αλλάζουν ριζικά μορφή, οι όσες αυτές της γαλήνης και της ασφαλείας δε θα περιορίζονται σε μερικά οικοδομικά τετράγωνα, αλλά θ' απλώνονται σε μεγάλη έκταση.

Οι πόλεις αυτές, στο κέντρο τους, θα είναι επίσης τελείως προφυλαγμένες απ' τη βροχή, το χιόνι, την παγωνιά, τους χειμωνιάτικους ανέμους και τον καλοκαιρινό ήλιο. Θα διατηρούν συνεχώς όλο το χρόνο μια εύχρηστη θερμοκρασία.

Αυτό θα επιτυγχάνεται μ' ένα τεράστιο θόλο από πλαστική ουσία, που θα σκεπάζει ολόκληρο το κέντρο της πόλεως και θα το προφυλάσσει απ' τις ενοχλητικές, επιζήμιες κι' επικίνδυνες κάποτε

Μ' αυτή τη μορφή φαντάζεται τις αύριανες πόλεις ο Αμερικανός ειδικός Γουίλφρεντ Όουεν. 1) Θόλος από πλαστική ουσία. 2) Μονότροχο τραίνο. 3) Πλατεία χωρίς αυτοκίνητα ή άλλα όχημα. 4) Κυλιόμενα πεζοδρόμια. 5) Βαγονάκια του τραίνου δίχως τροχούς.

κακοκαιρίες. Τέτοιοι θόλοι χρησιμοποιούνται ήδη γι' αυτό το σκοπό σε μεγάλους σιδηροδρομικούς σταθμούς κλπ.

Έξω απ' το κέντρο της πόλεως, στις μακρυνότερες κάπες συνοικίες, τα σπίτια δε θα έχουν πιά πολυδάπανες εγκαταστάσεις θερμάνσεως ή κλιματισμού (αίς κοντρίσιον). Ένας πελώριος κεντρικός σταθμός θα τους μοιράζει ζεστό ή κρύο αέρα—ανάλογως της εποχής—μέ δίκτυο σωλήνων, όπως γίνεται για το νερό ή για το γάλα.

Άλλα και τα πεζοδρόμια θα είναι έφωδιασμένα μ' ένα σύστημα θερμικής ακτινοβολίας, που θα λυώνει το χιόνι άμέσως μόλις πέσει.

Μικρά δέματα, γράμματα, πακέτα τροφίμων, κλπ., θα στέλνονται άμεσως από ένα σημείο της πόλεως σε άλλο, με σωλήνες πεπιεσμένου αέρος. Το σύστημα αυτό χρησιμοποιείται εδώ και πολύ καιρό στο Παρίσι, έχει δε το πλεονέκτημα ότι περιορίζει πολύ τις μεταφορές με τα φορτηγά αυτοκίνητα.

Μια γι' αμμή «Μονότροχος» τραίνο θα ενώνει το αεροδρόμιο με το κέντρο της πόλεως. Έτσι, δε θα καθυστερούν πιά οι ταξιδιώτες των αεροπλάνων, περνώντας απ' τους πολυσύχναστους δρόμους. Οι διάφορες διατυπώσεις (όπως ο έλεγχος των χαρτίων εκκίνησης που έρχονται απ' το εξωτερικό) κι' η παράδοση των αποσκευών θα μπορεί να γίνεται κατά τη διαδρομή με το «Μονότροχο», είτε στο τέμα του.

Τα νέα αεροδρόμια θα έχουν επίσης ένα αυτόματο κι' άλάνθα—στο σύστημα έλεγχου, που θα παραλαμβάνει τ' αεροπλάνα από κάποια απόσταση και θα τα προηγούμενη γρήγορα κι' ασφαλισμένα, χωρίς να συμβεί το παραμικρό ατύχημα.

Πότε θ' άρχισαν να εφαρμόζονται μερικά απ' τους επαναστατικούς αυτούς νεωτερισμούς στις σημερινές πόλεις; Πάντως, δεν πρόκειται ν' άρξουν πολύ. Ένα βιβλίο του Γουίλφρεντ Όουεν, που κυκλοφόρησε τελευταία στην Αμερική με τίτλο «Πόλεις της Έποχής της Μηχανής», τονίζει την ανάγκη να μη καθυστερήσουν καθόλου.

«Ως το 1975 — γράφει — οι κάτοικοι των μεγάλων αμερικανικών πόλεων θα έχουν αύξησει κατά 50 εκατομμύρια. Οι έργαζόμενοι, που τρέχουν κάθε πρωί στη δουλειά τους, θα έχουν γίνει κατά 20 εκατομμύρια πιο πολλοί. Συγχρόνως θα έχουν άνεθι οι μισθοί και τα ημερομίσθια.

Αυτό λοιπόν το χάος τείνει ν' αποφύγει, τουλάχιστον ως ένα σημείο, το σχέδιο των καινούργιων πόλεων που περιγράψαμε πιο πάνω.

ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΗΚΕ ΕΠΕΙΔΗ ΡΟΧΑΛΙΖΕΙ

«Αν έχετε την συνήθεια να ροχαλίζετε πολύ δυνατά—ένθαρρύνει μια αμερικανική εφημερίδα τους αναγνώστες της—υπάρχουν σημαντικές ελπίδες να γλυτώσετε ένα μέρος από την έκτισι της ποιήνης, που θα σας επιβλήθη σε περίπτωση αδικήματος!»

Την... παρηγορητική αυτή πρόβλεψη, ή αμερικανική εφημερίδα την στήριζει σ' ένα γεγονός ανάλογο, που συνέβη, εδώ και μερικές εβδομάδες, στις φυλακές του Τσιντσινατί των Ηνωμένων Πολιτειών, με ήρωα έναν πορτοφολά. Ο πορτοφολάς αυτός, που είχε καταδικαστεί σε φυλάκιση 90 ημερών, ροχαλίζει τόσο δυνατά, ώστε, από το πρώτο βράδυ κιόλας, οι άλλοι κατάδικοι, όχι μόνο στα γειτονικά, αλλά και στα μακρυνότερα ακόμη κελιά, άρχισαν να διαμαρτύρονται πως δε μπορούσαν να κλείσουν μάτι. Όσο η κατάσταση αυτή συνεχιζόταν, γινόντουσαν όλο και πιο άγανακτισμένα τα παράπονα των καταδικών, που σπκόνωνταν κάθε πρωί με προημένα μάτια, τσακισμένοι από την αναγκαστική αγρυπνία.

Τέλος, ο αρχιφύλακας των φυλακών, διαπιστώνοντας πως ή κατάσταση ήταν πραγματικά άφορητη για τους άλλους φυλακισμένους και πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος θεραπείας του πορτοφολά, που ροχαλίζει σαν φάλαινα, εισήχθηκε στον διευθυντή να ενδιωφερθή, ώστε να χαριστή το υπόλοιπο της ποιήνης του τριμερούς θα:υβοποιού και να αποκατασταθή έτσι ο ύπνος των καταδικών!

Πραγματικά, ή εισήγησι του αρχιφύλακα έγινε δεκτή και ο πορτοφολάς, χάρις στο ροχαλητό του, αποφυλακίστηκε την 43η μέρα, πριν δηλαδή έκτιση ακόμη ούτε το μισό της ποιήνης του!

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Αμερικανός μουσικός προ κτωρ Τζέφ Νινγκλις βρίσκεται από χρόνια με ψευδώνυμο στην Έγγυς Ανατολή. Μία νύχτα, μαλώνει με δυο άγνωστους, σε μια έρημη ακρογιαλία και, αμνημονος, αναγκάζεται να τους σκοτώσει. Ύστερα από αρκετό καιρό, στην Περσία, μια κορευτρία τον φέρνει σ' επαφή μ' ένα Λεβαντινό. Κι' εκείνος του ζητάει 10 χιλιάδες δολάρια, για να του παραδώσει τον Αμερικανό ατομικό επιστήμονα Άλντο Φαρίνι που βρίσκεται αιχμάλωτος στα χέρια του. Ο Νινγκλις προσπαθεί να δέχεται, ύστερα όμως παρακολουθεί κρυφά το Λεβαντινό, ανακαλύπτει τη φυλακή του Φαρίνι και πει το φιλανθρωπικό. Πριν φύγουν, τον ελευθερώνει το Λεβαντινό Φαρίνι σκοτώνει το Λεβαντινό, για να τον εκδικηθεί—όπως νο, για να τον εκδικηθεί—όπως λέει.

Νινγκλις κι' ο Φαρίνι φεύγουν μ' ένα αεροπλάνο για το Άλγερ. Στο δρόμο όμως ο Νινγκλις από διάφορους συλλογισμούς, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο θύτης Φαρίνι είναι άρρωστος να Ρωσών, που να έχουν αναθεώσει να τον σκοτώσει. Τον δίνει λοιπόν, τον σκάνει και βρίσκει διάφορα στοιχεία που επιβεβαιώνουν την υποψία του. Ο Φαρίνι είναι ένας κρυφός κλέφτης, που κλέβει χρυσάφι και άλλα πολύτιμα αντικείμενα, για να τα πωλήσει στην Περσία.

Είχα έφθασα μ' ολόκληρο φάκελλο με οδηγίες και έγκυκλιους για το πως έπρεπε να φρονιμαί και να διευθύνω την υπηρεσία μου. Με λίγα λόγια, με προειμάσανε συστηματικά, ώσπου κρίναμε πως είχα πιά μάθει αρκετά καλά το μυστήριό μου. Ύστερα, κατά τα τέλη Ιανουαρίου, με κάλεσε στο γραφείο του ο Ντεσίν, για να μου δώσει τις τελευταίες οδηγίες.

Ήταν μία επίσημη συγκέντρωση, στην οποία παρευρέθηκαν ο στρατηγός, ο Άπταϊκ και πολλοί άλλοι που θα μου χρησίμευαν για συνδέσμοι με το Γραφείο Χ όταν θα παρουσιαζόταν ανάγκη.

Δεν εγδοφερόμαστε, σ' αυτή την περίπτωση, για τους συνησμένους προδότες, μου δήλωσε ο Ντεσίν. Αυτούς, θα τους αναλάβουν ή Ίντελλιτζενς Σέρβις, ή Εφ-Μπί-Αι και διάφορες άλλες οργανώσεις. Θα συνεργαζώμαστε μαζί τους, όταν θα μας συμφέρε... αλλά τότε μόνον. Αντίθετα, αυτές θα μας βοηθούσαν σε κάθε περίπτωση.

Η απόστολή μας θα είναι να εξεσθρλώσουμε την ανατρεπτική οργάνωσι. χτυπώντας απ' ευ-

κλέβουμε τα μυστικά του υπερ-πυραύλου.

Ο αξιωματικός της Ασφαλείας θα είχε αρμοδιότητα για κάθε τι που αφορούσε τη διαφύλαξη του μυστικού. Θάπρεπε να επιβλέπη όλες τις εγκαταστάσεις. Ν' απαγορεύει την είσοδο όποιων δεν είχαν δουλειά στα διάφορα εργαστήρια. Να φροντίζει ώστε να μην κλέβουν, χάσουν ή αντιγράψουν κανένα σπουδαίο χαρτί ή σχέδιο μηχανήματος.

Είχα έφθασα μ' ολόκληρο φάκελλο με οδηγίες και έγκυκλιους για το πως έπρεπε να φρονιμαί και να διευθύνω την υπηρεσία μου.

Με λίγα λόγια, με προειμάσανε συστηματικά, ώσπου κρίναμε πως είχα πιά μάθει αρκετά καλά το μυστήριό μου. Ύστερα, κατά τα τέλη Ιανουαρίου, με κάλεσε στο γραφείο του ο Ντεσίν, για να μου δώσει τις τελευταίες οδηγίες.

Ήταν μία επίσημη συγκέντρωση, στην οποία παρευρέθηκαν ο στρατηγός, ο Άπταϊκ και πολλοί άλλοι που θα μου χρησίμευαν για συνδέσμοι με το Γραφείο Χ όταν θα παρουσιαζόταν ανάγκη.

Δεν εγδοφερόμαστε, σ' αυτή την περίπτωση, για τους συνησμένους προδότες, μου δήλωσε ο Ντεσίν. Αυτούς, θα τους αναλάβουν ή Ίντελλιτζενς Σέρβις, ή Εφ-Μπί-Αι και διάφορες άλλες οργανώσεις. Θα συνεργαζώμαστε μαζί τους, όταν θα μας συμφέρε... αλλά τότε μόνον. Αντίθετα, αυτές θα μας βοηθούσαν σε κάθε περίπτωση.

Η απόστολή μας θα είναι να εξεσθρλώσουμε την ανατρεπτική οργάνωσι. χτυπώντας απ' ευ-

κλέβουμε τα μυστικά του υπερ-πυραύλου.

Μικρή Ιστορία

Επιτέλους μόνος!..

Στο τραίνο, ή κ. Περιεργίδου περιεργάζεται, ώρες τώρα, προπαθεί ν' αποφύγει το εξεσθρό βλέμμα της. Στο τέλο, όμως, μην αντέχοντας περισσότερο, άρχίζει να ξεροβήκει...

Η κ. Περιεργίδου, ωστόσο, που έπρεπε να καταλάβει ότι ο κύριος ενοχλείται από το βλέμμα της, εξακολουθεί να τον κυττάζει μέσα στα μάτια.

Εκείνος τότε, έξω φρενών, της λέει:

Μήπως υπάρχει κάτι που σας ενοχλεί, κυρία μου;

Μάλλον... απάντη μ' έλαφρό ειρωνικό χαμόγελο εκείνη.

Πέστε μου λοιπόν, τι είναι, προτού οκώσω! της φωνάζει ο κύριος κατακόκκινος απ' το θυμό του.

Κι' ή κ. Περιεργίδου εζηγει:

Με συνχωρείτε για την αδιακρίσια μου, αλλά όλες αυτές τις ώρες που σας κυττάει, σκεπτόμουν πως είναι δυνατό να μοιάτε ένα τόσο ωραίο παλτό, ένα καπέλλο που ασφαλώς μόλις το αγοράσαστε, καινούργια γάντια, να έχετε ωραία όμπρέλα... το πανταλόνι σας να βρίσκεται σε τέτοια χάλια!...

Ο κύριος τότε, καταπίνοντας την όργη του, αλλάζει απότομα ύφος και αναστενάζοντας μελοδραματικά λέει:

— Αχ, κυρία μου, αν έζεραι! Ωραία παλτά, γάντια και καπέλλα της ώρας βρίσκει κανείς ο' όλα τα βεστιάρια των δημόρων, παντελόνι όμως... πρέπει όπωσδήποτε να τ' αγοράσει!...

Η κ. Περιεργίδου έντρομη εγκαταλείπει άμέσως το διαμέρισμα αφήνοντας μόνο και πανευτυχία τον συνταξιδιώτη της!...

λήψεις, παρατήρησε ο Ντεσίν. Έγώ έκτιμώ πολύ την οργάνωσή τους.

Χμ! Έχει περισσότερες τρύπες από ένα νταντελένιο μαντηλάκι, απάντησα. Είναι μερικά χρόνια τώρα που παρακολουθώ τη δράσι της. Δε μ' άρεσει καθόλου. Δεν της έχω εμπιστοσύνη. Το λέω και το τονίζω, κι' άς μου κάνουν μνησιν για δυσφήμιση!

Ο Φίτζεραλντ θ' αποφύγει να μας ενοχλήσει, είπε ο Ντεσίν για να με καθησυχάσει. Δε θα σας αναθέταμε αυτή την αποστολή, αν δε μας το είχε υποσχεθώ ορτά... Άλλ' άς περάσουμε τώρα σε κάτι που ανακαλύψαμε και που πρέπει να μάθετε και σεις. Η συνή σας να μιλήσετε, κυρία συνταγματάρχα Τζάνους.

Ο συνταγματάρχης, παληός συναδέλφός μου, άρχισε χωρίς προλόγους:

Πληροφορηθήκαμε, από έχθρική πηγή, ότι σκοτώσατε δυο σπουδαία στελέχη της Έμ—Βε—Ντε, εδώ και δυο χρόνια, στο Άντεν. Από τότε, ή Έμ—Βε—Ντε άναθεσε σ' ένα πράκτορα της να σας ανακαλύψει και να σας δολοφονήσει. Ο πράκτορας αυτός λέγεται Κωνσταντίνος Μπαρντόφ. Δε μπορούσαμε να έχουμε τη λεπτομερή περιγραφή του, πιστεύουμε όμως ότι μιλάει άγγλικά κι' ότι έχει μείνει κάμποσο καιρό στη χώρα μας... πιθανόν ως ακόλουθος πρεσβείας ή προξένου, αλλά με διαφορετικό όνομα.

Μου φαίνεται εξ' άλλου ότι παντρεύτηκε με μια Αμερικανίδα, που έξεφανίστηκε κατόπιν... Προσέχετε λοιπόν, φίλε μου! Μπορεί να παρουσιασθή αυτός ο Κωνσταντίνος Μπαρντόφ, άργά ή γρήγορα, με την άποφαι να σας ξεκάνει.

Το ξέρω, είπα. Ξέρω όλ' αυτά που μου είπατε... Παρέλειπα να γράψω στην άναφορά μου ότι ο άνθρωπος της Έμ—Βε—Ντε, που απανθρακώθηκε μέσα σ' αεροπλάνο, στο Άλγερ, έργαζόταν υπό τις διαταγές του Μπαρντόφ.

Έχω όμως τα μάτια μου ανοιχτά προς την πλευρά αυτή.

Έπρεπε να μας το πητε, παρατήρησε σοβαρά ο Ντεσίν. Εμπιστούμε νάμαστε ενήμεροι πάνω σ' αυτές τις λεπτομέρειες.

Το θεωρήσα ατομική μου δουλειά, απάντησα. Φαίνεται πως ο Μπαρντόφ είναι ένας τύπος που δεν κάνει ποτέ λάθη. Ενωώ να βεβαιωθώ γι' αυτό. Δε θέλω να χάσω τέτοια ευκαιρία.

Καλά. Είδαμε την εικόνα στο σύνολό της. Μένουν μερικές ειδικές λεπτομέρειες που πρέπει να μάθετε, ιδίως δε μια ιδιαίτερη αποστολή που θ' αναλάβετε. Πρόκειται για ένα πρόβλη, που το υπουργείο Έθνικής Άμυνας τον ανέθεσε σε μας, αντί στην Ίντελλιτζενς Σέρβις... Συνεχίστε σεις. Άπταϊκ, γιατί στέγνωσε ο καπνός μου.

Ο συνταγματάρχης κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Ως τώρα, είπε, υπάρχουν περίπου 900 υπάλληλοι στη Βαλχάλλα, κι' ως την άνοιξη ο άριθμός τους θαχί διπλασιασθή. Δε μπορούμε να έχουμε θετικά πόσοι απ' αυτούς είναι οι έστρεμιστές, υποθέτουμε όμως πως δε θα είναι πολλοί, για την ώρα. Η εργασία βρίσκεται ακόμα στην αρχή της, κι' έτσι είναι άπιθανο να γίνουν ομάδικες διεισδύσεις.

Φυσικά, όλοι οι υπάλληλοι πέρασαν απ' το κόσκινο, από τρεις

60

— 'Από δω, κύριε λοχαγέ.
Και παραμέρισε για να μ' α-
φίση να περάσω.
Σταμάτησε μπροστά του.
— Νά πάτε να κόψετε τα μαλ-
λιά σας! είπε.

Πέρασα ύστερα μέσα στο γρα-
φείο μου και το εξέτασα. Το δα-
μάτιο ήταν αρκετά μεγάλο, ήλιο-
λουστο και μάλλον γυμνό: Είχε
μόνο δυο τραπέζια, καρέκλες κι
ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο σε
μία γωνιά.

Κάθησα στο γραφείο που βρι-
σκόταν κόντα στο παράθυρο, για
να το δοκιμάσω. 'Υστερα σημά-
θηκα και είπα στο λοχία:

— Νάρθαινε τα δυο πρόσωπα
που έβρισκαν μαζί μου. Είδοποι-
στε ύστερα τον υπολοχαγό Χαλ-
λουγιά. Πληροφόρησε το γρα-
φείο του διοικητού ότι έβρισκα.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.
'Οταν μπήκαν ο Μπαϊκέρ κι' η
'Ελντορ, έκλεισα την πόρτα και
ξαναπήρα το κανονικό μου ύφος.

— Νά το γραφείο σας, κούκλα
μου, είπα στην 'Ελντορ, δείχνον-
τάς της ένα τραπέζι δακτυλογρά-
φου, άντικρυ στο δικό μου.

— Θέε μου! φώναξε εκείνη. Δέ
μπορείτε να μου βρήτε κάτι πιο
άνετο απ' αυτή την... ορθοπεδική
καρέκλα;

— Ζητήστε, δ.τι θέλετε απ' το
λοχία.

— Κι' εγώ που θα άρξω; με
ρώτησε ο Μπαϊκέρ, κυττάζοντας
γύρω.

— Δεν ξέρω. 'Οπωςδήποτε,
δεν υπάρχει εδώ θέση για σας.
Προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε το
διαμέρισμά μου κι' εγκατασταθή-
τε στο ίδιο κτίριο.

— Καλά θα κάνετε ν' αδησώ-
τε το πρώτο που θα σας δείξουν.
Πέστε πως είναι πολύ μικρό, ή
πολύ σκοτεινό, ή κάτι άλλο. Πρέ-
πει να σας περάσουν για δύσκο-
λο και γκρινιάρη.

— Τί αναθεματισμένος τρόπος
να κερδίσει κανείς το ψωμί του!
παρατήρησε φεύγοντας.

— 'Ο λοχίας έφερε μία πολυθρό-
να ικανή να φιλοξενήσει τις πλού-
σιες περιφέρειες της 'Ελντορ.

Τον ρώτησα πότε πίστευε πως
θάβρισκε τον καιρό ο υπολοχα-
γός Χαλλουγιά να έρθει να με δει.

— Τρώει τώρα ο κύριος υπολο-
χαγός, μου είπε με κάποια στε-
νοχώρια.

— Πηγαίνετε να τον βρήτε, διά
ταξά.

— Θαυμάσια τα καταφέρντε,
μου είπε πάλι η 'Ελντορ όταν μεί-
ναμε μόνοι.

— 'Εσείς βουλώστε το και γρά-
φετε... Θα είναι ή απόφαση αρ-
1 του Γραφείου 'Ασφαλείας μας.
Πέστε τους ότι ακυρώνονται ό-
λες οι προηγούμενες αποφάσεις
σχετικά με την ασφάλεια, όποια
κι' αν είναι ή προέλευσή τους. 'Υ-
στερα σκαρώστε μου μια σειρά
από διατάξεις και κανονισμούς...
όσο πιο άνοητους και σχολαστι-
κούς μπορείτε! 'Εχετε ειδικότητα
σε κάτι τέτοια... Νάναι μακρο-
σκελέστατα και πολύπλοκα, μ' έ-
να σωρό διφορούμενους νομικούς
δρους, έτσι που να μην καταλα-
βαίνει κανείς ακριβώς τί θέλω να
πώ. Γεμίστε μου δυο σελίδες το
λιγότερο.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ. Θα
τους κάνω να χάσουν το μπου-
σουλά... 'Εννοια σας!

— 'Ακόμα μία λεπτομέρεια: Μή
δημιουργήσετε οικειότητα με κα-
νένα εδώ μέσα. Δέ θέλω νάχω τί-
ποτα μπλεξίματα εξ αιτίας σας!

— Τί είν' αυτά που μου λέτε;
διαμαρτυρήθηκε.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησαν
την πόρτα και μπήκε ο υπολοχα-
γός Χαλλουγιά. Είχε ένα αυ-
στηρό ύφος αστυνομικού κι' ήταν
λίγο μεγαλύτερος από τριαντά-
ρη. Φαινόταν πως ήξερε καλά
τη δουλειά του.

Μου είχαν δώσει λεπτομερείς
πληροφορίες γι' αυτόν, όπως και
για το υπόλοιπο προσωπικό, κι'
ήμουν έτοιμος να τον συμπαθήσω.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΟΝ
SCHWARZKOPF
την εγχείση και ύψωση των μαλλιών σας.

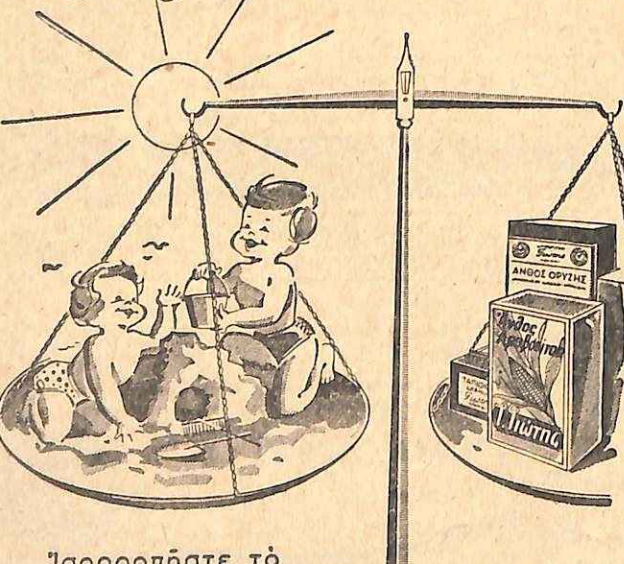
Πόσο είναι εύχαριστημένη...

... που θρήκε τον τρόπο νάχη πάντα
καθαρά και ωφάτα μαλλιά
και είναι τόσο εύκολο...
Με το GLEMO τα μαλλιά μετά τή λού-
σιμο κτενίζονται θαυμάσια, παίρνουν μία
φυσική γυαλάδα και εύωδιάζουν.
Το GLEMO με τον θαυμάσιο άφρο του
καθαρίζει τελείως και δυναμώνει τα
μαλλιά.
Το GLEMO περιέχει τα πλούσια συστα-
τικά του φρέσκου αγγού, βιταμίνες, κυ-
στίνη, λευκώλη και πρωτεΐνες.
Το GLEMO σας δίδει τη χαρά να βλέ-
πετε ωφάτα τα μαλλιά σας.
Χρησιμοποιήτε τακτικά το Γκλέμο
Σαμπουάν με αύγο και θα ένδουσιασθή-
τε με τα καταπληκτικά αποτελέσματά
του.

Glemo Σαμπουάν
με αύγο
Προϊόν TETÉ-NOIRE

Αποστ. 'Αντιπρόσωποι
ΔΔΕΑΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ Α.Ε
Νίκης 9, Τηλέφ 75-739

Τώρα μέ την ζέση!...

**Ίσορροπήστε το
βάρος που χάνουν
τά παιδιά σας**

μέ
ΓΙΩΤΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ε. ΓΙΩΤΗΣ & Α. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΤΙΝΟΥ

— 'Υπολοχαγός Χαλλουγιά, μου
συστήθηκε. Είμαι στις δια-
ταγές σας, κύριε λοχαγέ.
— Τί σας καθυστέρησε τόσο,
κύριε υπολοχαγέ; ρώτησα.
— Το φαγητό μου, κύριε λο-
χαγέ.

— 'Ελπιζω να ήταν καλό.
Μουρρίξε μια γρήγορη ματιά,
για να δη αν μιλούσα σοβαρά.
'Επειτα περίμενε τί άλλο θα του
λεγα ακόμη.
— Θάθελα πρώτα να συμβου-
λευθώ τους ατομικούς φακέλλους
του προσωπικού, είπα.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.
— Άνοιξε το χρηματοκιβώτιο κι'
άρχισε να βγάινε διάφορους χον-
τρούς φακέλλους. Σηκώθηκε απ' τη
θέση μου και πήγα να ρίξω
μία ματιά μέσα στο χρηματοκι-
βώτιο. Σε μία γωνία του βρίσκον-
ταν δυο μπουτίλιες ούτσου.

Τις έδειξα με το δάχτυλο και
διάταξα:

— Βγάλτε τις από εκεί μέσα!
Πήρε τις μπουτίλιες και τις
πήγε στο άλλο γραφείο. 'Επειτα
ξαναγύρισε, για να βάλει και τους
υπόλοιπους φακέλλους πάνω στο
τραπέζι μου.

— Πρώτα το προσωπικό έπο-
πτείας, είπα.

Ξεφύλλισα όλα τα χαρτιά, με
τη βοήθειά του. 'Εκείνος τάπαι-
ρνε ένα-ένα, ανάφερε το όνομα του
ένδιαφερομένου, έβαζε μπροστά
μου το χαρτί και μου οράδιζε
απ' έξω όλα τα στοιχεία του. Δεν
τόν γέλασε ή μνημή του ούτε μία
φορά. Καμμία λεπτομέρεια δεν
του ξέφυγε.

Τον διέκωφα, πρὸς το τέλος
του φακέλλου, για να του πώ:

— Μπορείτε να ξαναβάλετε το
ούτσου σας μέσα στην κάσπα.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.
Βγήκε και ξαναγύρισε για να
βάλει πάλι τις μπουτίλιες εκεί
που βρίσκονταν και πριν.

Τρεις ώρες αργότερα, είχαμε
τελειώσει την εξέταση των στοι-
χείων των έννιανασίων προαζώνων
που κατοικούσαν κι' εργάζονταν
για την ώρα στη Βαλχάλα.

Είχα βρή ανάμεσα στ' άλλα και
το δελτίο της Κορίνας Μάνινγκ.
'Ηταν γραμματέας στο τμήμα
σχεδίων. Μ' άλλα λόγια, μπορού-
σε να έπωφελήθη απ' τις πιο έν-
διαφερόμενες ευκαιρίες...

— 'Από απόψεως ασφαλείας, εί-
χε την ένδειξη «Υ», που της έ-
πέτρεπε να τα μαθαίνει όλα, εκ-
τός απ' τα τελικά σχέδια. 'Εμε-
νε στο διαμέρισμα 17—Α, στο
κτίριο Ρ, προσωρινό για το
γυναικείο προσωπικό. Είχε σύ-
νοικο κάποια Μάργκαρετ Κόλλινς,
έπίσης γραμματέα στο τμήμα
σχεδίων.

Το δελτίο την ανέφερε 25 χρό-
νων — και θάταν σωστό, αυτό.
— 'Όσο για τ' άλλα στοιχεία της,
έκριναν πως ήταν φανταστική.

— Πόσα απ' αυτά τα άτομα
έχετε προσωπικά; ρώτησα το
Χαλλουγιά.

— Περισσότερα απ' τα μισά,
δω τώρα.

— Πότε θαχτε γνωρίσει και τα
υπόλοιπα;

— Μέσα σε μία βδομάδα.
— Την άνοιξη, έχουμε εδώ
τους διπλάσιους...

— Θα τους γνωρίσω όλους. Αυ-
τή είναι ή δουλειά μου.

— Πολύ καλά. Δέ σας θέλω τί-
ποτ' άλλο, για την ώρα. Θα σας
ξαναδώ αύριο το πρωί, στις 9.

Ταχτοποιήσε πάλι τους φακέλ-
λους μέσα στην κάσπα, την έ-
κλεισε και βγήκε απ' το γραφείο.

— Λοιπόν; μου είπε η 'Ελ-
ντορ. Πότε θα μπορούσε κι' εγώ
να εγκατασταθώ κάπου; Πότε θα
φάω; 'Αρκετά πιά με με τυραν-
νήσατε;

— Τηλεφωνήστε στο Μπαϊκέρ
αύριο. Θα σας βοηθήσω να εγκα-
τασταθώτε... Σας έχουν βάλει στο
κτίριο Ρ... δεν είν' έτσι;

— Ναι. Διαμέρισμα 17—Β.
Κάλεσε τηλεφωνικά το Μπαϊ-
κερ. Μόλις είχα αφήσει τ' άκου-

στικό, κουδούνισε το τηλέφωνο.
— 'Ηλιντορ το πήρε πάλι, είπε
μερικές λέξεις και στράφηκε ύ-
στερα σε μένα.

— Σας περιμένει ο διοικητής
της βάσεως, μου είπε.

— Πηγαίνω άμέσως. Μή φύγε-
τε από δω, όσπου να γυρίσω.

— 'Ανέβηκα στο γραφείο του δι-
οικητού, που βρίσκονταν στο πρώ-
το πάτωμα, στο πίσω μέρος του
κτιρίου. Στον προθάλαμο του
βρήκα μία κούκλα με μούρα μά-
τια και έβενινα μαλλιά. 'Ηταν
ντυμένη με πολυτέλεια και δεν
έμοιαζε με καμμία απ' τις γραμ-
ματέας που είχα συναντήσει ποτέ
μου. Θα ήταν σίγουρα ή κυρία
Φίτζεραλντ.

— Θέλετε να μου πητε τ' ό-
νομά σας; μου είπε με τραγού-
στο τόνο, αλλά δίχως τίποτα το
εγκωσιστά φιλικό.

— Καί βέβαια, χρυσό μου, ά-
πάντησα. Είμαι ο λοχαγός Μάκ
Κάρεϋ, αξιωματικός της 'Ασφα-
λείας, κι' έρχομαι να κάνω μία
μικρή επίσκεψη στον αγαπητό
σας διοικητή... 'Εσείς, πώς λε-
γόσαστε;

Μου χαμογέλασε με ύφος κρύο
και μακρινό, σηκώθηκε και πέρα-
σε στο διπλανό γραφείο. Δέ μπο-
ρεσα να μη θαυμάσω τις γάμπες
της...

— Ξαναγύρισε άμέσως και μου
είπε:

— 'Από δω, κύριε.

Πέρασα δίπλα της, ρουφώντας
το άρωμά της — Σανέλ, νου-
μερο 5 — και μπήκα στο γρα-
φείο του Φίτζεραλντ.

— Καλημέρα σας, του είπα.
Τί κούκλα είν' αυτή που φυλάει
την πόρτα σας! Μουσφίξε το
χέρι μ' ένα τρομακτικό χτύπημα
και δεν έδωσε καμμία απάντησι
στην παρατήρησή μου.

— Σας περιμένω από μέρες,
μου είπε.

— Νά που ήρθα επίτελους.
— 'Ας είναι καλά οι πλαστι-
κοί χειρουργοί, είπα δείχνοντας
το πρόσωπό μου. Πριν, ήμουν
πολύ έλκυστικός...

— 'Ο στρατηγός Ντεσίν μου
έκανε λόγο για κείνη την ύπθε-
ση της Τεχεράνης. Μπορείτε να
μου τη διηγηθήτε λεπτομερώς;

— Εύχαριστώ.

Τού τα διηγήθηκα όλα, απ'
τη χορεύτρια της κοιλάδας ως την
καταστροφή του αεροπλάνου στο
αεροδρόμιο του 'Αλγερίου. Παρέ-
λειπα ώστόσο μερικές λεπτομέ-
ρειες.

— Δέ μπορέσαμε να βρούμε
κανένα ίχνος του αληθινού 'Αλ-
ντο Φαρίν, μου είπε όταν τελεί-
ωσα. 'Εχετε καμμία ιδέα τί από-
γινε;

— Τον σκοτώσανε. Ποτέ δέ
θα τον άφισαν ζωντανό, έφθον
είχαν αποφασίσει να μεταχειρι-
στούν την ταυτότητά του.

— 'Εχετε δίκιο.

— 'Εκείνο που θάθελα να μά-
θω ώστόσο, είναι το πώς κατορ-
θώσανε να τον ξεφουσκώσουν στην
άρχή. Σ' αυτά τα μέρη, είν' εύ-
κολο να κρυφτεί κανείς...

— Δεν έχω ιδέα... είπε ο Φί-
τζεραλντ κουνώντας το κεφάλι
του.

— Μπορεί να διαρρέουνε πλη-
ροφορίες απ' την ύπηρεσία σας;
Κατακοκκίνισε και μουρρίξε
μία ένθρική ματιά.

— 'Οχι, είν' αδύνατο, απάντη-
σε ξερά. Για ποιο λόγο διατυπώ-
νετε μία τέτοια κατηγορία;

— Δεν ήταν κατηγορία, άλλ'
άπλη, ερώτησι.

— Ερώτησι προσβλητική!
— Μην είσαστε τόσο μυγιάγ-
— Ξεχνάτε πως τάχαμε μα-
χίχτες! Εμείς που με κυνηγάνε πάν-
ζι μου και πως με κυνηγάνε πάν-
τα... 'Όταν κινδυνεύω να κάνω όλες
μου, έχω δικαίωμα να κάνω όλες
τις ερωτήσεις που μου κατεβαί-
νουν στο μυαλό!

Φρόντισα ώστόσο να μην είναι
πολύ επιθετικός ο τόνο μου, δ-
πολύ τούλεγα όλες αυτές τις αλή-
θειες. Δεν έπρεπε να μαλώσω
μαζί του...

— Ξέρω, δ.τι σας άφορά, πρό-

Uncle Ben's
CONVERTED
LONG GRAIN RICE

ΝΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ!!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Τό ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ χάρη
ή πακεταρισμένο βγάει 14 πιά-
τα τό κιλό αντί 10 πιάτων
δλα τ' άλλα ρύζια.

ΣΠΥΡΝΟ...
...Πιλάφι με ρύζι
ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ διατηρείται
στό ψυγείο κρυώνει, ζαναζεσται-
νεται και παραμένει πάντα οπυ-
ρωτά

ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ
Χυρίς μελέδες τό μαγειρεύει
κι' ή πιο απειρη νοικοκυρά και
έχει πάντα έπιτυχημένο πιάσο.
Δέν κολλά στή κατασρόλα.

ΝΟΣΤΙΜΟ
Είναι τό πιο γευστικό ρύζι του
κόσμου και δέν μυρίζει ποτέ.

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ
Είναι γνωστό ότι οι βιταμίνες θρόσκονται στην
φλούδα κάθε καρπού. Νά τί κατορθώσε ή
έφευρεσις ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ. Κατό την άπο-
φάσειν κάθε κόκκος ρυζιού κρατά όλες
τις βιταμίνες του διτομήνους. Γι'αυτό τό ρύζι
ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ περιέχει διπλάσιες βιταμι-
νες από όλα τ' άλλα ρύζια.

**ΑΝ ΤΟ ΧΥΜΑ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΔΕΝ ΠΑΡΟΥ-
ΣΙΑΖΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟ
ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ**

ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ
ΑΚΡΙΒΟ ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ - ΘΕΗΝΟ ΣΤΟ ΠΙΑΤΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΕΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΡΜΑΖΩ ΕΔΜΟΥ 51
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
ΔΩΡΕΑΝ

ερε με συγκρατημένο θυμό. "Αν
θέλετε να τα πώμε καλά εδώ,
πρέπει ν' αλλάξετε τρόπους.
Τού χαμογέλασα συνδιαλλακτι-
κά κι' απάντησα:

— Μά την πίστι μου, κύριε
διοικητή, δέ βλέπω γιατί να μην
τα πώμε καλά. Δεν έχω καθόλου
σκοπό να σας βάλω σε μπέλαδες.
— 'Αν χρειαστή ν' απαλλαγώ από
κάποιον, θά φροντίσω να μη βρε-
θώ καθόλου ανακατεμένη ή ύπ-
ηρεία σας. Θά κανονίσω όλες
τις δουλειές μου χρησιμοποιών-
τας μονάχα τους δικούς μου συν-
εργάτες.

— Τό μόνο που σας ζητώ για
την ώρα, είναι να κρατήσετε μυσ-
τική την ταυτότητά μου. Είμαι
για όλους ο Ράντολ Μάκ Κά-
ρεϋ.

— Μά φυσικά, απάντησε κά-
πως λυσσασμένος. Δεν έχω κά-
νει λόγο σε κανένα...

— Όπωςδήποτε θά με ξεφου-
πώσουνε μία μέρα. Δέ χρειάζεται
να τό έπιταχύνουνε.

— Μά γιατί πιστεύετε πως θέ-
λουν να σας σκοτώσουνε; ρώτη-
σε ο Φίτζεραλντ. 'Εγώ νόμιζα
πως δέν είχατε εκτεθή καθόλου,
στην 'Ανατολή που ύπηρετού-
σατε.

— 'Ως ένα σημείο... Μά έκανα
λάθος με δυο γελοίους που θέ-
λανε να με ξεκαθύνουν, στο 'Αν-
τεν. 'Όλοι κάνουνε λάθη κάπου
— κάπου.

Τώρα είχε περάσει πιά ο θυ-
μός του Φίτζεραλντ.

— Μπορώ να κάνω τίποτα για
σας; με ρώτησε.

— Τίποτε, για την ώρα. Σας
εύχαριστώ... Για πέστε μου δ-
μως... τιμπαίει ή γραμματέας
σας;

— Η αδιάκριτη ερώτησή μου τον
εξόργισε και πάλι.

— Λέγεται Ζέλντα Τόρενς,
Κατάγεται απ' τη Βιογινία. Και
είναι ή κυρία Φίτζεραλντ, ή γυ-
ναίκα μου!

Παραστήθησα στην έντέλεια τό
σαστισμένο.

— 'Ω, με συγχωρήτε! είπα. Εί-
ναι μία γυναίκα ύπεροχη! Συγ-
χωρήτηρα για τό γούστο σας.

— Σηκώθηκε, ύποκλιθηκα και βγή-
κα απ' το γραφείο.

Περνώντας, έκανα ένα φιλικό
νόημα στη νέα γυναίκα.

— 'Ωρεθύορ, άγγελέ μου, της
είπα.

Δέ μούδωσε απάντησι.
Ξαναγύρισα στο γραφείο μου,
όπου με περίμεναν ο Μπαϊκέρ κι'
η 'Ελντορ. Τους πήρα και τους
δυο μαζί μου. Περνώντας, παρα-
τήρησα στο λοχία ότι ο γίαιας
του ποικιλασού του ήταν ξε-
κούμπωτος.

— Κάνετε μας μία βόλτα με
τ' αυτοκίνητο, για να γνωρίσω-
με τα μέρη, είπα στο Μπαϊκερ.

— 'Εκείνος είχε μελετήσει τα σχέ-
δια πριν φύγουμε. 'Ηξερε λοιπόν
όλα τα κτίρια κι' όλο τό ύλικο
που ύπήρχαν συγκεντρωμένα στο
χωρό της βάσεως. 'Ηταν πολύτι-
μος άνθρωπος, απ' αυτή την ά-
ποψη.

Μας έδειξε τό διάφορα κτί-
ρια, αναφέροντάς μας την κατη-
γορία των έννοιων του καθενός.

— Επίσης, ή έργοστασία, τό έρ-
γοστασία συναρμολογήσεως, τις
εγκαταστάσεις των δοκιμών, τις
άποθήκες... Τέλος, μας έκανε
ένα μικρό μάθημα για τη λει-
τουργία των ατομικών αντιδρα-
στήρων και για τα κατευθυνόμενα
βλήματα.

Πήγαμε ύστερα να εγκαταστή-
σουμε την 'Ελντορ στο κτίριο
Ρ. Αυτή κι' ή σύνοικος της —
που δέν είχε γυρίσει ακόμα απ'
τη δουλειά της — διαθέτανε ένα
διαμέρισμα των τριών δωματί-
ων, αρκετά εύχρηστο, στο πρώ-
το πάτωμα. 'Ο αριθμός του ή-
ταν 17 — Β.

— 'Ακριβώς από κάτω, στο 17
— Α, έμενε ή Κορίνα Μάνινγκ.

— Ξερετε αυτήν που θά μείνη
μαζί σας; ρώτησα την 'Ελντορ.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ; 'Η συνέχισι

με τέτοιο πάθος, ώστε του μετέδωσε την πεποίθησή της. Ο άνθρωπος αυτός ήταν καλός, αλλά διατακτικός και δίχως θέληση. Ήστος, η κόρη του κλειδοκώλου επέμεινε...

Υπήρχε στον πύργο του Άκουτο κάποιος που είχε υποχρέωση στον πατέρα της και σ' αυτήν να επέμβει και να φανερώνε την αλήθεια. Έπρεπε λοιπόν να τον εξορκίσουν να μιλήσει, και στην ανάγκη να τον υποχρεώσουν. Ο δήμαρχος μπορούσε να το κάνει, αυτό. Ήταν δικαίωμα του και καθήκον του—τόνιζε η Μαρίνα.

Τέλος, ο δήμαρχος υποχώρησε στην επιμονή της και τα παρακάλεσε της. Άλλ' ενέκρινε χλιαρά και δειλά. Ο Έντβιν Χάκινσον, ο πλούσιος εκείνος ξένος, του φαινόταν πολύ μεγάλο πρόσωπο, τέτοιο που δε μπορούσε να τ' αγγιάξει μια υποψία.

Άλλωστε, είχε εξυπηρετήσει τη Δικαιοσύνη, δίνοντας της πολύτιμες πληροφορίες για τη συμφορά των ληστών. Μ' αυτή την ψυχική προδιάθεση ξεκίνησε ο δήμαρχος για τον πύργο. Πέρα μαζί του και τον εννομοτάχτη.

Το διάδημά του όμως ήταν τελείως άνωφελο.

Τους δέχτηκε ο ίδιος ο Έντβιν Χάκινσον και τους δώλωσε πως ο άνθρωπος που ήταν αδιάθετος στην καμάρια του. Ο καμριέρης του, ο Τζέο Κόπστον, που δεχόταν συνήθως τους επισκέπτες, απουσίαζε και κανείς δεν ήξερε που είχε πάει. Θά γυρίσει, βέβαια, αργότερα κι' ο κ. Έντβιν, αν τον έστελνε τότε άμέσως στον κύριο δήμαρχο.

Ο Χάκινσον τα είπε όλ' αυτά μ' ένα φιλοφρονητικό χαμόγελο και πρόσφερε ένα ποτήρι έκλεκτο κρασί στους δύο επισκέπτες. Κι' εκείνοι φύγανε, καταγοντευμένοι απ' την υποδοχή που είχαν βολί.

Στο μεταξύ, περνούσε η μέρα. Ήταν κι' όλες 5 η ώρα. Η Μαρίνα είχε πάει ως το σπίτι της για να ταίσει τις κατσίκες της κι' είχε ακούσει βρισιές και προσβολές απ' τα παιδιά του χωριού. Μερικά μάλιστα τον είχαν πετροβολήσει.

Ήστος, παρ' όλες τις αλλεπάλληλες πίκρες που δοκίμαζε, έβρισκε ακλόνητη στην απόφασή της να ελευθερώσει τον πατέρα της και να φανερώνει σ' όλους την αλήθεια.

Μια ιδέα καρφώθηκε μέσ' στο μυαλό της: «Πρέπει να δω τον κ. Ντίκι Πρέπι να του μιλήσω!»

Άφου δε μπορούσε να μπη απ' την πόρτα, θα εισχωρούσε στο πάρκο απ' το δρόμο που είχε πάρει και την άλλη φορά: απ' τη ρεματιά, όπου είχε φυλάξει τα κατοικίδια της απ' το Λέοντα.

Πραγματικά, κατέβηκε την απότομη πλαγιά, πέρασε τον καταρράκτη και ακαριαία φάλασε στο βέντρο που υψωνόταν πάνω απ' το βάραθρο. Ύστερα άκοιλούνεσε το ανηφορικό μονοπάτι, που κατέληγε σε μία γκρεμισμένη πύλη των έρειπνων.

Τ' άγκάθια κι' οι βάτοι που φράζανε το πέρασμα, δε σταματούσαν τη θαρραλέα κοπελίτσα. Δε δίστασε ν' ακολουθήσει το μυστηριώδη διάδρομο που ανοίγονταν εμπρός της, φωτισμένος μόνο από μερικές οχισμές του βράχου.

Επίετα από μερικά βήματα, ήταν τόσο το σκοτάδι γύρω της, ώστε προχωρούσε ψηλαφητά. Ένοιωσε σε λίγο πως είχε φτάσει σε μία σκάλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η τακτική πελατεία

Το καλοκαίρι ο Λάκης πηγαίνει στο κουρέο του πατέρα του και τον βοηθάει. Βάζει μία όμορφη ποδιά, κρατάει μία βούρτσα και περιποιείται τους πελάτες, μόλις τελειώσουν το κουρέμα τους.

—Ετσι, σιγά-σιγά θα μάθεις τη δουλειά, του λέει ο πατέρας του. Κι' εγώ άρχισα από τόσο χαμηλά, να έφτασα νάχω το καλύτερο κουρέο της γειτονιάς...

Ο Λάκης παίρνει στα σοβαρά τα νέα του καθηκοντα και δουλεύει με φιλότιμο.

Ένα Σάββατο όμως, που έπεσε πολύ δουλειά, ο πατέρας του πήρε ένα βοηθό για να ευρίσκει τους πελάτες. Μα ο βοηθός είναι ατάκτικος και τους πετοκόβει με το ξυράφι του.

—Πρόσχε, επιτέλους, παιδί μου! του φωνάζει θυμωμένος ένας πελάτης. Έτσι που πάζ, θ' αφήσεις το άφεντικό σου πελάτη ζωντανό!

Κι' ο Λάκης, που άκουε τη συζήτηση, λέει στον άγανακτισμένο κύριο:

—Μπα! Μην άνησυχήτε κι' ο πατέρας μου ξέρει τι κάνει...

—Διπλασί μωρό μου, άπορεί ο πελάτης.

—Νά... Τον νεαρό από δω τον έχει μάνα για τους περαστικούς...

—Ετσι η τακτική πελατεία μας, δεν έχει να φοβηθεί τίποτα!

ΛΑΚΙ — ΛΑΡΟ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΑΤΟΣ

ΟΙ ΚΑΣΚΑΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΑΤΟΥ

Ο καρπουζοπόλεμος

Αι πά! πά! χρυσά μου παιδιά! Αυτό που πάσα την περασμένη βδομάδα, ούτ' όγδρος σας ν' αμ' το πάση! Ατ' κούς... κολοκύθι το κεράλι μου! Μάλιστα! Έτσι το βάφτισε εκείνος ο μπόμπρας, που αν τον πιάσω στα χέρια μου, βέ τον κάνω τ' ελάττω!

Αλλά καλύτερα να σάς τ'ά πό με τη σειρά. Μπαλιντισμένος απ' τη ζέση, τούτρησα απ' το γραφείο, μιά και τόχες στρίψει κι' ο κύριος διευθυντής, και με τον άγαπημένο μου τρισκεμία άγκαλίζε—κάνει την ούρτσα του κούλουρα και κρεμιάται απ' το μπράτσο μου, όταν βγαίνουμε περπατάει που αλγιάσσε—για που αλγιάσσε!

—Νισού-νισού, νισού-νισού-νισού... Καλά, του είπα, θα φας καρπούζι, όταν θα γυρίσω με στο σπίτι!

Τίποτα αυτός. Ήθελε σώνει και καλά να του αγοράσω ένα καρπούζι, για να το φάη στη θάλασσα.

Τι να κάνω, χρυσά μου παιδιά! Το πείσμα του Τρισκεμιά το ξέρω. Θά ήταν άξιος να μη βουτήξει ούτε την ακρη της ούριτσας του στη θάλασσα, αν δεν του έπαιρνα καρπούζι.

Νάμαι, λοιπόν, κοντά στο καρρότσι με τα καρπούζια.

—Όλα τ'ά σφάζω, όλα τ'ά μαχαίρνω, μούγκρισε ένας άντρας, λίσσε και πάνω και κούνησε το μαχαίρι που κρατούσε.

—Με τη μάχαιρα τα σεμιντέλια! φώναξε με τη μυτη—σαν άγιοβασιλιάτικη καρμπούζι—και ο παρσωνίος τού, ένας μπόμπρας ως βέκα κροών—μάνα μου, μανούλα μου, τι εμάρκας φαινόνταν!

—Μη! Έκανα εγώ κι' έπιασα ένα καρπουζοπούλο, που μου φάνηκε γινώμενο. Είναι καλό έτοτο; ρώτησα τον άντρα.

—Το σφάζω, μ' άπάντησε ο μπόμπρας, που χωρίς άλλο θάχε καταπιεί άγιοβασιλιάτικη τρουμπέτα!

—Αλλάξαμε ένα βλέμμα με τον Τρισκεμία και συμφωνήσαμε κι' οι δυο.

—Σφάχτο, είπα στον μπόμπρα. Άν είναι σεμιντέτι όπως λές, θά το πάρω.

Αυτό ήταν, παιδιά μου. Ο μπόμπρας άρπαξε τη μάχαιρα απ' τα χέρια του άντρα και η «χράσας» άνοιξε στα δυο το άσχο καρπουζοπούλο. Μόλις, όμως, είδα το έσωτερικό του, μούβρε στο κεφάλι μου.

—Κατάλαξα! Τέτοιο... κατάλαξα καρπούζι, δεν έχει μεταγεννηθεί μυστάνι! Σέ δυο μερικές μόνο είχε δυο κόκκινες βούλες. Όλο το άλλο ήταν να το κλαίς!

—Αυτό είναι τό... σεμιντέτι; ρώτησα.

Ο άντρας κλάψε με κάρφωσε με μία βλοσυρή ματιά.

—Δεν είναι κόκκινο γιατί είναι «μοσχάτος» είπε.

—Μπορεί, του άπάντησα, αλλά εγώ τα «μοσχάτα» δεν τ'ά τρώω...

Νάσου τον στη μέση κι' ο καρπουζοπόλεμος μπόμπρας.

—Δέ μου λές, μπάρμπα, έσκουζες, με «δουλεύεις»;

—Εσείς με δουλεύετε, του άπάντησα.

Ο άντρας άρχισε να φηγιά.

—Αν το καρπούζι είναι κίτρινο σαν ζαφουρά, φταις τού λόγου σου! μου είπε.

—Εσύ ήθελες να το σφάζουμε! Είδες το μαχαίρι και το κόπηκε το αίμα! Άν τό-παίρνες σφάχτο, θά ήταν κατακόκκινο!

—Εί καλά μου παιδιά! Άρχισα πιά να μη μπορώ να συγκρατήσω το θυμό μου.

—Τι παραμύθια είν' αυτά που μου λές, μωρέ; φώναξε. Αυτό δεν είναι καρπούζι! Είναι κολοκύθι!

—Κολοκύθι είναι το κεφάλι σου! άκουσα τον μπόμπρα να λέει με την καραμυζένια φωνή του.

Τα παρακάτω είναι εύκολο να τα μαντέψετε! Εκείνο που σάς λέω μόνο, είναι τουτό: Είμαι πανευτυχής γιατί η ιστορία θά με άνοφερη ως τον μεγαλύτερο ήρωα του Πρώτου Καρπουζοπόλεμου!

ΜΑΘΕΤΕ να διαβάσετε!

Γιά να κερδίσετε πολύτιμο χρόνο

ΟΛΛΟΙ έπικειρηματίες και άλλοι έπαγγελματίες της Άμερικης διαθέτουν τις έλευθερες ώρες τους σε μία παράξενη άλλα χρησιμότητα άποσκόλπι: Μαθαίνουν να διαβάσουν! Έχει υπολογισθεί πράγματι ότι ένας συνθησιμένος έπικειρηματίας ζοδεύει τα 25—75% του έργασιμου χρόνου του για να διαβάσει την άλληλογραφία, τα δελτία, τις εκθέσεις, το διαφημιστικό υλικό, τις έμπορικες έφημερίδες και τα σκεδάκια που μαζεύνονται στο γραφείο του. Άλλά κι' οι υπάλληλοι του διαβούν κατά μέσον όρον 2 ώρες την ήμερα για να διαβάσουν.

Μαθαίνοντας λοιπόν να διαβάσουν γρηγορώτερα, πραγματοποιούν μία σημαντική οικονομία χρόνου.

Σ' αυτό το σκοπό άποβλέπει το σύστημα που υποδεικνύει ο Άμερικανός Νίλα Σμύθ, συγγραφέας ενός νέου βιβλίου με τον τίτλο «Διαβάστε γρηγορώτερα». Ο ίδιος κατορθώνει να διαβάσει ένα μυθιστόρημα με ταχύτητα 1.200 λέξεων στο λεπτό! Διευθύνει δε μία ειδική σχολή, όπου Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, όπου 2.500 σπουδαστές, ηλικίας από 7 ως 70 χρόνων, μαθαίνουν να διαβάσουν πιο γρήγορα.

Άντιθετα με άλλους προηγουμένους ειδικούς, ο δόκτωρ Σμύθ δεν πιστεύει ότι ο γρήγορο διάβασμα επιτυγχάνεται μόνο με την εξάσκηση του ματιού στο να μετακινείται ταχύτερα. Υποστηρίζει—πολύ σωστά—ότι εκείνος που διαβάσει, πρέπει και να καταλαβαίνει καλά το κείμενο. Άν το χωνεύει όπως λέμε συνήθως. Συνεπώς, το γρηγορώτερο διάβασμα προϋποθέτει μεγαλύτερη και συστηματικώτερη συγκεντρώση της σκέψης, ώστε να συλλαμβάνει το μυαλό τις βασικές έννοιες και να τις συνθέσει σ' ένα ενιαίο σύνολο.

Πρώτα απ' όλα, οι μαθητές της σχολής του δόκτωρ Σμύθ διαδίδονται να διαβάζουν τον τίτλο, τους υποτίτλους, την πρώτη παράγραφο, τις λέξεις των ενόχλων, κι' έτσι να σχηματίζουν μία ιδέα αν το κείμενο αξίζει να διαβαστεί, και με πόση ταχύτητα πρέπει να γίνει το διάβασμα—ανάλογως του είδους του και της σημασίας του.

Κατόπιν μαθαίνουν να προχωρούν στο διάβασμα όσο γρηγορώτερα μπορούν, χωρίς να ξαναγυρίζουν ποτέ, για οποιαδήποτε λόγο, προς τα πίσω, σε μία προηγούμενη φράση.

Ύστερα εξασκούνται στο να διαβάζουν ολόκληρες φράσεις με μία ματιά, άντι να σταματούν σε κάθε λέξη τους. Πράγματι, κάθε φράση έχει τις βασικές ιδέες της, που άποβίζουν την κεντρική ιδέα της—ιδίως το υποκείμενο και το ρήμα. Ο άναγνωστής δε δυσκολεύεται να τις βρει, τουλάχιστον έφθοον ο συγγραφέας ξέρει καλύτερα να γράφει. Δεν έχει λοιπόν παρά να περιοριστεί σ' αυτές, παραλείποντας όλες τις άλλες, τις βοηθητικές. Κατά τον ίδιο τρόπο, μπορεί να παραλείψει ολόκληρες βοηθητικές φράσεις μιας περιόδου. Έτσι, το μάτι του κάνει πολύ λιγώτερα σταματήματα και πηοήματα.

Υπάρχουν εξ' άλλου στις φράσεις διάφορες «λέξεις—κλειδιά», που καθοδηγούν τον άναγνώστη. Π. χ. οι λέξεις (έπίσης, «όπως και», «παρομοίως», «και»), (έπιπλάς), κλπ. τον προειδοποιούν ότι ή φράση εκείνη δεν περιέχει καινούργιες ιδέες, ούτε άλλάζει την κατεύθυνση της σκέψης, επομένως μπορεί κάλλιστα να παραλειφθεί. Άντιθετα, λέξεις όπως «άλλά», «έν τούτοις», «μολαταύτα», (έξ' άλλου) κλπ. προειδοποιούν τον άναγνώστη να προσέξει σε μία σημαντική άλλαγή που θά επεκολουθήσει.

Αυτές οι λέξεις, που κάνουν εύκολώτερο το διάβασμα, υπάρχουν σε κάθε κείμενο, κι' όμως οι περισσότεροι άναγνώστες τις άγνοούν.

Τέλος, παίζει ρόλο και το είδος του κειμένου. Ένν π. χ. διαβάζουμε πολύ εύκολα και γρήγορα μία περιγραφή προσωπικών έντυπωνών του γράφοντος, πρέπει να προσέξουμε πολύ περισσότερο σ' ένα κείμενο που περιέχει πληροφορίες ή έπικειρήματα. Άνάλογα με το κείμενο, θά κανονίσουμε την ταχύτητα του διαβάματος, ώστε να γλυτώσουμε πολύτιμο χρόνο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχουν άναγνώστες τόσο εξασκημένοι, ώστε μπορούν να διατρέξουν με το μάτι τους τη σελίδα, από πάνω προς τα κάτω, άκολουθώντας μία γραμμή κατακόρυφη που περνάει περίπου απ' το κέντρο της, και άρπάζοντας μόνο τις λέξεις που βρίσκονται δεξιά κι' άριστερά απ' τη γραμμή αυτή. Έτσι, δεν τους ξεφεύγει τίποτε το σημαντικό, αλλά και δε χαρομεράνε με δευτερεύουσες λέξεις και έννοιες.

ΚΥΠΡΙΟΣ

Η Φάνη Μιχαηλίδου, Άριστίδου Νο 6, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με μαθητές απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Άθήνα και τα Ιωάννινα. Παρακαλεί όσους γράφουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Τάτσα Μεταξά, Άντωνιά Νο 78Β, Κάτω Βαράκας, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άνταλλαγή καρτών-ποστάλ.

Η Μαρούλα Παντελίδου, Άντωνιά Νο 24, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με μαθητές και μαθητρίτσες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Τούλα Θεοχάρους, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα κατά έξωτερικό, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Νίτσα Γεωργίου, Γρίδα Νο 11, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους από έξωτερικό, ηλικίας 16—25 χρόνων, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Χριστίνα Σταύρου, Άντωνιά Νο 49, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό την άνταλλαγή καρτών-ποστάλ και την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Βικτώρια Σολομών, Άντωνιά Νο 13, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματισμάτων.

Η Λιλιάνα Χαραλάμους, Άντωνιά Νο 47, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άνταλλαγή γραμμάτων.

Η Αλυσία Χαραλάμους, Άντωνιά Νο 2, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματισμάτων.

Η Εύα, Άντωνιά Νο 18, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Δανάη, Άντωνιά Νο 16, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Άλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Έλευθέριος Χριστοφόρου, Νέο Λεβίδι, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Κρήτη, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρέας Ηλιάδης, Τραχάνι, Κυβρία, Λεωκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Κωστήκης Παναγιώτου, Μόρφου, Λεωκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χρήστος Παπαδόπουλος, Ταχ. Κιβ. 379, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την άνταλλαγή μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ήλιος ώφεχει ναί βχάπτει!

Η ήλιοθεραπεία είναι ωφέλιμη. Άλλά οι ήλιακές ακτίνες άφαιρούν από το δέρμα το φυσικό υγρό του, που το διατηρεί λείο και δροσερό. Έτσι το δέρμα διψά εις βάρος της όμορφιάς του. Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πιη και άποκαθιστά την ισορροπία του υγρού που έξασφαλίζει την όμορφιά σας.

Γι' αυτό: 1. Ποτέ χωρίς NIVEA στον ήλιο!

2. Σε παρατεταμένη ήλιοθεραπεία και για ώραίο μελαχροινό χρώμα μεταχειρίζεσθε το λάδι NIVEA που παρέχει ισχυρή προστατευτική ένέργεια!

3. Πρωί και βράδυ κρέμα NIVEA για το διψασμένο από τον ήλιο δέρμα σας!

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και του δίνει το απαραίτητο υγρό για την όμορφιά του.

ΓΗΝΗΣ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ο Γεώργιος Χαραλάμους, (29 χρόνων), Στοά Φράγκου 3, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 24—29 χρόνων.

Ο Άνδρέας Χ. Γεωργίου, Άρρεναγορείου 12, Καίμακλι, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρέας Ηλιάδης, Τραχάνι, Κυβρία, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Γρηγόριος Γεωργίου, (18 χρόνων), Γαλούσα, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Γεώργιος Ματθαίου, (19 χρόνων), Μέσα Γειτονιά, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Σ. Ίωαννίδης, Σέλιανος Νο 16, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Α. Χριστοδουλίδης, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρέας Ηλιάδης, Τραχάνι, Κυβρία, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χαραλάμους, (18 χρόνων), Τηλεπικοινωνιών, Λεωκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φίλης.

30

Η ΜΙΣ ΚΙΤΤΥ

και ο κύριος Τυρήν

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙΟΣ είναι ο κύριος; με ρώτησε ο δάσκαλος των Άγγλικών.
Και χωρίς να περιμένω από μένα απάντηση, αποκρίθηκε:
— Είναι ο κύριος Γκρήν!
— Έπειτα ξαναρώτησε, κάνοντας τη φωνή του πιο γαϊδεωτική, πιο τρυφερή:
— Ποιά είναι η κυρία;
Και πάλι αποκρίθηκε ο ίδιος:
— Είναι η μίς Κίττυ!
— Έτσι έκανα τη γνωριμία, των δύο αυτών φανταστικών προσώπων. Και από εκείνη την ημέρα, ο κύριος Γκρήν και η μίς Κίττυ, ήταν παρόντες σε όλο το μάθημα των Άγγλικών.
Ο κ. Γκρήν, ο δάσκαλος μου, ένας εύσυνος, δόξας νέος με γυαλιά, φρόντιζε σε όλες του τις φράσεις, σε όλα του τα παραδείγματα, να μεταχειρίζεται για υποκείμενο, ένα από τα δύο αυτά πρόσωπα.
Θυμάμαι ειδικά, όταν μου μάθαινε τα επίθετα και τη σημασία τους, ότι μου έλεγε:
— «Η μίς Κίττυ είναι ένα χαριτωμένο κορίτσι. Τα μαλλιά της, είναι ξανθά, τα μάτια της μπλέ, το στόμα της μικρό και κόκκινο. Ο χορός της μίς Κίττυ είναι τρέλα!»
Η περιγραφή, που μου έκανε ο δάσκαλός μου για το φανταστικό αυτό πρόσωπο, ήταν τόσο ενθουσιώδης, ώστε κι' εγώ, με την αμυαλωμένη των δεκαοχτώ μου χρόνων, δεν άργησα να την έρωτα και να αισθανώμαι κάποια στενωχώρα, όταν ο κύριος Γκρήν παρουσιάζονταν πάντα σαν άπο μηχανής θεός, για να τη βοηθήσει.
Αυτός ο κύριος Γκρήν μου στεκόταν στο στομάχι. Έπι τέλους, δικαιώμα μου ήταν να το κλείσω την πόρτα. Σώσα σ' ένα κόσμο φανταστικό και υπέφερα για άνοητα πρόσωπα.
Την άλλη ημέρα είπα στο δάσκαλό μου:
— Κύριε Γκρήν, που μου έκανε ο δάσκαλός μου Γκρήν, διαλέγετε, σας παρακαλώ, ένα άλλο.
Ο δάσκαλος με κούταξε παρανεμένο.
— «Αδύνατο! μου αποκρίθηκε. Έργάζομαι πάντα μ' αυτά τα δύο πρόσωπα, τάχα τόσο συνήθει, που πιστεύω ότι είναι ζωντανά! Αν όμως επιμένετε...»
Στο επόμενο μάθημα ο κύριος Γκρήν είχε ξεφανώσει. «Η μίς Κίττυ όμως, δεν έβρινε γοργά ταίρι. Ο αντικαταστάτης θρέθηκε αμέσως, και αυτός ήταν, ο ίδιος ο δάσκαλός μου. Και τι αντικαταστάτης! Φοβερός, επίθετος! Ο αλ-

πού άρχισα τ' άγγλικά. Της έκανα μερικά περάσματα, για τον κ. Γκρήν και εκείνη μου όρκίστηκε, ότι, ούτε καν τον γνώριζε. «Έπειτα της μίλησα για σάς. Η μίς Κίττυ μου έξηγησε, ότι είστε πολύ καλός πρέπει κύριος, αλλά για άγνη μεταξυ σας, δε μπορούσε να γίνει λόγος!»
Ο δάσκαλός έλασε τη λαλιά του, όταν διάβασε τα λόγια αυτά. Τον παρατηρούσα και θριαμβεύα για δεύτερη φορά, ενώ η καρδιά του μάτωνε. Κι' αυτός ζούσε στην ίδια χίμαρα με μένα και αληθινά πίστευε, ότι η κόρη του όνειραν του είχε κι' άλλες κάνει την εκλογή της!
Μ' όλα αυτά, με άφραντα αυτοκριτική, καθάρωσα σαν έμπερος ήθοισι, να κρύψω τα συναισθήματά του και να μου διορθώση τα λάθη των φράσεων. Νάτος λοιπόν, πάλι εύτυχης, σε καινούργιες φράσεις.
— Χίτες Πέμπτη, συνάντησα τη μίς Κίττυ, που καθόταν μακριά, πράγμα που ευχάριστο για μένα, γιατί πήγαμε πεζή ως το σπίτι της. Η καρδιά μου σπαρταρούσε από ευτυχία. Νόμιζα ότι ξέφτασε ή κατάλληλη στιγμή, να της εξομολογηθώ, επί τέλους, τον έρωτά μου.
Τα δόντια μου έτριζαν από λύσσα, όσο έγραφα τις φράσεις αυτές. Τότε γιατί εξαφάνισα τον κύριο Γκρήν, που επί τέλους, ο δυστυχής εκείνος, ήταν ένα φανταστικό πρόσωπο, που δεν πείραζε σε τίποτα, ενώ τώρα έγω μπροστά μου τον αντίπαλό μου με σάρκα και όστά, να με κυττάζει ειρωνικά; Το μάθημα, άρχισε να γίνεται εφιαλτικό. Στην εξημένη φαντασία μου, έβλεπα διαρκώς το δάλο κοντά στο τριανταφυλλί ασκαλό κοντά στο τριανταφυλλί αβρίνη γλυκόλογα. Κι' αυτή, φιλάρεσκα, να τον κυττάζει με τα γαλανά της μάτια και τα σαρκώδη χείλη της να δίνουν χίλιες υποσχέσεις...
Και για μένα, τον πραγματικό της θαυμαστή, τον αληθινό έρωτευμένο, ούτε ιδέα είχε! Ούτε ήξερε αν ζω και υπάρχω. «Έπρεπε να ένεργησα, σύντομα, κεραυνόβολα!»
Οι φράσεις του επόμενου μαθήματος, που παρουσίασε στο δάσκαλό μου, για μελέτη του παρατικού, ήταν οι εξής:
— Προχθές γνώρισα τη μίς Κίττυ. Ήταν όμορφη από κάθε φορά. Τα γαλανά της μάτια, με κούταξαν ονειροπόλα. Της είπα, ότι την αγαπάω, από την ημέρα,

Ο δάσκαλός μου έχασε, τη λαλιά του, όταν διάβασε τα λόγια αυτά...

λος ήταν άγγελος μπροστά του. Μ' ένα, λοιπόν, ειρωνικό χαμόγελο, μου υπαγόρευσε ο κύριος Γκρήν τις καινούργιες φράσεις, για να μάθωμε τον παρατικό των ρημάτων.

— Χίτες Πέμπτη, συνάντησα τη μίς Κίττυ, που καθόταν μακριά, πράγμα που ευχάριστο για μένα, γιατί πήγαμε πεζή ως το σπίτι της. Η καρδιά μου σπαρταρούσε από ευτυχία. Νόμιζα ότι ξέφτασε ή κατάλληλη στιγμή, να της εξομολογηθώ, επί τέλους, τον έρωτά μου.

Τα δόντια μου έτριζαν από λύσσα, όσο έγραφα τις φράσεις αυτές. Τότε γιατί εξαφάνισα τον κύριο Γκρήν, που επί τέλους, ο δυστυχής εκείνος, ήταν ένα φανταστικό πρόσωπο, που δεν πείραζε σε τίποτα, ενώ τώρα έγω μπροστά μου τον αντίπαλό μου με σάρκα και όστά, να με κυττάζει ειρωνικά;

Το μάθημα, άρχισε να γίνεται εφιαλτικό. Στην εξημένη φαντασία μου, έβλεπα διαρκώς το δάλο κοντά στο τριανταφυλλί ασκαλό κοντά στο τριανταφυλλί αβρίνη γλυκόλογα. Κι' αυτή, φιλάρεσκα, να τον κυττάζει με τα γαλανά της μάτια και τα σαρκώδη χείλη της να δίνουν χίλιες υποσχέσεις...

Και για μένα, τον πραγματικό της θαυμαστή, τον αληθινό έρωτευμένο, ούτε ιδέα είχε! Ούτε ήξερε αν ζω και υπάρχω. «Έπρεπε να ένεργησα, σύντομα, κεραυνόβολα!»

Οι φράσεις του επόμενου μαθήματος, που παρουσίασε στο δάσκαλό μου, για μελέτη του παρατικού, ήταν οι εξής:

— Προχθές γνώρισα τη μίς Κίττυ. Ήταν όμορφη από κάθε φορά. Τα γαλανά της μάτια, με κούταξαν ονειροπόλα. Της είπα, ότι την αγαπάω, από την ημέρα,

Μιλάει στα φασόλια ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ!

Σακκουλάκια με «προσευχημένους σπόρους»

ΟΙ «Αμερικανοί είναι οι πιο άφελος κι' ο πιο άπλοκος λαός του κόσμου. Γι' αυτό, ξεφυτρώνουν κάθε μέρα εκεί καινούργιες θρησκείες, ενώ διάφορα άτομα που αυτοτίτλοφο- ρούνται «θεοί» βρίσκουν άμέσως οπαδούς που τους προσκυνάει και τους δίνουν άφθονα χρήμα- τα (πράγμα που ίσως είναι το κυριότερο). Η πίστις επίσης κάνει ακόμα θαύματα στις «Ηνω- μένες Πολιτείες κι' η προσευχή χρησιμοποιείται για τους πιο περίεργους σκοπούς. Αυτό συνέβη π.χ. στην περίπτωση του πάστορος Τσάρλς Σέντ, που σκέφτηκε να έπασσεί από τη μανία των συγχρόνων γυναικών, για ν' αποκτήσουν λεπτό σώμα. Δημοσίευσε, λοιπόν, ένα βιβλίο με τον τί- τλο «Κάνετε έσρος με την προσευχή», που έγινε ανάρπαστο. Ο Σέντ θεαίνοντο σ' αυτό, χωρίς να πολυσκοτίζεται να προσκομίζει αποδείξεις έ- πιστημονικές ή άλλες — δεν άρκεται τάχα ο δικός του λόγος; — ότι ο Θεός έπλασε όλους τους ανθρώπους ισχυούς και έτσι το πάχος σφελείται σε παράδειση των εντολών του και αποτελείται, συ- γκεντρών, αμάρτημα! Με την προσευχή, όμως, οι δάσκει, ο άνθρωπος μπορεί να εξαγιάσει και να χάσει τις θερμίδες και τα λίπη που του περισ- σεύουν.

Αν η προσευχή συνδυάζεται και από την κα- τάλληλη νηστεία, η απίστευτος έπέχεται ευ- κολότερα... Το κατά-κάτω, είναι κι' αυτή μια μέθοδος έσρος και κάθε άλλη...

Αλλά τα πράγματα έγιναν σοβαρότερα μ' ε- ναν άλλο πάστορα, τον Θραγκλίν Λέχρ, που σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει την προσευχή, για να επιτύχει την αύξηση των φυτών ή αντίθετα, την αποξήρανση και το θάνατό τους.

Το πράγμα αυτό δεν είναι καινούργιο. Οι παλαιοί μάγοι, με μόνη τη σκέψη ή το λόγο τους, κατάρθωναν να επιταχύνουν την αύξηση έ- νος φυτού ή, αντίθετα, να το νεκρώνουν. Οι λα- μώδες του θιέτε κάνουν επίσης θαύματα στο κε- φάλιο αυτό. Αλλά και στην ύπαιθρο έβρισκαν- ται ακόμη μαγισσές που, με μανιόλι, να πολ- λαπλασιάζουν την παραγωγή ενός άγρου, είναι σε θέση, όμως, να την καταστρέψουν ή να την μειώσουν σημαντικά. Την ίδια κακοποία δύναμι χρησιμοποιούν και για να εξαολοθρεύουν ένα κα- παρά...

Παρόμοια παραδείγματα υπάρχουν πολλά. Ο «Αμερικανός πάστορας, όμως, θέλησε ν' α- πλοποιήσει τα πράγματα και χρησιμοποιήσει τη στατιστική, για να αποδείξει την ορθότητα των ισχυρισμών του.

Υποστηρίζει, λοιπόν, ότι με τη θετική προ- σευχή, τα φασόλια, το σιτάρι, το άραπινό, τα μπιζέλια κλπ. μεγαλώνουν γρηγορότερα κι' ότι με την αρνητική προσευχή μπορεί κανείς να κα- θυστερήσει την αύξηση τους ή να τα καταστρέψει. Δεν υπάρχει όμως ένας τέτοιος θετικός ή αρνη- τικός προσευχής. Καθένας μπορεί να χρησιμοποιή- σει τα λόγια που του αρέσουν. Στην πρώτη πε- ρίπτωση, θα πη στα φασόλια ή στο άραπινό ότι θέλει να μεγαλώσουν, στη δεύτερη ότι θέλει να μη μεγαλώσουν κι' αν παρά ταύτα μεγαλώ- σαν, θα προσπαθήσει να τα πείσει ότι έκαναν άσχημα κι' ότι πρέπει να ξεραθούν.

Ένας μαθητής του Λέχρ, μάλιστα, προχώρη- σε περισσότερο. Άρκε! υποστηρίζει, να εκδηλώ- σουμε στα φυτά την αγάπη ή το μίσος μας, για να επέλθει από η έκείνο το αποτέλεσμα. Αύ- τος ο μαθητής π.χ. κούταζε κάθε πρωί τα φασό- λια, που είχε φυτέψει και τους έλεγε: «Σας α- λια, που είστε φυτά και τους εύχαστο να γα- πώ, αν φασόλια μου, και να μεγαλώσετε». Και τα πολύ όταν σάς δώ να μεγαλώσετε». Και τα φασόλια συμμορφώθηκαν με την έπιθυμία του. Ένας άλλος μισούσε τα φυτά που είχε φυτέ- ψει ή γυναικά του και τους έλεγε διαρκώς ότι δε μπορούσε να τα βλέπει, όπου τα έβρισε.

Αλλά, ο πάστορας Λέχρ χρησιμοποιήσει τη μέθο- δό του και για άλλους σκοπούς πιο πρακτικούς. Του έλειψαν κάποτε τα χρήματα, γιατί έκείνος που χρηματοδοτούσε τα πειράματά του τον έι- δοποίησε μία μέρα ότι δε θα του έδινε τίποτα άλλο. Ο πάστορας έθελε τότε μερικά σέντς μπο- ρούστα και να τα παρακαλώ να μεγαλώ- σουν και να γίνουν χαρτονομίσματα των 10 κα- τών 100 δολαρίων. Κι' η προσευχή του έπα- ρε. Γιατί κάποια θρησκευτική οργάνωση του έ- στείλε 1000 δολάρια. Ένας συλλογος κυριών έ- νελασε υπό την προστασία του τα πειράματά του κι' ένας επιτήδευος μανάτζερ τον δρόγανσε, φυσικά — σε κάμποσες διαλέξεις — επί πληρωθεί.

Λυπάμαι αφάνταστα για σάς. Σήμερα η μίς Κίττυ κι' εγώ άραβονιστήκαμε! Το πιστεύω ή έκανε πως το πιστεύω. Το παρα- μύθι είχε τελειώσει... Με κούταξε σοδάρ κι' έ- πειτα με άργε, θοραξές κινήσεις, σηκώθηκε, πή- ρε το καπέλο του κι' έφυγε.

Από εκείνη την ημέρα δεν τον ξαναείδα και, όπως ήταν φυσικό και η μίς Κίττυ, δεν έπαψε να κάνει ένα ρόλο στη ζωή μου. Ξαναγύρισε στην αναπαρέα, εκεί δηλαδή απ' όπου ξεκίνησε. Κι' αν θυμάμαι ακόμη τ' όνομά της, με κάποια κα- κία, είναι γιατί για κατήρι της δεν έμαθα ποτέ άγγλικά!

Γ. ΧΕΛΙΑ

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαι- ρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ - 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Συνεργασία με πρόσωπο της Παρέ- του δεν σας επιφύλασσε κανένα ευχάρι- στο αποτέλεσμα. Αντίθετως έχετε συμ- φέρουν να συνεργαστείτε και ν' ακούσετε τις συμβουλές προσώπου του Καρκίνου.

★ Τα προαισθήματά σας σας καθοδη- γούν στη λήψη όρθων αποφάσεων και στην αποφυγή παγίδων, που σας στήνουν αντί- παλοι ή κακοί συνάδελφοι. ★ Ευνόική ή- μέρα η Δευτέρα 31.

★ Ένημερώστε την επαγγελματική σας αλληλογραφία και αποφύγετε γενικά την αναδολιχτικότητα. ★ Προσέξτε μην έπανα- λάβετε σφάλμα, που πληρώσατε ακριβά στο πρόσφατο παρελθόν.

★ Η τύχη δε θα είναι διαρκώς με το μέρος σας. Αποφύγετε ιδίως να πάρετε σοβαρές αποφάσεις την Παρασκευή 28 και την Τρίτη 1. Μην αποκαλύπτετε τα σχέδιά σας.

★ Συμφέρον σας είναι ν' ακολουθήσετε τις συμβουλές, που σας δίνει ηλικιωμένος συγγενής. Αντί να γελάτε με όσα σας λέει, θα ήταν καλύτερο να έπωλεθηθήτε της μεγάλης πέρας του.

★ Σελήνη και Έρμης δημιουργούν συν- θήκες ευνοϊκές για την εργασία σας, ιδί- ως αν έχετε με ειση διατροφής. ★ Τα άστρα ευνοούν επίσης τις πάσης φύσεως έρευνες.

★ Η εργασία σας απαιτεί μεγαλύτερη παρακολούθηση και την εφαρμογή ενός πιο συγχρονισμένου συστήματος. ★ Φίλοι και συνεργάτες είναι πρόθυμοι να σας βοηθή- σουν. ★ Καταπολεμήστε τους διαταγμούς.

★ Έχετε άναμφισβήτητη σπουδαίες ι- κανότητες, τις φάνητε όμως ανεκμετάλ- λυντες, ενώ θα σας επέτρεπαν να βελτιώ- σετε σημαντικά τα οικονομικά σας. ★ Α- τενίστε με έμπιστοσύνη το μέλλον.

★ Θα αφήσετε ανεκμετάλλευτη και νέα ευνοία της τύχης. ★ Εναποθηκεύστε δυ- νάμεις και έτοιμασθε για δράση κατά τις τελευταίες μέρες του Σεπτεμβρίου, όποτε θα παρουσιαστή νέα ευκαιρία.

★ Φεύγοντας για τις διακοπές σας φροντίστε να μη αφήσετε εκκρεμότητες στην εργασία σας. ★ Προσοχή στα οικο- νομικά. Δέν πρέπει τα έξοδα σας να ξε- περνούν τα έσοδα.

★ Μια ιδέα θα σας επιτρέψει να βελτιώ- σετε την εργασία σας ή την επαγγελματι- κή σας θέση. Αυτό φυσικά θα έχη αντίκτυ- πο και στα οικονομικά. ★ Διάδημά σας θα επιτύχει.

★ Απαιτείται μεγαλύτερη αίσιοδοξία. Οι διαταγμοί σας έμποδίζουν να κάνετε άλματα προς τα εμπρός. ★ Η εργασία έ- χει ανάγκη από διαφύλαξη. ★ Συνεργα- στήτε με πρόσωπο του Σκορπιού.

★ Απαιτείται τάδε στις όρες των γευμάτων. Τράνε καλά το πρωί και το με- σήμερι και πιά έλαφρά το βράδυ. Θα εξα- σφαλιστεί έτσι ένα εύεργετικό και ήρεμο ύπνο.

★ Με τον υπερβολικό έγωισμό σας θί- γετε συνεχώς διαπραγματεύσεις που είχαν δια- ποικίλονται από κοντά σας. Απαιτούν- ται τώρα υποχωρήσεις για να ξανακερδί- σετε την αγάπη του.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου

★ Μία γνωριμία, που κάποτε προσφέ- τας θα έχη πολύ ευχάριστη εξέλιξη. ★ Οι γυναίκες όμως έχουν συμφέρον να προ- σέξουν πολύ τα πρόσωπα, που θα γνωρί- σουν εντός του Σεπτεμβρίου.

★ Μετριάστε τις απαιτήσεις σας, για να κρατήσετε κοντά σας έτερόφυλο πρό- σωπο. ★ Το Σεβαστοκύριο προμηνύεται έκαιρυνικά ευχάριστο, ιδίως για τους παντρεμένους.

★ Θά πληγώσετε άναπημένο πρόσωπο με την άπρητη συμπεριφορά σας. Είναι έ- μως πρόθυμο να σας συγχωρήσει, αν του ζητήσετε με ειλικρίνεια συγγνώμη. Πα- ραμερίστε γι' αυτό τον έγωισμό.

★ Αδικοαλόγητες υποψίες στενωχο- ρούν άναπημένο πρόσωπο και κινδυνεύουν να προκαλέσουν σκληρές ζηλειες, που θα χειροτερέψουν την κατάσταση. ★ Η κα- λωσύνη σας κάνει πιο συμπαθή.

★ Εξακριβώστε την ορθότητα των πλη- ροφοριών, που σας δίνουν, πριν τις πιστέ- ψετε. ★ Τα άστρα αυξάνουν τη νευρικότη- τα και τον έρωτισμό. Μην αφήσετε να σας παρασύρουν σε άπερίσκεπτες ενέργειες.

★ Προβλήματα αισθηματικής φύσεως, που παρουσιάστηκαν πρόσφάτως, θα ζητή- σουν μία άμεση και αποφασιστική λύση. ★ Θά βλάψετε με τη φλυαρία ένα δεσμό σας. ★ Απαιτείται φρόνηση.

★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας δώσει αποδείξεις της ειλικρίνειας του και της σταθερότητας των αισθημάτων του. ★ Σε περίπτωση νέας γνωριμίας απαιτείται με- γάλη επιφυλακτικότητα.

★ Με το Σεπτεμβρίου αρχίζει μία εθ- νοική για τις αισθηματικές σχέσεις περίο- dos. ★ Με λίγη καλή θέληση και κατανόη- ση θα επιτύχετε ποθητή συμφιλίωση. ★ Τά- σι προς την άπιστία.

★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς την υγεία. Αποφεύγοντας όμως την υπερκό- πωση και με λίγες προφυλάξεις θ' αποτρέ- ψετε κάθε σοβαρό κίνδυνο. ★ Παραμονή στην έλσχη θα ώφέληση πολύ.

★ Μακρά παραμονή κοντά στη θάλασ- σα είναι για σας ή καλύτερη έγγηση υγείας για το χειμώνα. ★ Χρειάζεται έ- μως προσοχή τις νύχτες, αν παραθερίζετε σε ύψο μέρος.

★ Η έλσχη σας άνοίγει την όρεξη. Κα- λυνάωγηστε όμως μία έπιπλέοννη αδη- φαγία και μη τρώτε ότιδήποτε, χωρίς κανένα έλεγχο. ★ Κίνδυνος διαταραχών στο σύρποιογεννητικό σύστημα.

★ Με τον υπερβολικό έγωισμό σας θί- γετε συνεχώς διαπραγματεύσεις που είχαν δια- ποικίλονται από κοντά σας. Απαιτούν- ται τώρα υποχωρήσεις για να ξανακερδί- σετε την αγάπη του.

★ Απαιτείται τάδε στις όρες των γευμάτων. Τράνε καλά το πρωί και το με- σήμερι και πιά έλαφρά το βράδυ. Θα εξα- σφαλιστεί έτσι ένα εύεργετικό και ήρεμο ύπνο.

★ Με τον υπερβολικό έγωισμό σας θί- γετε συνεχώς διαπραγματεύσεις που είχαν δια- ποικίλονται από κοντά σας. Απαιτούν- ται τώρα υποχωρήσεις για να ξανακερδί- σετε την αγάπη του.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Ακολουθήστε κατά γράμμα τις οδη- γίες και το διατολόγιο του γιατρού σας. Το φαγητό σας πρέπει να είναι καθαρό, έλαφρό και δυναμικό. ★ Σπύρο και κα- θαρός άέρας σας άφελουν.

★ Ποδολούτρα μέσα σε δροσερό νερό θα έξουράσουν τα πόδια σας, αν η εργά- σια σας απαιτεί όρθοστάσια ή έσθιασμα. Προσέξτε όμως το νερό να μην είναι πολύ κρύο.

★ Η υγεία απαιτεί αύξηση των όρων άναπαύσεως. Μη χάνετε πολύτιμο χρόνο σε άσκοπες και άνώφελες συζητήσεις. ★ Το διέπασμα στο κρεβάτι θάλπει τα μά- τια σας.

★ Προσέξτε το φαγητό σας και βάλτε μία τάδε στις όρες των γευμάτων. ★ Η α- ταξία καταστρέφει το στομάχι και θα σας κάνει σύντομα να μετανοήσετε. ★ Τυχε- ρό το 4.

★ Οι γυναίκες έχουν κατά τον Σεπτέμ- βριο τάσι για πάθος και κυμελιδια. Θά τα καταπολεμήσουν με μασάζ και πολλά θαλάσσια λουτρά. ★ Αποφύγετε τα άερι- σόχα ποτά.

★ Μην εκτίθεστε σε κινδύνους και απο- φύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις. Το απαιτεί αυτό ή καρδιά σας. ★ Αν αγαπάτε τα σπύρο, αποφύγετε κάθε υπερβολή. ★ Τυ- χερό το 4.

★ Προσέξτε το φαγητό σας, ιδίως αν ελσθε υποχρεωμένος να τρώτε σε διάφορα έστιατόρια και έλσκειστε μακριά από το σπίτι σας. Κάποιος κίνδυνος απειλεί τα ελσθήματα έντερά σας.

★ Αποφύγετε τα θοραεία φαγητά, που άπειλουν την έπιδερμίδα σας μ' ένα δυ- σάρεστο έκασμα. ★ Το στομάχι είναι τις ημέρες αυτές πολύ εύαίσθητο. ★ Τυ- χερό σας πετράδι το τοπάκι.

★ Αποφύγετε τα θοραεία φαγητά, που άπειλουν την έπιδερμίδα σας μ' ένα δυ- σάρεστο έκασμα. ★ Το στομάχι είναι τις ημέρες αυτές πολύ εύαίσθητο. ★ Τυ- χερό σας πετράδι το τοπάκι.

★ Αποφύγετε τα θοραεία φαγητά, που άπειλουν την έπιδερμίδα σας μ' ένα δυ- σάρεστο έκασμα. ★ Το στομάχι είναι τις ημέρες αυτές πολύ εύαίσθητο. ★ Τυ- χερό σας πετράδι το τοπάκι.

★ Αποφύγετε τα θοραεία φαγητά, που άπειλουν την έπιδερμίδα σας μ' ένα δυ- σάρεστο έκασμα. ★ Το στομάχι είναι τις ημέρες αυτές πολύ εύαίσθητο. ★ Τυ- χερό σας πετράδι το τοπάκι.

★ Αποφύγετε τα θοραεία φαγητά, που άπειλουν την έπιδερμίδα σας μ' ένα δυ- σάρεστο έκασμα. ★ Το στομάχι είναι τις ημέρες αυτές πολύ εύαίσθητο. ★ Τυ- χερό σας πετράδι το τοπάκι.

★ Αποφύγετε τα θοραεία φαγητά, που άπειλουν την έπιδερμίδα σας μ' ένα δυ- σάρεστο έκασμα. ★ Το στομάχι είναι τις ημέρες αυτές πολύ εύαίσθητο. ★ Τυ- χερό σας πετράδι το τοπάκι.

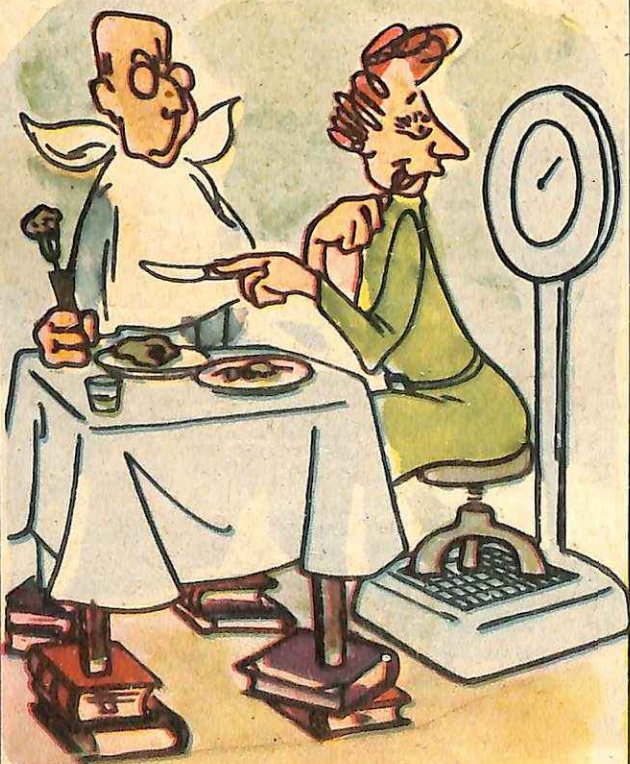
★ Αποφύγετε τα θοραεία φαγητά, που άπειλουν την έπιδερμίδα σας μ' ένα δυ- σάρεστο έκασμα. ★ Το στομάχι είναι τις ημέρες αυτές πολύ εύαίσθητο. ★ Τυ- χερό σας πετράδι το τοπάκι.

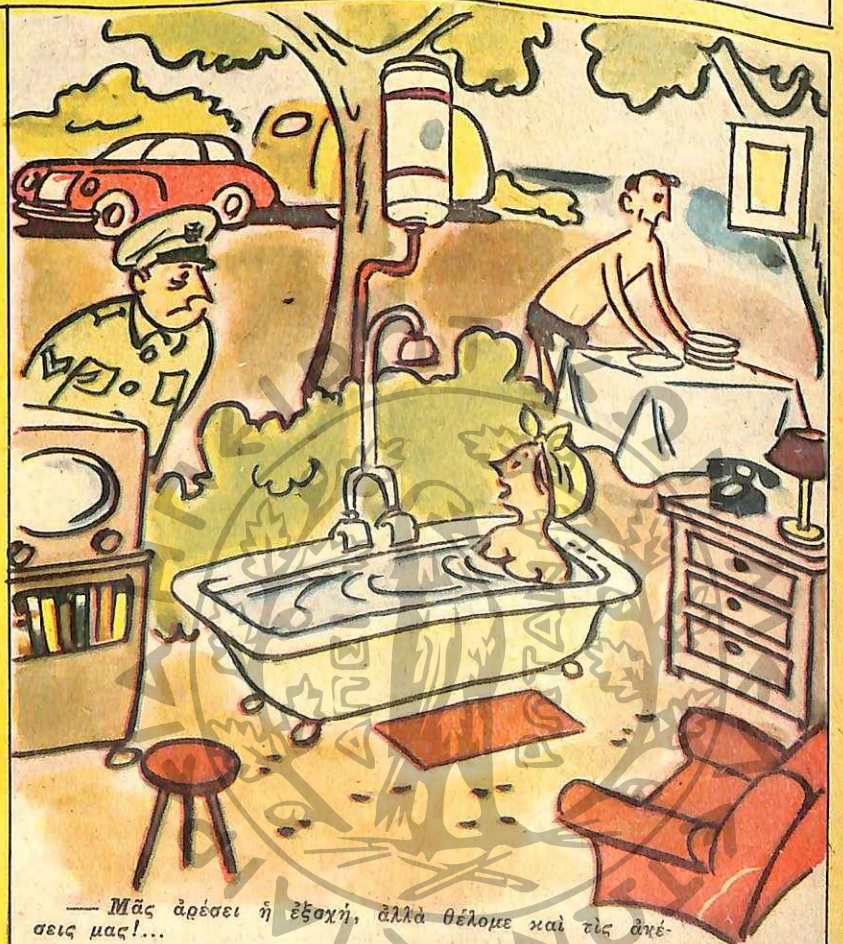
— Δὲ σὰς παρακολουθῶ, κυρία μου!... Λόγω τῆς ζέστης, γυμνῶ λίγη σκέη!

Εἶναι ἀπαραίτητα ὅλα αὐτὰ ὑπάνιο; Χαρίλαε γιὰ νὰ ξεβουλῶσης ἐγὼ

— Βρὲ γυναῖκα, θὰ μὲ τρελλάνης μὲ τὴ διατὰ σου!

— Μᾶς ἀρέσει ἡ ἐξαχή, ἀλλὰ θέλομε καὶ τίς ἀνέσεις μας!...